Dean Koontz

ÎN PUTEREA NOPŢII

Traducere din limba engleză şi note
LIVIU RADU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KOONTZ, DEAN R.
În puterea nopții / Dean Koontz;
trad.: Liviu Radu. – București
RAO International Publishing Company, 2005
ISBN 973-576-760-0

I. Radu, Liviu (trad.)

821.111(73)-312.4=135.1

Lui Robert Gottlieb
Îi sînt recunoscător zilnic pentru spiritul său visător, pentru geniul său, pentru devotamentul de care a dat dovadă și pentru prietenia sa.

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, ROMÂNIA

DEAN KOONTZ
Fear Nothing

© 1998 by Dean Koontz,
All rights reserved

© RAO International Publishing Company, 2005
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
R.A. „Monitorul Oficial“
București, România

2005

ISBN 973-576-760-0

Cuprins

PARTEA ÎNTÎI
Vremea crepusculului 9
PARTEA A DOUA
Seara 47
PARTEA A TREIA
Miezul nopţii 171
PARTEA A PATRA
Noapte profundă 215
PARTEA A CINCEA
Spre zori 341
PARTEA A ŞASEA
Ziua şi noaptea 367

biblioteca rao

De la clasici la contemporani, într-o formulă
grafică nouă, cei mai reprezentativi autori pentru

biblioteca dumneavoastrã

Madeleine Albright	DOAMNA SECRETAR DE STAT
Grigore Arbore	LIBERTATEA FĂRĂ DEMOCRAŢIE ŞI „GLONŢUL DE AUR“
Dan Brown	ÎNGERI ŞI DEMONI ◆ CODUL LUI DA VINCI ◆ FORTĂREAŢA DIGITALĂ
Albert Camus	STRĂINUL / CIUMA / CĂDEREA / EXILUL ŞI ÎMPĂRĂŢIA ◆ FAŢA ŞI REVERSUL / NUNTA / MITUL LUI SISIF / OMUL REVOLTAT / VARA ◆ CARNETE ◆ TEATRU ◆ PRIMUL OM
John Le Carré	PRIETENIE ABSOLUTĂ
Eugen Ovidiu Chirovici	MISTERELE ISTORIEI
Bill Clinton	VIAŢA MEA
Hillary Rodham Clinton	ISTORIE TRĂITĂ
Robin Cook	RISC ASUMAT
Clive Cussler	AURUL INCAŞILOR
Charles Dickens	DAVID COPPERFIELD (2 vol.)
Denis Diderot	NEPOTUL LUI RAMEAU
William Faulkner	CĂTUNUL
Joseph Finder	PUTERI EXCEPŢIONALE
Colin Forbes	CATACLISMUL ◆ RINOCERUL ◆ PE MUCHIE DE CUŢIT ◆ CONSPIRAŢIA
Frederick Forsyth	RĂZBUNĂTORUL
André Gide	FRUCTELE PĂMÎNTULUI ◆ FALSIFICATORII DE BANI / PORUMBELUL
John Grisham	ULTIMUL JURAT ◆ UN ALTFEL DE CRĂCIUN ◆ CAMPIONUL DIN ARKANSAS ◆ MAESTRUL ◆ MOŞTENITORII
V.D. Guşă de Drăgan	CONDAMNAT LA ADEVĂR
Hermann Hesse	JOCUL CU MĂRGELE DE STICLĂ ◆NARCIS ŞI GURĂ-DE-AUR ◆ LUPUL DE STEPĂ ◆ SIDDHARTHA / CĂLĂTORIA SPRE SOARE-RĂSARE ◆ KNULP. DEMIAN ◆ CELE MAI FRUMOASE POVESTIRI
Ilf şi Petrov	DOUĂSPREZECE SCAUNE ◆ VIŢELUL DE AUR
Franz Kafka	JURNAL ◆ CASTELUL
Mario Vargas Llosa	RĂZBOIUL SFÎRŞITULUI LUMII ◆ CONVERSAŢIE LA CATEDRALA

Avem de dus povara
Pe o distanţă greu de străbătut.
Avem de dus povara
Către un loc ce nu ni-i cunoscut.
Avem de dus povara
Şi n-o putem abandona, nepăsători.
Căci noi *sîntem* povara
Dinspre trecut către prezent şi viitor.

Cartea Mîhnirilor

PARTEA ÎNTÎI

VREMEA CREPUSCULULUI

1

Telefonul, aflat pe biroul din camera luminată de lumînări, sună, iar eu am ştiut că urmează să se întîmple ceva groaznic.

Nu sînt dotat cu puteri paranormale. Nu văd semne şi prevestiri pe cer. Liniile din palmă nu-mi spun nimic despre viitor şi n-am talentul ţiganilor de a descoperi soarta în zaţul de cafea.

Tatăl meu era pe moarte şi, după ce îmi petrecusem noaptea lîngă patul său, ştergîndu-i sudoarea de pe frunte şi ascultîndu-i răsuflarea chinuită, ştiam că nu mai are mult de trăit. Îmi era groază că o să-l pierd şi că o să rămîn singur pentru prima oară în douăzeci şi opt de ani de viaţă.

Sînt copil unic la părinţi, iar mama a decedat cu doi ani în urmă. Moartea ei însemnase un şoc pentru mine, dar ea nu fusese obligată să îndure o boală îndelungată.

Noaptea trecută, chiar înainte de ivirea zorilor, mă întorsesem acasă, epuizat, ca să mă culc. Dar n-am dormit nici prea mult, nici prea bine.

Acum stăteam pe scaun şi-mi doream ca telefonul să înceteze să sune – dar n-a încetat.

Şi cîinele ştia ce înseamnă ţîrîitul acela. Ieşi din umbră, veni în lumina lumînărilor şi mă privi cu tristeţe.

Spre deosebire de alţii din specia sa, el poate privi în ochi un om, cît timp îl interesează acest lucru. De obicei, animalele ne privesc direct pentru scurt timp, apoi se grăbesc să se uite în altă parte, de parcă văd ceva care le nelinişteşte în ochii omeneşti. Poate că

Orson vede ceea ce văd şi ceilalţi cîini, poate că asta îl deranjează şi pe el, dar nu se lasă intimidat.

Orson e un cîine ciudat. Dar e cîinele meu, e prietenul meu statornic, iar eu îl iubesc.

Cînd telefonul a sunat a şaptea oară, am cedat în faţa inevitabilului şi am răspuns.

Era o asistentă de la Spitalul Milosteniei. Am vorbit cu ea, fără să-mi iau privirea de la Orson.

Tatăl meu se prăpădea. Asistenta medicală îmi sugera să vin fără întîrziere la spital.

Cînd am pus receptorul în furcă, Orson s-a apropiat de scaunul pe care stăteam şi şi-a lăsat capul negru, cîrlionţat în poala mea. A scîncit uşor şi mi-a adulmecat mîna. Nu dădea din coadă.

Pentru un timp, am rămas năuc, incapabil să gîndesc sau să acţionez. Tăcerea din casă, profundă ca apa din abisurile oceanice, mă apăsa cu o forţă zdrobitoare, care mă imobiliza. Apoi i-am telefonat Sashei Goodall şi i-am cerut să mă ducă la spital.

De obicei, Sasha doarme de la amiază pînă la opt seara. Difuzează muzică de la miezul nopţii pînă la şase dimineaţa, la KBAY, singurul post de radio din Moonlight Bay. La ora cinci şi cîteva minute, în după-amiaza aceea de martie, dormea şi mi-a părut rău că trebuia s-o trezesc.

Asemenea lui Orson cel cu ochi trişti, Sasha este prietena mea, la care pot apela întotdeauna. Şi este un şofer mult mai bun decît cîinele.

Mi-a răspuns imediat. Din vocea ei nu se simţea că ar fi fost trezită din somn. Înainte să apuc să-i spun ce se întîmplase, mi-a zis:

– Chris, îmi pare rău.

De parcă aşteptase s-o sun şi de parcă în ţîrîitul telefonului auzise acelaşi sunet al destinului pe care eu şi Orson îl auziserăm la telefonul meu.

Mi-am muşcat buzele şi am refuzat să accept ceea ce urma să se întîmple. Atîta timp cît tata era în viaţă, speram că doctorii se înşală. Cancerul poate intra în remisie, chiar şi în ceasul al doisprezecelea.

Eu cred că miracolele sînt posibile.

La urma urmei, în ciuda bolii mele, am trăit peste douăzeci şi opt de ani, ceea ce este un miracol, într-un fel – deşi alţi oameni, văzîndu-mi viaţa din punctul lor de vedere, ar putea să considere că-i un blestem.

Cred în posibilitatea miracolelor, dar cred mai mult în *nevoia* noastră de miracole.

– Ajung la tine în cinci minute, îmi făgădui Sasha.

În timpul nopţii puteam să mă duc pe jos pînă la spital, dar la ora aceea aş fi fost în mare pericol şi aş fi reprezentat un adevărat spectacol pentru ceilalţi, dacă aş fi încercat să mă descurc singur.

– Nu-i nevoie să te grăbeşti, i-am spus eu. Condu cu grijă! Am oricum nevoie de zece minute ca să mă pregătesc.

– Te iubesc, Omule-de-Zăpadă[1].

– Te iubesc, i-am răspuns eu.

Am pus la loc capacul stiloului cu care scriam în clipa în care fusesem sunat de la spital şi l-am aşezat alături de carnetul cu coperte galbene.

Am stins cele trei lumînări groase, folosind o mucarniţă din bronz, cu braţ lung. Fantome subţiri, sinuoase de fum se învîrtejiră prin umbră.

Acum, cu o oră înainte de crepuscul, soarele se afla jos pe cer, dar rămăsese încă periculos. Strălucea ameninţător prin marginea jaluzelelor plisate care acopereau toate ferestrele.

Orson, care îmi anticipase intenţiile – ca de obicei – ieşise deja din încăpere şi se plimba în holul de la intrare.

Este o corcitură de labrador, de patruzeci de kilograme, negru ca pisica unei vrăjitoare. Colindă, aproape invizibil, prin întunericul din casă, prezenţa lui fiind trădată doar de zgomotul înăbuşit scos de labele lui mari cînd umblă pe covoare şi de cel al ghearelor pe podelele din lemn de esenţă tare.

În dormitor, care este despărţit de bibliotecă de un hol, nu mă ostenesc să aprind lampa cu globuri din sticlă mată, ce răspîndeşte o lumină obscură. Lumina indirectă, de un galben-stins,

[1] În engleză, în original, Snowman („om de zăpadă“); joc de cuvinte făcut de autor pornind de la numele personajului principal – Snow („zăpadă“). (n.red.)

a soarelui ce apune, care se strecoară pe la marginea jaluzelelor, îmi este suficientă.

Ochii mei sînt mai bine adaptaţi la întuneric decît cei ai majorităţii oamenilor. Aşa că, la figurat vorbind, sînt frate cu bufniţa. N-am un dar natural al vederii nocturne, nici ceva atît de romantic sau de emoţionant precum un talent paranormal. Lucrurile sînt mult mai simple: e vorba despre obişnuinţa de o viaţă cu întunericul, care mi-a îmbunătăţit văzul pe timp de noapte.

Orson sări pe taburet, apoi se încovrigă pe fotoliu, privindu-mă cum mă pregăteam să dau piept cu lumea invadată de soare.

Dintr-un dulap din baie am luat o sticlă cu o loţiune care avea factor de protecţie solară 50 şi mi-am uns din belşug faţa, urechile şi gîtul.

Loţiunea avea o aromă slabă de nucă de cocos, pe care o asociam cu palmieri scăldaţi în razele soarelui, cer tropical, imagini ale oceanului strălucind în lumina amiezii... şi alte lucruri de care n-o să am parte niciodată. O aromă care reprezintă pentru mine mirosul dorinţei şi al negării, al tînjirii fără speranţă... parfumul greu al imposibilului.

Uneori visez că mă plimb pe o plajă din Caraibe, sub o ploaie de raze de soare, iar nisipul alb de sub tălpile mele pare a fi o saltea din lumina cea mai pură. Simt căldura soarelui pe piele într-un fel mai erotic decît atingerea unei iubite. În vis, nu sînt numai scăldat în lumină, ci şi pătruns de ea. Cînd mă trezesc, mă simt ca şi cum aş fi fost jefuit.

Loţiunea, deşi mirosea a soare tropical, părea rece pe faţă şi pe ceafă. Mi-am dat şi pe mîini, şi pe încheieturi.

Baia avea o singură fereastră, la care jaluzeaua fusese ridicată. Camera rămînea însă slab luminată, pentru că geamul era opac, iar razele de soare care ajungeau pînă la el fuseseră filtrate prin crengile graţioase ale unui *metrosideros*. Umbrele frunzelor dansau pe geam.

Mă reflectam doar ca o umbră în oglinda de deasupra chiuvetei. Chiar dacă aş fi aprins lumina, n-aş fi obţinut o imagine mai clară a mea, pentru că becul fixat deasupra capului avea putere mică şi fusese acoperit cu un strat de vopsea de culoarea piersicii.

Mi-am văzut doar rareori figura în lumină clară.

Sasha spune că-i amintesc de James Dean, aşa cum arătase în *La est de Eden,* nu cum fusese în *Rebel fără cauză.*

Eu nu-mi dau seama de asemănare. Părul este acelaşi, da, la fel şi ochii albaştri. Dar Dean arăta vulnerabil, iar eu nu mă văd astfel pe mine însumi.

Nu sînt James Dean. Nu sînt decît Christopher Snow şi pot să suport acest lucru.

După ce am terminat cu loţiunea, m-am întors în dormitor. Orson şi-a ridicat capul de pe fotoliu, ca să savureze aroma de nucă de cocos.

Eram deja îmbrăcat cu şosete, pantofi de sport, blugi şi tricou negru. Am tras iute pe mine o cămaşă neagră din doc, cu mîneci lungi, încheiată pînă la gît.

Orson se ţinu după mine pînă în hol. Din cauză că veranda era lată, cu tavan jos, şi pentru că în curte se aflau doi stejari masivi de California, soarele nu putea ajunge la ferestrele laterale care flancau uşa din faţă. Ca urmare, acestea nu fuseseră acoperite cu perdele sau cu jaluzele. Vitraliile – mozaicuri geometrice din sticlă transparentă, verde, roşie şi chihlimbarie – luceau blînd, ca nişte bijuterii.

Am luat din dulapul pentru haine o jachetă neagră, din piele, cu fermoar. Aveam să fiu afară din casă după lăsarea întunericului şi, chiar după o zi blîndă de martie, pe coasta centrală a Californiei vremea devine răcoroasă după apusul soarelui.

Tot din dulap am luat o şapcă albastră cu cozoroc şi mi-am îndesat-o pe cap. Pe partea din faţă, chiar deasupra cozorocului, scria cu litere rubinii, brodate: „Trenul misterului".

Într-o noapte din toamna trecută, găsisem şapca în Fort Wyvern, baza militară abandonată de lîngă Moonlight Bay. Fusese singurul obiect dintr-o cameră rece, uscată, cu pereţi de ciment, aflată la nivelul al treilea sub sol.

Cu toate că nu aveam idee ce însemnau cuvintele brodate, păstrasem şapca pentru că mă intrigase.

Cînd m-am întors către uşă, Orson a chelălăit rugător.

M-am oprit şi l-am mîngîiat.

– Sînt sigur că tata ar vrea să te vadă pentru ultima oară. Ştiu că ar vrea. Dar n-ai ce căuta într-un spital.

Ochii lui, negri precum cărbunele, sclipeau. Aş fi jurat că în privire i se citea mîhnire şi compătimire. Poate din cauză că mă uitam la el cu ochii împăienjeniţi de lacrimi gata să izbucnească...

Prietenul meu Bobby Halloway spune că am tendinţa să antropomorfizez animalele, atribuindu-le caracteristici şi atitudini omeneşti, pe care, de fapt, nu le posedă.

Poate fac acest lucru din cauză că animalele, spre deosebire de unii oameni, mă acceptau aşa cum sînt. Cetăţenii cu patru picioare din Moonlight Bay par a avea o înţelegere mai complexă a vieţii – şi mai multă bunătate – decît mulţi dintre vecinii mei.

Bobby îmi explicase că antropomorfizarea animalelor, indiferent de experienţele pe care le avusesem eu cu ele, este un semn de imaturitate. Îi spusesem lui Bobby să şi-o tragă singur.

L-am liniştit pe Orson, mîngîindu-i blana lucioasă şi scărpinîndu-l în spatele urechilor. Era ciudat de încordat. De două ori a ridicat capul, ascultînd zgomote pe care eu nu le auzeam, de parcă ar fi simţit o ameninţare, ceva mai rău decît pierderea tatălui meu.

În momentul acela, nu aveam nici un fel de suspiciuni legate de moartea iminentă a tatei. Cancerul ţinea de soartă, nu era un asasinat – cu excepţia cazului în care voiai să-l acuzi de omucidere pe Dumnezeu.

Îmi pierdusem ambii părinţi în ultimii doi ani. Mama murise pe cînd avea doar cincizeci şi doi de ani. Tatăl meu, aflat pe patul de moarte, abia împlinise cincizeci şi şase... Însă toate acestea îmi păreau doar ghinion, iar de ghinion avusesem parte de cînd fusesem conceput.

Ulterior, am avut motive să-mi amintesc de încordarea lui Orson şi m-am întrebat dacă simţise valul de necazuri care năvălea către noi.

Dacă ar auzi una ca asta, Bobby Halloway ar rînji şi ar zice că am luat-o razna, că fac ceva mai grav decît să antropomorfizez animalele, că am ajuns să le atribui calităţi *supraomeneşti*. Iar eu ar trebui să fiu de acord cu el – şi să-i spun să şi-o tragă *zdravăn* singur.

Oricum, l-am mîngîiat, l-am scărpinat şi l-am potolit pe Orson, pînă cînd am auzit un claxon în stradă. A răsunat din nou, aproape imediat, pe aleea casei.

Sosise Sasha.

În ciuda alifiei de pe ceafă, mi-am ridicat gulerul jachetei, ca o măsură suplimentară de precauţie.

Am luat o pereche de ochelari de soare, de pe măsuţa stil Stickley, din hol, aflaţi sub un exemplar din *Sfîrşitul zilei*, de Maxfield Parrish.

Am pus mîna pe clanţa din cupru forjat şi m-am întors încă o dată spre Orson.

– Totul o să fie bine.

De fapt, nu ştiam cum aveam să ne descurcăm fără tata. El era legătura noastră cu lumea luminii şi cu oamenii zilei.

Mai mult, el mă iubea cum nu mă iubea nimeni, aşa cum numai un părinte poate să iubească un copil cu probleme. El mă înţelegea aşa cum n-o să mă mai înţeleagă nimeni.

– Totul o să fie bine, am repetat eu.

Cîinele mă privi solemn şi pufni, de parcă ar fi ştiut că mint.

Am deschis uşa din faţă şi, cînd am ieşit afară, mi-am pus ochelarii de soare. Lentilele speciale nu permiteau trecerea razelor ultraviolete.

Ochii reprezintă punctul meu cel mai vulnerabil. Nu pot să-mi asum nici un risc în privinţa lor.

Fordul Explorer verde al Sashei se afla pe alee, cu motorul pornit. Ea era la volan.

Am închis uşa casei şi am încuiat-o. Orson n-a încercat să se ţină după mine.

Dinspre vest se porni briza – un curent dinspre ţărm, cu miros slab de mare. Frunzele stejarilor foşniră, de parcă ar fi şoptit un secret din ramură în ramură.

Pieptul mi se strînse, contractîndu-mi plămînii. Aşa se întîmpla cînd eram obligat să mă aventurez afară, în lumina zilei. Simptomul era psihic, dar mă afecta considerabil.

Am coborît treptele verandei şi am mers pe alee. Mă simţeam îngreunat. Probabil că aşa se simte un scafandru la mare adîncime, în costumul său ermetic, cu un regat de apă deasupra capului.

2

Cînd am ajuns la maşină, Sasha mi-a zis:

– Salut, Omule-de-Zăpadă.

– Salut.

Mi-am pus centura de siguranţă, iar Sasha a pornit maşina, mergînd cu spatele.

În timp ce ne îndepărtam, am privit casa pe sub cozoroc, întrebîndu-mă cum îmi va părea cînd aveam s-o văd data viitoare. Simţeam că, atunci cînd tatăl meu va muri, toate lucrurile care îi aparţinuseră vor arăta mai uzate şi mai mărunte, pentru că nu vor mai fi atinse de spiritul său.

E o clădire din perioada Craftsman, în tradiţia Greene: pietrele traverselor fixate cu minimum de mortar, căptuşeala exterioară din lemn de cedru, argintat de vreme şi de trecerea timpului, cu un aspect modern în liniile sale, fără a părea nici un pic artificială sau lipsită de substanţă, pe deplin pămînteană şi formidabilă. După ploile recente ale iernii, liniile drepte ale acoperişului din ardezie fuseseră îndulcite de un strat verde de licheni.

În timp ce mergeam cu spatele către stradă, am avut impresia că văd jaluzelele de la o fereastră a camerei de zi dîndu-se la o parte şi capul lui Orson apărînd lipit de geam, ţinîndu-şi labele pe pervaz.

În timp ce conducea maşina, Sasha zise:

– De cît timp n-ai mai fost afară, în felul ăsta?

– În lumina zilei? Au trecut ceva mai mult de nouă ani.

– Nouă ani în întuneric.

Sasha era şi compozitoare.

– Goodall, mie nu mi s-a părut deloc poetic.

– Ce s-a întîmplat acum nouă ani? mă întrebă ea.

– Am avut apendicită.

– Ah, atunci cînd aproape că ai murit...

– Numai moartea mă scoate la lumina zilei.

– Măcar atunci te-ai ales cu o cicatrice sexi, zise Sasha.

– Crezi?

– Păi îmi place s-o sărut.

– Întotdeauna m-am întrebat de ce făceai asta...

– De fapt, cicatricea aia mă sperie. Puteai să mori.

– Dar n-am murit.

– Cînd o sărut, e ca şi cum aş spune o rugăciune de mulţumire. Pentru că eşti aici, cu mine.

– Sau, poate, diformitatea te excită...

– Eşti o găoază!

– Mama ta nu te-a învăţat să vorbeşti aşa.

– Am învăţat de la călugăriţele care predau la şcoala parohială.

– Ştii ce mi-ar plăcea? am întrebat-o eu.

– Sîntem împreună de aproape doi ani. Cred că ştiu ce ţi-ar plăcea.

– Aş vrea să nu-mi faci niciodată concesii.

– De ce aş face-o?

– Asta spuneam şi eu.

Mă neliniştea lumina din jurul meu, în ciuda armurii de haine şi de loţiune, în ciuda ochelarilor care-mi apărau ochii sensibili de razele ultraviolete. Mă simţeam fragil ca un ou.

Sasha îşi dădea seama că nu mă simţeam în largul meu, dar se făcea că nu observă nimic. Ca să nu mă mai gîndesc nici la pericolul, nici la frumuseţea lumii scăldate de soare, a făcut ceea ce se pricepea cel mai bine să facă: să fie Sasha.

– Unde o să fii mai tîrziu? întrebă ea. După ce se va termina totul.

– *Dacă* se va termina totul. Medicii pot să greşească.

– Unde o să fii cînd eu o să fiu în emisiune?

– După miezul nopţii... probabil acasă la Bobby.

– Ai grijă să deschidă radioul.

– Primeşti dedicaţii în noaptea asta?

– Nu-i nevoie să-mi telefonezi. Ştiu ce îţi trebuie.

Cînd ajunse la colţul următor, Sasha coti la dreapta, pe Ocean Avenue. Mergea către deal, îndepărtîndu-se de mare.

Lîngă magazinele şi restaurantele aflate dincolo de trotuar se găseau pini înalţi de douăzeci şi cinci de metri, care-şi întindeau ramurile peste stradă. Pavajul era acoperit de umbre şi raze de soare.

Moonlight Bay, în care locuiesc douăsprezece mii de oameni, se ridică dinspre port şi din cîmpie spre coline domoale. În majoritatea ghidurilor de turism ale Californiei, oraşul nostru este numit Bijuteria Coastei Centrale, în parte pentru că strategia de publicitate folosită de Camera de Comerţ constă în utilizarea pe scară largă a acestei denumiri.

Oraşul îşi merită numele din mai multe motive, unul dintre ele fiind bogăţia în copaci. Stejari maiestuoşi, cu coroane de o sută de ani. Pini, cedri, palmieri fenix. Crînguri de eucalipţi. Favoritele mele sînt tufele de *melaleuca luminaria*, împodobite primăvara cu eşarfele de hermină ale florilor.

Ca urmare a relaţiei noastre, Sasha pusese straturi protectoare pe ferestrele Explorer-ului. Cu toate acestea, spaţiul din maşină era mult mai luminos decît cel cu care eram obişnuit.

Mi-am tras ochelarii în jos, pe nas, şi am privit pe deasupra ramei.

Acele pinilor alcătuiau o broderie complicată, întunecată, pe cerul uimitor, purpuriu-albastru, al sfîrşitului după-amiezei, care lucea plin de mistere şi se reflecta prin parbriz.

Mi-am pus iute ochelarii la loc, nu numai ca să-mi protejez ochii, ci şi pentru că mi s-a făcut brusc ruşine că mă bucuram de această călătorie deosebită, în plină zi, în vreme ce tatăl meu era pe moarte.

În timp ce accelera cu grijă, fără să oprească de tot în intersecţiile acelea lipsite de trafic, Sasha zise:

– O să intru în spital cu tine.

– Nu-i nevoie.

Sasha nu putea să sufere doctorii, asistentele şi tot ce ţinea de medicină, într-un fel care se învecina cu fobia. Majoritatea timpului, ea era convinsă că va trăi veşnic. Sasha credea în puterea vitaminelor, a mineralelor, a antioxidanţilor, a gîndirii pozitive, a tehnicilor de vindecare a minţii şi a trupului. Dar o vizită într-un spital îi zdruncina temporar convingerea că putea evita soarta tuturor celor plăsmuiţi din carne şi oase.

– Trebuie să fiu cu tine, zise ea. Îl iubesc pe tatăl tău.

Calmul ei exterior era contrazis de un tremur al vocii. Am fost impresionat de dorinţa ei de a merge, doar de dragul meu, acolo unde ura să se ducă.

– Vreau să fiu singur cu el în puţinul timp care ne-a mai rămas, i-am spus eu.

– Adevărat?

– Adevărat. Am uitat să-i las de mîncare lui Orson. Poţi să te întorci la mine acasă şi să ai grijă de el?

– Da, răspunse ea, bucuroasă că primise o însărcinare. Bietul Orson! El şi tatăl tău erau buni prieteni.

– Aş jura că Orson îşi dă seama de ce se petrece.

– Bineînţeles. Animalele simt astfel de lucruri.

– Mai ales Orson.

Sasha coti la stînga, din Ocean Avenue în Pacific View. Spitalul Milosteniei se afla la doar două străzi depărtare.

– Va fi bine, îmi zise Sasha.

– Nu lasă să se vadă, dar Orson suferă mult.

– O să îi aduc eu alinare.

– Tata reprezenta legătura lui cu lumina.

– O să fiu eu legătura lui, făgădui Sasha.

– Nu poate trăi numai în întuneric.

– Mă are pe mine, iar eu nu plec nicăieri.

– Oare? am întrebat-o eu.

– Va fi bine.

Nu mai vorbeam de mult despre cîine.

Spitalul este o construcţie cu trei etaje californiano-mediteraneană, ridicată în altă eră, cînd termenul nu-ţi aducea în minte trăsături arhitectonice neinspirate şi construcţii ieftine. Ferestrele aveau rame din bronz patinat. Camerele de la parter erau umbrite de loggii cu arcade şi coloane din calcar.

Unele dintre coloane fuseseră acoperite de vițele lemnoase ale unei *bougainvillea* străvechi, care se întinsese pe acoperișul loggiei. În ziua aceea – chiar dacă primăvara trecuse de două săptămîni – cascade de flori stacojii sau de-un purpuriu strălucitor curgeau de pe cornișe.

Pentru cîteva secunde, mi-am scos ochelarii de soare și m-am minunat văzînd nebunia aceea de culori, scăldate de razele soarelui.

Sasha se opri în fața unei intrări de serviciu.

În timp ce-mi desfăceam centura de siguranță, Sasha îmi puse mîna pe braț și mă strînse ușor.

– Sună-mă pe telefonul mobil cînd vrei să te duc acasă.

– O să plec după apusul soarelui. O să mă întorc pe jos.

– Dacă așa vrei...

– Da.

Mi-am coborît din nou ochelarii pe nas, de data asta ca să mă uit la Sasha Goodall, de parcă n-o mai văzusem niciodată. La lumina lumînărilor, ochii ei cenușii sînt profunzi, dar limpezi – tot așa sînt și în lumina zilei. Părul ei des, care pare de mahon în lumina lumînărilor și lucios ca vinul într-un pahar de cristal, este mult mai lucios sub mîna mîngîietoare a soarelui. Pielea de culoarea smîntînii, fină ca petalele de trandafir, este acoperită de pistrui mărunți, care alcătuiesc un model pe care-l cunosc la fel de bine precum constelațiile din fiecare cvadrant de pe cerul nopții, din fiecare anotimp.

Sasha îmi împinse ochelarii la loc, cu un deget.

– Nu te purta prostește!

Sînt om. *Noi,* oamenii, ne purtăm prostește.

Dar dacă voi orbi, figura ei va fi imaginea care mă va ajuta în bezna cea nesfîrșită.

M-am aplecat peste volan și am sărutat-o.

– Miroși a nucă de cocos, a zis ea.

– Mă străduiesc, i-am răspuns eu și am mai sărutat-o o dată.

– Nu trebuie să mai stai afară, a spus ea cu fermitate.

Soarele, care mai avea o jumătate de oră de stat deasupra mării, era portocaliu și puternic, un holocaust termonuclear perpetuu, aflat la distanță de o sută cincizeci de milioane de kilometri. În unele locuri, Pacificul părea din cupru topit.

– Du-te, băiat din nucă de cocos! Pleacă!

Am ieșit din Explorer ghemuit, ca Omul-Elefant, și m-am grăbit către spital, vîrîndu-mi mîinile în buzunarele jachetei din piele.

M-am uitat înapoi. Sasha mă privea. Îmi făcu semn de încurajare, ridicînd degetul mare.

3

Cînd am intrat în spital, am văzut că Angela Ferryman mă aştepta pe coridor. Angela este asistentă la etajul al treilea, în tura de noapte. Coborîse doar ca să mă întîmpine.

Angela Ferryman e o femeie frumoasă, blîndă, de aproape cincizeci de ani, cu ochi ciudat de deschişi la culoare şi atît de slabă, de parcă se dedicase atît de mult profesiei sale, încît încheiase un tîrg cu diavolul, prin care trebuia să cedeze o parte din materia trupului său în schimbul vindecării pacienţilor. Încheieturile ei păreau prea fragile pentru munca pe care o făcea. Se mişca atît de uşor şi de iute, încît îţi venea să crezi că avea oasele goale pe dinăuntru, ca păsările.

Stinse toate tuburile fluorescente din tavanul coridorului, apoi mă îmbrăţişă.

Pe cînd suferisem de bolile copilăriei şi ale adolescenţei – oreion, gripă, vărsat de vînt – fără a putea fi tratat cum se cuvine în afara casei noastre, Angela fusese asistenta medicală care trecuse în fiecare zi ca să aibă grijă de mine. Îmbrăţişările ei fierbinţi erau la fel de necesare pentru bunul mers al activităţii sale ca termometrele şi seringile.

Dar îmbrăţişarea ei m-a speriat, în loc să mă încurajeze.

– A murit?

– E în regulă, Chris. Încă rezistă. Cred că rezistă doar ca să te vadă.

Am urcat pe scara pentru cazuri de urgenţă. Mi-am dat seama că Angela a aprins luminile de pe coridorul de la parter, de îndată ce am închis uşa scărilor după mine.

Casa scării nu era periculos de luminată. Dar, chiar şi în acestă situaţie, am urcat iute şi nu mi-am scos ochelarii de soare.

În capul scărilor, pe coridorul de la etajul al treilea, mă aştepta Seth Cleveland. El este medicul tatălui meu şi unul dintre medicii mei. Deşi e înalt şi cu umerii laţi, încît ar putea să susţină una dintre arcadele loggiei spitalului, are grijă să nu te domine niciodată. Se deplasează cu graţia cuiva mai mărunt şi are vocea unui urs blînd, din basme.

– I-am dat medicamente împotriva durerilor, îmi spuse doctorul Cleveland, şi-şi pierde uneori cunoştinţa. Dar de fiecare dată cînd îşi revine, întreabă de tine.

În cele din urmă, mi-am scos ochelarii de soare şi i-am vîrît în buzunarul cămăşii. Am mers grăbit pe coridorul larg şi am trecut pe lîngă încăperi în care se aflau pacienţi cu tot felul de maladii, în toate stadiile, unii zăcînd inconştienţi, alţii stînd în fund, ţinînd în poală tăvile pe care se afla cina. Cei care văzuseră stingîndu-se luminile de pe coridor cunoşteau motivul şi se opriseră din mîncat, ca să se uite la mine în timp ce treceam prin dreptul uşilor deschise.

În Moonlight Bay sînt o celebritate, fără să vreau. Dintre cei douăsprezece mii de locuitori permanenţi şi dintre cei aproape trei mii de studenţi la colegiul Ashdon – o instituţie particulară în care se predau artele liberale, situată în partea cea mai înaltă a oraşului – sînt probabil singurul om al cărui nume este cunoscut de toţi. Dar, din cauza vieţii mele nocturne, nu toţi locuitorii oraşului mă văzuseră vreodată.

În timp ce mergeam de-a lungul holului, majoritatea asistentelor şi infirmierelor mi se adresau sau mă băteau pe umăr.

Mi-am spus că acestea se simţeau apropiate de mine nu pentru că aş fi avut vreo personalitate cuceritoare, nici pentru că-l iubeau pe tatăl meu – pentru că toţi cei care-l cunoşteau îl iubeau –, ci pentru că erau devotate vindecării oamenilor şi pentru că eu reprezentam obiectivul suprem al dorinţei lor sincere de a mă îngriji şi de a mă face bine. Toată viaţa am avut nevoie de îngrijire, dar nu stă în puterea lor – nici a vreunui alt om – să mă vindece.

Tatăl meu se afla într-o rezervă cu două paturi. Pentru moment, celălalt pat era liber.

Am ezitat un moment cînd am ajuns în prag. Apoi am răsuflat adînc şi am intrat, închizînd uşa în urma mea.

Jaluzelele fuseseră trase cu grijă. La marginea lor, rama albă a ferestrei lucea în portocaliul razelor soarelui din ultima jumătate de oră a zilei.

Tatăl meu, aflat pe patul de lîngă uşă, ajunsese ca o umbră. L-am auzit respirînd cu greutate. I-am vorbit, dar nu mi-a răspuns.

Era monitorizat doar de un electrocardiograf. Ca să nu-l deranjeze, semnalul radio fusese întrerupt. Bătăile inimii erau semnalate doar de liniile zimţate, verzi, de pe tubul catodic.

Avea puls rapid şi slab. În timp ce-l priveam, a trecut printr-o scurtă perioadă de aritmie. M-am speriat, dar ritmul său s-a stabilizat.

În sertarul de jos al noptierei se afla o brichetă cu gaz şi două lumînări groase, în cupe din sticlă, cu aromă de dafin. Echipa medicală se prefăcea că nu ştia de existenţa lor.

Am pus lumînările pe noptieră.

Din cauza bolii, mi se făceau unele concesii de la regulile spitalului. Altfel aş fi fost obligat să stau în beznă completă.

Încălcînd legile antiincendiu, am aprins bricheta şi am atins cu flacăra ei fitilul unei lumînări. Apoi pe celălalt.

Poate că celebritatea mea stranie îmi dădea anumite drepturi. Nu-i bine să subestimezi puterea celebrităţii în America modernă.

La lumina pîlpîitoare a lumînării, figura tatălui meu apăru din întuneric. Avea ochii închişi şi respira pe gură.

Din acest punct de vedere, nu se făcuse nici un efort pentru a-l menţine în viaţă. Respiraţia sa nu era ajutată nici măcar de un inhalator.

Mi-am scos jacheta şi şapca şi le-am aşezat pe scaunul pentru vizitatori.

Am rămas lîngă patul lui, în partea îndepărtată de lumînări, şi i-am luat una din mîini între palme. Avea pielea rece, subţire ca pergamentul. Era o mînă osoasă, cu unghiile galbene, crăpate. Nu fuseseră niciodată aşa.

Se numea Steven Snow şi fusese un om mare. Nu cîştigase vreun război, nu făcuse nici o lege, nu compusese vreo simfonie, nici nu scrisese în tinereţe un roman faimos, aşa cum sperase, dar fusese mai mare decît oricare general, politician, compozitor sau scriitor plin de premii.

Fusese mare pentru că fusese bun. Fusese mare pentru că fusese umil, blînd, vesel. Fusese căsătorit cu mama timp de treizeci de ani şi, în ciuda ispitelor, îi rămăsese credincios. Dragostea lui pentru ea fusese la fel de luminoasă ca şi casa noastră – slab luminată, din necesitate, în majoritatea încăperilor, strălucitoare în toate privinţele care contau. Fusese profesor de literatură la Ashdon – mama fusese profesoară de ştiinţe – iubit de studenţii săi. Unii dintre ei păstraseră legătura cu el decenii la rînd după ce terminaseră cursurile.

Deşi boala mea îi limitase serios viaţa chiar din ziua în care mă născusem – pe cînd el însuşi avea doar douăzeci şi opt de ani –, nu mă făcuse niciodată să simt că regretase că mă concepuse sau că aş fi însemnat pentru el altceva decît bucurie curată şi mîndrie nediluată. Trăise cu demnitate şi fără să se plîngă. Se bucurase întotdeauna de tot ce era drept pe lume.

Cîndva, fusese robust şi arătos. Acum, trupul lui fusese măcinat de boală şi era tras la faţă, cu chipul cenuşiu.

Arăta mai bătrîn decît cei cincizeci şi şase de ani pe care-i avea. Cancerul se răspîndise de la ficat la sistemul limfatic, apoi la celelalte organe, pînă îl cotropise complet. În lupta pentru supravieţuire, tata îşi pierduse majoritatea părului său alb, des.

Pe monitor, linia verde începu să se mişte haotic, iar eu o priveam cu groază.

Mîna tatălui meu o strînse fără vlagă pe a mea.

Cînd m-am uitat la el, deschisese ochii albaştri ca safirul, ţintuindu-mă cu privirea.

– Vrei apă? l-am întrebat eu, pentru că în ultima vreme era întotdeauna însetat.

– Nu, mi-a răspuns el.

Vocea sa nu era mai puternică decît o şoaptă.

Nu ştiam ce să spun.

Casa noastră fusese plină de conversaţii, de cînd mă ştiu. Eu, tata şi mama discutam despre romane, filme vechi, prostiile politicienilor,

poezie, muzică, istorie, ştiinţă, religie, artă, despre bufniţe şi şoareci, despre lilieci şi ratoni, despre crabi şi alte făpturi care împărţeau noaptea cu mine. Conversaţiile acelea erau variate, de la prelegeri serioase despre condiţia umană la bîrfe despre vecini. În familia Snow nu se considera că exerciţiile fizice erau potrivite dacă nu conţineau şi folosirea cotidiană a limbii literare.

Iar acum, cînd doream cu disperare să-mi deschid sufletul în faţa tatălui meu, nu-mi găseam cuvintele.

El zîmbi, de parcă mi-ar fi înţeles necazul şi ar fi apreciat ironia sorţii.

Apoi zîmbetul său dispăru, iar figura lui deveni şi mai trasă. De fapt, era atît de slab încît, atunci cînd o pală de curent făcu flacăra lumînării să tremure, chipul lui părea a nu fi mai real decît o oglindire de pe suprafaţa unui lac.

Mi-am spus că tata era în agonie, dar, cînd vorbi, glasul său dovedea mai mult tristeţe şi regret decît chin.

– Îmi pare rău, Chris. Îmi pare atît de rău!

– Nu are de ce să-ţi pară rău, l-am asigurat eu, întrebîndu-mă dacă era lucid sau dacă avea mintea înceţoşată de febră şi de medicamente.

– Îmi pare rău pentru moştenirea pe care ţi-am lăsat-o, fiule!

– Totul o să fie bine. Pot să mă descurc şi singur.

– N-o să duci lipsă de bani. O să ai îndeajuns, zise el.

Vocea-i şoptită scăzuse în intensitate. Cuvintele i se scurgeau de pe buzele palide aproape la fel de lipsite de sunet ca lichidul care se scurge dintr-un ou cu coaja spartă.

– Vorbeam de cealaltă moştenire... cea primită de la mine şi de la mama ta. Vorbeam de XP.

– Tată, n-ai nici o vină. Nu aveai cum să ştii.

Închise din nou ochii. Cuvintele sale erau transparente, ca albuşul de ou...

– Îmi pare atît de rău...

– Tu mi-ai dat *viaţă*, i-am spus eu.

Mîna sa rămase moale în mîna mea. Pentru o clipă am crezut că murise şi inima îmi stătu în loc.

Dar urma trasată de lumina verde arăta că doar îşi pierduse cunoştinţa.

– Tată, tu mi-ai dat viaţă, am repetat eu, regretînd că nu mă poate auzi.

Tata şi mama avuseseră fiecare, fără să ştie, o genă care se transmitea ereditar şi care apare doar la un om din două sute de mii. Probabilitatea ca doi oameni de acest fel să se întîlnească, să se îndrăgostească şi să aibă copii este de unu la cîteva milioane. Chiar şi aşa, trebuie ca amîndoi să transmită gena respectivă odraslei lor, iar asta se întîmplă în unul din patru cazuri.

În cazul meu, părinţii mei au dat lovitura. Eu am *xeroderma pigmentosum* – pe scurt, XP – o boală genetică rară şi deseori fatală.

Bolnavii de XP sînt foarte vulnerabili la cancerele de piele şi de ochi. Chiar şi cea mai scurtă expunere la soare – sau la orice fel de raze ultraviolete, inclusiv cele de la luminile incandescente şi fluorescente – poate fi dezastruoasă.

Toţi oamenii suferă distrugeri ale ADN-ului – materialul genetic – provocate de lumina soarelui. Aceste distrugeri, la nivel de celulă, favorizează apariţia melanomului şi a altor tumori maligne. Persoanele sănătoase posedă un sistem natural de „reparare“ – nişte enzime care înlătură fragmentele distruse din nucleotide şi le înlocuiesc cu ADN neafectat.

La cei care suferă de XP, enzimele nu acţionează, deci nu se fac reparaţii. Cancerul provocat de razele ultraviolete se dezvoltă rapid şi uşor, ducînd la metastază.

Statele Unite, cu o populaţie care depăşeşte două sute şaptezeci de milioane de oameni, numără peste optzeci de mii de pitici şi nouăzeci de mii dintre conaţionalii noştri au peste 2,10 metri înălţime. În naţiunea noastră există patru milioane de milionari, iar alţi zece mii de oameni vor ajunge la acest nivel în acest an. La fiecare douăsprezece luni, circa o mie dintre concetăţenii noştri vor fi loviţi de trăsnet.

Există mai puţin de o mie de americani care suferă de XP şi în fiecare an se nasc mai puţin de o sută. Numărul lor este mic pentru că boala e rară, dar şi pentru că mulţi dintre noi nu trăiesc mult.

Majoritatea medicilor familiarizaţi cu *xeroderma pigmentosum* s-ar fi aşteptat să mor în copilărie. Puţini ar fi pariat că o să supravieţuiesc adolescenţei. Nici unul n-ar fi riscat o sumă serioasă mizînd că voi ajunge pînă la douăzeci şi opt de ani.

Doar cîţiva bolnavi de XP sînt mai în vîrstă decît mine, cîţiva mult mai în vîrstă, dar mulţi, dacă nu toţi, au suferit de probleme neurologice progresive, asociate cu boala lor. Tremur al capului sau al mîinilor. Pierderea auzului. Vorbire greoaie. Chiar şi diminuare a capacităţii mintale.

Eu sînt normal şi întreg, ca oricare alt om – cu excepţia nevoii de a mă feri de lumină. Nu sînt albinos. Am ochii coloraţi. Am pielea pigmentată. Sigur, sînt mai palid decît un băiat de pe plajele californiene, dar nu de-o paloare fantomatică. În încăperea luminată de lumînări şi în lumea nocturnă în care trăiesc par chiar brunet.

Fiecare zi în care rămîn în starea actuală reprezintă un dar preţios şi cred că-mi folosesc timpul atît de bine pe cît este posibil. Mă bucur de viaţă. Găsesc bucurie acolo unde se aşteaptă oricine s-o găsească – dar şi acolo unde puţini se gîndesc s-o caute.

Poetul Horaţiu a spus, în anul 23 î.Hr.: „Trăieşte clipa, nu te bizui pe ziua de mîine".

Eu mă bucur *de noapte* şi gonesc pe ea de parcă ar fi un armăsar mare, negru.

Mulţi dintre prietenii mei spun că sînt persoana cea mai fericită pe care o cunosc. Am avut de ales: să accept fericirea sau s-o refuz. Eu am acceptat-o.

Se poate ca, fără părinţii mei deosebiţi, să nu fi avut de ales. Mama şi tatăl meu şi-au modificat radical vieţile ca să mă apere de lumina care putea să-mi facă rău. Pînă am fost suficient de mare ca să înţeleg în ce situaţie mă aflam, ei au fost siliţi să fie vigilenţi fără încetare. Grija lor altruistă a contribuit enorm la supravieţuirea mea. Mai mult, ei mi-au oferit dragoste – şi dragoste de viaţă –, ceea ce m-a făcut să refuz disperarea, deprimarea şi existenţa retrasă.

Mama a murit subit. Deşi eram sigur că ştia ce simţăminte profunde nutresc pentru ea, mi-aş fi dorit să fi fost în stare să i le mărturisesc într-un mod adecvat, în ultima zi a vieţii sale.

Uneori, noaptea, pe plaja întunecată, cînd cerul este limpede şi bolta înstelată mă face să mă simt, simultan, muritor şi invincibil, cînd vîntul se potoleşte şi marea nu se mai izbeşte cu putere de ţărm, îi spun mamei mele ce-a însemnat pentru mine. Dar nu ştiu dacă mă aude.

Iar acum tatăl meu – încă împreună cu mine – nu m-a auzit cînd i-am spus: „Tu mi-ai dat viaţă". Mi s-a făcut teamă că mă va părăsi înainte să pot să-i spun toate acele lucruri pe care n-am putut să i le spun mamei.

Mîna lui rămase rece şi nemişcată. Am ţinut-o, de parcă l-aş fi ancorat astfel de această lume, pînă aveam să mă despart de el aşa cum se cuvine.

La marginea jaluzelelor, ramele ferestrelor se schimbară din portocaliu în roşu-aprins, atunci cînd soarele întîlni marea.

Există o împrejurare în care aş vrea să privesc direct apusul de soare. Dacă aş avea cancer la ochi, atunci, înainte de a muri sau de a orbi, m-aş duce la sfîrşitul după-amiezei lîngă mare aş sta cu faţa spre acele imperii asiatice îndepărtate, unde nu mă voi duce niciodată. Iar la limita amurgului, mi-aş scoate ochelarii de soare şi aş privi moartea luminii.

Va trebui să-mi mijesc ochii. Lumina strălucitoare îmi răneşte ochii. Efectul ei este atît de puternic şi de rapid, că pot să simt cum evoluează arsura.

În timp ce lumina sîngerie de la marginea jaluzelelor se transforma în purpuriu, mîna tatălui meu mi-o strînse pe a mea.

M-am uitat în jos şi am văzut că avea ochii deschişi. Am încercat să-i spun tot ce aveam pe suflet.

– Ştiu, şopti el.

Nu puteam să încetez să spun ceea ce nu avea nevoie să fie spus. Tata găsi rezerve neaşteptate de forţă şi-mi scutură mîna atît de puternic, încît m-am oprit.

În timp ce eu tăceam, uimit, îmi spuse:

– Să ţii minte...

Abia îl auzeam. M-am aplecat deasupra patului, lipindu-mi urechea stîngă de buzele sale.

Fără vlagă, dar cu o hotărîre impresionantă, îmi spuse ultimul lui sfat:

– Să nu-ţi fie teamă de nimic, Chris! Să nu-ţi fie teamă de nimic!

Apoi se duse. Urma luminoasă a electrocardiogramei săltă, mai săltă o dată, apoi deveni o linie dreaptă.

Singura lumină care se mişca era cea a flăcărilor lumînărilor, care dansau din mucurile negre.

N-am putut să dau drumul imediat mîinii sale inerte. I-am sărutat fruntea şi obrajii.

Pe lîngă marginea jaluzelelor nu mai trecea nici un fel de lumină. Lumea se rotise în întunecimea care mă primea cu bucurie.

Uşa se deschise. Stinseseră din nou luminile fluorescente din apropiere. Singura lumină de pe coridor provenea din camerele aflate de-a lungul lui.

Doctorul Cleveland, aproape cît uşa de înalt, intră în încăpere şi veni lîngă pat.

Angela Ferryman îl urmă cu paşi mărunţi şi iuţi, cu pumnul strîns la piept şi cu umerii căzuţi. Arăta de parcă moartea pacientului ei ar fi însemnat o lovitură pe care o resimţea fizic.

Dispozitivul pentru electrocardiogramă de lîngă pat dispunea de un echipament care transmitea semnale la monitorul aflat în hol, unde stăteau asistentele. Acestea ştiuseră imediat că tatăl meu murise.

Nu veniseră cu seringi pline cu epinefrină, nici cu un defibrilator portabil, ca să încerce să-i facă inima să bată din nou. Nu intenţionau să ia nici un fel de măsuri eroice, conform dorinţei tatălui meu.

Figura doctorului Cleveland nu fusese făcută pentru ocazii solemne. Medicul semăna cu un Moş Crăciun fără barbă, cu ochi veseli şi cu obraji dolofani, roşii. Se străduia să găsească o expresie de durere şi de compătimire, dar reuşea doar să pară mirat.

Sentimentele îi erau însă evidente în glas. Mă întrebă, cu blîndeţe:

– Te simţi bine, Chris?

– Rezist, am răspuns eu.

4

Din camera de spital i-am telefonat lui Sandy Kirk, de la Kirk's Funeral Home. Tatăl meu stabilise totul cu Sandy, în urmă cu cîteva săptămîni. Conform dorinţei sale, tatăl meu urma să fie incinerat.

Doi brancardieri, bărbaţi tineri cu mustăcioara abia mijită, veniră să ducă trupul în morga de la subsol.

M-au întrebat dacă voiam să aştept acolo, jos, pînă va sosi camioneta de la pompele funebre. Le-am răspuns că nu vreau.

Nu era tatăl meu, ci doar trupul său. Tatăl meu plecase în altă parte.

Am decis să nu trag cearşaful ca să-i privesc pentru ultima oară faţa slăbită. Nu aşa voiam să-l ţin minte.

Brancardierii mutară trupul pe o targă. Cei doi păreau neîndemînatici, deşi aveau, probabil, destulă experienţă, şi se uitau la mine de parcă s-ar fi simţit vinovaţi că făceau ceea ce făceau.

Poate că aceia care transportă morţii nu se simt niciodată în largul lor în timp ce-şi fac meseria. Un asemenea gînd mi se păru reconfortant, pentru că jena lor însemna că oamenii nu sînt indiferenţi la suferinţele altora, aşa cum par uneori.

Se putea însă ca brancardierii să fie doar curioşi şi de aceea mă tot priveau pe furiş. La urma urmei, sînt singurul locuitor din Moonlight Bay care a constituit subiectul unui articol important din revista *Time.*

Sînt cel care trăieşte noaptea şi se fereşte de soare. Un vampir! Un vîrcolac! Un pervers nebun! Ascundeţi-vă copiii!

Dar, ca să fiu corect, trebuie să recunosc că majoritatea oamenilor sînt înţelegători şi amabili. Există însă o minoritate, alcătuită din zvonişti care cred tot ce se spune despre mine şi care îmbogăţesc aceste zvonuri cu convingerea că au dreptate, convingere asemănătoare celei a spectatorilor de la procesele vrăjitoarelor din Salem.

Dacă acei doi tineri aparţineau celei de-a doua categorii, atunci probabil că au fost dezamăgiţi văzînd că arătam relativ normal. Nu aveam palorea unuia abia ieşit din mormînt. Nu avem ochii roşii de sînge. Nu aveam gheare. Nici măcar nu mîncam păianjeni şi viermi. Eram un individ plictisitor.

Roţile tărgii scîrţîiră în momentul în care infirmierii plecară cu cadavrul. Chiar şi după ce au închis uşa, am auzit scîrţîitul care se îndepărta.

Rămas singur în camera luminată de lumînări, am luat din dulap sacoşa cu lucrurile tatălui meu. În ea se găseau doar hainele pe care le purtase cînd venise la spital.

În raftul de sus al noptierei se aflau ceasul său, portofelul şi patru cărţi în ediţii ieftine. Le-am pus în sacoşă.

Am vîrît bricheta în buzunar, dar am lăsat lumînările. Nu voiam să mai simt vreodată miros de dafin. Aroma aceea mă determina să fac asocieri pe care nu le puteam suporta.

Pentru că strînsesem cu atîta eficienţă lucrurile tatălui meu, am considerat că sînt foarte stăpîn pe mine.

De fapt, pierderea tatălui meu mă lăsase năuc. În timp ce stingeam lumînările, strîngîndu-le flacăra între degetul mare şi arătător, n-am simţit nici căldura, nici mirosul fitilului care ardea.

Cînd am păşit pe coridor, cu geanta în mînă, o infirmieră a stins din nou luminile fluorescente. M-am dus direct către scările pe care urcasem ceva mai devreme.

Nu puteam folosi liftul, pentru că nu pot stinge becul din interiorul acestuia. Loţiunea cu care mă unsesem m-ar fi apărat în mod eficient în timpul scurtei călătorii de la etajul al treilea pînă la parter, însă nu puteam să risc să rămîn blocat între etaje un timp nedeterminat.

Nu mi-am amintit să-mi pun ochelarii de soare şi am coborît iute pe scările de beton slab luminate. Spre surprinderea mea, nu m-am oprit la parter. Am coborît spre subsolul în care fusese dus tatăl meu, mînat de un impuls pe care nu l-am înţeles imediat. Mergeam mai repede decît pînă atunci, în timp ce geanta mi se lovea de picior.

Brusc, am fost copleşit de convingerea că părăsisem trupul tatălui meu fără să îndeplinesc o datorie solemnă, deşi nu-mi dădeam seama ce ar fi trebuit să fac.

Inima îmi bătea atît de tare că puteam s-o aud, ca pe o tobă a unui cortegiu funerar care se apropia, dar cu un ritm mult mai rapid. Mi se pusese un nod în gît şi am reuşit cu greu să-mi înghit saliva, care devenise dintr-o dată acidă.

La capătul scărilor se afla o uşă din metal, rezistentă la incendiu. Deasupra ei scria cu roşu: „Ieşire pentru caz de urgenţă“. Oarecum zăpăcit, m-am oprit şi am ezitat, cu mîna pe clanţă.

Apoi mi-am amintit de obligaţia pe care fusesem gata s-o uit. Întotdeauna romantic, tata dorise să fie incinerat împreună cu fotografia favorită a mamei mele şi mă însărcinase să am grijă ca aceasta să fie pusă în coşciugul său.

Fotografia se afla în portofelul său, iar portofelul în geanta pe care o căram.

Am împins uşa şi am pătruns într-un hol din subsol. Zidurile din beton fuseseră vopsite într-un alb sclipitor. Torente de lumină fluorescentă scăldau coridorul, curgînd din plafonierele argintii, de formă parabolică.

Ar fi trebuit să mă trag înapoi, dincoace de prag, sau măcar să caut comutatorul. În loc să fac asta, am fugit înainte, lăsînd uşa grea să se închidă în urma mea. Am plecat capul, bazîndu-mă pe faptul că loţiunea împotriva soarelui şi cozorocul şepcii îmi vor proteja faţa.

Mi-am vîrît mîna stîngă în buzunarul jachetei. Mîna dreaptă era încleştată pe mînerul genţii şi rămăsese expusă.

Cantitatea de lumină care m-a bombardat în timpul goanei pe coridorul lung de treizeci de metri nu era suficientă ca să declanşeze un cancer galopant al pielii sau tumori la ochi. Eram însă conştient că stricăciunile suferite de ADN-ul din celulele pielii mele se tot acumulau, pentru că organismul meu nu le putea repara. Cîte un

minut de expunere zilnică, timp de două luni, ar fi avut acelaşi efect catastrofal ca o oră de bronzat sinucigaş.

Părinţii îmi explicaseră încă din copilărie că urmările unui singur act iresponsabil pot părea neglijabile sau inexistente, dar că din iresponsabilitatea *ca obişnuinţă* pot rezulta orori inevitabile.

Chiar ţinînd capul plecat şi cu ochii apăraţi de cozorocul şepcii, trebuia să mă feresc de lumina reflectată de pereţii albi. Ar fi trebuit să-mi pun ochelarii de soare, dar mai aveam doar cîteva secunde pînă la capătul coridorului.

Podeaua, acoperită cu vinilin cenuşiu şi roşu-marmorat, arăta ca o bucată de carne crudă, veche de o zi. Mă cuprinse ameţeala, provocată de urîţenia modelului linoleumului şi de lumina înfricoşătoare.

Am trecut pe lîngă magazii şi camere pentru aparatură.

Subsolul părea pustiu.

Uşa de la capătul îndepărtat al coridorului deveni uşa de la capătul mai apropiat. Am intrat într-un garaj subteran de mici dimensiuni.

Nu era o parcare publică. Aceasta se afla la nivelul solului. În garaj se aflau doar un camion cu numele spitalului scris pe o parte şi o ambulanţă.

Ceva mai departe se vedea un dric, un Cadillac negru, de la Kirk's Funeral Home. M-am simţit uşurat văzînd că Sandy Kirk nu luase încă trupul şi nu plecase. Aveam timp să pun fotografia mamei între mîinile împreunate ale tatălui meu.

Lîngă dricul strălucitor era parcată o camionetă Ford, asemănătoare ambulanţei, dar care nu avea girofarul standard. Atît dricul, cît şi camioneta stăteau cu botul în direcţie opusă celei din care veneam şi se aflau în apropierea uşii rulante, care rămăsese deschisă în noaptea aceea.

Astfel, garajul era liber, încît puteau pătrunde în el maşinile furnizorilor, ca să aducă hrană, cearşafuri şi medicamente, care urmau a fi luate cu ascensorul pentru marfă. În momentul acela nu se făcea nici o livrare.

Zidurile din beton nu fuseseră vopsite, iar lămpile fluorescente de deasupra erau mai puţine şi mai rare decît cele din coridorul pe care abia îl părăsisem. Cu toate acestea, nu mă aflam într-un loc sigur. M-am apropiat iute de dric şi de camioneta albă.

Colţul subsolului, aflat imediat în stînga uşii rulante, lîngă cele două vehicule care aşteptau, era ocupat de o cameră pe care o cunoşteam bine. Acolo se afla morga, unde erau ţinuţi morţii pînă cînd puteau fi transportaţi la pompele funebre.

Cu doi ani în urmă, într-o noapte teribilă de ianuarie, stătusem acolo împreună cu tata la lumina lumînării, în frig, mai mult de jumătate de oră, lîngă trupul mamei mele. Nu ne înduram s-o lăsăm singură acolo.

Tata ar fi urmat-o în noaptea aceea, de la spital la casa mortuară şi de acolo la crematoriu, dacă ar fi putut să mă părăsească. El fusese poet, ea specialistă în ştiinţe, dar fuseseră suflete pereche.

Mama fusese adusă de o ambulanţă de la locul accidentului şi fusese transportată din camera de gardă la chirurgie. Murise la trei minute după ce ajunsese pe masa de operaţie, fără să-şi recapete cunoştinţa, chiar înainte ca medicii să stabilească amploarea rănilor ei.

Acum, uşa izolatoare a morgii stătea deschisă. Cînd m-am apropiat, am auzit nişte oameni certîndu-se. În ciuda furiei, vorbeau în şoaptă. Nota emoţională a disputei lor aprige se potrivea cu tonul grăbit şi secretos.

Nu furia, ci prudenţa lor m-a făcut să mă opresc înainte să ajung în pragul uşii. În ciuda luminii fluorescente îngrozitoare, am rămas locului un moment, nehotărît.

Din spatele uşii am auzit o voce. Am recunoscut-o ca fiind a lui Sandy Kirk.

– Şi cine-i tipul pe care-l voi incinera?

Un alt bărbat îi răspunse:

– Nimeni. Un vagabond oarecare.

– Ar fi trebuit să-l aduci la sediul firmei, nu aici, se plînse Sandy. Ce se va întîmpla dacă se va descoperi că lipseşte?

În momentul acela interveni un al treilea bărbat. Am recunoscut vocea unuia dintre cei doi brancardieri care luaseră trupul tatălui meu din camera de spital.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu putem să luăm chestia asta de aici?

Am devenit brusc convins că voi fi în pericol dacă mă va încurca ceva şi am pus geanta lîngă zid. Acum aveam ambele mîini libere.

În uşă apăru un om. Nu mă văzu, pentru că mergea cu spatele, trăgînd o targă.

Dricul se afla la trei metri de el. Înainte să mă vadă cineva, m-am strecurat lîngă maşină şi m-am ghemuit lîngă uşa din spate, pe unde erau încărcate cadavrele.

De acolo puteam să văd intrarea în morgă. Bărbatul care ieşea cu spatele de acolo era un necunoscut, de aproape treizeci de ani, înalt cam de un metru şi optzeci de centimetri, solid, cu gîtul gros şi capul ras. Purta pantofi de lucru, blugi, o cămaşă din flanelă roşie şi avea în lobul urechii un cercel cu perlă.

După ce scoase complet targa din morgă, o întoarse către dric, preferînd s-o împingă, în loc s-o tragă.

Pe targă se afla un cadavru, într-un sac opac din vinilin, cu fermoarul închis. Cu doi ani în urmă, mama fusese scoasă din morgă într-un sac asemănător acestuia, pentru a fi transportată la antreprenorul de pompe funebre.

În urma străinului chelios ieşi Sandy Kirk, care prinse targa cu o mînă. Blocă roţile acesteia cu piciorul stîng şi întrebă din nou:

– Ce se va întîmpla dacă se va observa că lipseşte?

Cheliosul se încruntă şi-şi plecă fruntea. Perla din urechea lui lucea.

– Ţi-am spus că-i un vagabond. Tot avutul lui se afla în rucsac.

– Şi ce-i cu asta?

– Dacă dispare, cine să-i observe lipsa? Şi cui o să-i pese?

Sandy avea treizeci şi doi de ani şi arăta atît de bine, încît nici măcar meseria sa îngrozitoare nu potolea deloc femeile care se ţineau după el. Deşi era un om încîntător şi mai puţin ţanţoş decît mulţi dintre colegii săi de breaslă, mă făcea să nu mă simt în largul meu. Trăsăturile sale frumoase păreau a fi o mască în spatele căreia nu se afla o altă faţă, ci un vid. Nu se punea problema că ar fi fost un om diferit şi mai puţin motivat moral decît pretindea că este, ci că n-ar fi fost deloc om.

Sandy zise:

– Şi dosarul său din spital?

– N-a murit aici, îl lămuri bărbatul cel chel. L-am luat ceva mai devreme, de pe autostradă. Făcea autostopul.

Nu-mi exprimasem niciodată părerea nefavorabilă despre Sandy Kirk cuiva, nici părinţilor mei, nici lui Bobby Halloway, nici Sashei, nici măcar lui Orson. Mulţi oameni fără minte fac tot felul de presupuneri răutăcioase despre mine, pornind de la aspectul meu şi de la preferinţa mea pentru noapte, de aceea mă feresc să mă alătur clubului de răutăcioşi şi să vorbesc de rău pe cineva fără să am motive serioase.

Tatăl lui Sandy, Frank, fusese un om bun şi simpatizat de toţi, iar Sandy nu făcuse nimic care să sugereze că n-ar fi la fel de bun ca tatăl său. Pînă acum.

Sandy îi spuse omului cu targa:

– Risc foarte mult.

– Nimeni nu-ţi poate face nimic.

– M-aş mira!

– Miră-te în timpul tău liber, zise cheliosul şi împinse targa peste piciorul lui Sandy.

Acesta înjură şi se dădu la o parte. Bărbatul cu targa veni direct către mine. Roţile ei scîrţîiră, aşa cum scîrţîiseră şi cele ale tărgii cu care fusese luat tatăl meu.

Stînd ghemuit, m-am strecurat în spatele dricului, între acesta şi camioneta Ford. Am aruncat o privire şi am văzut că pe camioneta albă nu fusese scris numele vreunei companii sau al vreunei instituţii.

Targa care scîrţîia se apropia cu rapiditate.

Am ştiut instinctiv că o încurcasem. Îi surprinsesem făcînd ceva – nu-mi dădeam seama ce, dar ştiam că era ilegal. Indivizii ar fi făcut orice ca să-şi apere secretul.

M-am lăsat cu faţa în jos pe podea şi m-am strecurat sub dric, în bezna rece şi mătăsoasă. În felul acesta nu mai eram văzut şi

scăpam şi de lumina fluorescentă. Ascunzătoarea mea era mică şi atingeam cu spatele ţeava de eşapament.

Stăteam cu faţa către spatele vehiculului. Am văzut targa trecînd pe lîngă dric şi îndreptîndu-se spre camionetă.

Cînd mi-am întors capul către dreapta, am văzut uşa morgii, aflată la trei doar metri de Cadillac. Vedeam foarte bine pantofii negri, lustruiţi ai lui Sandy şi manşetele pantalonilor de la costumul său albastru-închis. Sandy se uita după individul chel care împingea targa.

În spatele lui Sandy, rezemată de perete, se afla geanta tatălui meu. Nu avusesem unde s-o ascund, iar dacă aş fi luat-o cu mine, n-aş fi putut să mă mişc suficient de repede sau să mă strecor sub dric.

Se părea că nimeni n-o observase încă. Poate că nu aveau s-o observe nici în continuare...

Cei doi brancardieri – pe care-i identificasem după pantofii albi şi după pantalonii de aceeaşi culoare – scoaseră o a doua targă din morgă. Roţile acesteia nu scîrţîiau.

Prima targă, cea împinsă de bărbatul cel chel, ajunse în spatele camionetei. Am auzit cum individul deschidea uşa din spate a vehiculului.

Unul din brancardieri îi spuse celuilalt:

– Ar trebui să mă întorc sus, înainte să se întrebe cineva de ce am întîrziat atît de mult.

Apoi se duse către celălalt capăt al garajului.

Picioarele pliante ale primei tărgi fură strînse, cu un zăngănit, iar individul chel o împinse în camionetă.

Sandy deschise uşa din spate a dricului, iar brancardierul rămas veni cu a doua targă. Evident, pe aceasta se găsea un alt sac opac, din vinilin, în care se afla cadavrul vagabondului anonim.

Mă cuprinse o senzaţie de irealitate. Nu-mi venea să cred că mă găsesc în această situaţie ciudată. Parcă visam, fără să fi adormit mai întîi.

Uşile camionetei fură trîntite. Am întors capul spre stînga şi am urmărit picioarele bărbatului chel, care se îndrepta spre uşa şoferului.

Brancardierul trebuia să aştepte pînă plecau cele două maşini, ca să închidă uşa rulantă a garajului. Dacă rămîneam sub dric, aveam să fiu descoperit după plecarea lui Sandy.

Nu ştiam care din brancardieri rămăsese în subsol, dar nu conta. Eram sigur că puteam să-l învinge pe oricare din cei doi tineri care-l luaseră pe tatăl meu de pe patul de moarte.

Dacă Sandy Kirk se uita în oglinda retrovizoare, atunci cînd ieşea din garaj, putea să mă vadă. Atunci aş fi avut de-a face şi cu el, şi cu brancardierul.

Motorul camionetei porni.

În timp ce Sandy şi brancardierul băgau targa în spatele dricului, m-am tîrît de sub Cadillac. Îmi căzuse şapca de pe cap. Am luat-o şi, fără să îndrăznesc să mă uit către dric, am străbătut ghemuit cei patru metri pînă la uşa deschisă a morgii.

Cînd am intrat în camera aceea rece, m-am ridicat în picioare şi m-am ascuns în spatele uşii, lipindu-mă cu spatele de zidul din beton.

Nimeni din garaj nu dădu alarma. Era clar că nu fusesem văzut.

Mi-am dat seama că-mi ţineam răsuflarea. Am dat drumul aerului, care a şuierat printre dinţii încleştaţi.

Ochii mei, loviţi de lumină, lăcrimau. I-am şters cu dosul palmei.

Pe doi pereţi se aflau sertare suprapuse, din oţel inoxidabil, în care aerul era mai rece decît în morgă – unde temperatura era suficient de scăzută ca să mă facă să tremur. Într-o parte se aflau două scaune din lemn, netapiţate. Podeaua era alcătuită din plăci de porţelan alb, prinse cu mortar, pentru a fi curăţată mai uşor dacă se scurgea ceva din sacii cu cadavre.

Şi aici se aflau pe tavan tuburi fluorescente. Prea multe. Mi-am pus pe cap şapca pe care s-o ia „Trenul misterului“ îndesînd-o pînă pe sprîncene. Surprinzător, ochelarii de soare, care fuseseră în buzunarul cămăşii, nu se spărseseră. I-am pus la ochi.

Un anumit procent din razele ultraviolete pătrunde chiar şi prin loţiunile cu cel mai mare factor de protecţie solară. Îndurasem în ultima oră mai multă expunere la lumină puternică decît în tot anul precedent. Pericolul expunerii însumate îmi trecu prin minte, de parcă m-ar fi izbit cu copitele un cal negru, înspăimîntător.

Motorul camionetei mugi, dincolo de uşa deschisă. Mugetul scăzu repede, deveni un mormăit, apoi un murmur.

Dricul Cadillac urmă camioneta în noapte. Uşa mare, automată a garajului coborî şi atinse solul cu o izbitură puternică, răsunînd în tot tărîmul subteran al spitalului, urmată de un ecou care scoase o tăcere cutremurătoare din pereţii de beton.

M-am încordat şi mi-am încleştat pumnii.

Deşi se afla încă în garaj, brancardierul nu scotea nici un sunet. Mi l-am imaginat privind curios geanta tatălui meu.

Cu un minut în urmă fusesem sigur că puteam să-l învinge pe individ. Acum, încrederea mea scăzu. Din punct de vedere fizic, îi eram superior, dar, spre deosebire de mine, tipul putea să fie nemilos.

Nu l-am auzit apropiindu-se. Era de cealaltă parte a uşii deschise, la cîţiva centimetri de mine. Mi-am dat seama de prezenţa lui doar pentru că talpa de cauciuc a pantofilor săi scîrţîi pe plăcile de porţelan, atunci cînd tipul trecu pragul.

Dacă intra complet în încăpere, atunci înfruntarea devenea inevitabilă. Nervii mei erau încordaţi la maximum.

După o ezitare îngrozitor de lungă, brancardierul stinse lumina şi închise uşa, retrăgîndu-se.

L-am auzit vîrînd o cheie în yală. Broasca se încuie, cu un sunet asemănător celui scos de cocoşul unui revolver de mare calibru, care împinge percutorul într-un cartuş gol.

Mă îndoiam că în sertarele morgii s-ar mai fi aflat vreun cadavru. Spitalul Milosteniei, din liniştitul oraş Moonlight Bay, nu strînge morţi într-un ritm frenetic, ca instituţiile similare din localităţile bîntuite de violenţă.

Şi, chiar dacă pe toate priciurile acelea din oţel inoxidabil s-ar fi aflat oameni adormiţi în somnul de veci, nu mă deranja să fiu împreună cu ei. Într-o zi voi fi la fel de mort ca oricare rezident al cimitirului. Fără îndoială, acest lucru se va produce mai devreme decît în cazul altor oameni de vîrsta mea. Morţii sînt locuitorii viitorului meu.

Mă temeam de lumină, iar întunericul perfect de acum din camera rece, fără ferestre, era pentru mine ca apa curgătoare pentru un om care moare de sete. Timp de un minut, m-am bucurat de bezna absolută care-mi scălda pielea şi ochii.

Nu voiam să mă mişc şi am rămas lîngă uşă, cu spatele lipit de perete. Mă aşteptam ca brancardierul să se întoarcă oricînd.

În cele din urmă mi-am scos ochelarii şi i-am strecurat iarăşi în buzunarul cămăşii.

Rămas în întuneric, prin minte îmi treceau tot felul de speculaţii îngrijorătoare.

Trupul tatălui meu se afla în camioneta albă. Urma să fie dus spre o destinaţie pe care n-o cunoşteam. Se afla în mîna unor oameni al căror scop nu mi-l puteam imagina.

Nu-mi închipuiam vreun motiv logic pentru acestă înlocuire bizară de cadavre – cu excepţia cazului în care moartea tatălui meu n-ar fi fost provocată de cancer. Dar dacă osemintele sărmanului meu tată ar fi putut incrimina în vreun fel pe cineva, atunci de ce vinovatul nu-l lăsase pe Sandy Kirk să incinereze dovada?

Se părea că indivizii aveau nevoie de cadavrul lui.

Pentru ce?

În interiorul pumnilor mei încleştaţi se formase o sudoare extrem de rece, iar ceafa mi se umezise.

Cu cît mă gîndeam mai mult la scena pe care o văzusem în garaj, cu atît mă simţeam mai puţin confortabil în locul acela întunecat. Evenimentele bizare stîrniseră în mintea mea temeri primitive profunde.

Un autostopist asasinat urma să fie incinerat în locul tatălui meu. Dar de ce să ucizi un vagabond nevinovat pentru acest lucru? Sandy putea să umple urna din bronz cu cenuşă obişnuită din lemn, iar eu aş fi fost convins că sînt rămăşiţele unui om. Şi existau puţine şanse să deschid urna sigilată după ce aveam s-o primesc, cu atît mai puţine să supun pulberea din urnă unui examen de laborator, ca să-i aflu compoziţia şi originea.

Gîndurile mele păreau prinse într-o plasă deasă, din care nu puteau scăpa.

Am scos încet bricheta din buzunar. Am ezitat şi am ascultat sunetele slabe din cealaltă parte a uşii, apoi am aprins-o.

N-aş fi fost surprins dacă aş fi văzut un cadavru ca de alabastru ridicîndu-se din sarcofagul său de oţel, cu figura mînjită de moarte sclipind în lumina flăcării de butan, cu ochii larg deschişi, dar orbi, cu gura străduindu-se să destăinuiască secrete, dar nereuşind să scoată nici măcar o şoaptă. Nici un cadavru nu stătea în faţa mea, doar şerpii de lumini şi umbre, creaţi de flacăra pîlpîitoare, colindau pe panourile de oţel şi provocau iluzia mişcării sertarelor, care păreau că se deschid.

M-am întors către uşă şi am descoperit că, pentru a împiedica închiderea accidentală a cuiva în camera frigorifică, zăvorul broaştei putea fi deschis de dinăuntru. Din interior nu aveai nevoie de cheie, căci broasca se descuia printr-o simplă apăsare cu degetul.

Am descuiat uşa făcînd cît mai puţin zgomot. Doar cînd am apăsat pe clanţă s-a auzit un scîrţîit uşor.

Garajul tăcut părea pustiu, dar am continuat să fiu foarte atent. Cineva putea fi ascuns în spatele unui stîlp, după ambulanţă sau după camion.

Mijindu-mi ochii, am privit prin ploaia de lumină fluorescentă şi am descoperit, spre marea mea dezamăgire, că valijoara tatălui meu dispăruse. Probabil că o luase brancardierul.

Nu voiam să traversez subsolul spitalului, ca să ajung la scările pe care coborîsem. Riscul de a-l întîlni pe unul din brancardieri – poate chiar pe amîndoi – era prea mare.

Nu aveau cum să-şi dea seama cui îi aparţinea geanta decît după ce o deschideau şi-i examinau conţinutul. După ce vor descoperi portofelul tatălui meu, cu actele sale, vor şti că eu am fost acolo şi se vor întreba ce-am văzut şi ce-am auzit.

Un autostopist fusese ucis nu pentru că ar fi ştiut ceva despre activităţile lor, nu pentru că ar fi putut să-i incrimineze, ci doar pentru că aveau nevoie de un cadavru pe care să-l incinereze, din motive pe care nu le cunoşteam. Dacă ar fi avut de-a face cu cineva care ar fi reprezentat o ameninţare reală pentru ei, indivizii ar fi fost nemiloşi.

Am apăsat butonul care deschidea uşa rulantă. Motorul zumzăi, lanţul se puse în mişcare, iar uşa imensă, segmentată, se ridică, scoţînd un zăngănit înspăimîntător. M-am uitat nervos în garaj, aşteptîndu-mă să văd un agresor care-şi părăsea ascunzătoarea şi năvălea către mine.

Cînd uşa se deschise mai mult de jumătate, am oprit-o, apăsînd din nou pe buton, apoi am comandat închiderea ei, apăsînd a treia oară. În timp ce uşa cobora, m-am strecurat pe sub ea şi am ieşit în noapte.

Becurile de pe stîlpii înalţi răspîndeau o lumină ca alama, de-un galben murdar, pe aleea care urca din garajul subteran. Parcarea aflată la capătul aleii era scăldată în aceeaşi lumină posacă, ce semăna cu strălucirea rece care ar ilumina o anticameră a unei zone din iad, unde pedeapsa implică o veşnicie de gheaţă, nu de foc.

Pe cît posibil, am mers prin zonele verzi, în umbra arborilor de camfor şi a pinilor.

Am alergat pe o străduţă îngustă şi am ajuns într-un cartier rezidenţial, alcătuit din bungalouri spaniole pitoreşti. Am intrat pe o alee fără felinare. Am trecut pe lîngă curţile din spate ale unor case, luminate de ferestre. Dincolo de acestea se aflau încăperi în care erau trăite vieţi ciudate, pline de posibilităţi infinite şi de banalităţi binecuvîntate. Nu mă puteam alătura lor şi nici nu prea le înţelegeam.

Deseori, în timpul nopţii, mă simt lipsit de greutate. Aşa m-am simţit şi în noaptea aceea. Alergam în tăcere, aşa cum zboară bufniţa, alunecînd prin întuneric.

Lumea fără soare mă primise şi mă îngrijise timp de douăzeci şi opt de ani. Pentru mine fusese întotdeauna un loc al păcii şi al tihnei. Dar acum, pentru prima oară în viaţă, am avut sentimentul că prin beznă mă urmărea un animal de pradă.

Am rezistat dorinţei de a mă uita peste umăr, am grăbit pasul şi am *zburat* prin străduţele înguste din Moonlight Bay.

PARTEA A DOUA

SEARA

5

Văzusem fotografii ale arborilor de piper din California, făcute în timpul zilei. Conturați de lumină, sînt copaci de vis, dantelați, grațioși, verzi.

În timpul nopții, arborii de piper capătă un aspect diferit de cel din timpul zilei. Par că-și țin capul plecat, că-și lasă ramurile lungi în jos, ca să-și ascundă figura plină de grijă sau de mîhnire.

Arbori de acest soi mărgineau aleea lungă ce ducea la Kirk's Funeral Home, care se afla pe un deal de trei acri, situat la marginea de nord-est a orașului, deal înconjurat de Autostrada 1 și învecinat cu o trecere de nivel. Copacii stăteau ca un șir de bocitoare care-și aduceau ultimul omagiu unui decedat.

În timp ce urcam pe aleea spre firmă, pe care lampadare scunde, în formă de ciuperci, aruncau inele de lumină, arborii fură agitați de briză. Frecarea vîntului de frunze scotea o lamentare șoptită.

De-a lungul aleii nu era parcată nici o mașină, ceea ce însemna că nu avea loc nici un priveghi.

Eu călătoresc prin Moonlight Bay doar pe jos sau cu bicicleta. N-are rost să învăț să conduc un automobil. Nu-l pot folosi în timpul zilei, iar în timpul nopții ar trebui să port ochelari de soare ca să mă apăr de farurile mașinilor care ar veni din față. Polițiștii nu-i văd cu ochi buni pe cei care conduc noaptea cu ochelari de soare, indiferent cît de grozav ar arăta aceștia.

Răsărise luna plină.

Îmi place luna. Luminează fără să te ardă. Scoate la iveală ce-i frumos şi lasă să stea ascuns ceea ce-i urît.

Cînd ajungea pe culmea dealului, aleea făcea o buclă mare, în centrul căreia se afla un cerc de verdeaţă. În cercul acela se găsea o reproducere în ciment a sculpturii *Pieta*, a lui Michelangelo.

Trupul lui Hristos mort, întins în poala mamei sale, era luminos, din cauză că reflecta razele lunii. Fecioara răspîndea o lumină mai slabă. În strălucirea soarelui, copia aceea grosolană arăta, mai mult ca sigur, teribil de urît.

Dar din cauza pierderii suferite, majoritatea celor îndoliaţi găseau consolare în asigurarea că există un scop şi un înţeles al lumii, chiar dacă această idee era exprimată atît de stîngaci ca în reproducerea aceea. Îmi place la oameni faptul că au nevoie doar de un strop de speranţă ca să ajungă la sentimente înălţătoare.

M-am oprit sub porticul clădirii pompelor funebre. Ezitam, pentru că nu puteam evalua pericolul în care mă pregăteam să intru.

Clădirea masivă, cu două etaje, în stil georgian – cărămizi roşii cu ornamente albe de lemn – ar fi fost cea mai frumoasă casă din oraş, dacă oraşul n-ar fi fost Moonlight Bay. O navă spaţială venită din altă galaxie n-ar fi părut mai străină de locurile acestea decît construcţia arătoasă a lui Kirk. Casa aceea avea nevoie de ulmi, nu de arbori de piper, de un cer înnorat, nu de cel senin din California, de biciuitul periodic al unor ploi mult mai reci decît cele de aici.

La etajul al doilea, unde locuia Sandy, era întuneric.

Camerele pentru priveghi se aflau la parter. Prin ferestrele care flancau uşa din faţă am văzut o lumină slabă în partea din spate a casei.

Am apăsat pe butonul soneriei.

Un bărbat apăru în capătul coridorului şi se apropie de uşă. Vedeam doar o siluetă, dar mi-am dat seama, după mers, că era Sandy Kirk. Individul avea mişcări graţioase, care se potriveau cu frumuseţea sa.

Sandy veni la uşă şi aprinse atît lumina din interior, cît şi becul din verandă. Cînd deschise uşa, păru surprins să mă vadă uitîndu-mă la el pe sub cozorocul şepcii.

– Christopher?

– Bună seara, domnule Kirk.

– Condoleanţe. Tatăl tău a fost un om minunat.

– Da.

– L-am luat de la spital. Îl tratăm ca pe cineva din familie, cu tot respectul cuvenit. Poţi să fii sigur de asta. Am urmat cursul despre poezia secolului al XX-lea, predat de dînsul la Ashdon. Ştiai asta?

– Sigur.

– De la dînsul am învăţat să-i iubesc pe Eliot şi pe Pound, pe Auden şi pe Plath, pe Beckett şi pe Ashbery, pe Robert Bly, pe Yeats... pe toţi aceştia... Cînd am început cursul, nu puteam suferi poezia. Iar, la sfîrşit, nu mai puteam să trăiesc fără ea.

– Wallace Stevens, Donald Justice, Louise Gluck erau favoriţii săi.

Sandy zîmbi şi dădu din cap. Apoi zise:

– Scuză-mă, am uitat!

Ţinînd seama de starea mea, stinse atît lumina din hol, cît şi pe cea din verandă. În timp ce stătea în prag, pe întuneric, Sandy adăugă:

– Probabil că te simţi groaznic, dar măcar acum nu mai suferă.

Ochii lui Sandy erau verzi, dar în lumina aceea slabă păreau negri, ca o carapace de gîndac.

L-am întrebat, privindu-i ochii cu atenţie:

– Pot să-l văd?

– Pe cine? Pe tatăl tău?

– Nu i-am privit faţa cînd l-au luat din camera de spital. N-am fost în stare, n-am crezut că am nevoie de asta. Acum... Aş vrea să-l privesc pentru ultima oară.

Ochii lui Sandy Kirk arătau ca o mare a nopţii, liniştită. Dar sub suprafaţa nemişcată a acesteia se aflau adîncuri incredibile.

Vocea lui rămase cea a unui om amabil şi compătimitor faţă de cel care suferise o pierdere grea:

– Oh, Cristopher... îmi pare rău, dar incinerarea a început...

– L-aţi băgat deja în cuptor?

Sandy crescuse în spiritul unei meserii în care se foloseau din belşug eufemisme. De aceea tresări auzindu-mă şi-mi răspunse:

– Decedatul este în crematoriu.

– Nu v-aţi cam grăbit?

– În munca noastră, nu-i înțelept să zăbovești. Dacă aș fi știut că o să vii...

M-am întrebat dacă ochii lui ca o carapace de gîndac ar fi fost în stare să privească în ochii mei, dacă ar fi fost suficientă lumină, ca să le văd culoarea verde, adevărată.

Cum eu tăceam, Sandy adăugă:

– Christopher, îmi pare tare rău văzîndu-ți durerea și știind că aș fi putut să te ajut...

Din cauza vieții mele ciudate, am multă experiență în anumite privințe și prea puțină în altele. Deși sînt un străin în lumea zilei, cunosc în schimb noaptea cum n-o cunoaște nimeni. Deși am fost uneori obiectul asupra căruia nebunii ignoranți își revarsă adesea cruzimea, majoritatea cunoștințelor mele despre sufletul omenesc provin din relația cu părinții mei și cu acei buni prieteni care, la fel ca mine, trăiesc îndeosebi între apusul și răsăritul soarelui. Ca urmare, am fost deseori dezamăgit.

Eram stînjenit de minciuna lui Sandy, de parcă mi-ar fi fost rușine mie pentru rușinea pe care ar fi trebuit s-o simtă el. N-am mai putut să-l privesc în ochii din obsidian. Mi-am plecat fruntea și am privit în pămînt.

Interpretînd greșit stînjeneala mea și confundînd-o cu o mîhnire atît de profundă încît nu mai aveam chef de vorbă, Sandy făcu un pas înainte și-mi puse mîna pe umăr.

Am reușit să stau locului.

– Treaba mea e să consolez oamenii și mă pricep la asta. Dar, sincer vorbind, nu există cuvinte care să dea un sens morții și s-o facă mai ușor de îndurat.

Îmi venea să-i dau un șut în fund.

– Mă simt bine, i-am zis eu, dîndu-mi seama că trebuia să plec înainte să apuc să spun ceva nechibzuit.

– M-am pomenit spunîndu-le oamenilor platitudini pe care nu le voi găsi niciodată în poezia pe care o iubea tatăl tău, de aceea n-o să ți le repet. În nici un caz n-o să ți le spun tocmai ție.

Ţinîndu-mi capul plecat, m-am tras înapoi, eliberîndu-mă de mîna lui, și am zis:

– Mulțumesc, domnule Kirk. Îmi pare rău că v-am deranjat.

– Nu m-ai deranjat. Aș fi vrut să mă fi sunat din timp. Aș fi putut să... amîn lucrurile.

– Nu-i vina dumneavoastră. E în regulă.

Ieșisem, mergînd cu spatele, din veranda fără trepte și ajunsesem pe alee, îndepărtîndu-mă de Sandy.

Acesta se retrăsese în pragul ușii care despărțea cele două zone de întuneric și-mi spuse:

– Te-ai gîndit la slujba religioasă? Cînd vrei să aibă loc, cum să se desfășoare...

– Încă nu. O să vă spun mîine.

În timp ce mă pregăteam să plec, Sandy mă întrebă:

– Christopher, te simți bine?

De data asta l-am privit de la o oarecare distanță și i-am răspuns cu o voce lipsită de tonalitate, năucă, doar pe jumătate prefăcută:

– Mda. Sînt bine. O să fiu bine. Mulţumesc, domnule Kirk.

– Aș fi vrut să mă fi sunat.

Am ridicat din umeri, mi-am vîrît mîinile în buzunarele jachetei, m-am întors și am trecut pe lîngă *Pieta.*

În cimentul din care fusese turnată copia statuii fusese amestecat praf de mică, iar luna plină sclipea în fragmentele acelea mărunte, făcînd să pară că pe obrajii Fecioarei străluceau lacrimi.

M-am împotrivit dorinței de a privi înapoi către cioclu. Eram convins că se uita după mine.

Am continuat să cobor pe alee, printre copacii nefericiți, șoptitori. Temperatura scăzuse prea puțin. Briza dinspre țărm aducea aer curat, plimbat peste mii de kilometri de ocean, aer care avea doar un slab miros de sare.

Am îndrăznit să mă uit în urmă abia după ce panta aleii mă scosese din raza vizuală a lui Sandy. Am zărit doar acoperișul înclinat și hornul casei, siluete întunecate pe cerul presărat cu stele.

Am trecut de pe alee pe iarbă și am pornit la deal, de data asta prin umbra frunzișului. Arborii de piper strîngeau luna în brațele lor lungi.

6

Am văzut iarăşi rondul din faţa clădirii pompelor funebre, *Pieta,* veranda.

Sandy intrase în casă. Uşa din faţă era închisă.

Am ocolit clădirea, îndreptîndu-mă către partea din spate a casei, dar mergînd tot pe peluză şi ascunzîndu-mă printre copaci şi tufişuri. Am descoperit acolo o piscină, lungă de douăzeci şi cinci de metri, o curte interioară enormă, pardosită cu cărămizi, şi o grădină cu trandafiri. Nimic din toate acestea nu putea fi zărit din încăperile pentru public ale clădirii pompelor funebre.

Un oraş de mărimea localităţii noastre are parte, anual, de aproape două sute de nou-născuţi şi pierde, din cauza morţii, cam o sută dintre cetăţenii săi. Existau doar două firme de pompe funebre, iar cea a lui Kirk se ocupa de peste 70% din decese, plus jumătate dintre cele din oraşele mai mici ale districtului. Moartea îi asigura un trai bun lui Sandy.

Peisajul care se vedea ziua din curtea interioară trebuie să fi fost uluitor: dealurile ridicîndu-se blînd spre est cît puteai cuprinde cu privirea, presărate cu stejari cu trunchiuri negre, noduroase. Acum, pe timp de noapte, colinele înceţoşate zăceau ca nişte uriaşi adormiţi, acoperiţi cu cearşafuri albe.

Am văzut că nu-i nimeni la ferestrele luminate din spate şi am traversat repede curtea interioară. Luna, albă ca o petală de trandafir, plutea pe apele de tuş ale piscinei.

Lîngă casă se afla un garaj spaţios în formă de L, cu o curte în care se putea intra doar prin faţa casei. În garaj erau adăpostite

două dricuri şi automobilele personale ale lui Sandy. În capătul mai îndepărtat de locuinţă, garajul găzduia crematoriul.

M-am strecurat pe lîngă colţul garajului şi am mers de-a lungul laturii orizontale a L-ului. Eucalipţi imenşi nu lăsau să treacă lumina lunii. Aerul era încărcat de mireasma lor medicinală. Mergeam pe un covor de frunze moarte.

Nu există colţişor din Moonlight Bay care să-mi fie necunoscut – mai ales acesta. Îmi petrec majoritatea nopţilor explorînd oraşul nostru deosebit. Ca urmare, făcusem multe descoperiri macabre.

În faţa mea, spre stînga, o lumină rece marca fereastra crematoriului. M-am apropiat de ea cu convingerea – corectă, după cum s-a dovedit – că aveam să văd ceva ciudat, ceva mult mai rău decît ceea ce văzusem împreună cu Bobby Halloway într-o noapte de octombrie, pe cînd aveam treisprezece ani...

Cu un deceniu şi jumătate în urmă, aveam o fire morbidă, ca orice băiat de vîrsta mea, şi eram fascinat – ca toţi băieţii – de misterul şi de aspectul lugubru al morţii. Eram prieten încă de atunci cu Bobby Halloway. Noi doi am considerat că am da dovadă de îndrăzneală dacă am pătrunde pe proprietatea antreprenorului de pompe funebre, în căutarea unor lucruri respingătoare, scîrboase, şocante.

Nu-mi amintesc ce ne aşteptam – sau ce speram – să găsim. O colecţie de cranii omeneşti? O perdea la uşă, făcută din oase? Un laborator secret, în care Frank Kirk – care arăta dezamăgitor de normal – şi fiul său, Sandy – care şi el arăta dezamăgitor de normal – atrăgeau fulgerele din norii de furtună, ca să-i reanimeze pe vecinii noştri morţi, pentru a-i folosi ca sclavi care să gătească şi să se ocupe de curăţenie?

Poate că ne aşteptam să dăm de un altar închinat zeilor răului, Cthulhu şi Yog-Sothoth, într-un colţ sinistru al grădinii de trandafiri. Pe vremea aceea, eu şi Bobby citeam mult din opera lui H.P. Lovecraft.

Bobby spune că eram doi copii ciudaţi. Eu zic că eram ciudaţi, cu siguranţă, dar nu mai mult sau mai puţin decît sînt băieţii la vîrsta aceea.

Bobby spune că s-ar putea să am dreptate, dar că alţi băieţi se maturizează treptat şi renunţă la ciudăţeniile lor, în timp ce noi le-am dezvoltat în continuare.

Nu sînt de acord cu Bobby în privinţa asta. Nu cred că sînt mai ciudat decît vreo altă persoană pe care am întîlnit-o. De fapt, sînt mai puţin ciudat decît mulţi alţii.

Asta-i valabil şi pentru Bobby. Dar, avînd în vedere că el îşi preţuieşte ciudăţenia, vrea ca şi eu să cred că sînt ciudat şi să-mi preţuiesc ciudăţenia.

El *insistă* în ciudăţenia sa. Spune că prin recunoaşterea şi acceptarea ciudăţeniei noastre vom fi în armonie cu natura, pentru că aceasta este profund ciudată.

Oricum, într-o noapte de octombrie, eu şi Bobby Halloway am descoperit în spatele clădirii pompelor funebre fereastra crematoriului. Am fost atraşi către ea de lumina bizară care străbătea prin geam.

Din cauză că fereastra era plasată sus, nu am reuşit să ne uităm prin ea, pentru că nu eram suficient de înalţi. Atunci, dînd dovadă de tăria unui detaşament de comando care spionează tabăra duşmanului, am înhăţat o bancă din lemn de tek din curtea interioară şi am aşezat-o sub fereastra strălucitoare.

Stînd alături pe bancă, am fost în stare să privim scena împreună. Interiorul ferestrei fusese acoperit de jaluzele, dar cineva uitase să le închidă. I-am zărit pe Frank Kirk şi pe un asistent al său, lucrînd.

Lumina din încăpere nu strălucea suficient ca să-mi facă rău. Oricum, asta mi-am spus atunci şi mi-am lipit nasul de geam.

Deşi învăţasem să fiu un băiat deosebit de grijuliu, rămăsesem totuşi un copil şi, de dragul aventurii şi-al camaraderiei, riscasem să orbesc cu bună ştiinţă, doar ca să împărtăşesc acel moment cu Bobby Halloway.

Pe o targă din oţel inoxidabil, aflată în apropierea ferestrei, se găsea trupul unui bărbat în vîrstă. Era înfăşurat într-un cearşaf şi i se vedea doar figura distrusă. Părul său, de un alb-gălbui, murdar şi încîlcit, îl făcea să pară că ar fi murit în timpul unei furtuni. Judecînd după pielea cenuşie, obrajii traşi şi buzele crăpate, murise nu din cauza unui uragan, ci a unei boli îndelungate.

Dacă eu şi Bobby l-am fi întîlnit în timpul vieţii, nu l-am fi recunoscut în starea aceea. Dacă ar fi fost cineva pe care l-am fi cunoscut, chiar şi întîmplător, nu l-am fi considerat mai puţin îngrozitor, dar ar fi reprezentat într-o măsură mai mică obiectul fascinaţiei copilăreşti.

Pentru că noi aveam doar treisprezece ani şi eram mîndri de asta, lucrul cel mai impresionant, mai minunat şi mai remarcabil la un cadavru era urîţenia acestuia. Un ochi era închis, dar celălalt rămăsese larg deschis şi se vedea la el o hemoragie de un roşu-aprins.

Ochiul acela ne vrăjea.

Un ochi mort, ca acela al unei păpuşi, dar care vedea prin noi, pînă în măduva oaselor.

Uneori tăcuţi, cuprinşi de groază, alteori şuşotind grăbiţi între noi, ca o pereche de comentatori sportivi nebuni care prezentau un meci la televizor, îi priveam pe Frank şi pe asistentul său care pregăteau crematoriul din colţul încăperii. Probabil că în cameră era cald, pentru că cei doi îşi scoseseră cravatele şi-şi suflecaseră mînecile, iar stropii de transpiraţie li se scurgeau pe faţă.

Afară era o noapte blîndă de octombrie. Însă eu şi Bobby tremuram şi ne întrebam dacă aerul pe care îl expiram nu se risipea în norişori albi.

Cînd cioclii au luat cearşaful de pe cadavru, noi, băieţii, am început să gîfîim cuprinşi de oroare văzînd efectele vîrstei înaintate şi ale bolii ucigătoare. Dar gîfîiam şi din cauza fiorilor de plăcere şi de spaimă, asemănători celor pe care-i simţeam atunci cînd ne uitam la filme precum *Noaptea morţilor vii.*

În timp ce cadavrul era mutat într-o cutie din mucava şi vîrît în flăcările albastre ale crematoriului, eu l-am prins pe Bobby de braţ, iar el mi-a pus palma umedă pe ceafă. Ne-am ţinut strîns unul de celălalt, de parcă o putere magnetică supranaturală ar fi putut să ne tragă prin fereastră şi să ne arunce în focul din încăpere, alături de mort.

Apoi Frank Kirk a închis crematoriul.

Zgomotul făcut de uşa cuptorului fusese destul de puternic încît să se audă prin fereastra închisă şi să răsune pînă în măruntaiele noastre.

Mai tîrziu, după ce am pus banca din lemn de tek la loc în curtea interioară şi am fugit de pe proprietatea antreprenorului de pompe funebre, ne-am dus în tribuna terenului de fotbal din spatele liceului.

Întrucît nu se desfăşura nici un meci, locul era neluminat, deci mă aflam în siguranţă acolo. Am băut Coca-Cola şi am mîncat chipsuri, pe care le cumpărase Bobby de la o prăvălie aflată în drum.

– A fost grozav, a fost grozav! repeta Bobby, emoţionat.

– A fost cel mai grozav lucru pe care l-am văzut vreodată, l-am aprobat eu.

– A fost mai grozav decît cărţile de joc ale lui Ned.

Ned era un prieten care se mutase în august la San Francisco, împreună cu părinţii săi. Făcuse rost de un pachet de cărţi de joc – nu ne-a spus niciodată cum – pe care erau fotografii color ale unor femei goale. Cincizeci şi două de femei frumoase.

– Mult mai grozav decît cărţile de joc, l-am aprobat eu. Mai grozav decît cisterna care s-a răsturnat şi a explodat pe autostradă.

– Da, de mii de ori mai grozav. Mai grozav decît atunci cînd Zach Blenheim a fost muşcat de pitbull-ul ăla şi s-a ales cu douăzeci şi opt de copci la braţ.

– Fără nici o îndoială! am confirmat eu.

– Ochiul lui! a exclamat Bobby, amintindu-şi de hemoragia stacojie.

– Oh, Doamne, *ochiul* ăla!

Am băut Coca-Cola, am vorbit şi am rîs mai mult decît rîseserăm pînă atunci în vreo noapte.

Ce creaturi uluitoare sîntem atunci cînd avem treisprezece ani!

Acolo, pe terenul de sport, am ştiut că aventura aceea macabră cimentase prietenia noastră în aşa fel încît nimeni şi nimic nu o mai putea desface. În momentul acela eram prieteni de doi ani, dar în noaptea aceea prietenia noastră devenise mai puternică, mai complexă decît fusese la începutul aceleiaşi seri. Împărtăşiserăm o experienţă deosebită şi simţiserăm că acel eveniment era mult mai profund decît părea a fi, mai profund decît îşi puteau da seama băieţii de vîrsta noastră. În ochii mei, Bobby căpătase puteri mistice – şi eu, în ochii lui – pentru că săvîrşiserăm acel lucru îndrăzneţ.

În timp, aveam să descopăr că acel episod fusese doar un preludiu. Legătura *reală* dintre noi s-a stabilit în a doua săptămînă din decembrie – cînd am văzut ceva care ne-a zdruncinat mult mai mult decît cadavrul cu ochiul sîngeriu.

Acum, după cincisprezece ani, aş fi zis că sînt prea bătrîn pentru asemenea aventuri şi că am o educaţie prea conservatoare ca să-mi permit să pătrund pe proprietatea altor oameni în modul acela nonşalant, cum fac băieţii de treisprezece ani. Dar, cu toate acestea, mă aflam acolo, mergînd cu grijă pe frunzele moarte ale eucaliptilor şi lipindu-mi faţa din nou de fereastra aceea.

Jaluzelele îngălbenite de vreme păreau a fi aceleaşi prin care ne uitaserăm eu şi Bobby cu multă vreme în urmă. Fuseseră închise, dar nu complet, iar spaţiul dintre ele era suficient de mare pentru a-mi permite să văd tot crematoriul. De data asta eram suficient de înalt ca să mă uit fără să am nevoie de o bancă adusă din curtea interioară.

Sandy Kirk şi un ajutor al său lucrau lîngă instalaţia Power Pak II Cremation. Purtau măşti medicale, mănuşi din cauciuc şi şorţuri din plastic.

Pe targa de lîngă fereastră se afla un sac opac, din vinilin, pentru cadavre. Fermoarul fusese deschis, iar sacul arăta ca o păstaie desfăcută. Se vedea mortul din interior: autostopistul care urma să fie incinerat în locul tatălui meu.

Omul avea o înălţime de un metru şaptezeci şi o greutate de vreo optzeci de kilograme. Din cauza loviturilor pe care le primise, nu-i puteam estima vîrsta. Figura îi fusese zdrobită într-un mod grotesc.

La început am crezut că ochii îi erau ascunşi de sîngele închegat. Apoi mi-am dat seama că ambii ochi dispăruseră. Mă uitam la nişte orbite goale.

Mi-am amintit de bătrînul cu hemoragia oculară şi de faptul că mie şi lui Bobby ni se păruse înspăimîntător. Nu se compara cu ceea ce vedeam acum. Acela fusese rezultatul activităţii impersonale a naturii, acesta era efectul răutăţii omeneşti.

În timpul lunilor octombrie şi noiembrie, în anul acela de demult, eu şi Bobby Halloway ne-am întors periodic la fereastra crematoriului. Ne furişam prin întuneric, încercam să nu nimerim prin iedera otrăvitoare de pe sol, ne umpleam plămînii cu aer încărcat cu aromă de eucalipt – un miros pe care şi astăzi îl asociez cu moartea.

În acele două luni, Frank Kirk a făcut paisprezece funeralii, dar numai trei dintre decedaţi au fost incineraţi. Ceilalţi au fost îmbălsămaţi, pentru înmormîntări tradiţionale.

Eu şi Bobby ne plîngeam că nu exista nici o fereastră prin care să ne putem uita în interiorul camerei de îmbălsămare. Acel loc important – „unde fac ceea ce contează“, după cum spunea Bobby – se afla la subsol, la adăpost de spioni însetaţi de lucruri macabre, ca noi.

În secret, eram încîntat că zgîiala noastră era limitată doar la o parte a activităţii lui Frank Kirk. Cred că şi Bobby simţea acelaşi lucru, deşi pretindea că era dezamăgit crunt.

Presupun că Frank efectua majoritatea îmbălsămărilor în timpul zilei, iar incinerările – în timpul nopţii, ceea ce-mi dădea posibilitatea să asist la ele.

Deşi crematoriul uriaş – mai primitiv decît instalaţia Power Pak II pe care o folosea Sandy în prezent – ardea rămăşiţele omeneşti la temperaturi foarte ridicate şi dispunea de dispozitive de control a emisiilor, pe coşul crematoriului ieşea un fum gros. Frank făcea incinerări numai noaptea, din respect pentru familiile îndoliate şi pentru prietenii acestora. În timpul zilei, clădirea pompelor funebre, amplasată pe culmea dealului, putea fi zărită din oraşul aflat mai jos. N-ar fi fost prea plăcut să-l vezi pe cel pe care l-ai iubit ducîndu-se spre cer, sub formă de fum cenuşiu...

Ne avantaja faptul că tatăl lui Bobby, Anson, era redactor-şef la *Moonlight Bay Gazette.* Bobby îşi folosea relaţiile de la sediul ziarului pentru a face rost de informaţii despre decesele în urma unor accidente sau din cauze naturale.

Ştiam întotdeauna cînd Frank Kirk avea un nou client, dar nu aveam cum să fim siguri dacă-l va îmbălsăma sau îl va incinera. Imediat după apus, ne urcam pe biciclete şi ne duceam în vecinătatea clădirii pompelor funebre, apoi ne strecuram pe proprietatea lui Kirk şi aşteptam la fereastra crematoriului pînă cînd începea activitatea sau pînă cînd ne vedeam nevoiţi să admitem că acel client nu va fi ars.

Domnul Garth, preşedintele în vîrstă de şaizeci de ani de la First National Bank, murise de atac de cord, la sfîrşitul lui octombrie. L-am privit cum a fost băgat în foc.

În noiembrie, un tîmplar numit Henry Aimes căzuse de pe un acoperiş şi-şi frînsese gîtul. Deşi Aimes a fost incinerat, eu şi Bobby n-am văzut nimic, pentru că Frank Kirk sau asistentul său, şi-a amintit să tragă jaluzelele.

Dar jaluzelele au rămas netrase în a doua săptămînă din decembrie, cînd ne-am întors ca să asistăm la incinerarea Rebeccăi Acquilain. Fusese căsătorită cu Tom Acquilain, profesor de matematică la şcoala în care învăţa Bobby. Eu nu mă duceam la ore. Doamna Acquilain, bibliotecara oraşului, avea doar treizeci de ani şi era mama unui băiat de patru ani, pe nume Devlin.

În timp ce stătea întinsă pe targă, acoperită cu un cearşaf de la gît în jos, doamna Acquilain era atît de frumoasă, încît figura ei nu reprezenta doar ceva plăcut pentru ochi, ci şi o greutate pe pieptul noastre. Abia puteam respira.

Cred că observaserăm şi înainte că era o femeie drăguţă, dar nu zăboviserăm cu gîndul la ea. La urma urmei, fusese bibliotecară şi mama unui copil, iar noi aveam doar treisprezece ani şi tindeam să nu observăm frumuseţea care era tăcută ca lumina stelelor ce coboară din cer şi limpede ca apa ploii. În ochii noştri conta doar genul de femeie care apărea goală pe cărţi de joc. Pînă atunci o priviserăm deseori pe doamna Acquilain, dar n-o *văzuserăm* niciodată.

Moartea n-o urîţise, pentru că se stinsese repede. O fisură în peretele unei artere cerebrale – probabil că se născuse cu ea, dar nu bănuise nimeni – se lărgise într-o după-amiază, iar artera plesnise. Femeia murise în cîteva ore.

Era întinsă pe targă şi avea ochii închişi. Trăsăturile îi erau relaxate. Părea că doarme. Avea colţurile gurii curbate uşor, de parcă ar fi visat ceva plăcut.

Cînd cioclii au tras cearşaful, ca s-o mute pe doamna Acquilain în cutia de mucava, pentru a fi introdusă în crematoriu, am văzut că femeia era zveltă, bine proporţionată, mai drăguţă decît pot s-o descrie cuvintele. O frumuseţe ce depăşea erotismul simplu. N-am privit-o cu dorinţă morbidă, ci cu uimire.

Arăta atît de tînără!

Părea nemuritoare.

Cei doi au dus-o către cuptor cu un soi de blîndeţe neobişnuită şi cu respect. Cînd uşa a fost închisă în urma femeii decedate, Frank Kirk şi-a scos mănuşile din cauciuc şi şi-a şters întîi ochiul stîng, apoi pe cel drept. Nu i-a şters de transpiraţie.

În timpul altor incinerări, Frank şi asistentul său pălăvrăgiseră fără încetare, chiar dacă noi nu auzeam ce spuneau. Dar în seara aceea abia dacă scoseseră un cuvînt.

Şi noi, băieţii, rămăseserăm tăcuţi.

Am dus banca în curtea interioară, apoi am părăsit proprietatea lui Frank Kirk.

După ce ne-am luat bicicletele, am colindat prin Moonlight Bay, căutînd străzile cele mai întunecoase.

Ne-am dus pe plajă.

La ora aceea, în anotimpul acela, ţărmul era pustiu. În spatele nostru, pe culme, rămăseseră luminile oraşului – frumoase ca penele păsării Phoenix –, care licăreau prin desişul copacilor. În faţa noastră se întindea tuşul oceanului imens.

Valurile erau blînde. Rare, joase, alunecau pe mal, risipindu-şi leneşe crestele fosforescente, care păreau a se desface în fîşii de la dreapta la stînga, ca o coajă albă de pe carnea neagră a mării.

În timp ce stăteam pe nisip şi priveam valurile, mă gîndeam că se apropia Crăciunul. Mai erau două săptămîni. Nu voiam să mă gîndesc la Crăciun, dar numai asta mi se învîrtea prin cap.

Nu ştiu la ce se gîndea Bobby. Nu l-am întrebat. Nu voiam să vorbesc. Nici el nu voia.

Am meditat la ceea ce va însemna Crăciunul pentru micul Devlin Acquilain, fără mama lui. Poate că era prea mic ca să înţeleagă ce înseamnă moartea.

Dar Tom Acquilain, soţul ei, ştia ce înseamnă moartea. Probabil că totuşi o să împodobească un brad de Crăciun, pentru Devlin.

Cum avea să găsească forţa interioară pentru a pune beteala pe ramuri?

Primele cuvinte rostite de Bobby din momentul în care văzuserăm cioclii luînd cearşaful de pe trupul femeii au fost:

– Hai să înotăm!

Deşi ziua fusese călduţă, eram totuşi în decembrie şi nu trecuse un an de cînd El Niño – curentul cald care venea din emisfera sudică – trecuse prin apropierea ţărmului. Temperatura apei era de nesuportat, iar aerul geros.

În timp ce se dezbrăca, Bobby îşi împăturea hainele şi, ca să nu se pună nisip pe ele, le aşeza pe o grămadă de alge care fuseseră aruncate pe ţărm în timpul zilei şi care se uscaseră la soare. Mi-am împăturit şi eu hainele şi le-am aşezat lîngă ale lui.

Am intrat goi în apa neagră şi am înotat în larg. Ne-am îndepărtat mult de ţărm.

Am cotit spre nord şi am înotat paralel cu malul. Cu mişcări uşoare, cu efort minim, folosind ca nişte experţi refluxul şi valurile. Am înotat pe-o distanţă periculoasă.

Amîndoi eram înotători excelenţi, dar în momentul acela am fost imprudenţi.

De obicei, unui înotător i se pare că apa rece e mai puţin neplăcută după ce a stat în ea un timp. Pe măsură ce temperatura trupului scade, diferenţa dintre temperatura corpului şi cea a apei devine mai puţin perceptibilă. Mai mult, efortul creează impresia de căldură. Apare o senzaţie liniştitoare, dar falsă, de încălzire, ceea ce-i un lucru periculos.

Dar apa aceea devenea mai rece, pe măsură ce temperatura trupurilor noastre scădea. N-am atins un punct în care să ne simţim bine, fie el fals sau real.

Întrucît înotaserăm prea mult spre nord, ar fi trebuit să ne ducem la ţărm şi să mergem pe jos pînă la movila de alge uscate pe care ne lăsaserăm hainele.

În loc să procedăm astfel, ne-am oprit, călcînd apa şi inspirînd adînc aerul suficient de rece ca să ne îngheţe gîturile. Apoi, fără să scoatem un cuvînt, ne-am întors spre sud, să înotăm înapoi către locul din care veniserăm.

Membrele mi-au devenit tot mai grele. În abdomen îmi apăruseră crampe slabe, dar îngrijorătoare. Bătăile inimii mi se păreau suficient de puternice ca să mă împingă adînc în apă.

Deşi hula era blîndă, aşa cum fusese cînd intraserăm în apă, acum devenise mai neplăcută. Ne muşca puternic cu dinţi de spumă albă şi rece.

Înotam alături, avînd grijă să nu ne pierdem din ochi. Cerul iernii nu ne oferea nici un ajutor, luminile oraşului păreau la fel de îndepărtate ca stelele, iar marea ne era ostilă. Aveam doar prietenia noastră şi ştiam că, în caz de pericol, oricare din noi şi-ar da viaţa încercînd să-l salveze pe celălalt.

Cînd am ajuns în locul de unde plecasem, abia am mai avut putere să ieşim din valuri. Eram epuizaţi, ne era greaţă, eram mai palizi decît nisipul şi tremuram zdravăn. Scuipam, încercînd să scoatem din gură gustul astringent al mării.

Ne cuprinsese un frig atît de amarnic, încît nu mai puteam să ne imaginăm căldura cuptorului crematoriului. Am tremurat şi după ce ne-am îmbrăcat, iar ăsta a fost un lucru bun.

Am scos bicicletele de pe nisip, apoi am trecut peste parcul cu iarbă care mărginea ţărmul şi ne-am îndreptat către strada cea mai apropiată.

Cînd ne-am urcat pe biciclete, Bobby a zis:

– Rahat!

– Mda, i-am replicat eu.

Apoi am plecat fiecare la el acasă.

Ne-am dus direct în pat, de parcă am fi fost bolnavi. Am dormit. Am visat. Viaţa merge înainte.

Nu ne-am mai întors niciodată la fereastra crematoriului.

Nu am discutat niciodată despre doamna Acquilain.

În anii care au urmat, atît eu, cît şi Bobby, ne-am fi dat viaţa ca să-l salvăm pe celălalt. Fără ezitare.

Ce ciudată e lumea! Lucrurile pe care le putem atinge, lucrurile reale pentru simţuri – dulcea arhitectură a trupului unei femei, carnea şi oasele noastre, marea rece şi lucirea stelelor – sînt mult mai puţin reale decît lucruri pe care nu le putem atinge, gusta, mirosi sau vedea. Acei băieţi şi bicicletele lor sînt mai puţin reali decît ceea ce simţim în minţile şi în sufletele noastre, sînt mai puţin substanţiali decît prietenia, dragostea sau singurătatea, care vor supravieţui mai mult decît lumea.

În noaptea aceasta de martie, aflată mult la vale pe curentul timpului faţă de vremea copilăriei mele, fereastra crematoriului şi scena din spatele ei erau mai reale decît mi-aş fi dorit. Cineva îl bătuse cu brutalitate pe autostopist, pînă-l omorîse. Apoi îi scosese ochii.

Chiar dacă asasinatul şi înlocuirea trupului tatălui meu cu acest cadavru aveau o anumită logică, nu înţelegeam de ce îi scoseseră ochii autostopistului. Exista un motiv pentru a-l trimite pe amărîtul ăla fără ochi în focul crematoriului care ardea totul?

Sau cineva îl desfigurase pe autostopist doar de dragul mutilării în sine?

Mi-am amintit de individul solid cu capul ras şi cercel cu perlă. Mi-am amintit figura lui lată, grosolană. Ochii săi de vînător, negri şi ficşi. Vocea lui rece şi aspră.

Puteai să-ţi imaginezi că un asemenea om ar fi simţit plăcere făcînd rău altcuiva, spintecînd carnea cu un gest nepăsător, ca un gentleman de la ţară care învîrte o nuia.

În lumea aceea stranie şi nouă, care luase fiinţă în timpul experienţei trăite de mine în subsolul spitalului, era uşor de imaginat că Sandy Kirk desfigurase chiar el cadavrul. Sandy, cel care arăta bine şi era zvelt ca un manechin de modă; Sandy, al cărui tată plînsese la incinerarea Rebeccăi Acquilain. Poate că ochii fuseseră oferiţi ca ofrandă la altarul din colţul îndepărtat al grădinii de trandafiri, altar pe care eu şi Bobby nu fuseserăm în stare să-l găsim.

În timp ce Sandy şi asistentul său împingeau targa spre cuptor, sună telefonul.

Am sărit de lîngă fereastră, de parcă declanşasem o alarmă.

Cînd m-am apropiat din nou de geam, am văzut că Sandy îşi scosese masca medicală şi ridica receptorul telefonului de pe perete. Tonul vocii sale trăda zăpăceală, apoi îngrijorare, după aceea furie. Însă nu reuşeam să înţeleg ce spunea, din cauza ferestrei cu geam dublu.

Sandy trînti telefonul cu putere. Mai că dărîmă aparatul fixat în perete. Persoana de la celălalt capăt al firului va fi obligată să-şi trateze timpanul.

Apoi Sandy îşi scoase mănuşile din cauciuc şi-i spuse ceva asistentului său. Am avut impresia că l-am auzit pronunţîndu-mi numele – în nici un caz nu cu admiraţie sau cu afecţiune.

Asistentul, care se numea Jesse Pinn, era un individ roşcat, cu buze subţiri, ca un ogar care anticipa gustul iepurelui prins. Pinn începu să tragă fermoarul peste cadavrul autostopistului.

Haina de la costumul lui Sandy atîrna într-un cuier, fixat pe zidul încăperii, în dreapta uşii. Cînd şi-o luă, am văzut cu uimire că sub ea atîrna un toc pentru umăr, în care se afla un pistol.

Văzînd că Pinn zăbovea lîngă sacul cu cadavrul, Sandy se răsti la el şi arătă spre fereastră.

Cînd Pinn se întoarse grăbit direct către mine, m-am grăbit să mă trag de lîngă geam. Asistentul trase complet jaluzelele, pînă atunci întredeschise.

Mă îndoiesc că fusesem văzut.

Pe de altă parte, mi-am spus că sînt prea optimist de felul meu şi că, de data asta, ar fi cazul să ascult de un instinct mai pesimist şi să nu mai zăbovesc pe acolo. Am alergat printre zidul garajului şi desişul de eucalipţi, prin aerul care mirosea a moarte, îndreptîndu-mă către curtea din spate.

Frunzele uscate trosneau ca nişte scoici atunci cînd călcam pe ele. Din fericire, foşnetul brizei prin crengile de deasupra mea ascundea zgomotul pe care-l făceam.

Vîntul purta cu el susurul mării, peste care călătorise atît de mult, iar susurul acela îmi masca zgomotul paşilor.

După cum masca şi zgomotul paşilor cuiva care m-ar fi urmărit.

Eram sigur că sunase unul din brancardierii de la spital. Examinase conţinutul genţii, găsise portofelul tatălui meu şi dedusese că fusesem în garaj cînd se făcuse schimbul de cadavre.

Cînd primise această informaţie, Sandy realizase că apariţia mea la uşa lui nu fusese atît de nevinovată pe cît păruse. Avea să iasă afară, împreună cu Jesse Pinn, ca să verifice dacă mai eram încă pe proprietatea sa.

Am ajuns în curtea din spate. Pajiştea tunsă părea mai întinsă şi mai deschisă decît îmi aminteam.

Luna plină nu strălucea mai puternic ca înainte, dar fiecare suprafaţă care absorbise pînă atunci lumina aceea slabă o reflecta acum şi o amplifica. O strălucire ciudată, argintie umplea noaptea, împiedicîndu-mă să mă ascund.

Nu îndrăzneam să încerc să traversez curtea interioară. Am decis să stau departe de casă şi de alee. Ar fi fost riscant să mă întorc pe acelaşi drum pe care venisem.

Am gonit peste pajişte, către grădina cu trandafiri din spatele proprietăţii. În faţa mea se întindeau terase în pantă, pe care se aflau şiruri întregi de spaliere, arbori numeroşi, ale căror coroane alcătuiau adevărate tunele, şi un labirint de cărări şerpuitoare.

Primăvara de pe ţărmul nostru cu climă blîndă nu-şi întîrzie niciodată începutul, potrivindu-se datei din calendar, iar trandafirii înfloriseră deja. Florile roşii, la fel şi cele de culori închise păreau, la lumina lunii, a fi negre – trandafiri potriviţi pentru un altar sinistru –, dar existau şi destule flori albe, enorme, mari cît un cap de copil, care se legănau în adierea brizei.

În urma mea se auzeau voci de bărbaţi.

M-am ghemuit în spatele unui spalier înalt şi m-am uitat în urmă prin spaţiul liber dintre şipcile albe. Am împins la o parte, prudent, crengile acoperite cu ţepi.

Lîngă garaj se vedeau luminile a două lanterne, care izgoneau umbrele din tufişuri, alungau fantomele printre crengile copacilor şi se plimbau pe ferestre.

Sandy Kirk se afla în spatele uneia din lanterne şi avea cu el – mai mult ca sigur – pistolul pe care-l zărisem. Probabil că şi Jesse Pinn avea o armă.

A existat o vreme în care antreprenorii de pompe funebre şi asistenţii lor nu umblau înarmaţi. Pînă în seara asta fusesem convins că trăiam încă în acea eră.

Am fost uimit să văd o a treia rază de lanternă, la colţul casei. Apoi o a patra. După aceea a cincea.

Şi a şasea.

Nu-mi dădeam seama cine puteau fi cei care mă căutau şi cum de apăruseră atît de repede. Indivizii se împrăştiară, formînd o linie, care înainta hotărît prin curte, pe lîngă piscină, îndreptîndu-se către grădina de trandafiri şi cercetînd totul cu lanternele. Erau nişte siluete ameninţătoare, fără trăsături, ca demonii dintr-un vis.

7

Urmăritorii fără chip şi labirintul năucitor, care ne chinuiesc în vise, deveniseră acum realitate.

Grădina se întindea pe panta dealului, în cinci terase largi. În ciuda acestor platouri şi a diferenţei mici de nivel dintre ele, am prins viteză prea mare în timpul coborîrii. Îmi era teamă să nu mă împiedic şi să cad. Puteam să-mi rup un picior.

Pe margini se ridicau arbori şi spaliere, care semănau cu nişte ruine devastate. La nivelurile inferioare, acestea fuseseră acoperite de crengi pline cu ţepi, care se înfigeau în stinghii şi păreau să se retragă din calea mea ca nişte animale.

Noaptea se transformase într-un coşmar în stare de veghe.

Inima îmi bătea atît de puternic încît stelele păreau că se mişcă.

Simţeam că bolta cerului se prăbuşea peste mine, cu o mişcare accelerată, ca o avalanşă.

M-am repezit către capătul grădinii şi am văzut gardul din fier forjat care o înconjura: înalt de peste doi metri, acoperit cu o vopsea neagră, care lucea în lumina lunii. Mi-am înfipt picioarele în pămîntul moale şi m-am oprit în stîlpii puternici, fără a mă lovi prea tare.

Nu făcusem nici prea mult zgomot. Stîlpii cu vîrf ascuţit erau uniţi între ei cu bare orizontale. N-au zăngănit în urma impactului. Gardul s-a zguduit uşor.

M-am sprijinit de fierul forjat.

Am simţit un gust amar, dar gura îmi era atît de uscată că n-am putut să scuip.

Mă durea tîmpla stîngă. Mi-am dus mîna la faţă şi am descoperit trei ghimpi înfipţi în piele. I-am scos.

Probabil că în timpul goanei la vale mă lovisem de o creangă de trandafir, dar nu-mi aduceam aminte să fi simţit ceva.

Poate pentru că respiram greu şi rapid aroma dulce a trandafirilor a devenit mai puternică, s-a transformat într-o duhoare de putreziciune. Simţeam, în acelaşi timp, şi mirosul loţiunii mele protectoare. Un miros puternic, de parcă atunci mă unsesem cu ea, dar cu un iz de acreală, din pricina transpiraţiei mele, care accentuase mirosul loţiunii.

Mă copleşise convingerea absurdă, dar de nezdruncinat, că cei şase indivizi care mă căutau puteau să-mi simtă mirosul, de parcă ar fi fost cîini. Mă simţeam pentru moment în siguranţă doar pentru că vîntul bătea dinspre urmăritori.

M-am prins de gard şi m-am uitat spre culmea dealului. Grupul care mă căuta trecea de pe terasa de sus pe cea de-a doua.

Şase seceri de lumină loveau prin trandafiri. Structura din şipci, luminată din spate şi deformată de străpungerea săbiilor strălucitoare, semăna cu scheletul unui dragon ucis.

Grădina oferea mai multe ascunzători de cercetat decît terenul deschis de pe culme. Cu toate acestea, urmăritorii se apropiau mai repede decît înainte.

M-am urcat pe gard şi m-am aruncat peste vîrful lui, fiind atent să nu-mi agăţ jacheta sau vreun crac al blugilor în parii ascuţiţi ca nişte lănci. Dincolo de el se întindea un teren deschis: vîlcele întunecate, şiruri de coline luminate de lună, stejari negri răspîndiţi ici-colo, care abia se zăreau.

Iarba, care crescuse mult în urma ploilor recente, era înaltă pînă la genunchi. M-am cufundat în ea cînd am sărit de pe gard. Simţeam mirosul sevei verzi, care ţîşnea din firele zdrobite sub picioarele mele.

Convins că Sandy şi complicii săi vor verifica tot perimetrul proprietăţii, m-am repezit la vale, îndepărtîndu-mă de clădirea pompelor funebre. Mă grăbeam să ies din raza lanternelor, înainte ca acestea să ajungă la gard.

Mă îndepărtasem de oraş, ceea ce nu era bine. Nu aveam să găsesc ajutor în pustietate. Fiecare pas spre est însemna un pas spre izolare, iar dacă eram singur deveneam vulnerabil, ca orice om. Ba chiar mai vulnerabil decît majoritatea oamenilor.

Am avut ceva noroc datorită anotimpului. Dacă toate acestea s-ar fi întîmplat în căldura verii, iarba înaltă ar fi fost galbenă ca grîul şi uscată precum hîrtia. Drumul meu ar fi fost însemnat de o dîră de tulpini zdrobite.

Speram că plantele de pe pajiştea încă verde erau suficient de elastice ca să se îndrepte în urma mea, ascunzînd astfel faptul că trecusem pe acolo. Oricum, un urmăritor atent ar fi fost în stare să-mi descopere urmele.

La vreo şaptezeci de metri de gard se afla capătul pantei. Acolo pajiştea era înlocuită de tufişuri dese, de iarbă de prerie, tare şi înaltă de un metru şi jumătate, amestecată cu barba-caprei şi cu desişuri de *aureola*.

Mi-am făcut loc prin vegetaţie şi am ajuns la o albie naturală de scurgere a apei, lată de vreo trei metri. Pe ea nu creştea vegetaţie, pentru că torentele din perioada furtunilor scoseseră la iveală pietrele de sub stratul de pămînt fertil. De vreo două săptămîni nu plouase, iar patul stîncos se uscase.

M-am oprit, ca să-mi trag răsuflarea. M-am retras în tufişuri şi am dat la o parte iarba de prerie, ca să văd cît de mult coborîse în grădină echipa de urmăritori.

Patru dintre ei se căţărau deja pe gard, iar razele lanternelor luminau către cer, se plimbau peste parii împrejmuirii şi pe sol, la întîmplare.

Indivizii erau enervant de rapizi şi de agili.

Oare toţi aveau arme, ca Sandy Kirk?

Avînd în vedere instinctul lor puternic, ca al animalelor, viteza şi insistenţa lor, se părea că nu mai aveau nevoie şi de arme. Probabil că m-ar fi sfîşiat cu mîinile goale, dacă m-ar fi prins.

M-am întrebat dacă au să-mi scoată ochii.

Canalul natural de drenaj – la fel ca valea mai lată în care se afla – cobora către nord-est, apoi, la poalele dealului, o lua către sud-vest. Eram deja aproape de capătul din nord-est al oraşului, deci nu aveam cum să găsesc vreun ajutor dacă mergeam mai departe la vale.

M-am îndreptat spre sud-vest, intenţionînd să mă întorc cît mai repede în zona populată.

În canalul lat din faţa mea, pietrele luminate de lună sclipeau uşor, ca gheaţa lăptoasă de pe un heleşteu în timpul iernii. Perdeaua de iarbă de prerie din jur, înaltă, argintie părea a fi încărcată de promoroacă.

Mi-am înăbuşit teama că aş putea să cad pe pietre sau că aş putea să-mi scrîntesc glezna, călcînd în vreo groapă, şi am gonit prin noapte, lăsînd bezna să mă împingă, aşa cum vîntul împinge o corabie. Am alergat în josul pantei, avînd senzaţia că picioarele nu-mi ating pămîntul, de parcă aş fi *patinat* pe stînci îngheţate.

După două sute de metri, am ajuns într-un loc în care colina întîlnea un alt deal, avînd ca rezultat o ramificare a văii. Fără să-mi reduc viteza, am ales ramura din dreapta, pentru că mă ducea înapoi spre Moonlight Bay.

Parcursesem doar o distanţă scurtă de la intersecţia aceea, cînd am zărit lumini care se apropiau. La o sută de metri în faţa mea, valea o lua spre stînga, dispărînd din vedere, pentru că ocolea latura acoperită cu iarbă a dealului. Sursa razelor se afla în spatele dealului, dar îmi dădeam seama că era vorba despre lanterne.

Nici unul dintre oamenii din clădirea pompelor funebre n-ar fi putut să iasă din grădina de trandafiri şi să ajungă în faţa mea. Era vorba de alţi urmăritori.

Încercau să mă înconjoare. Mă simţeam ca şi cum aş fi fost hăituit de o armată întreagă, de plutoane care ţîşneau din pămînt, ca printr-o vrajă.

M-am oprit.

M-am gîndit să părăsesc suprafaţa stîncoasă şi să mă ascund în spatele ierbii-de-prerie, înaltă cît un stat de om, şi al celorlalte tufişuri dese care creşteau pe malurile canalului de scurgere. Dar, oricît de puţin aş fi culcat la pămînt vegetaţia, aş fi lăsat cu siguranţă semne ale trecerii mele, care ar fi fost evidente pentru cei care mă

hăituiau. Indivizii ar fi năvălit în tufişuri şi m-ar fi prins sau m-ar fi împuşcat, dacă aş fi încercat să mă cațăr pe deal.

În față, luminile lanternelor deveneau mai puternice. Mănunchiurile de iarbă de prerie luceau ca nişte modele minunat cizelate de pe o farfurie de cea mai bună calitate.

M-am întors la bifurcația văii şi am luat-o spre stînga, pe drumul pe care îl ocolisem cu un minut înainte. După vreo două sute de metri, am ajuns la o altă bifurcație, am vrut s-o iau spre dreapta – către oraş –, dar mi-a fost teamă să nu dau iarăşi peste urmăritori, aşa că am mers pe drumul din stînga, deşi acesta mă conducea şi mai mult în zona colinelor nepopulate.

De undeva, de deasupra şi dinspre vest, se auzi zumzetul unui motor, la început îndepărtat, apoi mai aproape. Zgomotul era atît de puternic, încît am crezut că este vorba despre un avion care zbura la joasă înălțime. Nu semăna cu uruitul sacadat al unui elicopter, ci cu vîjîitul unui avion cu aripi fixe.

Apoi, deasupra capului meu, la o înălțime de douăzeci-treizeci de metri, apăru o lumină năucitoare, care mătură dealul de la stînga la dreapta, trecînd pe deasupra văii. Raza era atît de strălucitoare, atît de intensă, încît părea că are greutate şi densitate, ca un şuvoi dintr-o substanță topită.

Era un reflector de mare putere, care îşi îndreptă razele înapoi, către crestele îndepărtate, de la est şi din nord.

Unde găsiseră un dispozitiv atît de sofisticat într-un timp atît de scurt?

Sandy Kirk era cumva şeful statului major al unei organizații paramilitare antiguvernamentale, care deținea cazemate secrete, înțesate cu arme şi muniție, situate sub clădirea pompelor funebre? Nu mi se părea posibil. Asemenea lucruri țineau de realitatea zilelor noastre, de evenimentele curente ale unei societăți în cădere liberă, în timp ce lucrurile care se întîmplau în noaptea aceea păreau *bizare.* Ţineau de un teritoriu prin care nu cursese niciodată rîul năvalnic al ştirilor de seară.

Trebuia să aflu ce se întîmpla acolo sus. Dacă nu descopeream, eram doar un şoarece tîmpit în labirintul din laborator.

Mi-am făcut loc prin tufişurile din dreapta albiei, am traversat fundul văii şi apoi m-am cățărat pe panta dealului, pentru că mi se păruse că raza reflectorului venea din direcția aceea. În timp ce urcam, raza cercetă din nou terenul de deasupra mea. Într-adevăr, venea dinspre nord-vest, aşa cum crezusem. Străbătu colina pentru a treia oară, luminînd locul către care mă îndreptam.

După ce m-am tîrît vreo zece metri pe coate şi pe genunchi, am străbătut ultimii zece metri pe burtă. Cînd am ajuns pe culme, m-am ghemuit într-o scobitură din stînca roasă de vreme. Apoi am ridicat capul, cu multă grijă.

Un Hummer negru – poate că era un Humvee, versiunea originală, militară, a vehiculului, înainte ca acesta să fie transformat pentru a fi vîndut civililor – stătea pe culmea dealului, lîngă un stejar gigantic. Nu se vedea prea bine, deşi era scăldat în propriile lumini, dar avea o siluetă inconfundabilă: o camionetă imensă, cu tracțiune pe patru roți, cocoțată pe anvelope uriaşe, capabilă să meargă pe orice fel de teren.

Am văzut două reflectoare. Amîndouă erau manevrate manual, unul de către şofer şi unul de către pasagerul de pe scaunul din față. Fiecare avea lupe cît un platou. Avînd în vedere puterea lor, puteau fi acționate doar de motorul Hummer-ului.

Şoferul stinse reflectorul şi băgă în viteză. Camioneta imensă țîşni de sub crengile stejarului şi străbătu pajiştea de parcă ar fi mers pe o alee. Se îndepărtă de mine şi dispăru dincolo de culme, se zări din nou cînd ieşi dintr-o adîncitură, apoi urcă repede o pantă mai îndepărtată, fără nici un pic de efort.

Oamenii care mă urmăreau pe jos, cu lanterne şi, probabil, cu pistoale, rămaseseră în vale. Hummer-ul patrula pe culme, încercînd să mă împiedice să folosesc terenul aflat la înălțime şi să mă oblige să rămîn jos, unde puteam fi descoperit de cei care mă hăituiau.

– Cine *sînteți* voi, indivizilor? am bombănit eu.

Razele reflectoarelor țîşniră din Hummer şi se opriră pe culmile îndepărtate, luminînd o mare de iarbă, care cobora şi se ridica în adierea brizei. Valurile străbăteau panta cu iarbă şi se spărgeau în insulele alcătuite din trunchiuri de stejari.

Apoi camioneta imensă se puse din nou în mişcare, ambalînd motorul cînd străbătea un teren mai accidentat. Farurile ei sclipeau, unul din reflectoare se rotea cu frenezie, luminînd culmea, o vale, apoi iar culmea. Vehiculul se îndrepta spre sud-est, către un alt punct de observaţie excelent pentru cei care mă căutau.

M-am întrebat cît de bine se vedea această activitate de pe străzile din Moonlight Bay, de pe dealurile mai joase sau de pe terenul neted de lîngă ocean. Probabil că doar cîţiva orăşeni erau afară şi se uitau în sus, într-un unghi care să le permită să vadă ceva care să le trezească o oarecare curiozitate.

Cei care zăreau reflectoarele îşi închipuiau că este vorba despre nişte adolescenţi sau despre nişte băieţi de la colegiu care fugăreau căprioare sau elani cu o maşină obişnuită cu tracţiune pe patru roţi. Un sport ilegal, dar fără vărsare de sînge, pe care majoritatea oamenilor îl trec cu vederea.

Peste puţin timp, Hummer-ul urma să cotească spre mine. Judecînd după modul în care acţiona, avea să ajungă pe colina pe care mă aflam după încă două mişcări.

M-am retras la vale, în adîncitura din care urcasem. Am făcut exact ce voiau să fac. Nu aveam de ales.

Pînă atunci fusesem sigur că pot să scap. Acum nu mai eram la fel de sigur.

8

Mi-am făcut loc prin iarba de prerie, am ajuns în canalul de scurgere şi am continuat să merg în direcţia în care mă îndreptam înainte ca lumina reflectorului să mă facă să urc dealul. După cîţiva paşi, m-am oprit, uimit de ceva care mă aştepta în drum, cu ochii de un verde-luminos.

Un coiot.

Semăna cu un lup, dar era mai mic, avea botul mai îngust. Făpturile astea sprintene pot fi periculoase. Civilizaţia le invada teritoriul, iar ei răspundeau ucigînd animalele de casă, chiar şi în curţile din spate ale cartierelor rezidenţiale considerate sigure, dar aflate în vecinătatea colinelor. De fapt, din cînd în cînd, se zvoneşte că un coiot a omorît şi a dus cu el un copil, dacă prada a fost suficient de mică. Cu toate că animalele astea atacă doar rareori oamenii adulţi, nu mă puteam baza doar pe acest lucru sau pe statura mea, dacă aveam de-a face cu o haită – sau chiar şi cu o singură pereche – aflată pe propriul teritoriu.

Vederea îmi revenise la normal după şocul provocat de reflector, dar a trecut un timp pînă mi-am dat seama că ochii aceia verzi erau prea apropiaţi pentru a-i aparţine unui coiot. Mai mult, se aflau prea jos, iar un coiot ar fi putut să mă privească dintr-o asemenea poziţie doar dacă ar fi stat întins pe burtă.

Ochii mi s-au readaptat la întuneric şi la lumina lunii. Mi-am dat seama că în faţa mea nu se afla nimic ameninţător, ci doar o pisică. Nu o pumă – ceea ce ar fi fost mult mai rău decît un coiot şi

aş fi avut toate motivele să mă apuce groaza –, ci o pisică domestică, de un cenuşiu-deschis sau bej, nu-mi dădeam bine seama în semiîntuneric ce culoare avea.

Majoritatea pisicilor nu sînt proaste. Chiar dacă urmăresc cu patimă şoareci de cîmp sau şopîrle de deşert, nu se aventurează în teritoriul coioţilor.

Vedeam animalul mai bine şi mi se părea că este deosebit de rapid şi de prudent. Stătea drept, cu capul ridicat, cu urechile ciulite, privindu-mă cu atenţie.

Cînd am făcut un pas către ea, pisica se încordă. Cînd am mai făcut un pas, animalul fugi de mine şi o tuli pe cărarea argintată de lună, dispărînd în beznă.

Undeva, în noapte, Hummer-ul se deplasa din nou. Uruitul şi zăngănitul său deveneau mai puternice.

Am grăbit pasul.

După ce am parcurs o sută de metri, Hummer-ul nu mai mugea, ci mergea cu motorul la ralanti undeva în apropiere, zgomotul scos semănînd cu un gîfîit lent, profund. Deasupra, privirea lacomă a reflectorului scotocea prin noapte, căutîndu-şi prada.

Cînd am ajuns la următoarea ramificaţie a văii, am descoperit că pisica mă aştepta. Stătea în locul de bifurcaţie, fără a alege vreo direcţie.

Cînd m-am îndreptat către cărarea din stînga, pisica a luat-o în dreapta. S-a oprit după cîţiva paşi şi şi-a întors spre mine ochii ca nişte lanterne.

Felina părea să fie conştientă de prezenţa urmăritorilor – nu numai de Hummer-ul zgomotos, ci şi de indivizii pedeştri. Cu simţurile ei ascuţite, putea percepe feromonii emanînd din trupul lor, împingîndu-i spre violenţă. Se părea că voia să-i evite pe indivizi la fel de mult ca mine. Dacă aş fi avut ocazia, aş fi ales o rută de salvare bazîndu-mă pe instinctul unui animal, nu pe al meu.

Motorul aproape tăcut al Hummer-ului tună deodată. Bubuitul puternic răsună în văi, încît am avut impresia că vehiculul se apropia şi, simultan, se îndepărta. Din cauza furtunii de sunete, m-a potopit îndoiala şi, pentru o clipă, m-am cufundat în ea.

Apoi am hotărît să merg în direcţia pe care o alesese pisica.

În momentul în care am abandonat drumul din stînga, Hummer-ul tună pe culmea flancului dinspre est al văii în care dorisem să intru. Vehiculul rămase o clipă suspendat, de parcă ar fi stat – lipsit de greutate –, într-o secundă în care timpul se oprise, cu lumina farurilor ca două sîrme pereche pe care mergea un acrobat de circ, raza reflectorului fiind îndreptată drept în sus, către cortul negru al cerului. Timpul străbătu spaţiul liber şi curse mai departe. Hummer-ul se avîntă înainte, roţile din faţă se înfipseră în coasta dealului, roţile din spate traversară culmea, iar de sub anvelope ţîşniră bucăţi de pămînt şi de iarbă.

Un bărbat hăuli, încîntat, iar altul izbucni în rîs. Vînătoarea le făcea plăcere.

În timp ce camioneta imensă coborî pînă la cincisprezece metri mai sus de mine, reflectorul manevrat manual lumină valea.

M-am aruncat la pămînt şi m-am rostogolit într-un ascunziş. Albia stîncoasă era tare şi am simţit cum mi se sparg ochelarii de soare, în buzunarul cămăşii.

În timp ce mă ridicam în picioare, o rază strălucitoare ca fulgerul se înfipse în locul din care tocmai plecasem. M-am uitat la lumină, cu ochii mijiţi. Am văzut că raza a tremurat, iar apoi s-a mutat spre sud. Hummer-ul nu a urcat spre mine.

Aş fi putut să stau acolo unde mă aflam, la intersecţia celor două drumuri, avînd marginea dealului în spate, pînă cînd Hummer-ul avea să plece de acolo. Astfel nu riscam să-l întîlnesc în următoarea vale. Dar cînd am zărit sclipirea îndepărtată a patru lanterne pe drumul pe care-l urmasem pînă atunci, am încetat să mă bucur de luxul ezitării. Razele lanternelor nu ajungeau pînă la mine, dar tipii se apropiau în goană, iar eu mă aflam în pericolul iminent de a fi descoperit.

Cînd am ocolit marginea dealului şi am pătruns în valea dinspre vest, am văzut că pisica se afla acolo, ca şi cum m-ar fi aşteptat. S-a întors cu spatele spre mine şi a luat-o la fugă, însă nu atît de iute încît să dispară din cîmpul meu vizual.

Mă bucura faptul că mergeam pe piatră şi nu lăsam urme. Deodată, mi-am dat seama că în buzunarul cămăşii rămăseseră doar

bucăți din ochelarii mei de soare. În timp ce fugeam, mi-am pipăit buzunarul și am simțit o bucată din ramă și un ciob dintr-o lentilă. Restul se împrăștiase pe sol, acolo unde căzusem, la bifurcația cărărilor.

Cei patru urmăritori vor descoperi rama sfărîmată. Își vor împărți forțele – cîte doi indivizi pe fiecare drumeag – și vor veni după mine mai repede ca înainte, mobilizați de această dovadă care le arăta că s-au apropiat de pradă.

Hummer-ul începu din nou să urce, de data asta pe partea îndepărtată a dealului, în valea în care abia scăpasem de lumina reflectorului. Scrîșnetul motorului crescu în intensitate, deveni mai puternic.

Dacă șoferul avea să se oprească pe culmea cu iarbă, ca să cerceteze încă o dată prin noapte, puteam să fug mai departe, fără a fi descoperit. Dar dacă avea să gonească de-a lungul dealului și să pătrundă în valea cea nouă, puteam să fiu prins de lumina reflectorului sau de raza unei lanterne.

Pisica fugea. Fugeam și eu.

În timp ce coboram pe panta dintre colinele întunecate, valea se lărgea, devenind mai lată decît cele prin care fugisem pînă atunci. Albia plină de stînci, din centrul ei, se lărgea și ea. De-a lungul cărării stîncoase creșteau iarbă de prerie și alte tufișuri, vegetația fiind mai deasă decît în alte părți, probabil pentru că fusese udată de o cantitate mai mare de apă, provenită de pe urma furtunilor. Dar plantele erau prea departe de cărare ca să mă ascundă în umbra lor. Mă simțeam periculos de expus. Mai mult, valea aceea lată era dreaptă, ca o stradă din oraș, fără nici o cotitură care să mă ferească de privirea celor care ar fi pătruns în ea.

Hummer-ul păru că se oprește din nou pe culme. Zgomotul său încetă, fiind acoperit de briza ușoară, iar singurul sunet „de motor" care se auzea era cel provocat de mine: șuieratul respirației, inima care bătea ca un piston...

Pisica era mai iute decît mine – avea patru picioare. Putea să dispară în cîteva secunde. Totuși, preț de două minute merse în ritmul meu, rămînînd la cinci metri în față, arătînd în lucirea lunii mai mult ca o fantomă de pisică, de un cenușiu-deschis sau de un bej-deschis. Din cînd în cînd se uita înapoi, cu ochi stranii, ca niște lumînări în timpul unei ședințe de spiritism.

Tocmai cînd începusem să cred că făptura aceea mă conducea intenționat undeva în afara pericolului, tocmai cînd începusem să mă scufund într-o orgie de antropomorfizare, de felul celei care-l scotea din minți pe Bobby Halloway, tocmai atunci pisica fugi din fața mea. Dacă albia aceea uscată ar fi fost umplută de un torent năprasnic, apa vijelioasă n-ar fi avut o viteză mai mare decît felina. În două secunde – cel mult trei – animalul dispăru în noapte.

După un minut, am găsit pisica la capătul canalului. Ne aflam într-o fundătură, într-o vale înconjurată din trei părți de pantele acoperite cu iarbă ale colinelor. Erau extrem de abrupte, așa că n-aș fi putut să urc atît de repede încît să scap de cei doi urmăritori care, mai mult ca sigur, se țineau după mine. Eram prins în capcană.

La capătul albiei se strînseseră lemne cărate de torenți, ramuri și iarbă încîlcite, precum și nămol. Într-un fel mă așteptam ca mîța să-mi rînjească precum o pisică din Cheshire, una rea, cu dinții albi sclipind în lumina lunii. În loc să facă asta, se cățără pe mormanul de resturi și se strecură prin unul dintre multele spații libere, dispărînd din nou.

Exista o scurgere. Apa trebuia să se ducă undeva, după ce ajungea în locul acela.

M-am urcat în grabă pe panta movilei, lungă de trei metri și înaltă de un metru. Resturile trosneau, se clătinau și se zguduiau sub greutatea mea, dar rezistară. Se strînseseră pe un grilaj din bare de oțel, care servea ca împrejmuire verticală în jurul gurii unei galerii de drenaj săpate în coasta dealului.

În spatele grilajului se afla un tub din ciment, cu diametrul de doi metri, prins în contraforturi din beton. Se părea că fusese realizat în cadrul proiectului de prevenire a inundațiilor, care strîngea apa ce se aduna de pe dealuri în timpul furtunilor și o ducea pe sub autostrada de pe Coasta Pacificului în canalizarea din Moonlight Bay, iar de aici ajungea, în cele din urmă, în mare.

Echipele de întreţinere a canalizării curăţau de două ori, în fiecare iarnă, gunoaiele strînse pe gratii, ca să prevină blocarea scurgerii. Se vedea că nu trecuseră recent pe acolo.

Pisica mieună, din interiorul canalului. Miorlăitul ei fu amplificat de ecou, răsunînd sepulcral de-a lungul tunelului din ciment.

Deschiderile din grilajul de oţel alcătuiau pătrate cu laturile de vreo zece centimetri, suficient cît să treacă pe acolo pisica aceea suplă, dar nu îndeajuns de late ca să trec şi eu. Grilajul acoperea toată deschizătura, dintr-un contrafort pînă în celălalt, dar nu era la fel de înalt ca tubul din beton.

M-am strecurat, cu picioarele înainte, prin spaţiul de vreo jumătate de metru dintre partea de sus a grilajului şi tavanul curbat al scurgerii. Din fericire, gratiile erau prinse într-o ramă, altfel aş fi fost tras în ţeapă în vîrfurile barelor verticale.

Am lăsat stelele şi luna în urmă şi am rămas sprijinit cu spatele de zăbrele, privind în bezna absolută. Trebuia să mă aplec doar un pic, ca să nu mă dau cu capul de tavan.

De jos venea miros de ciment ud şi de iarbă putredă. Un miros nu chiar neplăcut.

Am înaintat un pic, tîrîndu-mi picioarele. Podeaua netedă ca canalului avea o pantă uşoară. M-am oprit după cîţiva metri, speriat la gîndul că aş putea nimeri într-un loc în care tunelul îşi schimba brusc direcţia în jos. Asta ar fi însemnat să zac mort sau grav rănit pe fundul canalizării.

Am scos bricheta din buzunarul blugilor, dar ezitam să o aprind. Lumina reflectată de pereţii curbaţi ai scurgerii putea fi văzută de afară.

Pisica mă chemă din nou. În faţă vedeam doar ochii ei luminoşi. Am apreciat distanţa dintre noi şi, ţinînd seama de unghiul din care mă uitam la animal, am dedus că podeaua scurgerii uriaşe avea o pantă blîndă.

Am înaintat cu grijă către ochii lucitori. Cînd am ajuns aproape de făptură, aceasta s-a întors, iar eu m-am oprit, pierdut fără farurile ei gemene, călăuzitoare.

După cîteva secunde, mîţa mă îndrumă din nou. Ochii ei verzi apărură iarăşi şi mă priviră fix, fără să clipească.

Am început din nou să înaintez, minunîndu-mă de experienţa stranie pe care o trăiam. Tot ce văzusem şi trăisem după apusul soarelui – furtul trupului tatălui meu, cadavrul mutilat şi fără ochi din crematoriu, urmărirea – era cel puţin incredibil, dar nimic nu egala, în privinţa ciudăţeniei, comportamentul micului descendent al tigrilor.

Sau poate că exageram şi îi atribuiam unei pisici obişnuite de casă o înţelegere a necazurilor mele pe care nu putea s-o aibă.

Poate.

Mergînd orbeşte, am ajuns la un alt morman de resturi, mai mic decît primul. Spre deosebire de cealaltă grămadă, aceasta era umedă. Rămăşiţele scîrţîiau sub picioarele mele. Din ele se ridica o duhoare puternică.

Am înaintat împleticindu-mă, pipăind prin bezna din faţa mea, şi am descoperit că resturile se strînseseră în faţa unui alt grilaj din bare de oţel. Tot ce trecuse de primul grilaj se adunase aici.

După ce m-am căţărat pe bariera aceea şi am trecut cu bine în cealaltă parte, am riscat să aprind bricheta. Am ţinut palma în jurul flacării, ca să apăr şi să dirijez lumina, atît cît se putea.

Ochii pisicii luceau puternic şi de data asta erau aurii, cu pete verzi. Ne-am privit unul pe celălalt timp îndelungat, apoi ghidul meu – dacă asta era – s-a întors brusc şi a dispărut din vedere, de-a lungul canalului de scurgere.

Am folosit bricheta, ca să-mi găsesc drumul. Menţineam flacăra mică, pentru a face economie de gaz. Am coborît pînă în inima dealurilor de pe malul oceanului, trecînd pe lîngă tuneluri mai mici, care se vărsau în canalul principal. Am ajuns la un baraj de deversare cu trepte late din beton, pe care se aflau bălţi de apă stătută şi un strat gros de mucegai negru-cenuşiu, care dispărea, probabil, doar în cele patru luni ale sezonului ploios. Treptele alunecoase erau înşelătoare, dar pentru siguranţa echipelor de întreţinere fusese prinsă de perete o balustradă din oţel. De ea atîrna o beteală de iarbă uscată, adusă de ultimul torent.

În timp ce coboram, încercam să-mi dau seama dacă se auzeau sunete scoase de urmăritori, dacă se desluşeau voci în tunelul din spatele meu. Am auzit doar zgomotele pe care le făceam eu. Fie că hăituitorii mei deciseseră că nu scăpasem prin canalizare, fie ezitaseră înainte să mă urmeze în tunel, iar eu mă îndepărtasem mult de ei.

Cînd am ajuns pe ultimele două trepte largi care duceau către partea de jos a barajului, am fost cît pe-aci să calc pe ceva care mi s-a părut a fi pălăria rotundă, albă a unei ciuperci mari. În mocirla aceea din beznă creşteau mănunchiuri de ciuperci urîte, probabil foarte otrăvitoare.

M-am ţinut bine de balustradă şi am sărit peste ciupercile de pe cimentul alunecos, dorind să nu le ating nici măcar cu pantoful. Apoi, după ce am ajuns în următoarea porţiune a tunelului, care continua să coboare, am întors capul, ca să privesc descoperirea aceea ciudată.

Am mărit flacăra brichetei şi am putut vedea că în faţa mea nu se aflau ciuperci, ci o adevărată colecţie de cranii. Cranii fragile de păsări. Cranii alungite de şopîrle. Cranii mai mari, probabil de pisici, cîini, ratoni, porci spinoşi, iepuri, veverițe...

Pe ţestele acelea nu rămăsese nici o bucăţică de carne, de parcă ar fi fost fierte şi curăţate. La lumina brichetei am văzut că erau o mulţime, probabil vreo sută, albe sau de un galben-alburiu. Nici un os de picior sau vreo coastă. Numai cranii. Fuseseră aranjate cu grijă, unul lîngă altul, pe trei şiruri – două pe ultima treaptă şi unul pe penultima – cu faţa spre exterior, de parcă ar fi privit ceva, chiar dacă aveau orbitele goale.

Nu aveam habar ce însemna chestia aceea. Nu zărisem nici un semn satanic pe pereţii canalului, nici o indicaţie că ar fi avut loc vreo ceremonie macabră, dar ceea ce vedeam avea în mod evident o semnificaţie simbolică. Dimensiunile colecţiei indicau o adevărată obsesie, iar cruzimea necesară pentru uciderea şi decapitarea atîtor fiinţe mă înfiora.

Mi-am reamintit fascinaţia morţii, care ne cuprinsese pe mine şi pe Bobby Halloway pe cînd aveam treisprezece ani, şi m-am întrebat dacă treaba aceea macabră fusese făcută de vreun puşti, ceva mai ciudat decît fuseserăm noi. Criminologii pretind că majoritatea

ucigaşilor în serie încep să se manifeste pe la trei-patru ani, cînd torturează şi ucid insecte, trecînd apoi în copilărie şi adolescenţă la animale mici şi, în cele din urmă, ajung la oameni. Poate că în catacombele acelea se pregătea pentru meseria vieţii sale un tînăr ucigaş deosebit de pervers.

În mijlocul celui de-al treilea şir de figuri ososase se afla un craniu lucios care arăta altfel decît celelalte. Părea a fi omenesc. Mic, dar omenesc. Ca un craniu de copil.

– Doamne!

Şoapta mea se reflectă de-a lungul pereţilor din beton.

Simţeam, mai mult ca oricînd, că eram într-un vis, în care lucrurile precum cimentul şi oasele nu erau mai solide decît fumul. Cu toate acestea, nu m-am aplecat să ating micul craniu omenesc – nici vreunul dintre celelalte. Chiar dacă păreau ireale, ştiam că trebuie să fie reci, alunecoase şi tari.

Dornic să evit o întîlnire cu cel care strînsese colecţia aceea macabră, mi-am continuat drumul prin canalizare.

Mă aşteptam să reapară pisica aceea cu ochi enigmatici, care călca pe ciment cu lăbuţele de culoare deschisă, în tăcere, ca o pană pe un strat de pene. Însă mîţa fie rămăsese ascunsă înaintea mea, fie o luase prin unul dintre tunelele laterale.

Porţiuni de tunel din beton alternau cu alte baraje de deversare. Tocmai cînd începusem să fiu îngrijorat că bricheta nu avea suficient gaz ca să ajung în siguranţă, în faţa mea a apărut un cerc de lumină cenuşie, care devenea tot mai strălucitoare. M-am grăbit către ea şi am descoperit că în capătul de jos al canalului de scurgere nu se afla nici un grilaj. Canalizarea se sfîrşea într-o albie stîncoasă de rîu, cimentuită, care alcătuia un canal de scurgere deschis.

În sfîrşit, ajunsesem într-un teritoriu familiar, în partea de nord a oraşului. La cîteva străzi depărtare de mare. În vecinătatea liceului.

Spre deosebire de canalizarea întunecată, aerul nopţii avea un miros nu numai proaspăt, ci şi dulce. În înaltul cerului lucios străluceau lumini albe, ca diamantul.

9

Ceasul digital de pe clădirea băncii Wells Fargo, arăta ora 19.56, ceea ce însemna că tatăl meu murise de doar trei ore, cu toate că aveam impresia că de atunci trecuseră zile întregi. Acelaşi dispozitiv arăta că temperatura era de 15 grade Celsius, dar noaptea îmi părea a fi mai friguroasă.

După colţ, cam la un cvartal de bancă, se găsea spălătoria automată Tidy Time, care era inundată de lumină fluorescentă. De obicei, la această oră nu venea nici un client.

Am intrat înăuntru, în mirosul floral al detergentului şi în asprimea chimică a înălbitorilor, ţinînd în mînă o bancnotă de un dolar. Mergeam cu ochii mijiţi, cu capul plecat, ca să profit la maximum de protecţia oferită de cozorocul şepcii. Am alergat direct la automatul pentru schimbat bani, am înhăţat cele patru monede pe care acesta le-a scuipat în tavă şi am fugit afară.

La două străzi de spălătorie, în faţa poştei, se afla un telefon public, cu apărătoare laterale ca nişte aripi. Deasupra lui, pe zidul clădirii, fusese montat un bec, într-o cuşcă din sîrmă.

Mi-am atîrnat şapca pe ea şi s-a făcut întuneric.

Mi-am închipuit că Manuel Ramirez era încă acasă. Mi-a răspuns mama lui, Rosalina, care mi-a spus că Manuel plecase de cîteva ore. Lucra două ture la rînd, pentru că un alt poliţist anunţase că-i bolnav. În seara aceea era de serviciu la birou. Mai tîrziu, după miezul nopţii, avea să facă parte din echipajul de patrulare.

Am format numărul centralei poliţiei din Moonlight Bay şi am întrebat-o pe operatoare dacă pot să vorbesc cu poliţistul Ramirez.

Manuel este, după părerea mea, cel mai bun poliţist din oraş. E cu şapte centimetri mai scund decît mine, cîntăreşte cu cincisprezece kilograme mai mult, are doisprezece ani în plus şi este american de origine mexicană. Îi place base-ball-ul. Nu mă uit niciodată la meciuri, pentru că am un acut simţ al scurgerii timpului şi evit să-mi folosesc orele preţioase în activităţi prea pasive. Lui Manuel îi place genul country, mie rock-ul, e un republican înverşunat, pe mine nu mă interesează politica. În privinţa filmelor, plăcerea lui păcătoasă este de a urmări peliculele cu Abbott şi Costello, eu îl admir pe nemuritorul Jackie Chan. Sîntem prieteni.

– Chris, am aflat despre tatăl tău, zise Manuel, cînd i se dădu legătura. Nu ştiu ce să spun.

– Nici eu.

– Oare se poate spune ceva într-o asemenea situaţie?

– Nimic important.

– Te simţi bine?

Spre marea mea surpriză, nu puteam vorbi. Pierderea teribilă pe care o suferisem păru, brusc, un ac care se înfipsese în gîtul meu şi-mi prinsese limba de cerul gurii.

Ciudat, dar imediat după moartea tatălui meu fusesem în stare să răspund fără ezitare la aceeaşi întrebare, pusă de doctorul Cleveland.

Mă simţeam mai apropiat de Manuel decît de medic. Prietenia ascute nervii şi îi permite durerii să fie simţită.

– Vizitează-mă într-o seară, cînd nu lucrez, zise Manuel. O să bem nişte bere, o să mîncăm nişte tamale, o să ne uităm la vreo două filme cu Jackie Chan...

În ciuda preferinţei sale pentru base-ball şi pentru genul country, am multe lucruri în comun cu Manuel. Acesta lucrează în schimbul de noapte, de la miezul nopţii pînă la opt dimineaţa, uneori face tură dublă, ca în seara aceasta de martie, cînd e criză de personal. Îi place noaptea, cum îmi place şi mie, dar lucrează la asemenea ore pentru că are nevoie de bani. Pentru că majoritatea oamenilor preferă să lucreze în timpul zilei, tura de noapte este mai bine plătită.

Dar mult mai important este că Manuel poate astfel să-şi petreacă după-amiaza şi seara cu fiul său, Toby, la care ţine foarte mult. Cu şaisprezece ani în urmă, Carmelita, soţia lui Manuel, murise la cîteva minute după ce-l adusese pe lume pe Toby. Băiatul este blînd, plăcut – şi suferă de sindromul Down. Mama lui Manuel se mutase în casa acestuia imediat după moartea Carmelitei şi-l ajută şi acum să aibă grijă de Toby. Manuel Ramirez ştie ce înseamnă limitările fizice. Simte mîna sorţii în fiecare zi a vieţii sale, la o vîrstă la care mulţi oameni nu mai cred în ţeluri şi în destin. Am multe lucruri în comun cu Manuel Ramirez.

– Bere şi Jackie Chan mi se pare o combinaţie grozavă, am acceptat eu. Cine face tamalele, tu sau mama ta?

– Oh, îţi promit că nu va fi *mi madre.*

Manuel este un bucătar extraordinar. Mama lui *crede* că este o bucătăreasă extraordinară. Comparaţia dintre bucatele gătite de ei reprezintă un exemplu elocvent al diferenţei dintre o bună realizare şi o bună intenţie.

Pe stradă, în spatele meu, trecu o maşină. M-am uitat în jos şi mi-am văzut umbra pornind de la picioarele mele nemişcate, tîrîndu-se din stînga în dreapta, devenind nu mai lungă, ci mai neagră pe trotuarul de ciment, străduindu-se să se elibereze de mine şi să fugă – dar revenind la stînga, după ce maşina trecuse.

– Manuel, poţi să faci ceva pentru mine, ceva mai important decît tamale...

– Spune ce anume, Chris.

După ce am ezitat îndelung, am zis:

– E vorba despre tatăl meu... despre trupul lui...

Manuel sesiză ezitarea mea. Tăcerea sa era echivalentul ciulirii urechilor de către o pisică extrem de curioasă.

Înţelesese mai mult din cuvintele mele decît spuneau acestea. Cînd îmi vorbi, avea un alt ton, era vocea unui prieten, dar şi glasul aspru al unui poliţist.

– Ce s-a întîmplat?

– Ceva ciudat...

– Ciudat? zise el, savurînd cuvîntul, de parcă acesta ar fi avut un gust neaşteptat.

– Aş prefera să nu discutăm la telefon. Dacă vin pînă la secţie, ne putem întîlni în parcare?

Nu mă aşteptam ca poliţiştii să-şi stingă luminile din birouri şi să-mi asculte declaraţia la lumina lumînărilor.

– Vom discuta despre o acţiune criminală?

– Exact. Şi ciudată.

– Şeful poliţiei, Stevenson, lucrează astăzi pînă tîrziu. Mai e aici, dar nu pentru mult timp. Crezi că ar fi bine să-i cer să te aştepte?

Mi-a apărut în minte figura fără ochi a autostopistului decedat.

– Da, am răspuns eu. Stevenson ar trebui să audă ce am de povestit.

– Poţi să ajungi aici în zece minute?

– Ne vedem acolo.

Am pus telefonul în furcă, mi-am luat şapca de pe bec şi mi-am protejat ochii cu mîna, cînd au trecut pe lîngă mine două maşini. Una era ultimul model de Saturn, cealaltă o camionetă-papuc Chevrolette.

Nici urmă de dubă albă. Nici un dric. Nici un Hummer negru.

Nu mă temeam că sînt urmărit în continuare. Între timp, autostopistul arsese în cuptorul crematoriului. Dovada fusese transformată în cenuşă, nu aveam cu ce să demonstrez că povestea mea bizară era adevărată. Sandy Kirk, brancardierii şi ceilalţi se simţeau în siguranţă.

Orice încercare de a mă ucide sau de a mă răpi putea să implice existenţa unor martori care să asiste la delictul respectiv, deci a altor oameni care urmau să fie lichidaţi, asta implicînd posibilitatea altor martori, şi tot aşa. Conspiratorii aceia misterioşi erau slujiţi mai bine de discreţie decît de agresivitate – mai ales că singurul lor acuzator era ciudatul oraşului, care ieşea doar între apusul şi răsăritul soarelui din casa lui cu geamuri acoperite de draperii, care se temea de lumină, care trăia doar datorită pelerinelor, voalurilor, glugilor şi loţiunilor, care se ascundea chiar şi noaptea sub o carapace de haine şi chimicale.

Ţinînd seama de lipsa mea de credibilitate, puţini oameni mi-ar fi luat acuzaţiile în serios. Însă eram convins că Manuel îşi va da seama că spun adevărul. Speram că mă va crede şi şeful poliţiei.

Am plecat de lîngă telefonul public şi m-am îndreptat către secţia de poliţie, care se afla în apropiere.

În timp ce mergeam grăbit prin noapte, recapitulam ce intenţionam să le spun lui Manuel şi şefului său, Lewis Stevenson, un individ formidabil, în faţa căruia voiam să fiu bine pregătit. Stevenson, un tip înalt, atletic, cu umerii laţi, avea o figură atît de nobilă, încît merita să fi fost gravată, în profil, pe vechile monede romane. Uneori părea că este un actor care joacă rolul unui şef de poliţie devotat comunităţii. Dacă interpreta un rol, atunci o făcea într-un mod remarcabil. Fără să pară că se străduieşte, lăsa impresia, la cei cincizeci şi doi de ani ai săi, că este mult mai înţelept decît ar fi trebuit să fie la vîrsta sa. Impunea imediat respect şi încredere. Avea ceva de psiholog şi de preot – calităţi necesare cuiva cu o funcţie ca a lui, dar pe care puţini le au. Făcea parte dintre acele persoane rareori întîlnite cărora le face plăcere să deţină puterea, dar care nu abuzează de ea, care îşi exercită autoritatea cu o judecată sănătoasă şi cu înţelegere. Fusese şef al poliţiei timp de paisprezece ani, fără ca în departamentul său să fi existat vreo urmă de scandal, prostie sau lipsă de eficienţă.

Am trecut pe alei fără becuri, luminate doar de luna care se înălţase mai sus decît fusese mai devreme, am trecut pe lîngă garduri şi cărări, pe lîngă grădini şi lăzi de gunoi, rostind în minte cuvintele cu care speram să conving. Şi am făcut drumul în doar două minute, nu în zece, cum îmi sugerase Manuel. Cînd am ajuns la parcarea din spatele clădirii primăriei, l-am văzut pe şeful poliţiei într-o postură conspirativă, care m-a făcut să nu-i mai recunosc acele calităţi pe care i le atribuisem pînă atunci. Se dovedea a fi un om care, în ciuda figurii sale nobile, nu merita să fie onorat prin reprezentarea pe monede sau prin monumente – nici măcar prin atîrnarea fotografiei sale în secţia de poliţie, alături de cea a primarului, a guvernatorului şi a preşedintelui Statelor Unite.

Stevenson stătea la capătul îndepărtat al clădirii primăriei, lîngă intrarea din spate a secţiei de poliţie, într-o cascadă de lumină albăstruie, care provenea de la becul de siguranţă de deasupra uşii. Discuta cu un bărbat care se afla la un metru de el şi care se vedea doar parţial, în umbra albastră.

Am traversat parcarea, îndreptîndu-mă către ei. Nu mă văzuseră, pentru că erau prinşi în conversaţie. În plus, încercam să mă feresc de lumina lămpilor de pe cei trei stîlpi înalţi şi, ca urmare, căutam adăpostul oferit de maşinile poliţiei, de camioanele pentru stropit străzile şi de vehiculele personalului.

Chiar în clipa în care mă pregăteam să păşesc în spaţiul deschis, vizitatorul lui Stevenson se apropie de şeful poliţiei, ieşind din umbră. M-am oprit, şocat. Am văzut capul ras al individului şi figura lui aspră. Purta o cămaşă din flanelă roşie, blugi şi pantofi de lucru.

De la distanţa aceea, nu puteam să-i văd cercelul cu perlă.

Mă aflam între două vehicule mari. Am făcut iute cîţiva paşi înapoi, ascunzîndu-mă complet în bezna uleioasă dintre ele. Unul din motoare era încă fierbinte, şuiera şi ticăia în timp ce se răcea.

Cu toate că auzeam vocile celor doi bărbaţi, nu înţelegeam ce spun. Briza dinspre ţărm alinta copacii şi critica toate lucrurile făcute de om, iar şoaptele şi sîsîitul neîncetat mă împiedicau să aud convesaţia.

Mi-am dat seama că vehiculul din dreapta mea – cel cu motorul cald – era camioneta Ford albă, cea cu care plecase cheliosul de la Spitalul Milosteniei, pe la începutul serii. Cu rămăşiţele pămînteşti ale tatălui meu.

M-am întrebat dacă lăsase cheile în contact. Mi-am lipit faţa de geamul portierei din partea şoferului, dar n-am reuşit să văd în interiorul cabinei.

Dacă reuşeam să fur duba, aş fi avut o dovadă crucială că povestea mea era adevărată. Chiar dacă trupul tatălui meu fusese luat din camionetă, rămăseseră dovezi care puteau fi descoperite de către legişti – nu în ultimul rînd, un pic din sîngele autostopistului.

Nu ştiam să pornesc motorul fără cheie.

La naiba! Nu ştiam nici să *şofez.*

Şi, chiar dacă aş fi descoperit că am un talent înnăscut pentru conducerea vehiculelor cu motor – ceva echivalent talentului de compozitor al lui Mozart –, nu eram în stare să merg cu maşina de-a lungul coastei, patruzeci de kilometri spre sud sau cincizeci de kilometri spre nord, pînă în jurisdicţia altui oraş. Nu puteam să îndur lumina farurilor de la maşinile care veneau din faţă. Nu puteam să mă descurc fără preţioşii mei ochelari de soare, care se spărseseră pe dealurile din est.

Mai mult, dacă aş fi deschis uşa camionetei, în cabină s-ar fi aprins lumina. Cei doi bărbaţi ar fi observat-o.

S-ar fi luat după mine.

M-ar fi ucis.

Uşa din spatele secţiei de poliţie se deschise, iar Manuel Ramirez ieşi afară.

Lewis Stevenson îşi întrerupse imediat discuţia cu individul. Nu-mi dădeam seama de la distanţa aceea dacă Manuel îl cunoştea pe chelios. Aveam impresia că i se adresase doar şefului său.

Nu puteam să cred că Manuel – fiul cel bun al Rosalinei, văduvul îndurerat al Carmelitei, tatăl iubitor al lui Toby – ar fi participat la ceva care implica asasinat şi jefuire de morminte. Nu-i cunoaştem pe mulţi dintre oamenii din viaţa noastră, nu-i *cunoaştem* cu adevărat, chiar dacă ne imaginăm că vedem adînc în sufletul lor. Majoritatea sînt iazuri mocirloase, care ascund un număr infinit de straturi de particule suspendate, agitate la mare adîncime de curenţi stranii. Însă puteam să pariez pe viaţa mea că Manuel avea un suflet curat ca lacrima, în care nu era loc pentru trădare.

Însă nu voiam să pariez pe viaţa *lui*, iar dacă l-aş fi chemat să percheziţioneze duba cea albă împreună cu mine şi să reţină vehiculul pentru o cercetare amănunţită a tehnicienilor legişti, i-aş fi semnat condamnarea la moarte – şi pe a mea, de altfel.

Brusc, Stevenson şi individul cel chel se întoarseră şi priviră către parcare. Mi-am dat seama că Manuel le spusese despre telefonul primit de la mine.

M-am ghemuit, ascunzîndu-mă şi mai mult în semiîntunericul dintre dubă şi cisterna pentru stropit străzile.

Am încercat să citesc ce scria pe plăcuţa de înmatriculare din spatele dubei. Deşi de obicei am parte de prea multă lumină, de data asta aveam prea puţină.

În grabă, am pipăit cu degetele cele şapte cifre şi litere. Nu puteam să le citesc şi să le memorez suficient de repede ca să fiu sigur că nu aveam să fiu descoperit.

Ştiam că individul cel chel – poate însoţit de Stevenson – venea către camionetă. Că se pusese deja în mişcare. Cheliosul, măcelarul, comerciantul de cadavre, hoţul de ochi.

Am rămas ghemuit şi m-am întors pe drumul pe care venisem, printre şirurile de camioane şi autoturisme parcate, îndreptîndu-mă către alee. Apoi am fugit din parcare, ascunzîndu-mă după lăzile de gunoi, pînă am ajuns la colţ, după care am pătruns pe altă alee. Acolo, unde nu mai puteam fi zărit din clădire, m-am ridicat în picioare şi am început din nou să alerg fără efort, ca o pisică, plutind ca o bufniţă, devenind o adevărată creatură a nopţii, întrebîndu-mă dacă voi găsi un ascunziş sigur pînă în zori sau voi merge fără încetare şi mă voi înnegri sub soarele fierbinte...

10

Am presupus că puteam să mă duc liniştit acasă, dar că aş da dovadă de prostie dacă aş zăbovi prea mult acolo. Cei de la secţia de poliţie nu vor considera că am întîrziat decît peste vreo două minute, mă vor aştepta cel puţin zece minute peste ora stabiltă, apoi şeful poliţiei îşi va da seama că l-am văzut împreună cu individul care furase trupul tatălui meu.

S-ar putea ca nici în momentul acela să nu vină după mine acasă. Nu reprezentam o ameninţare serioasă pentru ei şi nu aveam şanse să devin aşa ceva. Nu puteam dovedi nimic din ceea ce văzusem.

Totuşi, exista posibilitatea ca indivizii să aibă tendinţa de a trece la măsuri extreme, ca să împiedice scoaterea la iveală a conspiraţiei lor, pînă atunci necunoscută de nimeni. Poate că nu voiau să lase nici cea mai mică urmă, iar asta implica eliminarea mea.

Cînd am descuiat uşa şi am intat în casă, mă aşteptam să-l găsesc pe Orson în hol, dar cîinele nu mă aştepta. L-am strigat, dar n-a apărut. Dacă ar fi venit spre mine, i-aş fi auzit labele mari răsunînd zgomotos pe podea.

Probabil că era indispus. În cea mai mare parte a timpului era vesel, jucăuş şi dornic de companie, avînd suficientă energie ca să dea din coadă pe toate străzile din Moonlight Bay. Dar cîteodată lumea îi pare greu de suportat şi zace ca o cîrpă pe covor, cu ochii lui trişti deschişi, dar privind în gol, fără să scoată nici un sunet, cu excepţia unui oftat, din cînd în cînd.

Uneori l-am găsit pe Orson într-o stare de deprimare profundă. Pare ceva greu de îndurat pentru un cîine, dar lui i se potriveşte perfect.

A stat odată în faţa uşii cu oglindă de la şifonierul din dormitorul meu şi şi-a privit imaginea timp de o jumătate de oră – o eternitate pentru mintea unui cîine, care, de obicei, percepe lumea ca pe o serie de minunări de două minute şi entuziasme de trei minute. Nu mi-am dat seama ce-l fascina la imaginea lui, deşi m-am gîndit că ar fi fost vorba despre o vanitate de cîine sau despre o simplă uimire. Orson părea cuprins de tristeţe, avea urechile pleoştite, umerii lăsaţi şi îşi ţinea coada nemişcată. Sînt gata să jur că abia îşi stăpînea lacrimile.

– Orson! l-am strigat eu.

Comutatorul care aprindea candelabrul de pe scări avea un reostat, ca majoritatea comutatoarelor din casă. L-am reglat la lumina minimă de care aveam nevoie ca să urc scările.

Orson nu era pe palier. Nu mă aştepta în holul de la etajul al doilea.

Am aprins o lumină slabă în camera mea. Orson nu se afla nici acolo.

M-am dus direct la noptiera cea mai apropiată. Am luat din sertarul de sus un plic, în care ţineam bani pentru nevoi urgente. Conţinea doar o sută optzeci de dolari. Mai bine decît nimic. Nu ştiam dacă voi avea nevoie de bani, dar era bine să-i am cu mine, aşa că am vîrît întreaga sumă într-un buzunar al blugilor.

În timp ce închideam sertarul, am observat pe cuvertura patului un obiect de culoare închisă. L-am ridicat şi am fost surprins descoperind că era ceea ce păruse a fi în umbră: un pistol.

Nu mai văzusem arma aceea pînă atunci.

Tatăl meu nu avusese niciodată o armă.

Acţionînd instinctiv, am lăsat jos pistolul şi am folosit un colţ al cuverturii ca să-mi şterg amprentele de pe el. Bănuiam că mi se înscenase ceva, ca să fiu acuzat de ceva ce nu făcusem.

Deşi orice televizor emite radiaţii ultraviolete, am văzut o mulţime de filme în decursul anilor, pentru că sînt în siguranţă dacă

stau suficient de departe de ecran. Cunosc toate poveştile importante despre oameni nevinovaţi – de la Cary Grant şi James Stewart la Harrison Ford – care au fost hăituiţi pentru delicte pe care nu le săvîrşiseră şi arestaţi pe baza unor dovezi falsificate.

M-am dus repede în baia de alături şi am aprins un bec de mică putere. În cadă nu era nici o blondă moartă.

Nu era nici Orson.

M-am întors în dormitor şi am stat liniştit, ascultînd. Dacă în clădire se mai aflau alţi oameni, atunci pluteau într-o tăcere fantomatică.

M-am întors lîngă pat, am ezitat, am luat pistolul şi am tras de el pînă i-am scos încărcătorul. Era plin. L-am vîrît la loc. Nefiind obişnuit cu armele de foc, pistolul mi s-a părut mai greu decît mă aşteptasem. Cîntărea cel puţin şapte sute de grame.

În apropierea locului în care găsisem pistolul, pe cuvertura crem se afla un plic alb. Nu-l observasem pînă atunci.

Am scos o lanternă din sertarul noptierei şi am îndreptat raza spre plic. Un plic alb, cu excepţia unui antet din colţul din stînga sus: „Magazinul de Arme al lui Thor, din Moonlight Bay“. Plicul nelipit, fără timbru poştal şi fără ştampilă, era uşor mototolit şi punctat de nişte urme ciudate de apăsare.

Cînd am ridicat plicul, am descoperit că în unele locuri era umed. Foaia din interior era uscată.

Am privit documentul la lumina lanternei. Am recunoscut scrisul gijuliu al tatălui meu pe copia unei cereri-standard, prin care declara poliţiei locale că nu avea cazier, nici nu suferea de vreo boală mintală care să-l împiedice să deţină o armă de foc. Alături se afla copia chitanţei pentru armă: un Glock 17 de 9 milimetri. Tatăl meu plătise cu un cec.

Data de pe chitanţă m-a făcut să mă înfior: 18 ianuarie, cu doi ani în urmă. Tatăl meu cumpărase arma la doar trei zile după ce mama fusese ucisă într-un accident de maşină, pe Autostrada 1. Ca şi cum ar fi considerat că trebuia să se apere.

Telefonul meu celular se încărca în biroul aflat vizavi de dormitor. L-am scos din priză şi l-am prins de curea, la şold.

Orson nu se afla în birou.

Sasha trecuse ceva mai devreme pe acasă, ca să-l hrănească. Poate îl luase cu ea, atunci cînd plecase. Dacă Orson fusese morocănos – aşa cum îl lăsasem cînd plecasem la spital – şi mai ales dacă devenise şi mai prost dispus, Sasha nu se îndurase să-l lase singur pe sărmanul animal, pentru că prin venele ei curge tot atîta compasiune cît sînge.

Bine, chiar dacă Orson plecase cu Sasha, cine adusese Glock-ul de 9 milimetri din camera tatei pe patul meu? Nu Sasha. Nu ştia că există un asemenea pistol şi n-ar fi scotocit prin lucrurile tatălui meu.

Telefonul fix avea şi robot telefonic. Lîngă luminiţa clipitoare care indica faptul că primisem mesaje se afla un contor care arăta că fusesem sunat de două ori.

Conform datelor robotului, primul apel avusese loc cu doar o jumătate de oră în urmă. Durase aproape două minute, timp în care cel care sunase nu scosese nici un cuvînt.

La început, respirase adînc şi rar, de parcă ar fi avut puterea magică să inhaleze mulţimea de mirosuri din camerele mele, chiar şi prin intermediul unei linii telefonice, iar în acest fel să descopere dacă eram sau nu acasă. După un timp, începuse să fredoneze, de parcă uitase că-i înregistrat, fredona fără cuvinte, pentru sine, aşa cum face un om care visează în plină zi, fredona un motiv muzical care părea improvizat, o melodie incoerentă, care urca şi cobora, straniu şi repetitiv, precum cîntecul pe care crede că-l aude un nebun atunci cînd îşi închipuie că îngerii distrugerii cîntă în cor pentru el.

Eram sigur că este un străin. Credeam că sînt în stare să recunosc vocea unui prieten chiar după un asemenea fredonat. Mai eram sigur şi că individul nu greşise numărul. Avea o legătură cu evenimentele care urmaseră morţii tatălui meu.

Cînd tipul întrerupse legătura, mi-am dat seama că-mi încleştasem pumnii şi că-mi ţineam respiraţia. Am expirat aerul fierbinte, uscat, am luat o gură de aer rece, plăcut, dar n-am reuşit să-mi descleştez pumnii.

Al doilea apel, care fusese dat cu doar cîteva minute înainte să ajung acasă, era de la Angela Ferryman, asistenta care avusese grijă de tatăl meu. Nu se prezentase, însă i-am recunoscut vocea subţire,

dar muzicală. Tonul ei devenise tot mai alert – aducea cu o pasăre nerăbdătoare, care ţopăie din par în par, de-a lungul unui gard.

– Chris, aş vrea să discut cu tine. *Trebuie* să discut cu tine. De îndată ce poţi. În seara asta. Dacă poţi, în seara asta. Sînt în maşină, în drum spre casă. Ştii unde locuiesc. Vino să mă vezi. Nu suna. Nu am încredere în telefoane. N-ar fi trebuit să te sun. Dar trebuie să te văd. Vino la uşa din spate. Vino, oricît de tîrziu ar fi. N-o să dorm. Nu pot să dorm.

Am pus o casetă nouă în robot. Am ascuns caseta anterioară sub hîrtiile mototolite din coşul de gunoi de lîngă biroul meu.

Cele două înregistrări scurte nu puteau convinge un poliţist sau un judecător. Însă erau singurele dovezi pe care le aveam şi care indicau că mi se întîmplase ceva ieşit din comun – ceva mai ieşit din comun decît faptul că mă născusem în casta redusă numeric a celor lipsiţi de soare. Mai ieşit din comun decît faptul că supravieţuisem douăzeci şi opt de ani fără să fi fost vătămat de *xeroderma pigmentosum*.

Mă aflam în casă de mai puţin de zece minute. Cu toate acestea, zăbovisem prea mult.

În timp ce-l căutam pe Orson, mă aşteptam să aud cum este forţată o uşă sau cum e spart un geam la parterul locuinţei, apoi zgomot de paşi pe scări. Dar casa rămase liniştită, însă într-o tăcere încordată.

Cîinele nu dormea nici în camera, nici în baia tatălui meu.

Pe măsură ce timpul trecea deveneam mai îngrijorat. Cel care îmi pusese pistolul pe pat ar fi putut să-l ia pe Orson cu el sau să-i fi făcut rău.

M-am dus din nou în camera mea şi am descoperit o pereche de ochelari de soare într-un sertar al biroului. Ochelarii se aflau într-un toc moale, pe care l-am vîrît în buzunarul cămăşii.

M-am uitat la ceasul de la mînă, pe care ora era afişată cu ajutorul unor leduri luminoase.

Am pus iute chitanţa şi formularul poliţiei în plicul cu antetul magazinului de arme al lui Thor. Nu ştiam dacă plicul constituie o dovadă sau nu, dar l-am ascuns sub salteaua de pe patul meu.

Data achiziţiei mi se părea importantă. Brusc, *toate amănuntele* mi s-au părut importante.

Am păstrat pistolul. Poate era o capcană, ca în filme, dar mă simţeam mai în siguranţă avînd o armă. Îmi doream să ştiu cum se foloseşte.

Buzunarele jachetei mele din piele erau suficient de adînci ca pistolul să încapă în ele. Acesta atîrna în buzunarul meu drept nu ca o bucată moartă de oţel, ci ca o fiinţă vie, ca un şarpe care moţăia, dar nu complet adormit. Cînd mă mişcam, arma părea că se sucește uşor, ca o făptură grasă, indolentă, încolăcită.

În timp ce mă pregăteam să cobor ca să-l caut pe Orson, mi-am amintit de o noapte de iulie în care îl privisem de la fereastra dormitorului meu, în timp ce el stătea în curtea din spatele casei, cu capul ridicat, ca să adulmece briza, transfigurat de ceva din cer, cufundat într-una dintre melancoliile sale uimitoare. Nu urlase – oricum era o noapte de vară fără lună –, iar sunetul pe care-l scosese Orson atunci nu păruse nici scîncet, nici vaiet, ci un soi de miorlăit bizar.

Am ridicat jaluzelele de la fereastra aceea şi l-am văzut în curtea de dedesubt. Săpa o groapă neagră în peluza argintată de lună. Foarte ciudat, pentru că era un cîine bine educat, care nu obişnuia să sape.

În timp ce mă uitam la el, Orson abandonă bucata de pămînt în care scormonise furios cu labele, se mută la un metru spre dreapta şi începu să sape altă groapă. Părea cuprins de frenezie.

– Ce se întîmplă, băiete? m-am minunat eu, dar cîinele continuă să sape.

În timp ce coboram pe scări, cu Glock-ul atîrnînd greu în buzunarul jachetei, mi-am amintit de noaptea aceea de iulie, cînd mă dusesem în curte ca să stau lîngă cîinele care miorlăia...

Strigătul lui devenise subţire ca şuieratul unui sticlar care dădea formă unui vas deasupra flăcării şi atît de blînd încît nu-l deranjase pe nici unul dintre vecinii noştri, dar în sunetul acela exista atîta jale, încît mă emoţionase. Cu strigătul acela, Orson dădea formă unui chin mai întunecat decît cea mai neagră sticlă şi mai straniu decît orice putea imagina un sticlar.

Nu era rănit şi nu părea a fi bolnav. Din cîte îmi dădusem eu seama, imaginea stelelor fusese cea care îl tulburase atît de mult. Dar, dacă vederea unui cîine este atît de proastă pe cît se spune, atunci el nu poate să vadă stelele. Şi de ce i-ar fi provocat stelele un asemenea chin, într-o noapte care nu se deosebea de alte nopţi? Cu toate acestea, Orson privea către cer, scotea sunete de jale şi nu răspundea la chemarea mea.

Cînd îi pusesem mîna pe cap şi îl mîngîiasem pe spate, simţisem cum îl trec fiorii. Orson sărise în picioare şi fugise. Se întorsese apoi şi se uitase la mine de la distanţă. Sînt gata să jur că Orson mă urîse, pentru un timp. Mă iubea ca întotdeauna, rămăsese cîinele meu şi nu putea să înceteze să mă iubească. Dar, în acelaşi timp, mă ura foarte intens. Simţisem, în aerul cald de iulie, ura rece radiind dinspre el. Se plimbase prin grădină, uitîndu-se cînd la mine – privindu-mă drept în ochi, aşa cum dintre toţi cîinii din lume numai el poate să o facă –, cînd la cer, cînd încordat şi tremurînd de furie, cînd fără vlagă şi miorlăind cu disperare.

Cînd îi povestism lui Bobby Halloway despre asta, îmi spusese că un cîine e incapabil să urască pe cineva sau să simtă ceva atît de complex precum disperarea, că viaţa emoţională a unui cîine este la fel de simplă ca viaţa lui intelectuală. Cînd insistasem că am dreptate, Bobby îmi spusese:

– Uite ce-i, Snow, dacă ai de gînd să mă plictiseşti cu prostii New Age de genul ăsta, de ce nu cumperi o puşcă, ca să-mi zbori creierii de-a dreptul? Ai da dovadă de milă şi m-ai scuti de moartea lentă la care ai de gînd să mă supui cu poveştile tale tendenţioase şi cu filozofia ta idioată. Oi fi tu un nou Sfînt Francisc, dar există o limită a rezistenţei omeneşti. Pînă şi eu am una.

Dar eu ştiam ce ştiam, şi ştiam că Orson mă urîse în noaptea aceea de iulie, mă urîse şi mă iubise. Şi mai ştiam că-l chinuia ceva din cer, care-l umplea de disperare: stelele, bezna sau ceva ce-şi imagina.

Poate un cîine să-şi imagineze ceva? De ce nu?

Ştiu că visează. L-am privit în timp ce dormea, am văzut cum mişca labele, de parcă vîna iepuri în vis, l-am auzit oftînd şi şoptind, l-am auzit urlînd la duşmanii din vis.

Ura lui Orson din noaptea aceea nu mă făcuse să-mi fie frică de el. Mă temusem *pentru* el. Ştiam că nu suferea de vreo boală fizică şi că nu devenise periculos pentru mine. Era vorba de o maladie a sufletului.

Bobby face crize de furie cînd mă aude pomenind de suflet la animale. În cele din urmă, se enervează atît de tare, încît devine incoerent. Aş putea să vînd bilete, dar prefer să deschid o sticlă de bere şi să mă bucur singur de spectacol.

Oricum, în noaptea aceea lungă stătusem în grădină şi îi ţinusem companie lui Orson, chiar dacă se poate ca el să nu-şi fi dorit acest lucru. Cîinele se uita la mine, arunca spre cerul îndepărtat ţipete stridente, tremura fără să se poată stăpîni, dădea ocol curţii – şi i-a tot dat ocol pînă spre zori, cînd, în cele din urmă, a venit la mine, epuizat, şi-a pus capul în poala mea şi nu m-a mai urît.

Urcasem în camera mea exact înainte de răsăritul soarelui, gata să mă bag în pat mai devreme ca de obicei, iar Orson venise cu mine. Atunci cînd alege să doarmă după programul meu, Orson se încolăceşte lîngă picioarele mele. În ziua aceea se întinsese într-o parte, cu spatele spre mine. Îi mîngîiasem capul zburlit şi îi netezisem blana neagră, moale, pînă adormise.

Eu nu dormisem deloc toată ziua. Stătusem întins, gîndindu-mă la dimineaţa fierbinte de vară, de dincolo de jaluzele. Cerul arăta ca un castron de porţelan albastru, răsturnat, avînd pe margini păsări care zburau. Păsări de zi, pe care le văzusem doar în poze. Şi albine, şi fluturi. Şi umbre ca tuşul, cu margini clare, aşa cum nu există în timpul nopţii. Somnul dulce nu mă putea cuprinde, pentru că eram plin cu vîrf de amărăciune.

Acum, după aproape trei ani, am deschis uşa bucătăriei şi am ieşit pe veranda din spatele casei, sperînd că Orson nu era deprimat. În noaptea aceea nu aveam timp pentru terapie, nici pentru el, nici pentru mine.

Bicicleta mea se afla pe verandă. Am coborît-o pe trepte şi m-am îndreptat către cîinele care era foarte ocupat.

Săpase în colțul din sud-vest al grădinii vreo șase gropi, de diferite dimensiuni și adîncimi, iar eu eram atent să nu-mi scrîntesc piciorul călcînd în vreuna dintre ele. Pe tot dreptunghiul pajiștii erau răspîndite mănunchiuri de iarbă scoasă din rădăcini și bulgări de pămînt.

– Orson?

Cîinele nu mi-a răspuns. Nici nu s-a oprit din săpatul său frenetic.

L-am ocolit de departe, ca să evit pămîntul care țîșnea de sub labele lui, și m-am oprit în fața sa.

– Salutare, prietene, i-am spus eu.

Cîinele își ținea capul în jos, cu botul în pămînt, adulmecînd curios, în timp ce săpa.

Vîntul se oprise, iar luna plină atîrna precum balonul pierdut de un copil în ramurile înalte ale unui copac.

Deasupra noastră zburau și se roteau șoimi de noapte, numiți și caprimulgi, care strigau ascuțit, în timp ce culegeau din aer furnici zburătoare și fluturi de primăvară.

În timp ce-l priveam pe Orson lucrînd, am zis către el:

– Ai găsit vreun os?

Cîinele s-a oprit din săpat, dar n-a părut să mă recunoască. A adulmecat pămîntul proaspăt. Mirosul acestuia ajungea pînă la mine.

– Cine ți-a dat drumul din casă?

Probabil că Sasha îl scosese afară, ca să-și facă nevoile. Eram însă convins că după aceea l-ar fi dus înapoi în clădire. Cu toate acestea, l-am întrebat:

– Sasha?

Orson n-ar fi pîrît-o, chiar dacă ea ar fi fost cea care-i dăduse drumul ca să facă praf peluza. Nu m-ar fi privit în ochi, ca să nu citesc adevărul în ei.

Cîinele abandonă groapa în care săpa, se întoarse la cea precedentă, o adulmecă și se apucă din nou de lucru, sperînd să poată ajunge la cîinii din China.

Poate Orson știa că tata murise. Animalele știu anumite lucruri, după cum remarcase Sasha mai devreme. Poate că săpatul acela chinuitor era modul lui Orson de a se descărca de energia nervoasă a mîhnirii.

Mi-am lăsat bicicleta pe iarbă și m-am ghemuit în fața prietenului meu cu blană. L-am apucat de zgardă și l-am silit cu blîndețe să se uite la mine.

– Ce-i cu tine?

Ochii lui aveau în ei negreala solului săpat, nu bezna cu sclipiri a cerului înstelat. Ochii aceia erau de-o profunzime indescifrabilă.

– Trebuie să plec undeva, amice, i-am spus eu. Aș vrea să vii cu mine.

Orson chelălăi și-și răsuci capul, ca să se uite la prăpădul din jur, de parcă mi-ar fi spus că-i e greu să lase treaba neterminată.

– Dimineața următoare o să stau în locuința Sashei. Nu vreau să te las singur aici.

Cîinele stătea cu urechile ciulite, dar nu din cauza numelui Sashei sau a cuvintelor spuse de mine. Își suci trupul puternic, în ciuda strînsorii mele, ca să privească spre casă.

Am dat drumul zgărzii, iar Orson străbătu curtea în fugă, dar se opri lîngă veranda din spatele casei. Rămase atent, cu capul ridicat, cu trupul complet nemișcat.

– Ce s-a întîmplat, băiete? l-am întrebat eu, în șoaptă.

De la distanța aceea, de cinci-șase metri, abia am reușit să-i aud mîrîitul încet, cu toate că vîntul încetase și noaptea era tăcută.

Cînd ieșisem din casă, stinsesem toate luminile, lăsînd în urma mea doar camere întunecate. Bezna umplea încă locuința. N-am văzut nici o față fantomatică lipită de vreun geam.

Orson simțise pe cineva, pentru că începu să se retragă de lîngă casă. Deodată, se răsuci cu agilitatea unei pisici și veni în goană către mine.

Am ridicat bicicleta și am pus-o pe roți.

Orson trecu în viteză pe lîngă mine, către poarta din spatele casei, cu coada jos, dar nu între picioare, și cu urechile lipite de cap.

M-am încrezut în simțurile lui canine și n-am întîrziat să-l urmez. Proprietatea era înconjurată de un gard din lemn de cedru, argintat de vreme, cît mine de înalt. Și poarta era tot din lemn de

cedru. Am simţit zăvorul rece sub degetele mele. Am deschis poarta şi am blestemat în gînd balamalele care scîrţîiră.

Dincolo de poartă se află o potecă din pămînt bătătorit, mărginită într-o parte de case, iar în cealaltă de un mic crîng de eucalipţi bătrîni, acoperiţi de clei roşu. În timp ce ieşeam pe poartă, mă aşteptam să ne întîmpine cineva, dar cărarea era pustie.

Spre sud, dincolo de crîngul de eucalipţi, se întinde un teren de golf, după care se află Hanul Moonlight Bay şi Clubul Country. La ora aceea, într-o noapte de vineri, terenul de golf se vedea printre trunchiurile copacilor înalţi la fel de negru şi de vălurit ca marea, iar ferestrele care sclipeau chihlimbariu ale hanului îndepărtat păreau hublourile unei nave minunate de croazieră, menite să se îndrepte către îndepărtatul Tahiti.

În stînga, cărăruia urca spre inima oraşului, terminîndu-se în cele din urmă în cimitirul de lîngă biserica catolică St. Bernadette. În dreapta, cărarea cobora spre cîmpie, către port şi către Pacific.

Am schimbat viteza şi am pedalat spre deal, către cimitir, în timp ce parfumul eucalipţilor îmi reamintea de lumina de la fereastra crematoriului şi de o femeie tînără, frumoasă, care zăcea moartă pe targa ciocluiui. Dar, în timp ce Orson alerga alături de bicicletă, iar eu auzeam ecouri slabe de muzică de dans de la restaurantul de dincolo de terenul de golf, în timp ce un copil plîngea în una dintre casele vecinilor, în timp ce simţeam greutatea pistolului Glock în buzunar şi caprimulgii zburau deasupra înhăţînd insecte în ciocurile lor ascuţite, mi-am spus că viii şi morţii sînt împreună în capcana alcătuită de pămînt şi de cer.

11

Voiam să discut cu Angela Ferryman, pentru că mesajul pe care mi-l lăsase pe robot mă determina să cred că-mi va face anumite dezvăluiri. Aveam dispoziţia potrivită pentru dezvăluiri.

Mai întîi trebuia s-o sun pe Sasha, care aştepta veşti despre tatăl meu.

M-am oprit în cimitirul St. Bernadette, unul dintre locurile mele favorite, un locaş de întuneric într-unul dintre cele mai luminate cartiere ale oraşului. Trunchiurile a şase stejari gigantici se înalţă ca nişte coloane, sprijinind un tavan alcătuit din coroanele lor întrepătrunse, iar spaţiul liniştit de sub ele este împărţit în coridoare, ca acelea din biblioteci; pietrele funerare sînt ca nişte şiruri de cărţi, pe care e scris numele celor care au fost şterşi din paginile vieţii, care pot fi uitaţi în alte locuri, dar care vor fi ţinuţi minte aici.

Orson se plimba, fără să se îndepărteze prea mult de mine, adulmecînd urmele veveriţelor care ziua strîng ghinde de pe morminte. Nu se purta ca un vînător care urmăreşte prada, ci ca un cercetător care-şi satisface curiozitatea.

Am desprins telefonul celular de la curea, l-am deschis şi am format numărul de mobil al Sashei Goodall. Mi-a răspuns de îndată.

– Tata a murit, i-am spus eu, înţelegînd prin asta mai mult decît putea ea să ştie.

Ceva mai devreme, anticipînd moartea tatei, Sasha îşi exprimase regretul. Acum, vocea ei se subţie abia sesizabil, din cauza mîhnirii bine stăpînite. Numai eu puteam să observ deosebirea.

– El... s-a dus uşor?

– Fără dureri.

– A fost conştient?

– Da. Am avut posibilitatea să ne luăm rămas-bun.

Să nu-ţi fie teamă de nimic.

– Viaţa e împuţită, zise Sasha.

– Astea-s regulile, i-am răspuns eu. Dacă intrăm în joc, trebuie să acceptăm că într-o zi ne vom opri.

– Chiar şi aşa, viaţa rămîne împuţită. Eşti la spital?

– Nu. Am ieşit. Mă plimb. Îmi consum energia. Unde eşti?

– În maşină. Mă duc la Pinkie's Diner, să-mi iau micul dejun şi să-mi pregătesc notiţele pentru emisiune.

Urma să intre în direct peste trei ore şi jumătate.

– Pot să-mi iau la pachet comanda, să ne întîlnim undeva şi să mîncăm împreună.

– Nu mi-e foame, i-am mărturisit eu. Ne întîlnim mai tîrziu.

– Cînd?

– Cînd o să te duci acasă, după ce-ţi termini programul, o să mă găseşti acolo. Dacă eşti de acord.

– E perfect. Te iubesc, Omule-de-Zăpadă.

– Te iubesc, i-am răspuns eu.

– Asta ne e soarta.

– Ăsta-i adevărul nostru.

Am închis telefonul şi l-am prins din nou la curea.

Cînd am ieşit din cimitir, tovarăşul meu cu patru picioare m-a urmat, dar fără prea multă tragere de inimă. Capul îi era plin de misterele veverităţelor.

M-am dus către casa Angelei Ferryman ocolind – pe cît era posibil – pe alei pe unde nu circulau multe maşini şi pe străzi cu lumini puţine. Cînd nu aveam de ales şi trebuia să trec pe sub becuri, pedalam din răsputeri.

Orson se ţinea după mine, ca un prieten credincios. Părea mai fericit ca înainte, acum, cînd alerga lîngă mine, mai negru decît bezna nopţii pe care o pot suporta.

Am întîlnit doar patru vehicule. De fiecare dată, mi-am mijit ochii şi mi-am ferit privirea de faruri.

Angela locuia pe o stradă principală, într-un bungalou în stil spaniol, o clădire frumoasă, ascunsă sub magnolii care nu înfloriseră încă. Nu se vedea nici o lumină în camerele din faţă.

O poartă laterală, deschisă, mi-a permis accesul într-o alee acoperită de o boltă de verdeaţă, care avea acoperişul arcuit şi pereţii acoperiţi cu iasomie. În timpul verii, mănunchiurile de floricele albe, cu cinci petale, erau atît de abundente, încît grilajul părea acoperit cu mai multe straturi de dantelă. Chiar şi în perioada aceea timpurie a anului, frunzişul verde fusese năpădit de florile ca nişte roţi dinţate.

În timp ce inspiram aroma iasomiei, savurînd-o, Orson strănută de două ori.

Am ieşit de sub boltă şi am ocolit casa, apoi mi-am rezemat bicicleta de unul dintre stîlpii din lemn de sequoia, care susţineau acoperişul verandei.

– Fii vigilent, i-am spus eu lui Orson. Fii tare. Fii rău.

El mormăi, ca şi cum ar fi priceput ce însărcinare primise. Poate că înţelegea, indiferent ce spuneau Bobby Halloway şi „poliţia" raţiunii.

Dincolo de fereastra bucătăriei şi de perdeaua transparentă se vedea mişcarea lentă, pulsatorie, a flăcării unei lumînări.

Uşa avea patru geamuri mici. Am bătut uşor în unul dintre ele.

Angela Ferryman trase perdeaua într-o parte. Îmi aruncă agitată o privire în fugă, apoi se uită în spatele meu, să se convingă că venisem singur.

Mă invită să intru, cu gesturi de conspirator, apoi încuie uşa în urma mea şi trase perdeaua, pînă se convinse că nu exista nici o crăpătură prin care să se uite cineva la noi.

Deşi în bucătărie era o căldură plăcută, Angela purta un trening cenuşiu, peste care îşi pusese o jachetă din lînă, de culoare albastru-închis. Probabil că jacheta îi aparţinuse soţului ei, pentru că-i ajungea pînă la călcîie, iar umerii hainei îi atîrnau pînă la coate. Mînecile fuseseră suflecate de atîtea ori, încît păreau a avea la capete nişte cătuşe grele, din fier.

În îmbrăcămintea aceea, părea mai slabă şi mai mică decît de obicei. Se vedea că era îngheţată, pentru că tremura şi era albă la faţă.

Angela mă îmbrăţişă. Deşi mă strînse *puternic* în braţe, am simţit o oboseală care nu-i era caracteristică.

Femeia se aşează la masa din lemn de pin lustruit şi mă invită să iau loc pe scaunul din faţa ei.

Mi-am scos şapca şi m-am gîndit să-mi dau jos şi haina. În bucătărie era prea cald. Dar aveam pistolul în buzunar şi mi-a fost frică să nu cadă pe podea sau să nu se lovească de scaun, atunci cînd mi-aş fi scos mîinile din mîneci. Nu voiam s-o sperii pe Angela, iar vederea armei ar fi îngrozit-o cu siguranţă.

În mijlocul mesei se aflau trei lumînări votive, în vase mici, din sticlă rubinie. Pe pinul lustruit se scurgeau artere de lumină roşie, pîlpîitoare.

Tot pe masă se afla şi o sticlă cu rachiu de caise. Angela mi-a dat un păhărel, iar eu l-am umplut doar pe jumătate.

Paharul *ei* era plin. Şi nu se servise pentru prima dată.

Îl ţinea cu ambele mîini, de parcă s-ar fi încălzit cu el, iar cînd îl ridică la buze, tot cu ambele mîini, păru mai stingheră şi mai abandonată ca oricînd. În ciuda faptului că părea atît de prăpădită, arăta de vreo treizeci şi cinci de ani, cu cincisprezece mai tînără decît era în realitate. De fapt, în momentul acela părea aproape un copil.

– De cînd eram fetiţă mi-am dorit să fiu asistentă medicală.

– Şi eşti cea mai bună, i-am zis eu, sincer convins de ceea ce spuneam.

Angela îşi linse rachiul de caise de pe buze şi rămase cu privirea aţintită asupra paharului.

– Mama mea avea artrită reumatică. Boala progresa mai rapid ca de obicei. Foarte repede. Cînd împlinisem şase ani, ea avea bandaje la picioare şi umbla în cîrje. La scurt timp după ce am împlinit doisprezece ani, a fost ţintuită la pat. A murit pe cînd aveam şaisprezece ani.

Nu ştiam ce să spun. Nimeni nu ar fi putut să spună ceva care s-o ajute. Orice cuvînt, indiferent cît de sincer ar fi fost, ar fi părut fals.

Se vedea că Angela avea ceva important de spus, dar avea nevoie de timp ca să aranjeze toate cuvintele acelea în şiruri ordonate şi să le trimită în marş dincolo de masă, spre mine. Pentru că o speria ce trebuia să-mi spună. Frica ei era vizibilă.

Ajungînd în cele din urmă la adevăratul subiect al discuţiei, îmi zise:

– Îmi făcea plăcere să-i aduc mamei mele diferite lucruri, atunci cînd nu mai putea să se descurce singură. Un pahar de ceai cu gheaţă. Un sandviş. Doctoriile. O pernă pentru scaun. Orice. Mai tîrziu, o ploscă. Iar, spre sfîrşit, cearşafuri curate, cînd îşi făcea nevoile în pat. Nu m-a deranjat niciodată asta. Mama îmi zîmbea întotdeauna cînd îi aduceam diverse lucruri şi mă mîngîia pe păr cu bietele ei mîini umflate. Nu puteam s-o vindec, nici s-o fac din nou să alerge sau să danseze, nu-i puteam înlătura durerea sau teama, dar puteam *să fiu alături de ea,* s-o ajut, să-i urmăresc starea – iar faptul că făceam aceste lucruri era mai important pentru mine decît... decît orice.

Rachiul de caise era prea dulce pentru un rachiu, dar nu atît de dulce pe cît mă aşteptasem. Era tare. Însă nici o cantitate din băutura aceea nu mă putea face să-mi uit părinţii, nici pe Angela să-şi uite mama.

– Nu voiam decît să fiu asistentă medicală, repetă ea. Şi, mult timp, munca mi-a adus satisfacţie. Mă speriam şi mă întristam cînd pierdeam un pacient, dar aveam parte şi de răsplată.

Se uită în jos, spre rachiu, cu ochii larg deschişi, de parcă şi-ar fi privit o amintire.

– Doamne, cît de speriată am fost cînd ai avut apendicită! Am crezut că o să-l pierd pe micul meu Chris.

– Aveam nouăsprezece ani, nu mai eram mic...

– Scumpule, te-am îngrijit de cînd ţi s-a pus diagnosticul. Abia începuseşi să umbli. Pentru mine o să rămîi întotdeauna un băieţel.

– Şi eu te iubesc, Angela, i-am zis eu, zîmbind.

Uneori uit că sinceritatea cu care îmi exprim sentimentele nu-i ceva obişnuit şi că acest lucru poate şoca oamenii. În cazul de faţă, Angela a fost mişcată mult mai profund decît mă aşteptam.

Ochii i se umplură de lacrimi. Ca să le stăpînească, femeia îşi muşcă buzele, apoi recurse la rachiul de caise.

Cu nouă ani în urmă avusesem o criză de apendicită, un caz în care simptomele nu s-au manifestat decît atunci cînd situaţia a devenit foarte gravă. După micul dejun am avut o indigestie puternică. Înainte de prînz vomitam, eram roşu la faţă şi transpiram întruna. Durerile abdominale mă făceau să stau cocîrjat, ca o crevetă într-un vas cu ulei încins.

Viaţa mea fusese în pericol, din cauza faptului că intervenţia a avut loc cu întîrziere, pentru că la Spitalul Milosteniei au fost făcute pregătiri extraordinare. Chirurgul nu acceptase ideea de a-mi deschide abdomenul şi de a face operaţia pe întuneric – nici măcar la lumină slabă. Însă expunerea la lumina puternică din sala de operaţii mi-ar fi produs arsuri grave pe orice bucată de piele care n-ar fi fost protejată, arsuri care ar fi putut produce melanoame sau care ar fi îngreunat procesul de vindecare a inciziilor. A fost simplu să fiu acoperit complet în partea inferioară locului inciziei – de la pîntece la tălpi – cu trei straturi de tifon, prinse între ele, ca să nu alunece. Alte straturi au fost folosite pentru a improviza un acoperămînt deasupra capului meu şi a părţii superioare a trupului, acoperămînt destinat să mă apere de lumină, dar care îi permitea anestezistului să se strecoare sub el din cînd în cînd, cu o lanternă, ca să-mi ia tensiunea şi temperatura, să-mi aşeze masca pentru gazul soporific şi să se asigure că electrozii electrocardiografului au rămas pe pieptul meu şi la încheieturi, ca să mi se monitorizeze inima. Procedura standard cerea ca abdomenul să fie acoperit, cu excepţia unei bucăţi de piele, de mărimea considerată necesară de către chirurg. În cazul meu, dreptunghiul respectiv trebuia redus la o fîşie cît mai îngustă. Medicii au îndrăznit să mă deschidă. Pîntecele meu putea suporta toată lumina de care aveau nevoie doctorii. Dar cînd au ajuns la el, au descoperit că apendicele meu plesnise. În ciuda faptului că am fost curăţat cu meticulozitate, s-a declanşat peritonita. S-a produs un abces, urmat repede de un şoc septic. A fost nevoie de o a doua intervenţie chirurgicală, peste două zile.

După ce mi-am revenit din şocul septic şi nu am mai fost în pericol de moarte iminentă, am trăit luni de zile cu grija că tot ce îndurasem putea declanşa o problemă neurologică legată de XP.

În general, asemenea lucruri apar după o arsură sau ca urmare a expunerii cumulative pe termen lung la lumină – sau din motive necunoscute –, dar uneori pot fi generate de traume sau de şocuri fizice severe. Tremurat al capului sau al mîinilor. Pierderea auzului. Bîlbîială. Chiar afecţiuni mintale. Aşteptam să văd primele semne ale dereglărilor neurologice progresive, ireversibile. Dar acestea n-au apărut niciodată.

William Dean Howells, marele poet, a scris că moartea se află pe fundul ceştii fiecăruia. În ceaşca mea mai există încă destul ceai dulce...

Şi rachiu de caise.

După ce sorbi din păhărelul ei, Angela îmi zise:

– Am vrut doar să fiu asistentă medicală şi uite ce-am ajuns!

Se aştepta s-o întreb, aşa că am insistat:

– Ce vrei să spui?

Femeia se uită la flacăra captivă în paharul rubiniu şi-mi răspunse:

– Asistentele medicale se ocupă de viaţă. Eu mă ocup de moarte acum.

Nu am înţeles la ce se referise, dar am aşteptat să continue.

– Am făcut lucruri groaznice, îmi mărturisi ea.

– Sînt sigur că n-ai făcut nimic.

– I-am văzut pe alţii făcînd lucruri groaznice şi n-am încercat să-i opresc. Vina e aceeaşi.

– Ai fi putut să-i opreşti, dacă ai fi încercat?

Angela se gîndi un timp şi-mi răspunse:

– Nu.

Răspunsul n-o făcuse să arate şi mai puţin tulburată.

– Nimeni nu poate să ducă de unul singur lumea în spinare...

– Unii dintre noi ar trebui să încerce, îmi dădu ea replica.

I-am lăsat timp de gîndire. Rachiul era grozav.

– Dacă am de gînd să-ţi spun, atunci trebuie s-o fac acum. Nu mai am prea mult timp la dispoziţie. Mă transform.

– Te transformi?

– Simt asta. Nu ştiu ce voi fi peste o lună sau peste şase luni. Probabil ceva ce nu-mi place să fiu. Ceva ce mă îngrozeşte.

– Nu înțeleg.

– Ştiu.

– Cum să te ajut?

– Nu mă poate ajuta nimeni. Tu nu poți. Nici eu. Nici Dumnezeu.

Își mută privirea de la lumînările votive la lichidul auriu din paharul ei și spuse liniștită, dar cu înverșunare:

– Facem totul praf, Chris, așa cum am făcut întotdeauna, dar de data asta e vorba despre ceva mai grav ca altădată. Din cauza mîndriei, a aroganței, a lăcomiei... o să pierdem tot. O, Doamne, o să pierdem tot și nu-i cale să dăm înapoi, să desfacem ce-am făcut.

Deși avea vocea normală, bănuiam că Angela băuse mai mult decît un păhărel de rachiu de caise. Mă consolam cu ideea că alcoolul o făcea să exagereze, că acea catastrofă pe care o prevedea ea nu era un uragan, ci doar o rafală de vînt, supradimensionată din cauza băuturii.

Oricum, Angela reușise să mă facă să nu mai simt căldura din bucătărie și pe cea provocată de rachiu. Nu mă mai gîndeam să-mi scot haina.

– Nu pot să împiedic distrugerea, zise ea. Pot însă să-i împiedic să păstreze secretul. Meriți să afli ce s-a întîmplat cu tatăl și cu mama ta. Chiar dacă o dată cu această mărturisire vine și durerea. Viața ta a fost destul de grea și fără asta.

În realitate, eu nu cred că viața mea a fost deosebit de grea. A fost *deosebită.* Dacă aș fi supărat din cauza acestei deosebiri și mi-aș petrece nopțile căutînd așa-zisa normalitate, atunci mi-aș face viața grea ca plumbul și m-aș prăbuși sub greutatea ei. Dar acceptînd deosebirea, dezvoltîndu-mă pe baza ei, am dus o viață care n-a fost mai grea decît a majorității oamenilor, ba chiar a fost mai ușoară decît a unora.

Nu i-am spus asta Angelei. Dacă îmi făcea acele dezvăluiri fiind împinsă de milă, atunci aveam să-mi transform fața într-o mască a suferinței și să mă prezint ca fiind un personaj de tragedie. Voi fi Macbeth, voi fi Lear cel nebun, voi fi Schwarzenegger din *Terminator 2* care se cufundă în cuva cu oțel topit.

– Ai avut atîția prieteni... dar există dușmani despre care n-ai aflat, continuă Angela. Niște ticăloși periculoși. Unii dintre ei sînt ciudați... Se transformă.

Din nou cuvintele acelea. *Se transformă.*

Cînd m-am frecat pe ceafă, am descoperit că păianjenul pe care-l simțisem era imaginar.

– Dacă vrei să ai vreo șansă... oricît de mică... trebuie să afli adevărul. M-am întrebat de unde să încep, cum să-ți spun. Cred că ar trebui să încep cu maimuța.

– Maimuța? am îngînat-o eu, convins că nu auzisem bine.

– Maimuța, confirmă ea.

În contextul acela, cuvîntul avea ceva comic și m-am întrebat din nou dacă Angela era lucidă.

Cînd își ridică privirea din pahar, ochii ei arătau ca niște bazine pustii, în care zăceau înecate unele părți vitale ale Angelei Ferryman pe care o cunoscusem din copilărie. Cînd i-am întîlnit privirea, am simțit un fior în ceafă și n-am mai găsit nimic comic în cuvîntul „maimuță".

12

– Acum patru ani, în Ajunul Crăciunului, la o oră după apus, mă aflam aici, în bucătărie. Coceam prăjituri. Foloseam amîndouă cuptoarele. Într-unul făceam prăjituri cu ciocolată, în celălalt – cu nucă şi ovăz. Radioul era pornit. Cineva – probabil Johnny Mathis – cînta *Clopoţei de argint*.

Am închis ochii, ca să-mi imaginez bucătăria în acel Ajun de Crăciun – dar şi ca să am o scuză pentru a nu mai vedea chinul prin care trecea Angela.

– Rod urma să sosească imediat şi amîndoi eram liberi tot week-end-ul de sărbători.

Rod Ferryman fusese soţul ei.

Cu trei ani şi jumătate în urmă – la şase luni după acea zi despre care povestea Angela –, Rod se sinucisese cu o puşcă de vînătoare, în garajul casei. Prietenii şi vecinii fuseseră şocaţi, iar Angela – distrusă. Rod fusese un om descurcăreţ, plin de umor, pe care-l plăcea toată lumea, fără probleme care să-l facă să-şi ia viaţa, un individ care nu ştia ce-i deprimarea.

– Împodobisem pomul de Crăciun mai devreme, în timpul zilei. Urma să cinăm la lumina lumînărilor, să desfacem o sticlă de vin, apoi să ne uităm la *It's a Wonderful Life.* Ne plăcea filmul acela. Urma să facem schimb de cadouri, aveam o grămadă de mici atenţii. Crăciunul era sărbătoarea noastră favorită, ne bucuram de daruri ca nişte copii...

Apoi Angela tăcu.

Cînd am îndrăznit să mă uit, am văzut că-şi închisese ochii. Judecînd după expresia chinuită întipărită pe faţa ei, mi-am dat seama că memoria ei ca argintul viu trecuse de la noaptea de Crăciun la seara de iunie în care găsise în garaj trupul soţului ei.

Flacăra lumînării pîlpîia în faţa pleoapelor sale.

După un timp, Angela deschise ochii. Pentru o bună bucată de vreme, continuă să privească undeva, departe. Apoi îşi sorbi rachiul.

– Eram fericită, zise ea. Mirosul de prăjituri din bucătărie. Muzica de Crăciun. Florarul care îmi livrase o plantă decorativă uriaşă, din partea surorii mele, Bonnie. Mă simţeam cu adevărat minunat. A fost ultima oară cînd m-am simţit minunat – ultima oară cînd aveam să mă simt bine. Deci... puneam cremă într-o tavă, cînd am auzit un sunet în spatele meu, un fel de ciripit ciudat, apoi un fel de oftat. Cînd m-am întors, pe masa asta stătea o maimuţă.

– Dumnezeule!

– O maimuţă rhesus, cu ochi groaznici, de un galben-închis. Nu arătau ca nişte ochi normali. Erau ciudaţi.

– Rhesus? Ai recunoscut specia?

– Mi-am plătit şcoala de asistente medicale lucrînd ca laborantă pentru un cercetător de la UCLA. Maimuţele rhesus sînt animalele cele mai folosite în experimente. Am văzut o mulţime.

– Şi, deodată, una dintre ele a apărut aici.

– Pe masă se afla un vas cu fructe – mere şi mandarine. Maimuţa curăţase o mandarină şi o mînca. Fiinţa aceea mare aranjase cojile într-o grămăjoară.

– O fiinţă mare? am întrebat eu.

– Probabil că te gîndeşti la o maimuţă ca aceea folosită de flaşnetari. Una mică şi drăguţă. Rhesus nu-i aşa.

– Cît de mare era?

– Probabil că avea o înălţime de vreo şaizeci de centimetri şi cîntărea vreo douăsprezece kilograme.

O asemenea maimuţă ar fi părut enormă, dacă te-ai fi trezit cu ea pe masa din bucătărie, pe neaşteptate.

– Probabil că ai fost foarte surprinsă, am zis eu.

– Nu numai surprinsă. M-am speriat. Ştiam cît de puternice sînt animalele astea, în ciuda dimensiunilor. Majoritatea sînt paşnice, dar poţi să întîlneşti una care să fie o adevărată pacoste.

– Adică nu-i genul de maimuţă care să fie ţinută ca animal de casă.

– Nu. Nu de un om normal. Recunosc că maimuţele rhesus pot fi drăguţe, uneori, cu figurile lor palide şi cu gulerul lor de blană. Dar aceea nu era drăguţă. Nici un pic, adăugă ea, părînd că revede animalul cu ochii minţii.

– De unde venise?

În loc să-mi răspundă, Angela înţepeni în scaun şi ascultă cu atenţie sunetele din casă.

Eu nu auzeam nimic neobişnuit.

Se părea că nici ea nu auzise. Dar nu se relaxă. Mîinile ei subţiri rămăseseră încleştate ca nişte gheare pe păhărel.

– Nu-mi imaginez cum intrase făptura aceea în casă. În anul acela, în decembrie, nu fusese prea cald. Nu rămăsese deschisă nici o uşă, nici o fereastră.

– N-ai auzit-o cînd a intrat?

– Nu, din cauza zgomotului făcut de mixer, a muzicii de la radio... Dar fiinţa aia afurisită trebuie să fi fost pe masă de un minut-două, pentru că, atunci cînd mi-am dat seama că era acolo, apucase să mănînce jumătate de mandarină.

Angela privi prin bucătărie, de parcă ar fi zărit cu coada ochiului ceva mişcîndu-se în umbra din colţul încăperii.

După ce-şi potoli încă o dată nervii cu rachiu, femeia îmi zise:

– Ce dezgustător! Dintre toate locurile posibile, maimuţa ajunsese chiar pe masa din bucătărie!

Se strîmbă şi-şi trecu mîna peste lemnul lustruit de pin, ca şi cum, la patru ani de la incident, pe masă ar fi rămas încă nişte fire de păr ale animalului.

– Şi ce-ai făcut? am insistat eu.

– Am ocolit masa şi m-am dus la uşa din spate. Am deschis-o, sperînd că maimuţa o să fugă afară.

– Dar ea mînca mandarina şi se simţea foarte bine acolo unde era, am presupus eu.

– Da. S-a uitat la uşa deschisă, apoi la mine – şi a părut că rîde. A scos un sunet piţigăiat.

– Pot să jur că am văzut cîini care rîdeau uneori. Presupun că şi maimuţele pot să rîdă.

Angela clătină din cap şi zise:

– Nu-mi amintesc să fi rîs vreuna în laborator. Sigur, dacă ţinem seama de viaţa pe care o duceau acolo, recunosc că nu aveau motiv să fie bine dispuse.

Angela se uită stînjenită în tavan, pe care tremurau trei inele suprapuse de lumină, ca nişte ochi fantomatici. Era imaginea celor trei pahare rubinii de pe masă.

Ca s-o încurajez să continue, i-am spus:

– Nu voia să iasă afară.

În loc să-mi răspundă, femeia se ridică de pe scaun, se opri lîngă uşa din spate şi verifică zăvorul, ca să fie sigură că era tras.

– Angela?

Ea îmi făcu semn să tac, trase perdeaua, ca să se uite pe verandă şi în curtea luminată de lună. O trase cu mîna tremurîndă, doar un pic, de parcă s-ar fi aşteptat să descopere o figură hidoasă lipită de exteriorul geamului holbîndu-se la ea.

Paharul meu era gol. Am luat sticla, am ezitat o clipă, apoi am pus-o pe masă fără să-mi torn.

Cînd Angela se întoarse de lîngă uşă, îmi spuse:

– N-a fost doar un rîset, Chris. A fost un sunet înspăimîntător, pe care nu sînt în stare să ţi-l descriu. A fost un chicotit răutăcios. Ştiu ce gîndeşti – că era doar un animal, doar o maimuţă, aşa că nu putea fi bună sau rea. Poate prost dispusă, dar nu ranchiunoasă, pentru că animalele *pot* fi într-o dispoziţie proastă, dar nu pot fi răuvoitoare în mod conştient. Aşa crezi tu. Iar eu îţi spun că rîsul acela a fost cel mai îngrozitor sunet pe care l-am auzit, cel mai îngrozitor, cel mai urît şi cel mai rău.

– Te cred, am asigurat-o eu.

În loc să se întoarcă pe scaunul ei de lîngă uşă, Angela se duse la chiuvetă. Fiecare bucată de geam din fereastra de deasupra chiuvetei fusese acoperită de perdea, dar femeia trase de pînza galbenă, ca să se convingă că eram bine apăraţi de cei care ar fi vrut să ne spioneze.

Apoi se întoarse să privească spre masă, de parcă maimuţa ar fi fost încă acolo, şi zise:

– Am luat mătura, voind s-o gonesc pe podea şi după aceea spre uşă. N-am lovit-o, doar am ameninţat-o. Înţelegi?

– Sigur.

– Nu s-a speriat. S-a *înfuriat*. A aruncat mandarina pe jumătate mîncată, a apucat mătura şi a încercat să mi-o ia. Nu i-am dat drumul. Atunci a început să se urce pe mătură, venind către mîinile mele.

– Iisuse!

– Era foarte *rapidă*. Foarte iute. Cu dinţii rînjiţi, mîrîind, scuipînd. Venea către mine. Am dat drumul măturii, maimuţa a căzut pe podea, o dată cu ea, iar eu m-am dat înapoi pînă m-am lovit de frigider.

Angela se lovi din nou de frigider. De pe rafturile din interiorul acestuia se auzi zăngănit de sticle.

– Stătea pe podea, chiar în faţa mea. A aruncat mătura într-o parte. Chris, părea atît de *furioasă!* Furia ei nu era proporţională cu ceea ce se întîmplase. N-o lovisem, nici măcar n-o atinsesem cu mătura, dar părea gata să mă facă bucăţi.

– Spuneai că maimuţele rhesus sînt paşnice.

– Aceea nu era. Îşi rînjea dinţii, ţipa strident, venea spre mine, se retrăgea, apoi venea iar spre mine, ţopăind, dînd din labe, uitîndu-se la mine cu ură, lovind podeaua cu labele...

Mînecile rulate ale jachetei se desfăcuseră, iar Angela îşi ascunse mîinile în ele. Amintirile ei despre maimuţă erau atît de vii, încît femeia părea că se aşteaptă ca animalul să se repeadă la ea chiar atunci şi s-o muşte de degete.

– Era ca un trol, ca un gnom, ca o făptură rea, ieşită dintr-o carte de poveşti. Şi avea ochii ăia de un galben-închis!

Aproape că-i vedeam şi eu.

– Apoi, deodată, a sărit pe dulap, a ajuns lîngă mine dintr-un salt. Chiar *aici*, arătă ea, lîngă frigider, la cîţiva centimetri de mine, la nivelul ochilor mei. Şuiera spre mine, un şuierat plin de furie, iar respiraţia ei mirosea a mandarină. Atît de aproape era. Am ştiut...

Angela se opri, ca să asculte din nou zgomotele din casă. Întoarse capul spre stînga, ca să se uite spre uşa deschisă care ducea către sufrageria neluminată.

Paranoia ei era contagioasă. Din cauza celor ce mi se întîmplaseră de la apusul soarelui, puteam fi molipsit uşor.

Am înţepenit în scaun şi mi-am înclinat capul, ca să permit oricărui sunet sinistru să-mi pătrundă în ureche.

Cele trei inele de lumină reflectată luceau în tăcere pe tavan. Perdelele atîrnau liniştite la ferestre.

După un timp, Angela continuă:

– Răsuflarea ei mirosea a mandarină. Lighioana şuiera spre mine. Ştiam că poate să mă omoare, dacă voia, chiar dacă era doar o maimuţă care avea doar un sfert din greutatea mea. Poate că aş fi putut să-i trag una jigodiei, cînd fusese pe podea, dar acum se afla chiar lîngă faţa mea.

Nu-mi era greu să-mi imaginez cît de speriată fusese Angela. Un pescăruş care-şi apără cuibul de pe o rîpă de lîngă malul mării, coborînd de mai multe ori în picaj de pe cerul nopţii, scoţînd ţipete furioase şi dînd din aripi, izbind cu ciocul în capul tău şi smulgîndu-ţi şuviţe de păr are doar o mică parte din greutatea maimuţei pe care o descrisese Angela, dar nu-i mai puţin înspăimîntător.

– M-am gîndit să fug pe uşa deschisă, dar mi-a fost teamă că asta o s-o înfurie şi mai tare. Aşa că am înlemnit unde eram. Cu spatele rezemat de frigider. Ochi în ochi cu fiinţa aceea plină de ură. După un timp, cînd s-a convins că mă intimidase, maimuţa a sărit de pe dulap, a străbătut bucătăria, a închis uşa din spate, s-a urcat din nou pe masă şi a luat mandarina pe care n-o terminase.

În cele din urmă, mi-am mai turnat nişte rachiu de caise.

– M-am întins şi am apucat mînerul sertarului de lîngă frigider, continuă Angela. În el se află un compartiment pentru cuţite.

Rămînînd cu privirea îndreptată spre masă, aşa cum făcuse în ajunul acela de Crăciun, Angela îşi suflecă mînecile jachetei şi se întinse orbeşte după mînerul sertarului, ca să-mi arate unde se aflau

cuțitele. Dacă nu făcea un pas într-o parte, trebuia să se aplece și să se întindă.

– Nu voiam să atac animalul, voiam doar să am cu ce să mă apăr. Dar, înainte să pun mîna pe ceva, maimuța se ridicase în picioare pe masă, țipînd iarăși la mine.

Femeia căuta, pipăind, mînerul sertarului.

– A înhățat un măr din vas și l-a aruncat în mine. L-a zvîrlit în mine! M-a lovit în gură. Mi-a spart buza.

Angela își încrucișă brațele în dreptul feței, de parcă ar fi fost atacată chiar în clipa aceea.

– Am încercat să mă apăr. Maimuța a aruncat alt măr, apoi un al treilea, cu suficientă forță ca să spargă un cristal, dacă ar fi fost vreunul pe acolo.

– Vrei să spui că știa ce-i în sertar?

Femeia își lăsă brațele jos din poziția aceea de apărare și-mi răspunse:

– Da, cred că avea o cunoaștere intuitivă despre ceea ce se afla acolo.

– Și n-ai mai încercat să scoți cuțitul?

Angela clătină din cap.

– Maimuța se mișca iute ca fulgerul. Părea că poate să sară de pe masă și să ajungă la mine înainte să deschid sertarul, că poate să mă muște de mînă înainte să apuc mînerul unui cuțit. Nu voiam să mă muște.

– Putea să fie turbată, chiar dacă nu făcea spume la gură, am zis eu.

– Era vorba despre ceva mai rău, zise ea enigmatic, suflecîndu-și din nou mînecile jachetei.

– Mai rău decît turbarea?

– Am rămas lîngă frigider, cu buzele sîngerînd, speriată, încercînd să-mi imaginez ce trebuia să fac. Rod a venit tocmai atunci de la serviciu, a intrat prin ușa din spate, fluierînd, și a nimerit drept în mijlocul balamucului. N-a făcut nimic din ce te-ai fi putut aștepta. Fusese surprins, dar nu din cale-afară. A fost surprins să

vadă maimuța acolo, dar nu surprins să vadă o maimuță. L-a șocat faptul că animalul era *acolo*. Înțelegi ce vreau să spun?

– Cred că da.

– Rod, naiba să-l ia, cunoștea maimuța aceea. N-a exclamat: „O maimuță!“, n-a zis: „De unde naiba a apărut maimuța asta?“ ci a spus: „O, Doamne!“ Doar „O, Doamne!“ În noaptea aceea era frig, ploaia putea să înceapă oricînd, iar Rod purta un impermeabil. A scos un pistol din buzunarul impermeabilului – de parcă s-ar fi așteptat la așa ceva. Vreau să spun că venise de la serviciu, era în uniformă, dar la birou nu purta armă. Sîntem într-o perioadă de pace. Nu sîntem într-o zonă de război. Rod avea unitatea chiar lîngă Moonlight Bay, avea o slujbă de birou, completa hîrtii și se văita că se plictisește, că se îngrașă și că așteaptă să fie pensionat, și, deodată, scoate un pistol! Nici nu știam că umblă cu așa ceva, pînă nu l-am văzut.

Colonelul Roderick Ferryman, ofițer în Armata Statelor Unite, avusese garnizoana în Fort Wyvern, localitate care reprezentase mult timp motorul economic care alimentase tot districtul. Baza fusese închisă cu optsprezece luni în urmă și fusese părăsită, fiind una dintre multele instalații militare care deveniseră inutile și fuseseră dezafectate după încetarea Războiului Rece.

Deși o cunoșteam pe Angela – deci, într-un fel, și pe soțul ei – din copilărie, n-am știut niciodată cu ce se ocupa colonelul Ferryman în armată.

Poate că nici Angela nu știuse cu adevărat. Pînă cînd soțul ei se întorsese acasă atunci, în Ajunul Crăciunului.

– Rod ținea pistolul în mîna dreaptă, cu brațul întins, țeapăn, cu țeava îndreptată spre maimuță, dar părea mai speriat decît mine. Era încruntat, strîngea din buze. Se albise complet la față. S-a uitat la mine, a văzut buza umflată și sîngele care se scurgea pe bărbie, n-a întrebat nimic și s-a uitat din nou spre maimuță, fiindu-i frică să n-o piardă din ochi. Maimuța ținea în labă ultima bucată de mandarină, dar nu mai mînca. Se uita cu atenție la pistol. Rod mi-a spus: „Angie, du-te la telefon. O să-ți spun eu ce număr să formezi“.

– Îți amintești numărul? am întrebat-o eu.

– Nu mai contează. Nu mai funcționează. Am recunoscut locul, pentru că primele trei cifre erau aceleași ca ale biroului lui Rod, de la bază.

– Te-a pus să suni la Fort Wyvern?

– Da. Tipul care mi-a răspuns nu s-a prezentat și nu mi-a spus în ce birou lucra. A zis: „Alo?“, iar eu i-am spus că-l caută colonelul Ferryman. Rod a luat telefonul în mîna stîngă, ținînd pistolul în dreapta. I-a spus individului: „Am găsit rhesus-ul în casa mea, în bucătărie“. A ascultat, cu ochii ațintiți asupra maimuței, apoi a zis: „Habar nu am, dar este aici și am nevoie de ajutor ca să-l prind“.

– Iar maimuța urmărea toate astea?

– Cînd Rod a pus receptorul în furcă, maimuța și-a luat privirea de la pistol și s-a uitat drept la el, cu furie și sfidătoare, apoi a scos sunetul acela afurisit, rîsul acela groaznic, care te înfiora. După aceea a părut că n-o mai interesează nici Rod, nici eu, nici pistolul. A mîncat ultima bucată de mandarină și s-a apucat să curețe alt fruct.

În timp ce duceam la gură paharul în care îmi turnasem rachiu, dar de care nu mă atinsesem pînă atunci, Angela se întoarse la masă și-și luă și ea paharul pe jumătate gol. Mă surprinse gestul ei: își ciocni paharul de al meu.

– Pentru ce bem? am întrebat-o eu.

– Pentru sfîrșitul lumii.

– Prin foc sau prin gheață?

– Nu va fi atît de ușor, mi-a răspuns ea, foarte serioasă.

Ochii ei aveau culoarea sertarelor din oțel inoxidabil din morga Spitalului Milosteniei. Mă priveau prea direct. În cele din urmă i se făcu milă și-și luă privirea de la mine, îndreptînd-o spre paharul din mîna ei.

– După ce Rod a pus telefonul în furcă, a vrut să-i spun ce s-a întîmplat. I-am spus. A avut o sută de întrebări, s-a interesat despre buza care-mi sîngera, a întrebat dacă maimuța mă atinsese, dacă mă mușcase, de parcă nu-i venea să creadă chestia cu mărul. Însă nu mi-a răspuns la nici una dintre întrebările pe care i le-am pus eu. Mi-a zis doar: „Angie, nu vrei să știi“. Sigur că voiam să știu, dar am înțeles mesajul.

– Informații militare secrete.

– Soțul meu fusese implicat și înainte în multe proiecte importante, privind securitatea națională, dar cred că problema asta îl depășea. Mi-a spus că nu poate să vorbească despre subiectul acela. Nici cu mine, nici cu altcineva care nu făcea parte din grupul de oameni implicați.

Angela continuă să-și privească rachiul, dar eu l-am băut pe al meu. Nu mai avea gust plăcut, ca înainte. De fapt, de data asta am descoperit o oarecare amăreală, care mi-a amintit că sîmburii de caisă conțin cianură.

Toastul pentru sfîrșitul lumii mă făcuse să mă concentrez asupra potențialului întunecat din toate lucrurile, chiar și dintr-un fruct banal.

Dînd dovadă de optimismul meu incorigibil, am mai tras o dușcă și m-am străduit să simt doar aroma care-mi plăcuse anterior.

Angela povesti în continuare:

– N-au trecut nici cincisprezece minute și trei indivizi au răspuns solicitării lui Rod. Probabil că veniseră din Wyvern folosind o ambulanță sau un alt vehicul, deși nu auzisem nici o sirenă. Nici unul dintre ei nu purta uniformă. Doi au intrat prin ușa din spate, pătrunzînd în bucătărie fără să bată. Al treilea individ descuiase ușa din față și venise pe acolo, tăcut ca o fantomă. Intrase pe ușa sufrageriei în același moment în care ceilalți intraseră pe ușa din spate. Rod ținea încă pistolul ațintit spre maimuță – brațul îi tremura de oboseală –, iar cei trei aveau puști cu săgeți tranchilizante.

M-am gîndit la fațada casei din strada liniștită, luminată de felinare, la arhitectura încîntătoare a clădirii, la perechea de magnolii, la bolta de verdeață plină de iasomie. Nimeni dintre cei care ar fi trecut în noaptea aceea prin fața locuinței n-ar fi bănuit că în spatele zidurilor din stucatură obișnuită avea loc o dramă bizară.

– Maimuța părea că-i aștepta, povesti Angela, nu părea îngrijorată, nu încerca să scape. Unul dintre ei a împușcat-o cu o săgeată. Animalul și-a arătat dinții și a sîsîit, dar nu s-a străduit să-și scoată acul. A dat drumul bucății rămase din a doua mandarină, s-a chinuit să înghită ce avea în gură, apoi s-a încolăcit pe masă, a oftat și a adormit. Indivizii au plecat cu maimuța, Rod s-a dus cu ei, iar eu

n-am mai văzut niciodată maimuța aceea. Rod s-a întors abia pe la trei dimineața, după ce se terminase Ajunul Crăciunului. Am făcut schimb de cadouri abia tîrziu, în ziua de Crăciun, iar atunci eram deja în iad și nimic nu mai putea fi schimbat. Nu exista cale de scăpare, iar eu știam asta.

În cele din urmă, femeia dădu pe gît rachiul care-i rămăsese și trînti paharul pe masă atît de tare, încît bubui ca o împușcătură.

Pînă în momentul acela, Angela arătase doar teamă și tristețe, ambele profunde, ca un cancer în oase. Acum se lăsă cuprinsă de-o furie la fel de profundă.

– A trebuit să le dau voie să-mi ia probe de sînge în a doua zi de Crăciun.

– Cui?

– Celor care se ocupau de proiectul de la Wyvern.

– Ce proiect?

– Şi de atunci mi-au luat probe în fiecare lună. Ca și cum trupul meu nu îmi mai aparținea, ca și cum ar fi trebuit să plătesc cu sînge o chirie, ca să mi se permită să-l folosesc.

– Baza Wyvern a fost închisă acum un an și jumătate.

– Nu complet. Anumite lucruri nu mor. Nu pot să moară. Indiferent cît de mult ne dorim să moară.

Deși subțirică, chiar slabă, Angela fusese frumoasă, în felul ei. Avea o piele ca porțelanul, o frunte plină de grație, pometi înalți, un nas sculptural, o gură mare, care echilibra liniile verticale ale feței și care zîmbea tot timpul. Aceste calități, combinate cu un suflet lipsit de egoism, o făceau drăguță, în ciuda faptului că era numai piele și os. Acum, figura ei era dură, imobilă, urîtă, colțuroasă, din cauza furiei care creștea.

– Dacă aș fi refuzat să mi se ia probele de sînge, m-ar fi ucis. Sînt sigură. Sau m-ar fi închis într-un spital secret, unde ar fi putut să mă supravegheze îndeaproape.

– Pentru ce luau probele de sînge? De ce le era teamă?

Angela păru dispusă să-mi spună, dar apoi se răzgîndi.

– Angela?

Şi mie mi se ia lunar sînge, pentru doctorul Cleveland. Deseori mi-l lua chiar Angela. În cazul meu, sîngele era folosit pentru analize care puteau detecta din timp cancere ale pielii și ochilor, sesizînd modificările subtile ale compoziției sîngelui. Deși prelevarea probelor de sînge nu durea și era în folosul meu, mă deranja și-mi imaginam ce poate simți cineva care făcea asta în mod silit, nu de bunăvoie.

– Poate n-ar fi trebuit să-ți spun, zise Angela. Deși trebuie să știi... ca să te aperi. Faptul că ți-am povestit e ca și cum aș fi aprins fitilul. Mai devreme sau mai tîrziu, lumea ta va exploda.

– Maimuța răspîndea o boală?

– Aș fi vrut să fi fost o boală. Ar fi fost drăguț. Pînă acum aș fi fost vindecată. Sau moartă. Moartea e mai bună decît ce mă așteaptă.

Angela înhăță paharul gol și strînse pumnul în jurul lui. Am avut impresia că vrea să-l arunce în cealaltă parte a camerei.

– Maimuța nu m-a mușcat, insistă ea, nu m-a zgîriat, nu m-a atins. Dar ei nu m-au crezut. Nu sînt convinsă nici măcar că Rod m-a crezut. Indivizii n-au riscat nimic. Ei m-au supus... *Rod* m-a supus sterilizării.

Ochii i se umplură de lacrimi, care nu curgeau, ci sclipeau ca lumînările votive din suporturile de sticlă roșie.

– Aveam patruzeci și cinci de ani și n-am avut copii pentru că eram *deja* sterilă. Ne-am străduit din răsputeri să avem un copil – doctori, terapie cu hormoni, orice –, și nimic n-a avut efect.

Chinuit de suferința din glasul Angelei, abia mai puteam să stau pe scaun, uitîndu-mă neputincios la ea. Îmi venea să mă ridic, s-o îmbrățișez, să fiu eu de data asta asistenta care avea grijă de ea.

Femeia continuă, cu furie în glas:

– Iar ticăloșii m-au operat, o operație *permanentă*, nu s-au mulțumit să-mi lege trompele, ci mi-au înlăturat ovarele, m-au tăiat, mi-au tăiat orice speranță. Aveam patruzeci și cinci de ani și renunțasem oricum la orice speranță – sau pretindeam că renunțasem. Dar faptul că am fost *tăiată*... umilința, lipsa oricărei speranțe... Nu mi-au explicat niciodată *de ce*. Rod m-a dus la baza militară, îndată după Crăciun. Mi-a spus că mergem pentru o discuție despre maimuță, despre comportarea acesteia. N-a fost foarte explicit, a fost

misterios... M-a dus acolo... într-un loc despre a cărei existenţă nu ştiu majoritatea celor care lucrează în bază. M-au sedat, împotriva voinţei mele, m-au operat fără permisiunea mea. Şi cînd au terminat, ticăloşii ăia nici măcar *nu mi-au spus de ce!*

Mi-am tras scaunul de lîngă masă şi m-am ridicat în picioare. Mă dureau umerii şi-mi simţeam picioarele amorţite. Nu mă aşteptasem să aud o poveste care să însemne o asemenea povară.

Deşi voiam s-o consolez, n-am încercat să mă apropii de Angela. Paharul rămăsese strîns în carapacea tare a pumnului ei. Furia îi transformase figura – cîndva frumoasă – într-o colecţie de cuţite. Nu credeam că vrea s-o ating chiar în momentul acela.

În loc să mă duc lîngă ea, am rămas stînjenit în picioare lîngă masă, fără să ştiu ce să fac, apoi m-am dus la uşa din spate a bucătăriei şi am verificat zăvorul, asigurîndu-mă că era tras.

– Ştiu că Rod mă iubea, zise Angela, deşi furia din glasul ei nu se potolise. Faptul că a făcut ceea ce a făcut i-a zdrobit inima, l-a zdrobit în întregime. L-a zdrobit faptul că a cooperat cu ei, ducîndu-mă prin înşelăciune la operaţie. După aceea, n-a mai fost niciodată el însuşi.

M-am întors şi am văzut că încă ţinea pumnul strîns. Lumina lumînărilor îi scotea în evidenţă figura colţuroasă.

– Dacă superiorii lui ar fi înţeles cît de apropiat fusese întotdeauna Rod de mine, ar fi ştiut că el n-ar fi putut să ţină ceva secret faţă de mine, avînd în vedere cît de mult sufeream.

– Ţi-a spus totul, ceva mai tîrziu, am ghicit eu.

– Exact. Iar eu l-am iertat, l-am iertat cu adevărat pentru ceea ce mi se făcuse, dar el rămăsese cufundat în disperare. Nu puteam să-l ajut cu nimic. Era disperat... şi speriat.

Acum, furia ei era străbătută de milă şi de regrete.

– Era atît de speriat, încît nu mai găsea bucurie în nimic. În cele din urmă s-a sinucis... iar cînd a murit, n-a mai rămas nimic care putea fi tăiat din mine.

Angela lăsă pumnul în jos. Îl deschise. Se uită la păhăruţ şi-l aşeză cu grijă pe masă.

– Angela, ce nu era în regulă cu maimuţa? am întrebat-o eu.

Nu mi-a răspuns.

Imaginea flăcărilor lumînărilor dansa în ochii ei. Figura ei solemnă părea un altar din piatră, închinat unei zeiţe moarte.

Am repetat întrebarea:

– Ce nu era în regulă cu maimuţa?

Angela vorbi în cele din urmă, cu un glas care era doar cu puţin mai puternic decît o şoaptă:

– Nu era maimuţă.

Ştiam că înţelesesem bine, dar cuvintele ei nu aveau nici un sens.

– Nu era maimuţă? Dar ai spus...

– Părea să fie maimuţă.

– Părea?

– Şi era maimuţă, bineînţeles.

Zăpăcit complet, n-am mai spus nimic.

– Era şi nu era, şopti ea. Şi tocmai asta nu era în regulă cu ea.

Angela nu părea a fi în toate minţile. Am început să mă întreb dacă nu cumva povestea ei conţinea mai multă fantezie decît adevăr – şi dacă ea îşi dădea seama de diferenţă.

Ea îşi ridică privirea de la lumînările votive şi se uită drept în ochii mei. Nu mai părea urîtă, dar nici nu redevenise frumoasă. Avea o figură alcătuită din cenuşă şi umbre.

– Poate că n-ar fi trebuit să te chem. M-a emoţionat moartea tatălui tău. Nu mai gîndeam limpede.

– Ai spus că trebuie să ştiu... ca să mă apăr.

– Da, zise ea, dînd din cap. Aşa e. Trebuie să ştii. Viaţa ta atîrnă de un fir de păr. Trebui să ştii cine te urăşte.

I-am întins mîna, dar n-a luat-o.

– Angela, am rugat-o eu, vreau să ştiu ce s-a întîmplat în realitate cu părinţii mei.

– Sînt morţi. Au dispărut. Am ţinut la ei, Chris, mi-au fost prieteni, dar au murit.

– Oricum, tot trebuie să ştiu.

– Dacă te gîndeşti că trebuie să plătească cineva pentru moartea lor... atunci să ştii că nu va plăti nimeni. Nu în timpul vieţii tale.

Nici a altcuiva. Nu contează cît de mult adevăr o să afli, nimeni nu va plăti. Indiferent ce vei face.

Mi-am dat seama că-mi trăsesem mîna înapoi şi că o încleştasem într-un pumn. După un timp, am zis:

– O să vedem.

– Mi-am dat demisia de la spital în seara asta.

Dîndu-mi această ştire tristă, Angela păru că se micşorează, pînă cînd începu să semene cu un copil în haine de adult, devenind încă o dată fetiţa care îi ducea mamei ei bolnave ceai, medicamente şi perne.

– Nu mai sînt asistentă medicală.

– Ce-o să faci?

Nu-mi răspunse.

– Ai vrut întotdeauna să fii asistentă, i-am reamintit eu.

– Acum nu mai contează. Să bandajezi răni în vreme de război e o activitate vitală. Să bandajezi răni în mijlocul Armagedonului e o tîmpenie. În afară de asta, mă transform. Mă transform. Nu vezi?

Nu vedeam.

– Mă transform. În alt eu. În altă Angela. În ceva ce nu vreau să fiu. În ceva la care nu îndrăznesc să mă gîndesc.

Nu ştiam ce să cred despre vorbele ei apocaliptice. Reprezentau un răspuns raţional la secretele din Wyvern sau erau rezultatul disperării personale, provocate de pierderea soţului ei?

– Dacă insişti să ştii, atunci află că, după ce vei şti, nu vei putea să faci nimic, doar să bei ce-ţi place mai mult şi să priveşti cum se sfîrşeşte totul.

– Insist.

– Atunci presupun că-i timpul dezvăluirilor, zise Angela, cu evidente sentimente contradictorii. Dar o să-ţi frîngă sufletul, Chris. Cred că-i nevoie să ştii... dar îţi va zdrobi sufletul.

Cînd Angela s-a întors şi a traversat bucătăria, m-am luat după ea, dar mi-a făcut semn să mă opresc.

– Trebuie să aprind lumina, ca să iau ceva de care am nevoie. Aşteaptă-mă şi o să aduc totul aici.

Am privit-o cum străbătea prin sufrageria cuprinsă de întuneric. Cînd a ajuns în camera de zi, a aprins o singură lampă. Apoi a mers într-un loc unde nu puteam s-o văd.

Nu-mi găseam locul. Mă învîrteam prin camera în care mi se spusese să rămîn, iar mintea mi-o luase razna. Maimuţa era şi nu era maimuţă, iar neregula consta în acestă simultaneitate a faptului că era şi nu era. Aşa ceva ar fi avut sens numai în lumea lui Lewis Carroll, după ce Alice ajunsese în vizunea iepurelui magic.

M-am dus la uşa din spate şi am verificat din nou zăvorul. Uşa era încuiată.

Am tras perdeaua şi am privit în noapte. Nu-l vedeam pe Orson.

Copacii se legănau. Vîntul începuse să bată din nou.

Lumina lunii se schimba. Se părea că dinspre Pacific venea schimbarea vremii. În timp ce vîntul mîna nori deşi peste faţa lunii, peisajul nopţii era scăldat într-o lumină argintie. De fapt, călătoreau umbrele norilor, iar mişcarea luminii era doar o iluzie. Cu toate acestea, curtea din spate se transformase într-un fluviu pe timp de iarnă, iar lumina curgea ca apa care se mişcă sub gheaţă.

De undeva, din casă, se auzi un strigăt scurt, fără cuvinte. Subţire şi disperat, ca Angela.

13

Strigătul durase atît de puțin și fusese atît de slab, încît nu păruse mai real decît mișcarea luminii lunii prin curtea din spate. Fusese mai mult o fantomă de sunet, care bîntuise o cameră din mintea mea. Fusese un strigăt care, asemenea maimuței, avusese simultan calitatea de a fi și de a nu fi.

În timp ce perdeaua îmi aluneca dintre degete și cădea în tăcere pe geam, în casă s-a auzit un sunet înăbușit, care s-a propagat prin pereți.

Al doilea strigăt a fost mai scurt și mai subțire decît primul, dar nu exista urmă de îndoială că exprima durere și groază.

Poate că Angela căzuse pe scară și-și scrîntise glezna. Poate că auzisem doar zgomotul produs prin cornișe de vînt și de păsări. Poate că luna e făcută din brînză, iar cerul din ciocolată, presărat cu stele de zahăr.

Am strigat-o pe Angela.

Nu mi-a răspuns.

Casa nu era atît de mare încît Angela să nu mă poată auzi. Tăcerea ei mă speria.

Înjurînd printre dinți, am scos Glock-ul din buzunarul hainei. L-am ținut la lumina lumînării, căutîndu-i piedica.

Am găsit doar un buton care putea fi ceea ce doream. Cînd am apăsat pe el, dintr-o găurice de lîngă țeavă a țîșnit o rază intensă, de lumină roșie, care a desenat un punct strălucitor pe ușa frigiderului.

Tatăl meu dorise o armă cu care să se poată descurca pînă și un profesor blînd de literatură, așa că plătise în plus pentru a dispune de un dispozitiv de ochire cu laser. Bravo lui!

Nu știu multe despre pistoale, dar aflasem că unele modele dispuneau de sisteme „de siguranță în acțiune“, care aveau dispozitive interne de siguranță, care se dezactivau la apăsarea pe trăgaci, iar după pornirea glonțului se activau din nou. Poate că arma asta dispunea de așa ceva. În caz contrar, n-aș fi fost în stare să trag, dacă aș fi fost atacat. Sau, cuprins de panică, m-aș fi împușcat singur în picior.

Deși nu mă pricepeam la asemenea treburi, eram singurul căruia îi revenea sarcina respectivă. Recunosc că m-am gîndit să ies afară, să mă urc pe bicicletă, să fug într-un loc sigur și să dau un telefon anonim la poliție. Dar după aceea n-aș fi fost în stare să mă mai privesc în oglindă – sau să-l privesc pe Orson în ochi.

Nu-mi plăcea că-mi tremurau mîinile, dar nu mă puteam opri pentru a face exerciții de respirație sau o ședință de meditație.

În timp ce traversam bucătăria, îndreptîndu-mă către ușa deschisă a sufrageriei, m-am gîndit să-mi pun pistolul în buzunar și să iau un cuțit din sertar. Cînd îmi povestise despre maimuță, Angela îmi arătase unde ținea cuțitele.

În cele din urmă, a învins rațiunea. Nu mă pricepeam mai mult la cuțite decît la pistoale.

Pe de altă parte, folosirea unui cuțit, spintecarea sau înjunghierea altui om necesita un caracter mai nemilos decît cel de care aveai nevoie ca să apeși pe trăgaci. Mi-am imaginat că pot să fac tot ce ar trebui dacă viața mea – sau a Angelei – ar fi amenințată, dar nu m-am putut împiedica să nu iau în considerație că s-ar putea să fiu mai potrivit pentru o treabă relativ curată, cum ar fi să împușc pe cineva, decît pentru o activitate murdară și care se face de foarte aproape, precum spintecarea. Într-o înfruntare disperată, orice ezitare putea să fie fatală.

La treisprezece ani, fusesem în stare să mă uit în crematoriu. Dar, după atîția ani, tot nu mă simțeam în stare să privesc spectacolul îngrozitor din camera de îmbălsămare.

Am traversat repede sufrageria și am strigat-o încă o dată pe Angela. Nici de data aceasta nu mi-a răspuns.

Nu intenționam s-o mai strig o dată. Dacă în casă se afla un intrus, mi-aș fi dezvăluit prezența de fiecare dată cînd aș fi strigat-o pe Angela.

Nu m-am oprit să sting lampa din camera de zi, ci am mers drept înainte şi mi-am ferit faţa.

Mi-am mijit ochii din cauza ploii puternice de lumină din hol şi m-am uitat prin uşa deschisă a camerei de lucru. Nu se afla nimeni acolo.

Uşa de la toaletă era întredeschisă. Am deschis-o complet. N-am avut nevoie să aprind lumina ca să văd că nu era nimeni.

Mă simţeam gol fără şapca mea, pe care o lăsasem pe masa din bucătărie. Am stins becul din hol şi s-a lăsat bezna binecuvîntată.

Am privit către locul în care scara cotea şi dispărea în sus. Nu vedeam vreo lumină aprinsă la etaj. Asta îmi convenea. Ochii mei, adaptaţi la întuneric, reprezentau marele meu avantaj.

Aveam telefonul celular la brîu. În timp ce urcam treptele, m-am gîndit să sun la poliţie.

Se putea ca Lewis Stevenson să mă caute, pentru că nu mă prezentasem la întîlnirea stabilită mai devreme. În acest caz, ar fi răspuns la telefon chiar şeful poliţiei. Care ar fi putut să vină aici, însoţit de cheliosul cu cercel...

Manuel Ramirez nu putea să mă ajute, pentru că era de serviciu în seara aceasta şi trebuia să rămînă la secţia de poliţie. Nu puteam să apelez la alt poliţist. Exista posibilitatea ca Stevenson să nu fie singurul poliţist corupt din Moonlight Bay. Se putea ca toţi membrii poliţiei – cu excepţia lui Manuel – să fie implicaţi în această conspiraţie. De fapt, în ciuda prieteniei noastre, nu puteam să am încredere nici măcar în Manuel, pînă nu aveam să aflu mai multe amănunte.

În timp ce urcam pe scări, ţineam Glock-ul cu ambele mîini, gata să apăs pe butonul care aprindea raza laser de îndată ce aş fi zărit vreo mişcare. Îmi repetam că puteam să mă joc de-a eroul, dar asta însemna că trebuia să fiu atent să n-o împuşc pe Angela, din greşeală.

Am ajuns pe palier şi am văzut că la etaj era mai întuneric decît la parter. Lumina din camera de zi nu ajungea pînă acolo. Am urcat scările repede şi în tăcere.

Inima mea se comporta bine, eram surprins că nu bate să-mi spargă pieptul. Nu mi-aş fi imaginat, cu o zi înainte, că puteam să mă adaptez atît de rapid la o situaţie care implica violenţă. Începusem să descopăr în mine un anumit *entuziasm* pentru pericol.

În holul de la etaj dădeau patru uşi. Trei erau închise. A patra – cea mai îndepărtată de scară – rămăsese întredeschisă, iar din camera din spatele ei ieşea o lumină slabă.

Nu voiam să trec pe lîngă cele trei uşi închise fără să mă conving că în spatele lor nu era nimeni. Nu voiam să mă atace cineva pe la spate.

Ţinînd seama de XP şi de faptul că ochii îmi lăcrimau dacă erau expuşi la lumină puternică, nu puteam să cercetez încăperile acelea ţinînd pistolul în mîna dreaptă şi lanterna în stînga. M-aş fi descurcat cu greu, aş fi pierdut timp şi ar fi fost periculos. De fiecare dată cînd aş fi intrat într-o cameră, lanterna ar fi arătat unde mă aflam – indiferent de cît de iute m-aş fi mişcat şi de cît de mult m-aş fi ghemuit.

Singura mea speranţă era să profit de unicul meu avantaj, adică să mă folosesc de întuneric, să mă contopesc cu umbrele. În timp ce înaintam de-a lungul holului, nu scoteam nici un sunet. În toată casa nu se auzea nimic.

A doua uşă din stînga era deschisă doar un pic, iar prin crăpătură nu se zărea decît puţin din încăpere. Am folosit ţeava pistolului ca să împing uşa.

Dormitorul principal. O cameră plăcută. Patul fusese frumos aranjat. Un şal în culori vesele atîrna pe braţul unui fotoliu, la picioarele căruia se afla un ziar împăturit. Pe măsuţă sclipea o colecţie de sticluţe preţioase de parfum.

Una dintre veiozele de pe noptieră rămăsese aprinsă. Nu avea un bec puternic, iar abajurul oprea o mare parte din lumină.

Angela nu se vedea nicăieri.

Uşa şifonierului era deschisă. Poate că Angela venise să ia ceva de acolo. Nu vedeam în dulap decît haine pe umeraşe şi cutii cu pantofi.

Uşa către baia alăturată rămăsese întredeschisă, iar în încăperea din spatele ei era întuneric. Aş fi fost o ţintă bine luminată, pentru cineva care ar fi stat acolo şi s-ar fi uitat afară.

M-am apropiat de baie dintr-o parte, îndreptînd Glock-ul către dunga neagră dintre uşă şi toc. Cînd am împins uşa, aceasta s-a deschis uşor.

Mirosul m-a împiedicat să trec pragul.

Din cauză că veioza nu lumina prea mult din încăperea din faţa mea, am căutat lanterna în buzunar. Raza luci într-o baltă roşie, de pe podeaua din gresie albă. Pereţii erau plini de sînge.

Angela Ferryman zăcea pe podea, cu capul rezemat pe marginea vasului de toaletă. Avea ochii mari, de culoare deschisă şi inexpresivi, ca aceia ai unui pescăruş mort pe care-l găsisem pe plajă.

La prima vedere, gîtul ei părea să fi fost spintecat de mai multe ori cu un cuţit care nu tăia bine. N-am fost în stare să mă uit la ea prea atent sau prea mult timp.

Mirosul nu era de sînge. În timp ce murise, Angela se scăpase pe ea. Pe cînd stăteam în duhoare, am simţit un curent de aer.

Fereastra era larg deschisă. Nu era o fereastră mică, tipică băilor, ci una mare, prin care ucigaşul putuse fugi. Probabil că individul fusese stropit de sîngele victimei.

Poate că Angela lăsase fereastra deschisă. Dacă acoperişul verandei se aflase sub geam, atunci asasinul venise şi plecase pe acolo.

Orson nu lătrase, dar fereastra era în partea din faţă a casei, iar cîinele se afla în curtea din spate.

Angela avea mîinile pe lîngă corp, pierdute în mînecile jachetei. Arăta nevinovată. Părea de doisprezece ani.

Toată viaţa se dăruise celorlalţi. Iar acum cineva, care nu se lăsase impresionat de dăruirea ei altruistă, luase cu cruzime tot ce-i mai rămăsese bietei femei.

Am ieşit din baie îngrozit şi tremurînd, fără să mă pot stăpîni.

Nu venisem eu la Angela cu întrebări. N-o făcusem eu să aibă sfîrşitul acela hidos. Ea mă căutase. Deşi folosise telefonul din maşină, cineva ştiuse că trebuia să i se închidă gura, repede şi definitiv. Poate că acei conspiratori necunoscuţi deciseseră că devenise periculoasă, din cauza disperării. Angela îşi dăduse demisia de la spital. Nu mai avea nici un motiv să trăiască. O îngrozea faptul că *se transforma*, indiferent ce însemna acest lucru. Era o femeie care nu mai avea nimic de pierdut, care nu mai putea fi controlată. Indivizii ar fi ucis-o, chiar dacă eu n-aş fi răspuns la apelul ei telefonic.

Cu toate acestea, mă simţeam vinovat. Mă treceau fiori şi abia mai puteam să respir. Gîfîiam.

După acei fiori urmă greaţa, care-mi aluneca prin măruntaie ca un ţipar gras care urca spre gîtul meu şi aproape că-mi ajunsese în gură. L-am silit să coboare.

Trebuia să ies de acolo, dar nu puteam să mă mişc. Eram aproape zdrobit sub povara groazei şi a vinovăţiei.

Braţul drept îmi atîrna de-a lungul trupului, tras în jos de greutatea pistolului. Lanterna din mîna mea stîngă desena modele aiurea pe perete.

Nu puteam să gîndesc limpede. Gîndurile mi se învălmăşeau, ca o masă de alge încîlcite de valuri.

Telefonul de pe noptieră începu să sune.

Nu m-am apropiat de el. Aveam impresia că persoana care se afla la celălalt capăt al firului era individul care răsufla greu şi care-mi lăsase mesajul de pe robotul telefonic. Iar individul acela ar fi încercat să-mi fure ceva vital prin intermediul respiraţiei sale de copoi, ca şi cum sufletul mi-ar fi fost aspirat prin intermediul firului telefonic. Nu aveam nici un chef să-i aud fredonatul ciudat, înspăimîntător, lipsit de muzicalitate.

Cînd, în cele din urmă, telefonul încetă să sune, mintea mi se limpezise oarecum, din cauza ţîrîitului strident. Am stins lanterna, am vîrît-o în buzunar, am ridicat pistolul – care îmi atîrnase de-a lungul trupului – şi mi-am dat seama că cineva aprinsese lumina în holul de la etaj.

Presupusesem, din cauza ferestrei deschise şi a petelor de sînge de pe tocul ei, că sînt singur în casă, cu cadavrul Angelei. Greşisem. În clădire se afla un intrus, care stătea între mine şi scări.

Ucigaşul nu plecase din baie prin dormitor, pentru că drumul i-ar fi fost însemnat de o dîră de sînge pe covorul crem. Dar de ce ar fi fugit pe acoperiş ca să se întoarcă pe o uşă sau pe o fereastră de la parter?

Dacă s-ar fi gîndit – după ce fugise – că nu era bine să lase în viaţă un potenţial martor şi ar fi decis să se întoarcă pentru a mă ucide, n-ar fi aprins lumina, ca să mă anunţe că era acolo. Ar fi preferat să mă ia prin surprindere.

Am intrat în hol, privind în jur cu atenţie. Holul era pustiu.

Cele trei uşi, care fuseseră închise atunci cînd urcasem pe scări, stăteau acum larg deschise. Toate camerele erau scăldate într-o lumină puternică.

14

Tăcerea se împrăștia de la parterul casei către etaj, ca sîngele care se scurge dintr-o rană. Apoi răsună un zgomot, dar care venea de afară: șuierul vîntului prin jgheaburile clădirii.

Aveam impresia că asist la un joc bizar. Nu-i cunoșteam regulile. Nu cunoșteam identitatea adversarului meu. Eram îngrozit.

Am apăsat pe comutatorul de pe perete și am adus înapoi întunericul pe hol, ceea ce a făcut ca, prin comparație, luminile din cele trei camere deschise să pară și mai puternice.

Îmi venea să fug spre scară. Să cobor, să ies, să plec de acolo. Însă de data asta nu îndrăzneam să las în urma mea camere necercetate. Aș fi sfîrșit precum Angela, cu gîtul spintecat.

Singura mea șansă de a scăpa cu viață era să rămîn calm. Să gîndesc. Să mă apropii de fiecare ușă cu grijă. Să-mi croiesc o cale ca să ies din casă. Să fiu sigur că spatele mi-e apărat în fiecare clipă.

Am privit mai puțin și am ascultat mai mult. N-am auzit nimic și m-am dus către ușa de vizavi de dormitor. N-am trecut pragul, ci am rămas în întuneric, ducîndu-mi mîna stîngă streașină la ochi, ca să-mi feresc privirea de lumina aspră din fața mea.

Ar fi fost camera unei fiice sau a unui fiu, dacă Angela ar fi avut copii. În loc să fie încăperea unui copil, acolo se afla doar o cutie de scule cu multe sertare, un scaun cu spetează și două mese de lucru, plasate în formă de L. Aici își petrecuse timpul Angela, ocupîndu-se de hobbyul ei: confecționarea păpușilor.

Am aruncat o privire pe hol. Încă eram singur.

Trebuia să mă mișc neîncetat, să nu fiu o țintă ușoară.

Am deschis complet ușa camerei. Nu se ascundea nimeni în spatele ei.

Am intrat iute în încăperea puternic luminată, stînd într-o parte, ca să pot supraveghea și holul.

Angela se pricepea să facă păpuși, după cum demonstrau cele vreo treizeci de jucării de pe rafturile unui dulap fără uși, aflat în celălalt capăt al camerei. Creațiile ei purtau costume bogat împodobite, realizate cu mult efort, pe care le cususe chiar ea: haine de cowboy și cowgirl, costume de marinar, haine pentru petreceri... Însă ceea ce te minuna erau fețele păpușilor. Angela modelase fiecare cap cu răbdare și cu talent adevărat și le arsese într-un cuptor din garaj. Unele capete rămăseseră din lut mat, altele fuseseră smălțuite. Toate fuseseră pictate manual, cu o asemenea atenție acordată detaliilor, încît figurile acelea păreau adevărate.

De-a lungul anilor, Angela vînduse o parte dintre păpuși și dăruise multe altele. Cele rămase erau, evident, favoritele ei, cele de care nu se putuse despărți. Chiar și în situația aceea, în care mă așteptam oricînd să apară un psihopat cu un cuțit nu prea ascuțit, mi-am dat seama că fiecare figură era unică, de parcă Angela n-ar fi făcut păpuși, ci și-ar fi imaginat figurile posibile ale copiilor pe care nu-i purtase niciodată în pîntecele ei.

Am stins lampa din tavan, lăsînd aprinsă doar una de pe masa de lucru. În întunericul care se întinsese subit, păpușile păreau că se agită pe rafturi, de parcă ar fi fost gata să sară pe podea. Ochii lor pictați – unii lucind din cauză că reflectau lumina, alții cu o privire fixă, din cauza cernelii – păreau că mă urmăresc cu atenție.

Mă apucase tremuratul. Mă cuprinsese groaza.

Păpușile erau doar păpuși. Nu reprezentau o amenințare.

M-am întors pe coridor, îndreptînd Glock-ul spre stînga, apoi spre dreapta, din nou la stînga. Nu se zărea nimeni.

Camera alăturată de hol era o baie. Chiar și cu ochii mijiți ca să filtrez lumina reflectată în porțelan și sticlă, în oglinzi și în faianța galbenă, vedeam fiecare colțișor. Nu mă aștepta nimeni acolo.

În timp ce mă apropiam de comutator, ca să sting lumina din baie, am auzit un zgomot în urma mea. Din direcţia dormitorului principal. O răpăială rapidă, ca încheieturile degetelor lovind în lemn. Am văzut o mişcare, cu coada ochiului.

M-am întors în direcţia din care venea sunetul, apucînd din nou Glock-ul cu ambele mîini, fără să ştiu ce fac, imitîndu-i pe Willis, Stallone, Schwarzenegger, Eastwood şi Cage, dintr-o sută de filme în care aceştia săreau-fugeau-împuşcau-urmăreau, de parcă aş fi crezut cu adevărat că *ei* ştiau ce fac. Mă aşteptam să văd o siluetă uriaşă, cu ochi de dement, cu braţul ridicat, în care ţinea un cuţit. Însă eram singur pe hol.

Mişcarea pe care o zărisem fusese a uşii dormitorului, care fusese închisă din interior. În dunga de lumină dintre uşa care se închidea şi tocul acesteia se răsucise o umbră. Uşa se închisese cu un zgomot puternic, ca acela al uşii unui seif de bancă.

Camera fusese pustie atunci cînd o părăsisem. Nu trecuse nimeni pe lîngă mine, de cînd ieşisem pe hol. În încăpere putea fi doar asasinul – dacă s-ar fi întors prin fereastra băii, de pe acoperişul verandei, unde se ascunsese cînd descoperisem trupul Angelei.

Dacă asasinul se afla din nou în dormitor, n-ar fi putut să treacă pe lîngă mine ca să aprindă luminile de la etaj. Deci existau doi intruşi. Eu mă aflam între ei.

Să merg înainte sau înapoi? Greu de ales. Orice direcţie aş fi ales, m-aş fi aflat în rahat, iar eu nu aveam cizme de cauciuc.

Indivizii se aşteptau să fug spre scări. Ar fi fost mai bine să fac ceva neaşteptat. Fără să ezit, m-am repezit spre dormitor. Nu m-am ostenit să pun mîna pe clanţă, am tras un şut în tăblia uşii, spărgînd broasca, şi am intrat în încăpere cu Glock-ul întins în faţa mea, gata să trag patru-cinci focuri în tot ce mişcă.

Eram singur.

Veioza rămăsese aprinsă.

Pe covor nu se vedeau urme însîngerate, deci nu se întorsese nimeni în baia plină de sînge, venind de afară, ducîndu-se apoi să închidă uşa care dădea spre hol.

Am cercetat din nou baia. Am lăsat lanterna în buzunar, descurcîndu-mă cu lumina slabă a veiozei din dormitor, pentru că nu aveam nevoie – nici nu voiam – să văd toate amănuntele acelea macabre. Fereastra rămăsese deschisă. Mirosul era la fel de respingător ca în urmă cu două minute. Silueta rezemată de toaletă era Angela. Deşi o învăluia semiîntunericul, am văzut totuşi că avea gura căscată, de parcă ar fi fost uimită, şi ochii larg deschişi, fără să clipească.

M-am răsucit şi m-am uitat, îngrijorat, la uşa deschisă care dădea spre hol. Nu mă urmărise nimeni.

M-am întors, zăpăcit, în mijlocul dormitorului.

Curentul creat de aerul care intra pe fereastra băii nu era suficient de puternic ca să fi provocat trîntirea uşii de la dormitor. Şi nici un fel de curent n-ar fi produs umbra aceea răsucită pe care o văzusem.

Deşi spaţiul de sub pat părea suficient de mare pentru a se ascunde acolo un om, acesta ar fi stat foarte înghesuit între podea şi rama patului. Oricum, individul n-ar fi avut timp să se ghemuiască acolo înainte de pătrunderea mea vijelioasă în încăpere.

Puteam să văd, prin uşa deschisă, pînă în debara. În aceasta nu putea să încapă nici un intrus. M-am decis să arunc o privire mai de aproape. Lanterna scoase la iveală o trapă de acces către pod, aflată în tavanul debaralei. Chiar dacă de trapă ar fi fost fixată o scară, nimeni n-ar fi fost atît de agil încît să se cţăre în pod şi să tragă scara după el în cele două-trei secunde care-mi fuseseră necesare ca să ajung acolo din hol.

Cele două ferestre care flancau patul erau închise şi încuiate pe dinăuntru.

Individul nu plecase pe acolo, dar eu puteam s-o fac. Nu voiam să mă întorc în hol.

În timp ce stăteam cu ochii pe uşa dormitorului, am încercat să deschid o fereastră. Se blocase, din cauza vopselei. O fereastră franţuzească, groasă. Nu puteam să-i sparg un geam, ca să ies afară.

Stăteam cu spatele către baie. Am simţit deodată ceva ciudat, ca şi cum nişte păianjeni mi s-ar fi cţărat pe şira spinării. Am văzut-o în minte pe Angela, care nu mai stătea întinsă lîngă toaletă, ci se ridicase, plină de sînge, cu ochii lucioşi şi netezi ca nişte monede din

argint. Mă aşteptam să-i aud bolborositul din gît, în timp ce încerca să vorbească.

M-am întors, tremurînd de groază. Angela nu era în spatele meu, dar oftatul de uşurare pe care l-am scos dovedea cît de mult fusesem prins în mrejele acestor fantezii.

Eram *încă* prins în acele mreje, mă aşteptam să-i aud lipăitul picioarelor în baie. Amărăciunea provocată de moartea ei fusese deja depăşită de teama pe care o simţeam pentru propria viaţă. Angela nu mai era pentru mine o persoană. Era un lucru, moartea însăşi, un monstru, un mod dur de a-mi aminti că toţi sîntem pieritori, că vom putrezi şi că ne vom întoarce în ţărînă. Mă ruşinam de faptul că o uram un pic pentru că mă simţisem obligat să urc la etaj ca s-o ajut, o uram pentru că mă vîrîse într-o asemenea belea, mă uram pe mine pentru că o uram pe ea, asistenta care mă iubise şi mă îngrijise, o uram pe ea pentru că mă făcuse să mă urăsc.

Nu există loc mai întunecos decît gîndurile noastre, decît miezul nopţii, lipsit de lună, al minţii.

Îmi tremurau mîinile. Mînerul pistolului devenise alunecos din cauza transpiraţiei reci.

Am încetat să mai vînez fantome şi m-am întors – fără nici un chef – pe hol. Acolo mă aştepta o păpuşă.

Era una dintre cele mai mari de pe rafturile din camera de lucru a Angelei, avea o înălţime de vreo şaizeci de centimetri. Stătea pe podea, cu picioarele desfăcute, cu faţa spre mine, în lumina care venea din singura încăpere pe care n-o explorasem încă – cea aflată vizavi de baia de pe hol. Păpuşa ţinea braţele întinse, iar de mîini îi atîrna ceva.

Nu era de bine.

Am ştiut că *nu-i de bine* de cînd am văzut-o.

În filme, o scenă precum cea a apariţiei păpuşii este urmată de intrarea dramatică a unui individ foarte solid, cu atitudine agresivă. Un individ foarte solid, cu o mască de hochei pe figură. Sau cu o glugă. Care ţinea în mînă o drujbă sau un pistol de înfipt cuie sau – dacă avea o dispoziţie aparte – o secure suficient de mare ca să poţi decapita cu ea un T-Rex.

Am aruncat o privire în camera cu păpuşi a Angelei, luminată încă de veioza de pe masă. Nu se zărea nici un intrus.

M-am îndreptat spre baia de pe hol. Era goală. Aveam nevoie s-o folosesc, dar nu era momentul potrivit. Am trecut mai departe.

M-am dus la păpuşă, care avea pantofi negri, pantaloni negri şi tricou negru. Obiectul din mîinile ei era o şapcă bleumarin, care avea brodate deasupra cozorocului, cu roşu-rubiniu, două cuvinte: „Trenul misterului“.

Pentru o clipă, am crezut că este o şapcă asemănătoare celei pe care o aveam eu. Apoi mi-am dat seama că era chiar şapca mea, cea pe care o lăsasem pe masa din bucătărie.

Între priviri aruncate către capul scărilor şi către uşa deschisă a singurei încăperi pe care n-o cercetasem, aşteptîndu-mă la necazuri dintr-o direcţie sau din cealaltă, am luat şapca din mîinile mici, de porţelan, şi mi-am pus-o pe cap.

Într-o anumită lumină şi în anumite circumstanţe, orice păpuşă poate avea o înfăţişare minunată sau terifiantă. Această păpuşă era deosebită, pentru că nici o trăsătură a figurii ei din porţelan nu părea răuvoitoare, dar făcea să mi se zburlească părul de pe cap, ca la o petrecere de Halloween.

Ceea ce mă şocase nu fusese ciudăţenia păpuşii, ci o anumită familiaritate. Păpuşa avea figura mea. Fusese modelată după figura mea.

Am fost mişcat şi, în acelaşi timp, şocat. Angela ţinuse la mine suficient de mult ca să-mi modeleze trăsăturile cu minuţiozitate, să mă transpună cu dragoste într-una dintre creaţiile ei, pe care să o păstreze pe raftul cu păpuşile favorite. Dar faptul că văzusem pe neaşteptate o asemenea imagine trezise în mine o temere primitivă – ca şi cum, dacă aş fi atins acel fetiş, m-aş fi pomenit cu mintea şi cu sufletul prinse în capcană, în timp ce un spirit răuvoitor, care sălăşluise pînă atunci în păpuşă, ar fi ieşit din ea şi s-ar fi instalat în trupul meu. Iar acel spirit, încîntat că fusese eliberat, ar fi colindat prin noapte, ca să zdrobească ţeste de fecioare şi să mănînce inimi de copii, în numele meu...

În vremuri normale – dacă există asemenea vremuri – am o imaginație extrem de bogată. Bobby Halloway îi spune, cu o oarecare ironie, „circul cu trei sute de arene al minții tale“. Nu-i nici o îndoială că această calitate am moștenit-o de la părinții mei, care au fost suficient de inteligenți ca să știe că poți cunoaște prea puțin, suficient de curioși ca să nu înceteze să învețe și suficient de receptivi ca să înțeleagă că lucrurile și evenimentele au posibilități infinite. Cînd eram copil, îmi citeau versuri de A.A. Milne și de Beatrix Potter, dar – pentru că știau că eram un copil precoce – și de Donald Justice și de Wallace Stevens. Ca urmare, imaginația mea a fost întotdeauna plină de imagini din versuri, de la cele zece degete roz ale lui Timothy Tim la licuriciul care se zbate în sînge. În vremuri extraordinare – precum noaptea aceasta, a cadavrelor furate – am o imaginație prea bogată pentru binele meu, iar în circul cu trei sute de arene din mintea mea toți tigrii se pregătesc să-și ucidă dresorii, toți clovnii ascund sub hainele lor largi cuțite de măcelar și suflete rele.

Mișcă-te!

Încă o cameră. Verific-o, apără-ți spatele, apoi fugi pe scări!

Din superstiție, am evitat orice contact cu păpușa care semăna cu mine. Am ocolit-o de departe și m-am dus spre ușa deschisă a camerei aflate vizavi de baia de pe hol. Un dormitor pentru oaspeți, mobilat simplu.

Mi-am plecat capul și mi-am mijit ochii, din cauza luminii puternice a lămpii din tavan. N-am văzut nici un intrus. Marginile cuverturii de pe pat erau ridicate, încît se vedea ce era dedesubt.

În încăpere nu se afla nici un șifonier, ci doar un birou lung, din lemn de nuc, cu multe sertare, și un dulap masiv, cu o pereche de sertare alăturate în partea de jos și cu două uși mari în partea de sus. Spațiul din spatele ușilor dulapului era suficient de mare ca să se poată ascunde acolo un bărbat solid, cu sau fără drujbă.

În cameră mă aștepta o altă păpușă. Aceasta stătea în mijlocul patului, cu brațele întinse, la fel ca păpușa Christopher Snow, rămasă în urma mea, dar, din cauza luminii puternice, nu mi-am dat seama ce ținea în mîinile roz.

Am stins lampa din tavan. O veioză rămase aprinsă, ca să mă pot orienta.

Am intrat cu spatele în camera de oaspeți, gata să răspund cu focuri de armă oricărei apariții de pe hol.

Vedeam dulapul doar cu coada ochiului. Dacă ușile s-ar fi deschis, n-aș fi avut nevoie de dispozitivul laser de ochit pentru a-l ciurui cu gloanțe de 9 milimetri pe cel din interiorul dulapului.

Am sărit pe pat și m-am întors cu spatele atît către hol, cît și către dulap, ca să privesc păpușa. În fiecare dintre mîinile ei întinse se afla cîte un ochi. Nu era un ochi pictat, nici unul din sticlă, luat din rezervele creatoarei de păpuși. Erau ochi omenești.

Ușile dulapului nu se mișcară.

Iar pe coridor trecea doar timpul.

Stăteam nemișcat, precum cenușa într-o urnă, dar viața mergea mai departe. Inima îmi bătea mai repede ca oricînd, cuprinsă de panică, zbătîndu-se ca o veveriță în cușca formată de coastele mele.

M-am uitat încă o dată la ofranda de ochi care umplea mînuțele din porțelan – ochi căprui, plini de sînge, lăptoși și umezi, șocanți în nuditatea lor, lipsită de pleoape. Știam că ultimul lucru pe care îl văzuseră ochii aceia fusese o camionetă albă, care se oprise ca răspuns la semnul degetului mare ridicat. Apoi zăriseră un individ cu capul ras și cu un cercel cu perlă.

Eram însă convins că nu aveam de-a face cu individul cel chel aici, în casa Angelei. Jocul acesta, de-a v-ați ascunselea, nu era în stilul lui. I se potrivea mai mult acțiunea rapidă, violentă, plină de răutate.

Aveam impresia că nimerisem într-un ospiciu pentru tineri sociopați, în care copiii psihopați își uciseseră cu sălbăticie supraveghetorii și se jucau, fericiți de atîta libertate. Aveam impresia că le auzeam rîsetele din ascunzătorile lor din alte camere, chicote macabre, argintii, astupate de mînuțe reci.

Am refuzat să deschid dulapul.

Venisem acolo s-o ajut pe Angela, dar nu mai aveam cum s-o ajut. Voiam doar să cobor, să ies din casă, să urc pe bicicletă și să plec.

În timp ce mă îndreptam către ușă, luminile se stinseră peste tot. Cineva întrerupsese legătura la rețea.

Bezna era atît de deplină, încît nici măcar mie nu-mi convenea. Ferestrele erau acoperite cu draperii grele, iar razele lăptoase ale lunii nu găseau nici o crăpătură prin care să pătrundă. Aveam de-a face cu întuneric în întuneric.

M-am dus, orbește, către ușă. Apoi m-am îndreptat într-o parte, pentru că eram convins că mă aștepta cineva pe hol și că în prag aș fi fost întîmpinat de tăișul ascuțit al unui cuțit.

Am stat cu spatele lipit de peretele dormitorului, ascultînd. Mi-am ținut răsuflarea, dar nu puteam să-mi potolesc bătăile rapide ale inimii, care bocănea precum copitele cailor pe pavaj, ca o *defilare* de cai. Mă simțeam trădat chiar de trupul meu.

Dar, peste bocănitul asurzitor al inimii, am auzit scîrțîitul balamalelor. Ușile dulapului se deschideau.

Iisuse!

Era o rugă, nu o exclamație. Sau, poate, ambele.

Am ținut din nou Glock-ul cu ambele mîini și l-am îndreptat în direcția în care credeam că se află dulapul. După ce m-am gîndit bine, am mutat țeava cu cinci centimetri spre stînga. După care am mutat-o din nou către dreapta.

Eram dezorientat, din cauza beznei depline. Deși eram convins că puteam nimeri dulapul, nu aveam cum să fiu sigur că aș înfige glonțul chiar în mijlocul spațiului aflat deasupra celor două sertare. Prima împușcătură conta mult, pentru că flacăra de la capătul țevii mi-ar fi dezvăluit poziția.

Nu puteam să risc și să trag la întîmplare. Deși o rafală i-ar fi venit de hac ticălosului – indiferent cine ar fi fost el – se putea ca acesta să scape doar cu o rană. Ba mai exista și posibilitatea – foarte redusă, dar foarte reală – ca tipul să nu fie atins.

Ce-o să se întîmple după ce încărcătorul pistolului se va goli?

Ce-o să se întîmple?

M-am retras către hol, riscînd să mă întîlnesc cu cineva, dar nu s-a întîmplat nimic. Cînd am trecut pragul, am închis ușa de la camera de oaspeți, punînd-o între mine și ceea ce ieșea din dulap – presupunînd că nu-mi imaginasem scîrțîitul balamalelor.

Probabil că parterul avea un circuit electric separat, pentru că la capătul scărilor se zărea o geană de lumină.

În loc să aștept ca să văd cine o să iasă din camera de oaspeți, am fugit către scară.

Am auzit cum se deschide o ușă în urma mea.

Am coborît cîte două trepte deodată și aproape că ajunsesem la parter, cînd capul meu în miniatură trecu pe lîngă mine și se zdrobi de peretele din fața mea.

Am ridicat un braț, ca să-mi apăr ochii. Cioburi de porțelan îmi tatuară fața și pieptul.

Călcîiul meu drept nimeri pe marginea unei trepte. Am fost gata să cad, m-am aplecat în față, m-am proptit în zidul palierului, dar am reușit să-mi păstrez echilibrul.

M-am răsucit, călcînd pe bucăți din figura mea smălțuită, ca să-mi înfrunt agresorul.

Trupul decapitat al păpușii, îmbrăcată în mod potrivit în negru, fu aruncat spre mine. M-am aplecat, iar păpușa trecu peste mine, apoi se lovi de perete.

Cînd m-am uitat în sus, îndreptînd pistolul spre capătul întunecat al scării, am văzut că acolo nu se afla nimeni – de parcă păpușa și-ar fi rupt singură capul, ca să-l arunce în mine, apoi s-ar fi azvîrlit în jos pe scară.

Luminile de la parter se stinseră.

Iar din beznă veni un miros de ars.

15

În cele din urmă am reuşit să găsesc balustrada, pipăind prin bezna de nepătruns. M-am prins bine de lemnul neted şi am început să cobor scara, către holul de la intrare.

Întunericul avea o sinuozitate stranie, părea că se încolăceşte şi se roteşte în jurul meu, în timp ce coboram prin el. Apoi mi-am dat seama că simţeam aerul, nu întunericul. Simţeam curenţi şerpuitori de aer cald, care urcau de-a lungul scării.

După o clipă, m-au înconjurat la început cîrcei, apoi tentacule, apoi o masă tremurătoare de fum ce mirosea respingător, invizibilă, dar palpabilă, care mă cuprinsese aşa cum o anemonă de mare gigantică poate să prindă un scafandru. În timp ce tuşeam şi mă străduiam să respir, am schimbat direcţia, sperînd să pot ieşi printr-o fereastră de la etaj – nu prin cea din baia principală, în care zăcea Angela.

M-am întors pe palier şi am urcat încă trei-patru trepte, înainte să mă opresc. Ochii îmi lăcrimau din cauza fumului, dar am văzut o lumină deasupra mea.

Foc.

Casa fusese incendiată în două locuri, la parter şi la etaj. Copiii aceia psihopaţi îşi văzuseră de jocul lor nebunesc. Se părea că fuseseră *mai mulţi*. Mi-am amintit de plutonul de indivizi care mă hăituiseră şi care păruseră să răsară din pămînt, lîngă clădirea pompelor funebre, de parcă Sandy Kirk avea puterea de a scula morţii din morminte.

Am coborît încă o dată, foarte repede, căutînd aer proaspăt. Puteam să-l găsesc în partea cea mai de jos a clădirii, pentru că fumul se ridică, în timp ce vîlvătaia suge aerul mai rece la baza sa, ca să se poată alimenta.

Fiecare inhalare îmi provoca un acces de tuse, accentuîndu-mi senzaţia de sufocare şi întreţinîndu-mi panica. De aceea, mi-am ţinut respiraţia şi m-am îndreptat către hol. Acolo m-am lăsat în genunchi, m-am întins pe podea şi am descoperit că puteam respira. Aerul era fierbinte şi mirosea a acru, dar toate lucrurile sînt relative, aşa că eu îl sorbeam cu nesaţ, mi se părea mai plăcut decît cel de pe plaja Pacificului.

N-am rămas acolo, întins pe jos, lăsîndu-mă în voia unei orgii de respiraţie. Am zăbovit doar ca să inspir adînc de cîteva ori, ca să-mi curăţ plămînii mînjiţi şi să strîng suficientă salivă ca să scuip o parte din funinginea care mi se strînsese în gură.

Apoi am ridicat capul, ca să testez terenul şi să-mi dau seama cît de înaltă era zona sigură. Nu era prea înaltă. Doar zece-cincisprezece centimetri. Dar pîrîiaşul acela îmi ajungea ca să supravieţuiesc în timp ce-mi croiam drum afară din casă.

Însă dacă lua foc şi covorul, atunci nu mai exista nici un fel de zonă sigură.

Luminile rămăseseră stinse, fumul era orbitor de gros, iar eu mă tîram pe burtă, îndreptîndu-mă cu frenezie către locul în care credeam că se află uşa din faţă, adică ieşirea cea mai apropiată. Primul lucru pe care l-am întîlnit în obscuritate a fost o canapea, ceea ce însemna că trecusem prin arcadă şi ajunsesem în camera de zi, deci mă abătusem cu nouăzeci de grade de la drumul pe care credeam că-l urmez.

Prin aerul relativ limpede de lîngă podea treceau impulsuri de lumină portocalie, care străbăteau masa încovrigată de fum, de parcă ar fi fost fulgere pe deasupra unei cîmpii. Aşa cum stăteam, cu ochii lîngă covor, fibrele de nailon bej ale acestuia se întindeau în depărtare, ca un cîmp de iarbă uscată, luminat complet de o furtună cu descărcări electrice. Tărîmul îngust, dătător de viaţă, de sub fum, părea a fi o lume paralelă, în care căzusem după ce trecusem printr-o uşă dintre două dimensiuni.

Impulsurile amenințătoare de lumină erau reflectarea focului din altă parte a încăperii, dar nu înlăturau bezna într-atît încît să-mi pot găsi drumul spre ieșire. Pîlpîirea stroboscopică îmi sporea zăpăceala și mă speria îngrozitor.

Atîta timp cît nu vedeam flacăra, puteam să pretind că este într-un colț îndepărtat al casei. Acum nu mai puteam să mă amăgesc astfel. Nu-mi servea la nimic să mă uit la focul reflectat, pentru că nu-mi dădeam seama dacă flăcările se aflau la cîțiva centimetri sau la cîțiva metri de mine, nici dacă veneau sau se îndepărtau de mine, așa că lumina îmi mărea teama, fără să mă ajute să mă orientez.

Însă fie suferisem efectele grave ale inhalării fumului, ceea ce ducea la o percepere distorsionată a timpului, fie focul se întindea cu o iuțeală neobișnuită. Incendiatorii folosiseră ceva care accelerase răspîndirea focului – probabil benzină.

Hotărît să mă întorc în hol și de acolo să ies pe ușa din față, am inspirat cu disperare aerul tot mai înțepător de lîngă podea și m-am tîrît prin încăpere, înfigîndu-mi coatele în covor și împingîndu-mă în ele, ciocnindu-mă de mobilă, pînă m-am lovit cu fruntea de zidul din cărămidă al căminului. Ajunsesem și mai departe de hol și nu mă imaginam cățărîndu-mă prin horn, precum Moș Crăciun cînd se întoarce la sania lui.

Eram amețit. O durere cumplită îmi despica țeasta, în diagonală, de la sprînceana stîngă la tîmpla dreaptă. Mă usturau ochii din cauza fumului și a sudorii sărate care-mi curgea în ei. Nu mai tușeam, însă nu mai suportam fumul care împuțise chiar și aerul mai curat de lîngă podea. Începusem să cred că s-ar putea să nu supraviețuiesc.

Mă străduiam din răsputeri să-mi amintesc unde era plasat căminul, față de arcada holului. M-am răsucit peste vatră și am pornit din nou prin cameră.

Mi se părea absurd că nu puteam să ies din încăpere. Nu aveam de-a face cu un conac, nici cu un castel, ci cu o casă modestă, cu șapte încăperi – nici una dintre ele prea mare – și cu două băi și jumătate. Nici cel mai grozav agent imobiliar din țară n-ar fi reușit s-o descrie astfel încît să lase impresia că în ea exista destul loc ca să încapă prințul de Wales și suita sa.

Uneori, vezi la telejurnalul de seară reportaje despre oameni care au murit în case care au ars. Nu poți să înțelegi de ce n-au ieșit pe ușă sau pe fereastră, pentru că măcar una dintre ieșiri se afla la mai puțin de zece pași. Cu excepția cazului în care fuseseră beți. Sau drogați. Sau suficient de tîmpiți ca să se repeadă înapoi în flăcări să-l salveze pe pisoiul Fluffy. Această observație denotă lipsă de recunoștință din partea mea, după ce în noaptea asta fusesem salvat de o pisică. Acum înțelegeam cum mor oamenii în asemenea circumstanțe. Fumul și întunericul te zăpăcesc mai mult decît drogurile sau băutura. Cu cît respiri mai mult aer viciat, cu atît mintea îți devine mai năucă, pînă cînd gîndurile o iau razna și nici măcar panica nu le mai face să se concentreze.

Cînd urcasem pe scări, să văd ce se întîmplase cu Angela, mă uimise cît de calm fusesem, în ciuda pericolului de a fi agresat. Cuprins de mîndrie masculină, simțisem chiar *entuziasm* pentru pericol.

Cît de mult contează zece minute! Acum, cînd mi-era foarte clar că într-o asemenea situație n-o să dau dovadă nici măcar de jumătate din aplombul lui Batman, romantismul pericolului nu mă mai atrăgea.

Deodată, din întuneric ieși ceva care se frecă de mine, adulmecîndu-mi gîtul și bărbia. Ceva *viu*. În cele trei sute de arene ale circului din mintea mea mi-am imaginat-o pe Angela Ferryman, tîrîndu-se pe burtă, animată printr-o vrăjitorie *voodoo,* alunecînd pe podea ca să mă atingă, sărutîndu-mă pe gît cu buzele ei reci, pline de sînge. Efectele lipsei de oxigen deveniseră atît de puternice, încît nici măcar această imagine hidoasă nu fusese în stare să mă șocheze și să mă aducă într-o stare de limpezime a minții. În mod instinctiv, am tras un foc de armă.

Din fericire, am tras într-o direcție greșită, pentru că, în timp ce bubuitul împușcăturii răsuna în camera de zi, am recunoscut nasul rece de pe gîtul meu și limba caldă din urechea mea. Îi aparțineau unicului meu cîine, credinciosului meu prieten Orson.

– Salut, amice, i-am zis eu, dar s-a auzit doar un orăcăit fără înțeles.

Orson m-a lins pe față. Îi mirosea respirația, dar nu-l pot condamna pentru asta.

Am clipit des, ca să-mi limpezesc vederea. Luminile roșii pulsară prin încăpere, mai strălucitoare ca înainte. Cu toate acestea, vedeam doar vag capul păros întins pe podea, lîngă mine.

Apoi mi-am dat seama că, dacă Orson fusese în stare să intre în casă și să mă găsească, atunci putea să-mi arate calea spre ieșire, înainte să luăm foc și să ardem, împrăștiind miros de doc și de blană pîrlită.

Strînsesem suficientă putere ca să mă ridic în picioare. Țiparul încăpățînat al greței urcă iarăși către gîtul meu, dar am reușit să-l trimit în jos, ca mai înainte.

Mi-am închis ochii și am încercat să nu mă gîndesc la valul de căldură intensă care năvăli brusc peste mine. M-am aplecat și l-am prins pe Orson de zgarda groasă, din piele. L-am găsit ușor, pentru că stătea lipit de picioarele mele.

Orson își ținea botul în apropierea dușumelei, unde putea să respire, dar eu trebuia să-mi țin răsuflarea și să ignor fumul gretos, în timp ce cîinele mă conducea prin casă. M-a făcut să mă lovesc de cîte mobile i-au ieșit în cale, dar nu l-am bănuit nici o clipă că s-ar fi distrat pe socoteala mea în mijlocul unei asemenea tragedii. Cînd m-am lovit cu fața de tocul unei uși, nu mi-am spart nici un dinte. Iar în timpul acestei scurte călătorii i-am mulțumit lui Dumnezeu că mi-a încercat credința cu XP, nu cu orbire.

Tocmai cînd credeam că o să-mi dau duhul dacă n-o să mă arunc la podea, ca să respir, am simțit pe față un curent rece. Am deschis ochii și am putut să văd. Eram în bucătărie, iar focul nu ajunsese încă acolo. Nici fum nu era, pentru că vîntul care venea pe ușa deschisă îl mîna în sufragerie.

Pe masă se aflau lumînările votive, în suporturi rubinii, păhărușele și sticla deschisă cu rachiu de caise. M-au uitat clipind la tabloul acela bizar. Îmi venea să cred că evenimentele din ultimele minute fuseseră doar un vis monstruos, că Angela o să apară iarăși, îmbrăcată în jacheta largă a soțului ei, și se va așeza alături de mine, își va umple din nou paharul și va termina povestea cea stranie.

Aveam gura atît de uscată și de murdară, că-mi venea să iau cu mine sticla de rachiu. M-am gîndit însă că Bobby Halloway avea bere, iar aceea îmi plăcea mai mult.

Zăvorul de la ușa bucătăriei fusese tras. Oricît de deștept ar fi fost Orson, mă îndoiesc că ar fi reușit să deschidă o ușă încuiată, ca să ajungă la mine, pentru simplul motiv că nu avea cheie. Se vedea clar că asasinii fugiseră pe acolo.

După ce am ieșit afară, am tușit, ca să elimin ultimele urme de fum din plămîni, apoi am pus Glock-ul în buzunarul hainei. Am privit nervos în curte, așteptîndu-mă să fiu atacat în orice clipă, apoi mi-am șters mîinile umede pe pantaloni.

Umbrele norilor alunecau peste peluza luminată de lună, ca niște pești care se zbenguie pe suprafața argintie a unui iaz.

Nu se mișca nimic, cu excepția vegetației bătute de vînt.

Mi-am înhățat bicicleta și am dus-o prin curtea interioară, către aleea acoperită de bolta de vegetație. În timp ce mergeam, priveam uimit clădirea, mirîndu-mă că nu fusese cuprinsă în întregime de flăcări. Din exterior se vedeau doar semne minore ale văpăii care se întindea în interior din cameră în cameră: vițe lucitoare de flăcări răsuceau draperiile de la două ferestre de la etaj, petale albe de fum înfloreau în gurile de aerisire de la mansardă.

Cu excepția șuieratului vîntului, noaptea era înspăimîntător de tăcută. Moonlight Bay nu este un oraș mare, totuși are un glas de noapte distinct: cîteva mașini în mișcare; muzică îndepărtată, de la o petrecere; un puști care cîntă la chitară pe veranda din spate; un cîine care latră; sunetul de frecare, scos de periile mașinilor care curăță străzile; vocile celor care se plimbă; rîsetele puștilor de liceu care se strîng lîngă Arcada Mileniului, de pe Embarcadero Way; uneori, un fluierat melancolic, cînd se apropie de intersecția cu Ocean Avenue un tren de pasageri sau un mărfar... Toate acestea nu se auzeau și în noaptea aceea, în momentul acela. Puteam să fim, la fel de bine, într-un cartier mort dintr-un oraș fantomă, din deșertul Mojave.

Se părea că zgomotul focului de pistol pe care îl trăsesem în camera de zi nu fusese suficient de puternic pentru a atrage atenția cuiva.

Am mers pe sub arcada dantelată, prin aroma dulce a iasomiei, alături de bicicletă. Roţile ei zăngăneau uşor, dar inima mea bubuia zdravăn. L-am urmat pe Orson spre poarta din faţă. Cîinele s-a ridicat în două labe şi a tras zăvorul. Îl mai văzusem făcînd chestia asta. Apoi ne-am dus împreună pe alee, către stradă, mişcîndu-ne iute, dar fără să alergăm.

Am avut noroc: nu ne-a văzut nimeni. Pe stradă nu trecea nici o maşină. Nici vreun pieton.

Dacă m-ar fi zărit vreun vecin fugind din casa care tocmai luase foc, şeful poliţiei ar fi putut folosi acest lucru ca pe un pretext pentru a mă urmări. Ca să mă împuşte, dacă mă opuneam arestării. Indiferent dacă opuneam sau nu rezistenţă.

Am urcat pe bicicletă, ţinînd însă un picior pe pavaj, şi m-am uitat spre casă. Vîntul făcea să tremure frunzele magnoliilor. Printre ramuri, am văzut focul care se ivise la mai multe ferestre de la parter şi de la etaj.

Goneam pe trotuar, plin de mîhnire şi de emoţie, de curiozitate şi de groază, de grijă şi de uimire. Mă îndreptam către străzile cu mai puţine lămpi. Gîfîind din greu, Orson gonea alături de mine.

Parcursesem cam un cvartal, cînd am auzit că ferestrele de la locuinţa familiei Ferryman începuseră să explodeze, aruncate în aer de căldura năprasnică.

16

Stele printre ramuri, lumină de lună filtrată de frunze, stejari uriaşi, un întuneric confortabil, liniştea mormintelor – şi, pentru unul dintre noi, mirosul care-l intriga veşnic al veveriţelor ascunse. Ne întorseserăm în cimitirul de lîngă biserica catolică St. Bernadette.

Îmi proptisem bicicleta de o placă de granit, care avea deasupra capul cu aureolă al unui înger – tot din granit. Eu stăteam – dar fără aureolă – cu spatele rezemat de altă piatră de mormînt, care avea în partea de sus o cruce.

În depărtare răcneau sirenele de la maşinile pompierilor, care se îndreptau către locuinţa familiei Ferryman.

Nu mă dusesem cu bicicleta pînă acasă la Bobby Halloway, pentru că mă apucase o tuse continuă, care mă împiedica să pedalez. Orson începuse şi el să gîfîie, apoi eliminase duhoarea persistentă de foc printr-o serie de strănuturi violente.

Acum, în compania unei mulţimi prea moarte ca să se simtă jignită, scuipam flegmă îngroşată de funingine la rădăcina celui mai apropiat stejar, sperînd că prin asta n-o să omor copacul cel puternic, care supravieţuise timp de două secole cutremurelor, furtunilor, incendiilor, insectelor, bolilor şi – mai recent – pasiunii moderne a americanilor de a ridica la fiecare colţ de stradă cîte un magazin, în care să existe şi o gogoşerie. Gustul din gura mea nu se deosebea prea mult de cel pe care l-aş fi simţit dacă aş fi mîncat brichete de cărbune, în sos de benzină.

Orson, care fusese în casă mai puțin timp decît stăpînul său cel nechibzuit, își revenise mai repede decît mine. Se plimba printre mormintele din vecinătate, adulmecînd cu sîrguință rozătoarele arboricole cu coadă stufoasă, în timp ce eu tușeam și scuipam de zor.

Între accesele de tuse și de expectorare, vorbeam cu Orson – dacă se afla în apropiere –, iar acesta ridica din cînd în cînd capul și se prefăcea că mă ascultă, dînd uneori din coadă, ca să mă încurajeze. Însă, de cele mai multe ori, nu se putea abține să nu fie preocupat de urma veveriților.

– Ce naiba s-a întîmplat în casa aia? l-am întrebat eu. Cine a ucis-o pe Angela, de ce s-a jucat cu mine, ce scop a avut toată povestea aia cu păpușile, de ce nu mi-a tăiat pur și simplu gîtul, ca să ard o dată cu ea?

Orson clătină din cap, iar eu m-am străduit să-i interpretez răspunsul. Fie nu știa, fie clătinase din cap zăpăcit, fie nu înțelegea nimic. Asta era. Nu înțelegea de ce nu-mi tăiaseră gîtul.

– Nu cred că i-a împiedicat Glock-ul. Vreau să spun că au fost mai mulți indivizi, cel puțin doi, probabil trei, deci m-ar fi înfrînt cu ușurință dacă ar fi vrut. Cu toate că i-au tăiat gîtul Angelei, sînt convins că aveau și pistoale. Erau niște ticăloși în toată regula, niște criminali sadici. Au scos ochii oamenilor doar ca să se distreze. Aveau cu siguranță pistoale și n-au fost intimidați de Glock-ul meu.

Orson lăsă capul într-o parte, gîndindu-se la spusele mele. „Poate a fost Glock-ul. Poate n-a fost. Dar poate că a fost. Cine știe? De fapt, ce-i un Glock? Ce-i cu mirosul ăsta? Ce miros uimitor! Ce parfum bogat! E pipi de veveriță? Scuză-mă, stăpîne Snow. Am treabă."

– Nu cred că au dat foc casei ca să mă omoare. Nu le păsa dacă mă ucideau sau nu. Dacă le-ar fi păsat, ar fi făcut o încercare directă să-mi vină de hac. Au incendiat locuința ca să ascundă asasinarea Angelei. Asta a fost motivul și n-au dorit nimic în plus.

Orson adulmeca. „Afară cu aerul rău, rămas în plămîni din casa care ardea, să intre aroma înviorătoare a veveriței, afară cu ce-i rău, să intre ce-i bun!"

– Doamne, Angela a fost o persoană atît de bună, atît de generoasă, am spus eu, cu amărăciune. Nu merita să moară așa, nu merita deloc să moară.

Orson se opri din adulmecat, dar numai pentru scurt timp. „Suferință omenească. Groaznic. Un lucru groaznic. Chin, moarte, disperare. Însă nu-i nimic de făcut. Nu poți să faci nimic în privința asta. Asta-i mersul lumii, asta-i natura existenței umane. Groaznic. Vino să adulmeci veverițele cu mine, stăpîne Snow. O să te simți mai bine."

Mi s-a pus un nod în gît. Nu era din cauza mîhnirii, ci era ceva mai prozaic. Am tușit cu o violență de tuberculos și am plantat o stridie neagră lîngă rădăcina stejarului.

– Dacă Sasha ar fi aici, ar mai crede că seamăn cu James Dean?

Îmi simțeam fața unsuroasă și dureroasă. Am șters-o cu mîna, dar și pe aceasta o simțeam unsuroasă.

Umbrele frunzelor luminate de lună și agitate de vînt dansau peste iarba deasă de pe morminte și peste suprafața lustruită a pietrelor de la căpătîiul acestora, ca niște zîne ale cimitirelor.

Chiar și în lumina aceea slabă vedeam că palma pe care o pusesem pe figură era mînjită de funingine.

– Cred că put îngrozitor.

De îndată, Orson își pierdu interesul pentru veverițe și veni grăbit lîngă mine. Îmi mirosi insistent pantofii, picioarele, pieptul, iar la urmă își vîrî botul sub haină și la subsuoară.

Uneori bănuiesc nu numai că Orson înțelege mai mult decît ne așteptăm să înțeleagă un cîine, dar și că are simțul umorului, ba chiar și talent pentru a fi sarcastic.

I-am scos cu forța botul de sub braț și i-am ținut capul cu ambele mîini, apoi i-am zis:

– Nici tu nu miroși a trandafiri, amice! Ce fel de cîine de pază ești tu? Poate că indivizii erau în casă cînd am sosit eu, iar Angela nu știa. Dar cum se face că nu i-ai mușcat de fund, cînd au plecat? Dacă au ieșit pe ușa din bucătărie, înseamnă că au trecut pe lîngă tine. De ce n-am găsit o ceată de băieți răi tăvălindu-se prin curte, ținîndu-se de fund și văicărindu-se de durere?

Orson mă privi drept în ochi. Fusese şocat de întrebarea acuzatoare. Şocat. El e un cîine paşnic. Un cîine al păcii. Un vînător de mingi de cauciuc, un cîine care linge fețe, un filozof și un bun tovarăș. „În afară de asta, stăpîne Snow, treaba mea era să-i împiedic pe ticăloși să intre în casă, nu să-i împiedic să plece. Drum bun ticăloșilor! Cine vrea să-i aibă în preajmă? Ticăloși și purici, drum bun!“

În timp ce stăteam nas în nas cu Orson, m-a cuprins un sentiment tulburător – sau doar o stare de nebunie temporară – și am avut impresia, pentru un moment, că puteam să citesc gîndurile *adevărate* ale cîinelui, care se deosebeau serios de dialogul pe care-l inventasem eu. Erau diferite și neliniștitoare.

Mi-am luat mîinile de pe capul lui, dar Orson nu și l-a întors, nici nu și-a coborît privirea.

Nici eu nu eram în stare să mi-o cobor.

Dacă i-aș fi spus asta lui Bobby Halloway, m-aș fi ales cu o recomandare pentru lobotomie. Oricum, am simțit că lui Orson îi era teamă pentru mine. Îi era milă de mine pentru că mă chinuiam să nu recunosc adevărata profunzime a durerii mele. Îi era milă de mine pentru că nu acceptam că mă speria ideea de a fi singur. Dar, mai mult decît orice, îi era *teamă* pentru mine, de parcă ar fi văzut că vine sfîrșitul lumii, pe care eu nu-l zăream, că vine o roată strălucitor de albă, mare cît un munte, care m-ar fi făcut praf, iar praful ar fi ars în urma ei.

– Ce, cînd, unde? l-am întrebat eu.

Orson mă privea foarte atent. Anubis, zeul egiptean cu cap de cîine, cel care cîntărea sufletele celor morți, n-ar fi privit mai pătrunzător. Cîinele meu nu era Lassie, nici o potaie fără grijă din desenele animate ale lui Disney, cu gesturi pline de deșteptăciune și cu o capacitate nelimitată de a se amuza.

– Uneori mă sperii, i-am spus eu.

Orson a clipit, a clătinat din cap, a sărit de lîngă mine și a început să alerge în cerc printre morminte, adulmecînd iarba și frunzele de stejar căzute, prefăcîndu-se că-i din nou cîine.

Poate că nu mă speriase Orson. Poate că mă speriasem singur. Poate că ochii lui lucioși fuseseră doar oglinzi în care-mi văzusem propriii ochi, iar în oglindirea aceea zărisem adevăruri din sufletul meu, la care nu voiam să mă uit în mod direct.

– Asta ar fi interpretarea pe care ar găsi-o Halloway, am bombănit eu.

Orson, cuprins de un entuziasm neașteptat, alerga peste un strat de frunze plăcut mirositoare, umede încă, după ce fuseseră udate în cursul după-amiezei de sistemul de irigație. Cîinele își vîra nasul printre ele, de parcă ar fi căutat trufe, lovind pămîntul cu coada.

„Veverițe! Veverițele au făcut sex. Veverițele au făcut sex chiar aici. Chiar aici. Miros de veverițe în călduri aici, chiar aici. Stăpîne Snow, aici, vino să miroși aici, repede, repede, repede, vino să miroși că veverițele au făcut sex.“

– Mă zăpăcești! i-am zis eu.

Aveam încă în gură gust de fund de scrumieră, dar nu mai scuipam flegme de-ale lui Satan. Puteam să mă duc pînă la locuința lui Bobby.

Înainte să-mi iau bicicleta, m-am ridicat în genunchi și m-am întors către piatra de mormînt de care mă rezemasem.

– Ce mai faci, Noah? Te odihnești în pace?

Nu aveam nevoie de lanternă ca să citesc ce fusese gravat în piatră. Citisem inscripția de o mie de ori și petrecusem multe ore gîndindu-mă la nume și la datele de sub el.

NOAH JOSEPH JAMES
5 iunie 1888 – 2 iulie 1984

„Noah Joseph James, omul cu trei prenume. Nu numele tău mă uimește, ci longevitatea ta.

Nouăzeci și șase de ani de viață.

Nouăzeci și șase de primăveri, veri, toamne, ierni.“

În ciuda sorții potrivnice, trăisem pînă atunci douăzeci și opt de ani. Dacă Doamna Fortuna mă va ajuta cu amîndouă mîinile, s-ar putea să ajung la treizeci și opt. Dacă se va dovedi că pronosticul medicilor a fost greșit, dacă legea probabilității va fi suspendată, dacă soarta își va lua vacanță, s-ar putea să trăiesc chiar patruzeci și opt de ani. Atunci m-aș fi bucurat de jumătate din durata vieții de care dispusese Noah Joseph James.

Nu ştiu cine a fost James, nici ce-a făcut în perioada aceea de aproape un secol pe care a petrecut-o pe pământ, nici dacă a avut o soţie cu care şi-a petrecut zilele sau dacă i-a supravieţuit acesteia, nici dacă odraslele pe care le-a zămislit au devenit preoţi sau ucigaşi în serie. Şi nici nu vreau să ştiu. Îmi imaginez că a avut o viaţă interesantă şi fermecătoare, că a călătorit mult, că a fost în Borneo şi Brazilia, că a vizitat Mobile Bay în timpul jubileului şi New Orleans în ziua de Mardi Gras, că a fost în insulele scăldate de soare ale Greciei şi în tărîmul secret Shangri-la, din fortăreaţa Tibetului. Îmi închipui că a iubit cu adevărat şi că a fost iubit din tot sufletul, că a fost un războinic şi un poet, un aventurier şi un învăţat, un muzician şi un artist, un marinar care a navigat pe toate cele şapte mări, care a depăşit toate obstacolele care i-au stat în cale. Atîta timp cît el rămîne doar un nume pentru mine, iar restul e mister, James poate fi tot ce vreau eu să fie şi pot să trăiesc prin intermediul lui o viaţă lungă, lungă, în bătaia soarelui.

Am zis încetişor:

– Salut, Noah. Pun pariu că atunci cînd ai murit tu, în 1984, ciocliii nu purtau arme.

M-am ridicat în picioare şi m-am dus la mormîntul alăturat. Bicicleta mea stătea proptită de el, în paza îngerului de granit.

Orson scoase un mîrîit. Deveni brusc încordat, alarmat. Ridicase capul şi ciulise urechile. Deşi nu vedeam prea bine, din cauza semiîntunericului, mi s-a părut că îşi vîrîse coada între picioare.

M-am uitat în direcţia în care privea cîinele şi am zărit un bărbat înalt, cu umerii căzuţi, care rătăcea printre morminte. Chiar şi în întunericul acela, am văzut că arăta extrem de slab, ca un schelet îmbrăcat într-un costum negru, de parcă unul dintre vecinii lui Noah ieşise din sicriul său şi plecase în vizită.

Bărbatul se opri în dreptul şirului de morminte printre care stăteam eu, împreună cu Orson, şi studie un obiect ciudat pe care-l ţinea în mîna stîngă. Mi s-a părut că obiectul respectiv avea mărimea unui telefon celular şi că dispunea de un afişaj luminos.

Individul apăsă nişte taste. Muzica stranie a notelor electronice străbătu cimitirul. Se deosebea de tonul telefonului.

Deoarece o eşarfă de nori acoperise luna, străinul îşi apropie ecranul verde de faţă, ca să vadă mai bine datele – de orice fel or fi fost ele –, iar lumina aceea slabă a fost suficientă ca să-l identific. Nu-i vedeam părul roşu, nici ochii căprui, dar figura, chiar şi văzută din profil, îmi era cunoscută: Jesse Pinn, asistentul antreprenorului de pompe funebre.

Nu-şi dăduse seama de prezenţa mea şi a lui Orson, cu toate că ne aflam la doar zece metri în stînga lui.

Ne-am prefăcut că sîntem din granit. Orson nu mai mîrîia, deşi foşnetul stejarilor agitaţi de briză ar fi acoperit sunetul scos de el.

Pinn îşi ridică privirea de pe aparat, se uită în dreapta, către biserica St. Bernadette, apoi îşi privi din nou ecranul. În cele din urmă se îndreptă către biserică.

Nu-şi dăduse seama de prezenţa noastră, deşi ne aflam la mai puţin de zece metri de el!

M-am uitat la Orson.

El s-a uitat la mine.

Ne-am luat după Pinn, uitînd de veverite.

17

Antreprenorul de pompe funebre se duse în grabă în spatele bisericii, fără să se uite măcar o dată în urma lui. A coborît pe o scară din piatră care ducea la uşa subsolului.

L-am urmărit de aproape, ca să nu-l scap din ochi. M-am oprit la trei metri de capul scărilor, într-o parte, şi m-am uitat în jos, la individ.

Dacă s-ar fi întors şi ar fi privit în sus, m-ar fi zărit înainte să apuc să mă ascund. Însă nu eram îngrijorat, pentru că Pinn părea atît de cufundat în ceea ce făcea, încît nu i-ar fi atras atenţia nici măcar trîmbiţele Judecăţii de Apoi şi tărăboiul făcut de morţii care se ridicau din morminte.

Cioclul examină aparatul misterios pe care îl ţinea în mînă, apoi îl opri şi-l vîrî în buzunarul interior al hainei. Scoase din alt buzunar un al doilea instrument, dar lumina era prea slabă ca să văd ce ţinea în mînă. Spre deosebire de primul aparat, acesta nu avea nici o parte luminoasă.

Prin susurul vîntului şi prin foşnetul frunzelor de stejar, am auzit totuşi o serie de clinchete şi zăngănituri. Acestea fură urmate de un pocnet, apoi de un al doilea şi de un al treilea.

La a patra pocnitură, mi s-a părut că recunosc sunetul. Un pistol Lockaid pentru descuiat broaştele. Dispozitivul are o lamă subţire, care trebuie vîrîtă în canalul pentru cheie, sub mecanismul broaştei. Cînd apeşi pe trăgaci, un arc de oţel sare în sus şi împinge bolţurile încuietorii.

Manuel Ramirez îmi făcuse o demonstraţie, cu cîţiva ani în urmă. Pistoalele pentru descuiat broaştele se vînd numai secţiilor de poliţie. Este interzisă posesia unui Lockaid de către civili.

Deşi Jesse Pinn avea o mutră compătimitoare la fel de convingătoare ca a lui Sandy Kirk, totuşi, ca să ascundă un delict grav, incinerase în cuptorul crematoriului victima unui asasinat. Ca urmare, nu cred că-i păsa că încalcă legea care-i interzicea să posede un Lockaid. Poate că avea şi el limitele lui. Poate că n-ar fi fost în stare să împingă o călugăriţă într-o rîpă, fără să aibă un motiv serios. Cu toate acestea, mi-am amintit de mutra lui Pinn din momentul în care se apropiase de fereastra crematoriului cu cîteva ore în urmă şi mi-am dat seama că biata călugăriţă n-avea nici o şansă.

Cioclul avu nevoie de cinci încercări ca să descuie broasca. După aceea îşi puse Lockaid-ul în buzunar.

Cînd Pinn împinse uşa, am văzut că subsolul fără ferestre era luminat. Individul rămase în prag cam o jumătate de minut, ascultînd, cu umerii osoşi înclinaţi spre stînga şi capul plecat uşor spre dreapta. Părul lui, bătut de vînt, se agita asemenea paielor. Deodată, Pinn se aşeză într-o poziţie mai bună, ca o sperietoare de ciori care se însufleţeşte subit şi se desprinde de pe par. Apoi individul intră în clădire, lăsînd uşa întredeschisă în urma sa.

– Stai pe loc, i-am şoptit eu lui Orson.

Apoi am coborît pe trepte. Cîinele meu cel întotdeauna ascultător mă urmă.

Am pus urechea lîngă uşa deschisă pe jumătate. N-am auzit nimic.

Orson îşi vîrî botul în deschizătura lată de vreo patruzeci de centimetri, adulmecînd. L-am atins uşor pe creştet, dar nu şi-a tras botul afară.

M-am aplecat deasupra cîinelui şi mi-am vîrît şi eu capul în deschizătură, nu ca să adulmec, ci ca să văd ce-i înăuntru. Mi-am mijit ochii, din cauza luminii fluorescente, şi am zărit o încăpere cu laturile de aproximativ şapte, respectiv doisprezece metri, cu pereţii şi cu tavanul din ciment, plină cu echipamente care deserveau biserica şi încăperile în care se ţinea şcoala de duminică: cinci cuptoare cu gaz, un boiler panouri electrice şi maşinării pe care nu le-am recunoscut.

Jesse Pinn străbătuse trei sferturi din acea primă încăpere şi se apropia de o uşă închisă, din partea opusă a camerei. Era cu spatele la mine.

M-am îndepărtat de lîngă uşă şi am scos cutia cu ochelari din buzunarul cămăşii. Închizătoarea cu „arici" a cutiei s-a deschis cu un sunet care m-a făcut să mă gîndesc la un şarpe care trage vînturi. Nu ştiu de unde mi-a venit o asemenea idee, pentru că *n-am auzit niciodată* un şarpe trăgînd vînturi. Imaginaţia mea bogată, despre care am amintit, luase o turnură scatologică.

După ce mi-am pus ochelarii, m-am uitat din nou înăuntru. Pinn dispăruse în cea de-a doua încăpere din subsol. Uşa din depărtare rămăsese şi ea întredeschisă, iar dincolo de ea se zărea lumină.

– Podeaua e din ciment, am şoptit eu. Pantofii mei Nike nu vor scoate nici un sunet, dar labele tale vor bocăni. Rămîi aici.

Am deschis uşa din faţa mea şi am intrat în subsol.

Orson rămase afară, la capătul scării. Poate că de data asta mă ascultase pentru că-i dădusem o justificare logică.

Sau poate că adulmecase ceva şi bănuia că nu-i bine să meargă mai departe. Cîinii au simţul olfactiv de o mie de ori mai ascuţit decît al nostru, iar acesta le oferă mai multe date decît le oferă oamenilor toate simţurile lor la un loc.

Avînd ochelarii de soare, eram ferit de lumină, dar vedeam suficient de bine ca să mă orientez prin încăpere. Am evitat spaţiul deschis din centru şi am rămas în apropierea cuptoarelor şi a celorlalte echipamente. Acolo puteam să mă ascund într-o nişă, dacă auzeam că se întoarce Jesse Pinn.

Timpul şi sudoarea diminuaseră efectul cremei de pe faţa şi de pe mîinile mele, dar mă bazam pe faptul că stratul de funingine mă va apăra. Mîinile mele păreau îmbrăcate în mănuşi negre de mătase. Am presupus că şi faţa mea arăta la fel.

Cînd am ajuns la uşa interioară, am auzit două voci, amîndouă de bărbaţi. Una îi aparţinea lui Pinn. Vocile sunau slab, înfundat. Nu înţelegeam ce spuneau indivizii.

M-am uitat spre uşa care dădea afară. Orson mă privea, avînd o ureche ciulită şi una bleagă.

Dincolo de uşa interioară se întindea o încăpere lungă, îngustă şi aproape goală. Doar cîteva dintre lămpile din tavan – care atîrnau de sîrme printre ţevile de apă şi conductele pentru calorifere – fuseseră aprinse, dar nu mi-am scos ochelarii de soare.

În cele din urmă, mi-am dat seama că încăperea respectivă făcea parte dintr-o cameră în formă de L, iar acea parte din dreapta era mai lungă şi mai lată decît prima parte a încăperii, dar la fel de slab luminată. Această a doua parte servea drept magazie. Am trecut pe lîngă cutii cu alimente, podoabe pentru diferite sărbători şi celebrări, precum şi pe lîngă dulapuri pline cu registrele bisericii. Umbra mă înconjura din toate părţile, ca un grup de călugări purtînd rase. Mi-am scos ochelarii.

Vocile deveneau tot mai puternice, dar acustica locului mă împiedica să înţeleg vreun cuvînt. Pinn nu striga, dar se vedea că-i furios. Am dedus acest lucru din tonul ameninţător al glasului său. Se părea că individul celălalt încerca să-l liniştească pe antreprenorul de pompe funebre.

Pe jumătate din lăţimea camerei fusese aranjată o reprezentare în mărime naturală a naşterii lui Iisus. Nu apăreau acolo doar Iosif şi Sfînta Fecioară, împreună cu pruncul sfînt, ci toată povestea cu ieslea şi magii, erau acolo cămile, măgari, miei şi îngeri care suflau în trîmbiţe. Grajdul fusese făcut din scînduri, iar mormanele de fîn erau reale. Oamenii şi animalele fuseseră făcuţi din ipsos întins peste schelete din şipci şi sîrmă. Hainele şi figurile fuseseră pictate de un artist talentat şi acoperite cu lac, ca să fie protejate împotriva apei. Lacul le dădea o strălucire supranaturală, chiar şi în lumina aceea slabă. Judecînd după sculele, vopselele şi alte materiale aflate la marginea grupului, mi-am dat seama că acesta fusese reparat, urmînd ca, după ce statuile se uscau, întreaga scenă să fie acoperită şi păstrată cu grijă pînă la următorul Crăciun.

Dornic să înţeleg ceva din conversaţia lui Pinn cu necunoscutul, m-am strecurat pe lîngă statui. Unele dintre ele erau mai înalte decît mine. Scena mă zăpăcea, deoarece elementele componente nu fuseseră aşezate în locurile cuvenite, nici unul dintre ele nu se afla în poziţia potrivită. Unul dintre magi stătea cu nasul în trompeta unui înger.

Iosif părea că discută cu o cămilă. Micul Iisus stătea întins în iesle, care fusese aşezată pe un balot de fîn. Maria se uita cu admiraţie şi cu un zîmbet fericit întipărit pe chip, însă nu la pruncul sfînt, ci la o găleată de tablă. Iar alt mag părea că se uită în fundul unei cămile.

Mi-am făcut loc printre personajele acelea năucitoare. M-am strecurat printre ele şi m-am ascuns după un înger care cînta la lăută. Stăteam în întuneric, dar, cînd m-am uitat pe după aripa acoperită cu pene a îngerului, l-am văzut pe Jesse Pinn la vreo şapte metri de mine, în lumină, răţoindu-se la un alt bărbat, care stătea lîngă scările care duceau către parterul bisericii.

– Ai fost avertizat, răcni Pinn. De cîte *ori* ai fost avertizat?

La început nu l-am văzut pe individul cu care vorbea Pinn, pentru că cioclul se afla între mine şi el. Tipul răspunse liniştit, cu voce joasă. N-am auzit ce spusese.

Antreprenorul de pompe funebre părea dezgustat şi începu să se plimbe agitat, trecîndu-şi mîna prin părul ciufulit.

Atunci mi-am dat seama că al doilea bărbat era părintele Tom Eliot, parohul bisericii St. Bernadette.

– Tîmpitule, idiotule! zise furios şi plin de amărăciune Pinn.

Părintele Tom era un om de un metru şi şaptezeci de centimetri, dolofan, cu figura expresivă şi mobilă a unui comedian înnăscut. Nu făceam parte din parohia sa – nici din alta –, dar discutasem cu el de mai multe ori şi mi se păruse că era un om deosebit de amabil, cu simţul umorului şi cu autoironie, şi care avea un entuziasm aproape copilăresc pentru viaţă. Nu-mi fusese greu să înţeleg de ce-l adorau enoriaşii săi.

Pinn nu-l adora. Cioclul ridică o mînă scheletică şi îndreptă un deget osos către preot:

– Mă scîrbeşti!

Se părea că părintele Tom prefera să suporte insulta fără să răspundă.

În timp ce se plimba, Pinn spinteca aerul cu muchia palmei, furios, ca şi cum ar fi încercat să-şi sculpteze cuvintele, încît preotul să priceapă adevărul acestora.

– Nu mai acceptăm prostiile tale, nu mai acceptăm să te amesteci. N-o să te ameninţ că o să-ţi rup dinţii, deşi mi-ar face mare plăcere să fac asta. Nu-mi place să dansez, dar aş dansa cu bucurie pe *mutra* ta. N-o să te mai ameninţ, nici acum, nici altă dată. N-o să te ameninţ că o să-*i* trimit după tine, pentru că, de fapt, asta ţi-ar plăcea, părinte Eliot, martirul care pătimeşte pentru Dumnezeu. Ţi-ar plăcea să fii martir, ai fi dispus să suferi o asemenea moarte fără să te plîngi!

Părintele Tom rămase cu capul plecat, cu braţele lipite de trup, ca şi cum ar fi aşteptat răbdător să treacă furtuna.

Pasivitatea preotului îl enerva pe Pinn. Antreprenorul de pompe funebre îşi încleştă mîna dreaptă şi lovi cu pumnul în palma mîinii stîngi, de parcă ar fi avut nevoie să audă zgomotul cărnii izbind în carne. Vocea sa părea plină de furie şi dispreţ:

– O să te trezeşti într-o noapte, iar ei vor năvăli peste tine. Poate că te vor ataca prin surprindere, în clopotniţă sau în sacristie, cînd vei sta îngenuncheat, iar tu vei capitula în faţa lor în extaz, într-un extaz bolnăvicios, *delectîndu-te* din cauza durerii, suferind pentru Dumnezeul tău – pentru că aşa vezi tu lucrurile –, suferind pentru Dumnezeul tău mort, suferind ca să ajungi în rai. Tîmpitule! Cretinule! Ba chiar o să te rogi pentru ei, o să te rogi din suflet, în timp ce ei te vor face bucăţi! Nu-i aşa, popă?

La toate acestea, preotul cel dolofan răspunse doar privind în jos şi îndurînd totul în tăcere.

Mie îmi era greu să tac. Aveam întrebări pe care voiam să i le pun lui Jesse Pinn. O mulţime de întrebări.

Însă în subsolul acela nu exista focul vreunui crematoriu, în care să-i ţin picioarele ca să-l oblig să-mi răspundă.

Pinn se opri din mers şi rămase în faţa părintelui Tom.

– N-o să te mai ameninţ, popă. N-are nici un rost. Asta te-ar face să crezi că suferi pentru Dumnezeu. Deci, dacă o să ne stai în cale, o s-o distrugem pe sora ta. Pe frumoasa Laura.

Părintele Tom îşi ridică încet capul şi-l privi în ochi pe Pinn, dar nu spuse nimic.

– O s-o omor cu mîna mea, făgădui Pinn. Cu pistolul ăsta.

Scoase o armă din interiorul hainei – probabil dintr-un toc de umăr. Chiar de la distanţă şi în lumina aceea slabă, am zărit că pistolul avea o ţeavă neobişnuit de lungă.

Cu un gest de apărare, am vîrît mîna în buzunarul jachetei şi am atins patul Glock-ului.

– Daţi-i drumul, zise preotul.

– N-o să-i dăm niciodată drumul. Este prea... interesantă. Numai că, înainte s-o ucid pe Laura, o s-o violez. Arată încă bine, chiar dacă a devenit ciudată.

Laura Eliot, prietenă şi colegă a mamei mele, fusese o femeie drăguţă. Deşi n-o văzusem de mai bine de un an, mi-am amintit figura ei. Se spunea că obţinuse o slujbă în San Diego, după ce postul ei de la Ashdon fusese desfiinţat. Eu şi tata primiserăm o scrisoare de la Laura. Fuseserăm dezamăgiţi că nu venise personal să-şi ia rămas-bun. Se părea că asta fusese doar o poveste menită să ascundă adevărul şi că Laura se afla încă în zonă, fiind reţinută împotriva voinţei sale.

În cele din urmă, părintele Tom îşi regăsi glasul şi spuse:

– Să te ajute Dumnezeu!

– N-am nevoie de ajutor, răspunse Pinn. Cînd o să-i vîr pistolul în gură, o să-i zic, înainte să apăs pe trăgaci, că fratele ei spune că o să-i vadă fiul, că o să-l întîlnească în iad. Apoi o să-i zbor creierii.

– Să mă ajute Dumnezeu!

– Ce-ai spus, popă? întrebă Pinn, ironic.

Părintele Tom nu-i răspunse.

– Ai zis cumva „Să mă ajute Dumnezeu“? rîse Pinn. Să te ajute Dumnezeu? Nu prea cred. Nu mai faci parte dintre cei din tabăra Sa.

Această afirmaţie ciudată îl făcu pe părintele Tom să se dea înapoi, pînă ajunse cu spatele de perete, şi să-şi acopere faţa cu mîinile. Nu eram sigur, dar aveam impresia că plîngea.

– Imaginează-ţi figura frumoasă a surorii tale, zise antreprenorul de pompe funebre. Iar acum imaginează-ţi că structura osoasă a acestei figuri se răsuceşte, se deformează, iar creştetul craniului ei explodează.

Pinn trase cu pistolul în tavan. Ţeava armei era lungă din cauză că-i fusese adăugat un amortizor. Ca urmare, în loc să răsune o bubuitură puternică, s-a auzit un sunet de parcă cineva ar fi izbit o pernă cu pumnul.

În aceeaşi clipă – şi cu un *bang!* puternic – glonţul lovi rama dreptunghiulară de metal a lămpii care atîrna chiar deasupra cioclului. Tubul fluorescent nu se sparse, dar lampa se zbătu puternic în lanţul lung care o susţinea, iar o lamă de lumină rece descrise arcuri de cerc prin încăpere, ca o seceră în timpul recoltei.

Deşi Pinn nu se mişcase din loc, din cauza legănării oarecum ritmice a luminii aveai impresia că umbra sa de sperietoare de ciori se repezea la celelalte umbre, care zburau în toate părţile ca nişte mierle. Apoi cioclul îşi vîrî pistolul în tocul de sub haină.

În timp ce lanţurile care susţineau dispozitivul de fixare al lămpii se răsuceau, firele electrice se frecau unul de celălalt suficient de puternic ca să producă un sunet straniu, de parcă nişte băieţi care slujeau la altar – băieţi cu ochi de şopîrlă şi îmbrăcaţi în sutane şi stihare pline de sînge – ar fi sunat din nişte clopoţei nemelodioşi, pentru o liturghie satanică.

Muzica stridentă şi umbrele care făceau tumbe păreau să-l tulbure pe Jesse Pinn. Individul scoase un strigăt neomenesc, primitiv, ca de psihopat, un urlet de felul celor care te trezesc uneori noaptea şi te fac să te întrebi din ce specie făcea parte cel care le-a scos. În timp ce sunetul – însoţit de stropi de salivă – ţîşnea de pe buzele sale, Pinn îi dădu preotului în piept două lovituri puternice cu pumnii.

Am ieşit repede din spatele îngerului care cînta la lăută şi am încercat să scot Glock-ul, dar arma se agăţase în pînza buzunarului.

În timp ce părintele Tom se aplecase din cauza loviturilor, Pinn îşi împreunase mîinile şi-l izbise pe preot în ceafă.

Părintele Tom se prăbuşi pe podea, iar eu am reuşit, în cele din urmă, să-mi scot pistolul din buzunar.

Pinn îi trase preotului un şut în coaste.

Am ridicat Glock-ul, l-am îndreptat spre spatele lui Pinn şi am pornit dispozitivul laser pentru ochire. În timp ce punctul roşu al morţii apăru între umerii individului, mă pregăteam să strig: „Ajunge!“, dar antreprenorul de pompe funebre se opri şi se îndepărtă de preot.

Am rămas tăcut, iar Pinn îi spuse părintelui Tom:

– Dacă nu eşti o parte a soluţiei, înseamnă că eşti o parte a problemei. Dacă nu poţi fi o parte a viitorului, atunci dă-te naibii din drum!

Părea o frază de despărţire. Am stins dispozitivul laser de ochire şi m-am ascuns din nou după înger, tocmai în clipa în care cioclul se răsuci, îndepărtîndu-se de cleric. Individul nu mă zări.

Jesse Pinn plecă, acompaniat de cîntecul lanţurilor, pe drumul pe care venise. Sunetul acela bizar părea a nu veni de deasupra, ci chiar din el, de parcă în sîngele lui ar fi mişunat roiuri de lăcuste. Umbra sa se îndreptă în faţă, apoi sări în urma lui, în timp ce cioclul trecea pe sub spada de lumină ce ţîşnea din lampa care se legăna, apoi deveni o parte a beznei, atunci cînd Pinn dădu colţul în celălalt braţ al încăperii în formă de L.

Mi-am vîrît pistolul în buzunar.

Din ascunzătoarea mea, l-am privit pe părintele Tom Eliot. Zăcea la capătul scărilor, în poziţie de fetus.

M-am gîndit să mă duc să văd dacă e grav rănit şi să aflu tot ce se putea despre motivele care duseseră la confruntarea la care tocmai asistasem, dar nu prea aveam chef să se ştie de prezenţa mea acolo. Am rămas unde mă aflam.

Orice duşman al lui Jesse Pinn putea să-mi fie aliat. Însă nu puteam fi sigur de buna credinţă a părintelui Tom. Deşi erau adversari, preotul şi antreprenorul de pompe funebre acţionau în aceeaşi lume subterană misterioasă, despre care nu ştiusem nimic pînă în noaptea aceea, deci fiecare dintre ei avea mai multe lucruri în comun cu celălalt decît cu mine. Îmi puteam imagina că, atunci cînd o să mă vadă, părintele Tom o să-l cheme în ajutor pe Jesse Pinn, iar cioclul o să vină în goană, cu pulpanele hainei negre fîlfîind şi scoţînd dintre buzele-i subţiri urletul acela neomenesc.

În afară de asta, se părea că Pinn şi oamenii lui o ţineau prizonieră pe sora preotului. Acest lucru le permitea să-l manevreze pe părintele Tom după cum voiau.

Muzica înfiorătoare a lanţurilor care se răsuceau îşi reduse intensitatea, iar spada de lumină descrise arcuri de cerc tot mai mici.

Fără să protesteze, fără măcar să scoată vreun geamăt involuntar, preotul se ridică în genunchi, apoi în picioare. Nu putea să

stea drept, ci ghemuit ca o maimuţă, şi nu mai avea nimic comic în trup sau pe figură. Începu să urce pe treptele care scîrţîiau, chinuindu-se, ţinîndu-se cu o mînă de balustradă, străduindu-se să ajungă în biserica de deasupra.

Cînd avea să atingă ultima treaptă, urma să stingă lumina, iar eu aveam să rămîn acolo, într-o beznă pe care ar fi găsit-o greu de suportat chiar şi St. Bernadette, autoarea miracolelor de la Lourdes. Venise timpul să plec.

Înainte să plec printre statuile în mărime naturală ale scenei naşterii Domnului, m-am uitat pentru prima oară la figura îngerului care cînta la lăută, aflat în faţa mea. Am descoperit că avea ochii albaştri, la fel ca ai mei. Am privit şi celelalte trăsături din ipsos acoperit cu lac şi, în ciuda luminii slabe, am fost convins că îngerul avea trăsăturile mele.

Asemănarea m-a zăpăcit. Am încercat să înţeleg cum de se afla acolo un înger Christopher Snow, care mă aştepta. Îmi văzusem rareori faţa la lumină puternică, dar o cunoşteam din oglinda aflată în camera mea slab luminată, iar în subsolul acela semiobscuritatea era similară celei de acasă. Nu încăpea urmă de îndoială, eram eu, fericit cum nu fusesem niciodată, idealizat, dar eram eu însumi.

După experienţa trăită în garajul spitalului, fiecare incident sau obiect părea că are o anumită semnificaţie. Nu mai puteam să-mi imaginez că-i vorba despre o pură coincidenţă. Lumea era stranie, în orice direcţie aş fi privit.

Sigur, drumul cert către nebunie consta în a-ţi închipui că *totul* este rezultatul unei conspiraţii complicate, dirijate de manipulatori de elită, care văd totul şi cunosc totul. Persoanele sănătoase ştiu că oamenii nu sînt în stare să întreţină conspiraţii la scară mare, pentru că defectele care ne caracterizează ca specie sînt lipsa de atenţie acordată detaliilor, tendinţa de a fi cuprins de panică şi incapacitatea de a-ţi ţine gura. La nivel cosmic vorbind, abia sîntem în stare să ne legăm şireturile. Dacă există o ordine secretă în univers, aceasta nu-i făcută de noi. Mai mult, probabil că nu sîntem în stare s-o înţelegem.

Preotul urcase o treime din scară.

Eu mă uitam stupefiat la înger.

În fiecare an, în perioada Crăciunului, mersesem cu bicicleta în timpul multor nopți pe strada pe care se află biserica St. Bernadette. Scena nașterii Domnului fusese aranjată întotdeauna pe o pajiște din fața bisericii, fiecare statuie la locul ei, fără ca vreun mag aducător de daruri să se uite ca un proctolog la vreo cămilă. Îngerul acela nu se aflase printre celelalte statui. Sau eu nu-mi dădusem seama că se afla acolo. Explicația cea mai credibilă era că statuia fusese luminată prea puternic și nu riscasem s-o privesc. Îngerul Christopher Snow făcuse parte din scenă, dar eu nu mă uitasem la el.

Preotul ajunsese la jumătatea scării și urca mai repede.

Apoi mi-am amintit că Angela Ferryman asista la slujba care se ținea la St. Bernadette. Avînd în vedere talentul ei de a face păpuși, probabil că participase la realizarea scenei nașterii Domnului.

Cu asta, misterul se lămurea.

Totuși, nu înțelegeam de ce Angela ar fi făcut un înger care să aibă figura mea. Dacă trăsăturile mele trebuiau neapărat introduse în scena aceea, atunci ar fi fost tocmai potrivite pentru măgar. Se vedea că părerea Angelei despre mine era mult mai bună decît cea pe care o aveam eu însumi.

Fără să vreau, mi-a venit în minte imaginea Angelei, așa cum o văzusem ultima oară, zăcînd pe podeaua băii, cu ochii îndreptați spre ceva aflat mai departe decît constelația Andromedei, cu capul sprijinit de vasul toaletei, cu gîtul spintecat.

Brusc, mi-am dat seama că pierdusem din vedere un amănunt important atunci cînd îi găsisem trupul. Scîrbit de stropii de sînge, cuprins de mîhnire, fiind într-o stare de șoc și cuprins de teamă, nu mă uitasem prea atent la ea – așa cum evitasem să mă uit la figurile puternic luminate ale scenei nașterii Domnului, aflate lîngă biserică. Văzusem ceva important, dar nu-l înregistrasem conștient. Iar acum subconștientul meu îmi atrăgea atenția asupra acestui lucru.

În momentul în care părintele Tom ajunse la capătul scărilor, izbucni în suspine. Rămase pe palier și începu să plîngă.

Nu-mi aminteam figura Angelei. Probabil că abia mai tîrziu voi fi în stare să-mi examinez memoria.

M-am strecurat în tăcere de lîngă înger către cămilă, apoi lîngă magi, am ajuns lîngă Iosif, lîngă măgar, lîngă Sfînta Fecioară, lîngă miel, am trecut pe lîngă dulapurile cu registre, pe lîngă cutiile cu provizii, am ajuns în spațiul mai scurt și mai îngust în care fuseseră depozitate puține lucruri și am nimerit ușa care dădea în camera cu instalații.

Sunetele scoase de preotul care jelea răsunau între pereții din ciment, scăzînd în intensitate pînă cînd ajunseră să semene cu plînsul unei entități care abia reușea să se facă auzită prin bariera rece dintre lumea aceasta și cea de dincolo.

Mi-am amintit cu amărăciune de jalea tatălui meu, la morga Spitalului Milosteniei, din noaptea în care murise mama.

Din motive pe care nu le-am înțeles pe deplin, mi-am ascuns întotdeauna propria jale. Cînd simțeam că eram gata să țip, strîngeam din dinți pînă înlăturam toată energia acelui strigăt, lăsîndu-l neexprimat.

În timpul somnului scrîșnesc din dinți și mă trezesc uneori cu dureri de fălci. Poate că mi-e teamă să nu dau glas în timpul viselor unor sentimente pe care am preferat să nu le exprim în stare de trezie.

În timp ce mergeam prin subsolul bisericii, mă așteptam ca antreprenorul de pompe funebre – alb la față și cu ochii ca niște pustule însîngerate, vechi de-o zi – să sară asupra mea de undeva de deasupra, să mă prindă de picioare țîșnind din întuneric sau să năvălească din ușa unui cuptor. Dar cioclul nu mă pîndise de-a lungul drumului.

Cînd am ajuns afară, Orson veni lîngă mine, ieșind dintre mormintele între care se ascunsese de Pinn. După comportarea cîinelui, am înțeles că antreprenorul de pompe funebre plecase.

Orson mă privi plin de curiozitate – sau mi-am imaginat că mă privea astfel –, iar eu i-am zis:

– Nu știu ce se întîmplă aici. Nu știu ce înseamnă toate astea.

Cîinele păru că se îndoiește. Avea un adevărat talent în a părea că se îndoiește.

– E adevărat, am insistat eu.

M-am dus să-mi iau bicicleta, însoțit de Orson. Îngerul de granit care o păzea nu semăna cu mine.

Vîntul puternic se transformase într-o briză mîngîietoare, iar stejarii rămîneau tăcuți.

Un filigran de nori aluneca, argintiu, peste argintul lunii.

Un nor de fum ieșea din cămin, se scurgea de pe acoperișul bisericii și cobora spre copaci. Se întorseseră și cîteva privighetori, de parcă pămîntul cimitirului devenise din nou sfînt abia după ce Pinn plecase de pe el.

Îmi țineam bicicleta de ghidon. Am privit șirul de morminte și am spus:

– „... Întunericul deveni solid în jurul lor, transformîndu-se apoi în pămînt." Este un citat din Louise Glück, o mare poetă.

Orson mormăi, ca și cum m-ar fi aprobat.

– Nu știu ce se întîmplă aici, dar cred că vor muri o mulțime de oameni înainte să se termine povestea asta. Se pare că unii dintre ei vor fi oameni la care ținem. Poate că voi fi și eu printre ei. Sau tu.

Orson mă privi solemn.

M-am uitat către străzile orașului meu natal, care deveniseră mai înspăimîntătoare decît un osuar.

– Hai să bem o bere, am zis eu.

M-am urcat pe bicicletă, iar Orson dansă un dans cîinesc prin iarba cimitirului. Apoi, pentru un timp, i-am părăsit pe cei morți.

PARTEA A TREIA

MIEZUL NOPȚII

18

Vila este reşedinţa ideală pentru un maestru al planşei de surfing, cum este Bobby. Clădirea se află pe cornul sudic al golfului, departe, către vîrf, fiind singura construcţie pe o distanţă de mai bine de un kilometru. O înconjoară stînci de care se sparg valuri.

Luminile casei lui Bobby Halloway par atît de îndepărtate de cele de pe curba interioară a golfului, încît turiştii presupun că văd un vapor ancorat în canal, dincolo de apele noastre agitate. Pentru cei care locuiesc de multă vreme în zonă, vila reprezintă un punct de reper.

Clădirea a fost ridicată cu patruzeci şi cinci de ani în urmă, înainte de stabilirea multor restricţii privind construcţiile de pe coastă. Nu a avut niciodată vecini, pentru că în zilele acelea exista o mulţime de pămînt ieftin de-a lungul ţărmului, unde vîntul şi vremea erau mai suportabile decît în vîrful cornului şi unde existau străzi şi posibilitatea de a te conecta la utilităţile publice. Atunci cînd loturile de pe ţărm – şi colinele din spatele lor – se umpluseră, regulile emise de Comisia Californiei pentru Ocrotirea Ţărmului făcuseră imposibilă ridicarea de locuinţe pe coarnele golfului.

Însă o clauză favorabilă a legii, emisă cu mult timp înainte ca vila să ajungă în stăpînirea lui Bobby, stabilise că toate clădirile înălţate înainte de apariţia legii puteau fi păstrate. Bobby intenţiona să locuiască pînă la moarte în vila aceea unică, înconjurată de zgomotul valurilor care se spărgeau. Dorea să locuiască acolo măcar pînă la jumătatea primului secol al noului mileniu.

De-a lungul cornului nu există vreun drum pavat sau pietruit, ci doar o cărare stîncoasă lată, flancată de dune joase, ţinute cu greu în loc de iarba rară, înaltă, specifică ţărmului.

Coarnele care înconjoară golful sînt formaţiuni naturale, nişte peninsule curbate, rămăşiţe ale marginii unui imens vulcan stins. Golful însuşi este craterul vulcanului, acoperit cu nisip purtat de valuri în milioane de ani. Către ţărm, cornul sudic are o lăţime de o sută sau chiar o sută treizeci de metri, dar se îngustează pînă la circa treizeci de metri spre vîrf.

După ce am parcurs două treimi din drumul către casa lui Bobby, a trebuit să cobor de pe bicicletă şi să merg pe jos. Peste drumul pietros se întinseseră grămezi de nisip, de vreo douăzeci-treizeci de centimetri. Nu reprezentau un obstacol pentru jeep-ul cu tracţiune pe patru roţi al lui Bobby, dar mie îmi era greu să pedalez prin ele.

Mersul pe jos mă liniştea de obicei şi mă îndemna să meditez. În noaptea aceea cornul era liniştit, dar mi se părea străin, ca o creastă de munte de pe Lună. Mă tot uitam în urmă, aşteptîndu-mă să văd că se ţine cineva după mine.

Vila cu un singur etaj a fost construită din lemn de tek, cu acoperiş din şindrilă de cedru. Lemnul îmbătrînit, care căpătase o culoare cenuşiu-argintie, primea mîngîierile luminii lunii aşa cum trupul unei femei primeşte atingerea unui amant. Pe trei laturi ale casei se întinde o verandă, plină cu balansoare şi planşe de surfing.

Nu există copaci. Peisajul e alcătuit doar din nisip şi din iarba sălbatică de pe ţărm. Oricum, ochiul nu-i încîntat de imaginile apropiate, ci e atras de cer, de mare şi de luminile scînteietoare din Moolinght Bay, care par mai îndepărtate decît sînt în realitate.

Venise timpul să-mi potolesc nervii. Mi-am rezemat bicicleta de balustrada din faţă a verandei şi am mers mai departe, către capătul peninsulei. Acolo am stat împreună cu Orson la marginea pantei care cobora zece metri, pînă la nivelul mării.

Valurile erau mici, ar fi fost greu să găseşti unul care să te poarte pe creasta lui, iar, dacă ai fi găsit, aventura n-ar fi durat prea mult. Mareea era lentă, deşi ne aflam în al patrulea pătrar al lunii.

Valurile arătau aşa neputincioase şi din cauza vîntului dinspre ţărm, care se simţea puternic aici, nu ca în oraş.

Vîntul dinspre larg e cel mai bun – netezeşte suprafaţa oceanului. Înlătură spuma de pe creasta valurilor, le face să dureze mai mult şi să devină convexe înainte să se spargă.

Eu şi Bobby practicam surfingul de cînd aveam unsprezece ani. El îl practica singur ziua, apoi împreună cu mine, noaptea. Mulţi surferi călăresc valurile la lumina lunii, puţini o fac după ce luna apune, dar mie şi lui Bobby ne plac foarte mult valurile din timpul furtunii, cînd pe cer nu se vede nici măcar o stea.

Am fost împreună începători, am devenit împreună fanatici ai surfingului – aşa-zişii nazişti ai surfingului – înainte de a împlini paisprezece ani şi am ajuns maeştrii ai planşei de surf cam pe vremea cînd Bobby a terminat liceul, iar eu mi-am dat examenele care-mi echivalau studiile făcute acasă. Bobby este acum mai mult decît un maestru al planşei, este ceea ce se numeşte un *surf mensch*, iar oamenii din toată lumea îl caută ca să afle unde se vor sparge valurile cele mari.

Doamne, cît de mult îmi place marea pe timp de noapte! Marea e întuneric distilat, transformat în lichid. Nicăieri nu mă simt mai în largul meu decît în talazurile negre. Singura lumină care apare în ocean este cea a planctonului bioluminescent, care emite raze cînd e deranjat. Deşi poate face un val întreg să sclipească într-o nuanţă verde, intensă, strălucirea lui nu-mi deranjează ochii. Marea pe timp de noapte nu are nimic de care trebuie să mă ascund sau de care să-mi feresc privirea.

Cînd m-am întors la vilă, Bobby stătea în pragul uşii deschise. Fiindu-mi un adevărat prieten, ţinuse cont de boala mea, astfel că toate comutatoarele din casă sînt cu reostat, iar Bobby redusese nivelul de iluminare al becurilor.

Nu-mi dau seama cum de ştia că sosisem. Nici eu, nici Orson nu scoseserăm vreun sunet. Bobby ştie întotdeauna anumite lucruri.

Umbla desculţ chiar şi atunci, în martie, dar se îmbrăcase în blugi, nu în pantaloni scurţi sau în slip. Avea o cămaşă hawaiană – nu poartă niciodată alt model –, însă făcuse o concesie anotimpului:

sub cămașa cu mînecă scurtă îmbrăcase un pulover alb, de bumbac, cu mîneci lungi, strîns pe gît, care se potrivea nemaipomenit cu palmierii și cu papagalii de pe cămașă.

În timp ce urcam treptele verandei, Bobby îmi făcu *shaka* – semnul din mînă al surferilor, care-i mai ușor de făcut decît cel din *Star Trek*, care, probabil, a fost inspirat de *shaka*. Îți strîngi cele trei degete din mijloc în palmă, întinzi degetul mic și degetul mare, apoi legeni mîna. Asta înseamnă multe lucruri – salut, ce mai faci, grozavă vreme –, toate cu sens prietenesc. Nu poate fi considerat insultă decît dacă faci semnul cuiva care nu-i surfer, adică unui gangster din Los Angeles, iar în acest caz vei fi împușcat mortal.

Abia așteptam să-i povestesc tot ce se întîmplase de la apusul soarelui, dar Bobby preferă un mod de viață relaxat. Dacă s-ar mai relaxa un pic, ar fi mort. Cu excepția momentului în care călărește un val, apreciază liniștea. O prețuiește. Dacă vrei să fii prieten cu Bobby Halloway, trebuie să-i accepți modul de a fi. Nimic din cele ce se întîmplă la o distanță mai mare de un kilometru de plajă nu are suficientă importanță încît să-l îngrijoreze. Nici un eveniment nu-i atît de solemn sau de important ca să merite să-și pună o cravată. Reacționează mai bine la o conversație apatică decît la o pălăvrăgeală și preferă o sugestie unei afirmații directe.

– Dai o bere? l-am întrebat eu.

– Corona, Heineken sau la Löwenbräu?

– Vreau Corona.

În timp ce mă conducea spre camera de zi, Bobby zise:

– Ala cu coadă bea în noaptea asta?

– Dă-i o Heinie.

– Blondă sau brună?

– Brună.

– Înseamnă că a fost o noapte grea pentru cîini...

– Una foarte nasoală.

Vila are o cameră de zi mare, un birou în care Bobby urmărește valurile din toată lumea, un dormitor, o bucătărie și o baie. Pereții au fost făcuți din lemn de tek bine dat cu ulei, ferestrele sînt largi, podeaua e din plăci de ardezie, iar mobila e comodă.

Ca ornamente – în afară de decorul natural – există doar opt acuarele uimitoare, pictate de Pia Klick, o femeie pe care Bobby o iubește încă, deși ea l-a părăsit ca să-și petreacă timpul în golful Waimea, pe țărmul de nord al insulei Oahu. Bobby ar fi vrut să meargă cu ea, dar Pia i-a spus că trebuie să fie singură în Waimea – consideră că acolo se află locuința ei spirituală. Armonia și frumusețea locului ar trebui să-i ofere liniștea de care are nevoie ca să decidă dacă poate sau nu să-și îndure soarta. Nu știu ce înseamnă asta. Nici Bobby nu știe. Pia spusese că va lipsi o lună-două. Asta s-a întîmplat acum trei ani. Curentul din Waimea vine din ape extrem de adînci. Valurile sînt înalte, ca niște ziduri. Pia spune că sînt verzi ca jadul transparent. Uneori visez că merg pe țărmul acela și aud tunetul talazurilor care se sparg. Bobby o sună pe Pia o dată pe lună – sau îi telefonează ea. Uneori vorbesc cîteva minute, alteori pălăvrăgesc ore în șir. Pia nu-i cu alt bărbat. Îl iubește pe Bobby. E una dintre cele mai amabile, blînde și inteligente persoane pe care le-am cunoscut. Nu înțeleg de ce a plecat. Nici Bobby nu înțelege. Zilele trec. El așteaptă.

Cînd am ajuns în bucătărie, Bobby scoase o sticlă de Corona din frigider și mi-o întinse.

Am desfăcut-o și am sorbit o înghițitură. Fără lămîie, fără sare, fără pretenții.

Bobby aduse o sticlă de Heineken pentru Orson.

– Jumătate sau întreagă?

– E o noapte importantă, i-am răspuns eu, pentru că, în ciuda știrilor rele, pătrunsesem adînc în ritmul tropical din Ţara lui Bobby.

Prietenul meu goli sticla într-un castron de metal, pe care-l ținea pentru Orson. Pe castron scrisese cu litere negre: ROSEBUD. O referire la sania copilului din filmul *Cetățeanul Kane*, de Orson Welles.

Nu aveam intenția să-mi transform tovarășul canin într-un alcoolic. Nu bea bere în fiecare zi. De obicei, împărțim o sticlă. Dar îi place și nu vreau să-l lipsesc de această bucurie. Avînd în vedere greutatea lui considerabilă, nu se poate îmbăta cu o bere. Dar, dacă i-aș da două, s-ar putea să-mi demonstreze cum e „să te îmbeți ca un animal“.

În timp ce Orson îşi lipăia zgomotos berea, Bobby îşi deschise o Corona şi se rezemă de frigider.

Eu m-am rezemat de chiuvetă. Există o masă şi scaune, dar cînd intrăm în bucătărie, atît eu, cît şi Bobby preferăm să ne rezemăm de ceva.

Semănăm în multe privinţe. Avem aceeaşi înălţime, cam aceeaşi greutate şi aceeaşi structură fizică. Deşi el are părul de-un castaniu foarte închis şi ochii atît de negri, încît par a avea sclipiri albastre, multă lume ne crede fraţi.

Fiecare din noi are cîte o colecţie de umflături de pe urma surfingului. În timp ce stătea rezemat de frigider, Bobby îşi freca de zor cu călcîiul piciorului gol umflăturile de la celălalt picior. Aceste umflături sînt depozite de calciu care se dezvoltă din cauza presiunii constante a planşei de surfing. Te alegi cu aşa ceva pe degete şi pe partea de sus a picioarelor, din cauză că vîsleşti culcat pe burtă. Avem şi la genunchi, iar Bobby are şi pe coastele inferioare.

Eu nu sînt bronzat, aşa cum e Bobby. E mai mult decît bronzat. Tot anul arată ca un zeu cafeniu al soarelui, iar vara arată ca o bucată de pîine prăjită. Se joacă, fără să-i pese, cu melanoamele. S-ar putea ca într-o zi să moară din cauza soarelui după care aleargă şi de care eu mă feresc.

– Au fost nişte valuri grozave azi, zise el. De doi metri, cu formă perfectă.

– Acum par cam lente.

– Mda. S-au potolit la apusul soarelui.

Am băut, fiecare din berea lui, iar Orson lipăia de zor din castron.

– Aşadar, tatăl tău a murit, spuse Bobby.

Am dat din cap. Probabil că-i telefonase Sasha.

– Bine, zise el.

– Mda...

Bobby nu-i nici dur, nici insensibil. Voia să spună că era bine că tatăl meu scăpase de suferinţă.

Ne înţelegem fără să spunem multe cuvinte. Oamenii ne cred fraţi nu numai pentru că avem aceeaşi înălţime, statură sau structură fizică.

– Ai ajuns la timp la spital. Deci a fost grozav.

– A fost.

Nu m-a întrebat cum mă simţeam. Ştia.

– Aşadar, după ce ai fost la spital, ai cîntat vreo două melodii într-un spectacol în care ai jucat rolul unui negru.

Mi-am atins faţa mînjită de funingine cu mîna la fel de neagră şi i-am explicat:

– Cineva a ucis-o pe Angela Ferryman şi a dat foc casei ei, ca să ascundă crima. Am fost cît pe-aci să fac surfing pe marele *onaula-loa* din cer.

– Cine-i acel cineva?

– Nu ştiu. Aceiaşi indivizi au furat cadavrul tatălui meu.

Bobby sorbi din bere şi nu spuse nimic.

– Au ucis un vagabond şi i-au pus trupul în locul celui al tatălui meu. S-ar putea să nu vrei să afli asemenea lucruri.

Bobby se gîndi un timp, punînd în cumpănă înţelepciunea ignoranţei şi impulsul dat de curiozitate.

– Pot să uit ce-am auzit, dacă ăsta ţi se pare un lucru deştept.

Orson rîgîi. Berea îi face gaze.

În timp ce cîinele dădea din coadă şi se uita rugător către el, Bobby zise:

– Nu-ţi mai dau, faţă păroasă.

– Sînt flămînd, am intervenit eu.

– Şi murdar. Fă un duş, ia nişte haine de-ale mele. O să pregătesc nişte taco.

– Mă duc să înot.

– E frig.

– Cred că sînt 15 grade Celsius.

– Vorbesc despre temperatura apei. E mai bine să faci duş.

– Şi Orson are nevoie de baie.

– Ia-l sub duş. Avem destulă apă.

– Frumos din partea ta.

– Da. Sînt atît de creştin, că nu mai călăresc valurile, ci merg pe ele.

După ce petrecusem cîteva minute în Ţara lui Bobby, eram relaxat şi nu mai aveam chef să-i spun noutăţile. Bobby e mai mult decît un prieten, este un calmant.

Deodată, amicul meu se ridică de lîngă frigider şi ascultă cu atenţie.

– Auzi ceva? l-am întrebat eu.

– Aud pe cineva, mi-a răspuns el.

Nu auzeam nimic, doar glasul continuu, dar slab, al vîntului. Ferestrele erau închise şi valurile lente, deci nu auzeam nici măcar marea. Am observat însă că şi Orson devenise atent.

Bobby se pregătea să iasă din bucătărie, să vadă cine putea fi vizitatorul acela, dar eu l-am oprit şi i-am întins Glock-ul.

Prietenul meu se uită cu îndoială la pistol, apoi la mine şi-mi zise:

– Fii calm!

– Vagabondul ăla, de care ţi-am vorbit. I-au scos ochii.

– De ce?

Am dat din umeri şi i-am răspuns:

– Probabil pentru că puteau s-o facă.

Bobby se gîndi un moment la spusele mele. Apoi scoase o cheie din buzunarul blugilor şi descuie un dulap pentru mături. Din cîte îmi aminteam eu, dulapul acela nu avusese niciodată broască. Luă din spaţiul îngust o puşcă, o armă cu piston şi cu mîner de pistol.

– E nouă, am remarcat eu.

– Are recul puternic.

Viaţa nu mai era ca de obicei în Ţara lui Bobby. Nu m-am putut împiedica să nu-i spun:

– Fii calm!

Am mers împreună cu Orson după Bobby, prin camera de zi, apoi am ieşit pe veranda din faţa casei. Curentul care venea din larg mirosea slab a varec.

Vila era aşezată cu faţa spre nord. În golf nu se vedea nici o barcă – adică nici una cu luminile aprinse. Spre est se zăreau scînteierile oraşului, de-a lungul ţărmului şi spre dealuri.

În jurul clădirii se întindea capătul cornului, acoperit cu dune joase şi cu iarbă, pe care lumina lunii o făcea să pară acoperită de chiciură. Nu se vedea nimeni.

Orson se duse la capătul scării şi rămase ţeapăn, cu capul ridicat şi îndreptat înainte, adulmecînd aerul şi simţind ceva mai interesant decît mirosul de varec.

Bazîndu-se pe un al şaselea simţ, Bobby nu se uită la cîine, ca să-şi confirme suspiciunile.

– Stai aici. Dacă scot la iveală pe cineva, spune-i că nu poate pleca pînă nu-i verific tichetul de parcare.

Coborî pe trepte, desculţ şi traversă dunele, ca să se uite pe panta abruptă care ducea spre plajă. Cineva putea sta culcat acolo, spionînd vila din ascunzătoare.

Bobby merse de-a lungul crestei, se îndreptă spre vîrful cornului şi privi panta şi plaja de la capătul acesteia. După ce făcea cîţiva paşi, se întorcea şi supraveghea teritoriul dintre el şi casă. Ţinea puşca pregătită şi cerceta zona cu o rigurozitate militărească.

Se vedea că mai făcuse lucrul ăsta şi altă dată. Nu-mi spusese că-l hărţuise cineva sau că avusese necazuri cu niscaiva intruşi. De obicei, cînd are o problemă serioasă, mi-o împărtăşeşte.

M-am întrebat ce alte secrete mai ascunde.

19

Orson se întorsese de pe trepte şi-şi vîrîse botul între două scînduri ale balustradei, aflate la capătul dinspre est al verandei. Nu se uita după Bobby, ci privea înapoi, de-a lungul cornului, către oraş. Mîrîia în surdină.

M-am uitat în direcţia în care privea. Cu toate că era lună plină, pe care norii zdrenţuiţi nu reuşeau s-o acopere, n-am putut să văd pe nimeni.

Mîrîitul cîinelui continua fără întrerupere, ca un motor care zumzăia.

În partea de vest, Bobby ajunsese la capătul peninsulei, pe creasta acesteia. Îl vedeam doar ca pe o siluetă cenuşie, pe fundalul negru al cerului şi al mării.

În timp ce mă uitam în cealaltă parte, cineva ar fi putut să-l doboare pe amicul meu, printr-un gest rapid şi violent, încît acesta n-ar fi apucat să strige, iar eu nu mi-aş fi dat seama de nimic. Silueta aceea vagă, cenuşie, care ocolise vîrful peninsulei şi începuse să se apropie de casă, de-a lungul malului sudic al cornului, putea fi a oricui.

I-am zis cîinelui care mîrîia:

– Mă sperii.

Îmi forţasem ochii, dar nu zărisem pe nimeni, nu văzusem nici o ameninţare spre est, în direcţia în care rămăsese fixată atenţia lui Orson. Singura mişcare era cea a ierbii înalte, rare, bătute de vînt. Briza nu mai avea putere să arunce nisipul din dunele bine îndesate.

Orson încetă să mîrîie şi coborî treptele verandei, de parcă ar fi urmărit vînatul. Dar merse pe nisip doar cîţiva metri, în stînga scării, apoi ridică un picior din spate şi-şi goli vezica.

Cînd se întoarse pe verandă, se vedea că-l apucase tremuratul. Cîinele se uită din nou spre răsărit şi nu se mulţumi să mîrîie, ci începu să chelălăie nervos.

M-am dus pe verandă în partea de vest a casei, ca să supraveghez terenul nisipos din faţă, dar şi ca să-l urmăresc pe Bobby – dacă era într-adevăr Bobby. Acesta, mergînd în continuare de-a lungul malului dinspre sud, dispăru în spatele vilei.

Cînd mi-am dat seama că Orson încetase să scîncească, m-am întors spre el şi am descoperit că animalul dispăruse.

Probabil că vîna ceva în întunericul nopţii, dar mă mira că fugise fără să scoată nici un sunet. Îngrijorat, m-am întors pe drumul pe care venisem. N-am văzut cîinele nicăieri printre dunele luminate de lună.

Apoi l-am descoperit lîngă uşa deschisă, uitîndu-se afară cu prudenţă. Se retrăsese în camera de zi, chiar lîngă prag. Avea urechile lipite de ţeastă şi ţinea capul în jos. Părul de pe gît îi stătea zburlit, de parcă Orson ar fi fost supus unui şoc electric. Nu mîrîia, nici nu chelălăia, dar îl treceau fiorii.

Orson este în multe feluri – în primul rînd, e ciudat –, dar nu-i nici laş, nici prost. Cel din faţa căruia se retrăsese îl îngrozise.

– Care-i problema, amice?

Cîinele nu mă băgă în seamă, nu-mi aruncă nici o privire, ci rămase în continuare obsedat de peisajul sterp din faţa verandei. Îşi arăta colţii, dar nu mîrîia. Se vedea că nu avea nici o intenţie agresivă şi că-şi scosese dinţii la iveală ca să-şi exprime scîrba, repulsia.

Cînd m-am întors să privesc întunericul, am zărit cu coada ochiului o mişcare, am avut impresia vagă că văd un om alergînd, ghemuit, trecînd din partea de est a vilei spre cea de vest, înaintînd repede, cu mişcări curgătoare, prin ultimul şir de dune, care desemnau vîrful pantei către plajă, aflate la vreo treisprezece metri de mine.

M-am răsucit iute, ridicînd pistolul. Omul care alerga intrase în pămînt sau fusese o fantomă.

M-am întrebat dacă fusese Pinn. Nu. Orson nu s-ar fi temut în halul acela de Jesse Pinn sau de alt om asemănător lui.

Am traversat veranda, am coborît cele trei trepte din lemn şi m-am oprit pe nisip, uitîndu-mă atent la dunele înconjurătoare. Mănunchiuri rare de iarbă înaltă se ondulau în bătaia vîntului. Unele dintre luminile de pe ţărm luceau în apa văluritã a golfului. Doar atît se mişca.

Un nor lung se desprinse de pe bărbia lunii, ca un bandaj zdrenţuit desfăşurat de pe figura albă a unui faraon mumificat.

Poate că omul care alerga fusese doar o umbră a unui nor. Poate. Nu eram convins.

M-am uitat în urmă, la uşa deschisă a vilei. Orson se retrăsese mai departe de prag, intrase în camera din faţă. De data asta nu se simţea în largul lui în mijlocul nopţii.

Nici eu nu mă simţeam în largul meu.

Stele. Lună. Nisip. Iarbă. Şi senzaţia că te pîndeşte cineva.

Cineva mă pîndea de pe panta care ducea spre plajă sau dintr-o adîncitură dintre dune. O privire poate fi foarte apăsătoare, iar aceasta venea către mine ca o serie de valuri, nu ca nişte brizanţi lenţi, ci ca nişte talazuri imense, izbindu-mă ca un ciocan.

Cîinele nu era singurul pe care-l apucase tremuratul.

Tocmai cînd începusem să fiu îngrijorat că Bobby întîrzia teribil de mult, acesta apăru în partea de est a vilei. În timp ce se apropia, iar nisipul îi sărea în jurul picioarelor goale, prietenul meu nu se uită nici măcar o dată la mine, ci privea nepăsător dunele.

– Orson s-a pierdut cu firea, i-am spus eu.

– Nu cred, mi-a replicat Bobby.

– Complet. N-a mai făcut asta niciodată. E un fricos.

– Nu-l condamn, pentru că şi eu m-am speriat.

– E cineva aici.

– Sînt mai mulţi.

– Cine?

Bobby nu-mi răspunse. Nu mai strîngea puşca în mînă, dar o ţinea pregătită, în timp ce privea în noaptea care ne înconjura.

– Au mai fost aici, am ghicit eu.

– Mda.

– De ce? Ce vor?

– Nu ştiu.

– Cine sînt?

La fel ca mai devreme, nu-mi răspunse.

– Bobby! am insistat eu.

O masă imensă, albă, înaltă de peste o sută de metri, ieşi treptat din beznă, spre vest, deasupra oceanului. Un nor de ceaţă, scăldat în albul selenar, se întindea departe, spre nord şi spre sud. Indiferent dacă avea să ajungă pe mal sau avea să rămînă toată noaptea deasupra apei, ceaţa exercita o presiune tăcută în faţa ei. Un stol de pelicani zbură fără să facă zgomot la mică înălţime deasupra peninsulei şi dispăru peste apele negre ale golfului. În timp ce briza scădea în intensitate, iarba înaltă se potoli şi rămase nemişcată. Puteam să aud mai bine brizanţii care se spărgeau de-a lungul ţărmului golfului, dar sunetul părea mai puţin un bubuit şi semăna mai mult cu un cîntec de leagăn şoptit.

Dincolo de vîrful peninsulei răsună un strigăt ciudat, precum chemarea unui cufundar.

Îi răspunse un altul, la fel de strident şi de înfiorător, care se înălţă dintre dunele din apropierea casei.

Mi-am amintit de vechile filme western, în care indienii se strigă unul pe altul prin noapte, imitînd păsări şi coioţi, ca să-şi coordoneze mişcările, exact înainte să atace căruţele aşezate în cerc ale coloniştilor.

Bobby trase cu puşca într-o movilă de nisip din apropiere. Mă sperie atît de tare, încît aproape că mi-a plesnit o valvă aortică.

După ce ecourile împuşcăturii, reflectate de golf, se potoliră, cînd ultimele reverberări fură absorbite de perna imensă de ceaţă din vest, am întrebat:

– De ce-ai făcut asta?

În loc să-mi răspundă, Bobby vîrî alt cartuş pe ţeavă şi ascultă.

Mi-am amintit de Pinn, cînd trăsese cu pistolul în tavanul subsolului bisericii ca să atragă atenţia asupra ameninţării pe care tocmai i-o făcuse părintelui Tom Eliot.

În cele din urmă, după ce nu se mai auzi nici o chemare de cufundar, Bobby zise, de parcă ar fi vorbit de unul singur:

– Probabil că n-a fost necesar, dar nu-i rău să știe că se pot alege cu o încărcătură de alice.

– Cine? Pe cine ai avertizat?

Ştiam că Bobby fusese misterios în trecut, dar nu-l văzusem niciodată atît de enigmatic.

Continuă să fie atent la dune. Trecu încă un minut, apoi Bobby se uită la mine de parcă uitase că stăteam lîngă el.

– Hai în casă. Să te speli de machiajul ăsta prost gen Denzel Washington și să îmbucăm niște taco.

Ştiam că n-are rost să insist. Avea să rămînă misterios fie ca să mă facă tot mai curios, fie ca să-și păstreze reputația de om ciudat, fie pentru că avea motive serioase să păstreze secretul chiar și față de mine. În orice caz, era în locul acela special al său, în care e inaccesibil, ca și cum s-ar afla pe planșa de surfing în mijlocul unui val uriaș.

În timp ce-l urmam în casă, aveam în continuare impresia că mă pîndea cineva. Privirea necunoscutului mă apăsa pe spate, ca urmele unui crab-călugăr pe o plajă netezită de valuri. Înainte să închid ușa, m-am uitat încă o dată în noapte, dar vizitatorii rămaseră bine ascunși.

Baia era largă, luxoasă: cu podea din granit complet negru, cu ornamente potrivite, cu dulapuri frumoase din lemn de tek și cu metri întregi de oglinzi cu muchii teşite. În cabina uriașă de duș pot să încapă patru oameni, ceea ce o făcea ideală pentru spălatul cîinelui.

Corky Collins – care construise casa aceea cu mult înainte de naşterea lui Bobby – era un tip fără pretenții, dar își permitea tot felul de mofturi. Precum acea jacuzzi pentru patru persoane, din marmură, din colțul opus dușului. Poate Corky – care se numise inițial Toshiro Tagawa – avea fantezii despre orgii cu trei fete deodată. Sau poate că-i plăcea să fie foarte curat.

Cînd era tînăr – proaspăt absolvent al facultății de Drept, în 1941, la vîrsta de douăzeci și unu de ani – Toshiro fusese internat la Manzanar, lagărul în care au fost închiși japonezii americani

loiali în timpul Celui de Al Doilea Război Mondial. După război, furios și umilit, devenise un activist care se zbătea să facă dreptate celor oprimați. După cinci ani, pierduse credința în posibilitatea egalității în fața justiției și începuse să fie convins că majoritatea oprimaților ar fi devenit – dacă aveau ocazia – asupritori care și-ar fi apărat cu toate forțele drepturile lor.

Se specializase în cazuri de rănire. Pentru că avea o capacitate imensă de a învăța, cît monoliții uriași aduși de un taifun din Pacificul de Sud, devenise repede avocatul cu cel mai mare succes în asemenea cazuri din zona San Francisco.

După alți patru ani, strînsese destui bani și renunțase la avocatură. În 1956, cînd împlinise treizeci și șase de ani, construise casa aceea pe cornul de sud din Moonlight Bay, aducînd acolo, prin instalații subterane, apă, curent electric și linii telefonice. Avînd un simț al umorului care împiedica transformarea cinismului său în amărăciune, Toshiro Tagawa își schimbase oficial numele în Corky Collins, chiar în ziua în care se mutase în vilă. Își dedicase fiecare zi a restului vieții plajei și oceanului.

Se alesese cu bătături specifice surfingului pe degete și pe picioare, sub genunchi și pe coastele inferioare. Din dorința de a auzi tunetul valurilor în toată splendoarea lui, Corky nu folosea dopuri pentru urechi cînd făcea surfing, așa că s-a ales și cu o exostoză. Canalul urechii interioare se contractă cînd se umple cu apă rece, iar din cauza acestei suferințe repetate s-a produs o tumoare osoasă benignă în canalul urechii. Pe cînd împlinise cincizeci de ani, Corky suferea de surzenie intermitentă a urechii stîngi. Fiecare surfer îndură simptomul nasului-robinet după ce se zbenguiește prin valuri, timp în care sinusurile se golesc exploziv, eliminînd apa de mare care a fost introdusă în nări în timpul spargerii brizanților. Această grozăvenie i se întîmplă, de obicei, atunci cînd stă de vorbă cu o fată deosebit de drăguță, îmbrăcată în bikini. După douăzeci de ani de izbituri de valuri și de cascade Niagara în nas, Corky se alesese cu o exostoză în canalele sinusului și avusese nevoie de o intervenție chirurgicală ca să scape de durerile de cap și să aibă un drenaj așa cum se cuvine. Aniversase în fiecare an operația, organizînd

Petrecerea Drenajului Aşa Cum Se Cuvine. Din cauza multor ani de expunere la soarele puternic şi la apa sărată, Corky suferea şi de afecţiunea oculară a surferilor – pterigion – o îngroşare în formă de aripioară a conjunctivei, ce se întinde peste albul ochiului, apoi peste toată corneea. Treptat, vederea i se deteriorase.

Cu nouă ani în urmă, fusese scutit de intervenţia chirurgicală la ochi pentru că fusese ucis. Nu de melanom, nu de rechini, ci chiar de Marea Mamă, oceanul. Deşi Corky avea atunci şaizeci şi nouă de ani, se băga în valuri monstruoase de furtună, în giganţi de şapte metri, care năvăleau tunînd şi pe care le-ar fi ocolit chiar şi surferii care aveau doar o treime din vîrsta sa. Conform spuselor celor care fuseseră de faţă, Corky se distrase copios pînă cînd fusese băgat la fund de un val care se spărsese. Monştrii de asemenea dimensiuni cîntăresc mii de tone şi sînt alcătuiţi din prea multă apă ca să lupţi împotriva ei. Chiar şi cei mai buni înotători pot fi ţinuţi la fund o jumătate de minut sau mai mult. Ghinionul lui Corky fusese că ieşise la suprafaţă într-un moment nepotrivit, exact la timp ca să fie izbit de următorul val.

Surferii din toată California împărtăşeau aceeaşi opinie: Corky Collins trăise o viaţă perfectă şi sfîrşise printr-o moarte perfectă. Exostoză la ureche, exostoză la sinusuri, pterigion la ambii ochi – nimic nu-l oprise pe Corky şi toate acestea fuseseră mai bune decît plictiseala sau o boală de inimă, mai bune decît o pensie mare după o viaţă petrecută într-un birou. Viaţa înseamnă surfing, moartea înseamnă surfing, puterea naturii este imensă şi cuprinzătoare, iar Corky trecuse într-un mod plăcut, demn de invidiat, printr-o lume care înseamnă pentru alţii doar necazuri.

Bobby moştenise vila.

Îl cunoscuserăm amîndoi pe Corky Collins de cînd aveam unsprezece ani şi ne aventuram către capătul peninsulei, cu planşele de surfing pe biciclete. El fusese mentorul fiecărui începător dornic să capete experienţă şi să stăpînească zona în care se spărgeau valurile, în vîrful peninsulei. Corky nu se purta ca şi cum zona i-ar fi aparţinut, dar toţi îl respectau ca şi cum ar fi deţinut plaja de la Santa Barbara la Santa Cruz. Nu-i plăceau obraznicii care tăiau şi stricau un val bun, distrugîndu-l pentru ceilalţi, îi dispreţuia pe cei care căutau valuri uşoare şi pe încurcă-lume, dar fusese un prieten şi un model pentru noi toţi, cei care iubeam marea şi ne sincronizaserăm cu ritmul ei. Corky avea un număr imens de prieteni şi de admiratori. Pe unii îi cunoştea de peste trei decenii. De aceea ne-am întrebat de ce-i lăsase toate bunurile sale pămînteşti lui Bobby, pe care-l cunoştea numai de opt ani.

Drept explicaţie, executorul testamentar îi arătase lui Bobby o scrisoare ce reprezenta un exemplu de laconism:

> Bobby,
>
> Tu nu crezi că-i important ceea ce majoritatea oamenilor cred că este. Asta-i înţelepciune.
>
> Şi eşti gata să-ţi dedici mintea, inima şi sufletul cauzei pe care o crezi importantă. Asta-i un dar divin.
>
> Avem doar marea, dragostea şi timpul. Dumnezeu ţi-a dat marea. O să-ţi găseşti singur dragostea. Aşa că eu îţi dăruiesc timp.

Corky văzuse în Bobby pe cineva care avea din copilărie o înţelegere înnăscută a acelor adevăruri pe care el le aflase doar pe cînd împlinise treizeci şi şapte de ani. Dorise să respecte şi să încurajeze această înţelegere. Dumnezeu să-l răsplătească pentru asta!

În vara care urmase primului său an la colegiul Ashdon, Bobby moştenise vila şi, după ce plătise taxele, îi rămăsese şi o sumă modestă de bani. Renunţase la şcoală, ceea ce-i supărase pe părinţii săi. Dar Bobby nu se sinchisise de furia lor, pentru că plaja, marea şi viitorul erau toate ale lui.

Pe de altă parte, rudele sale fuseseră furioase dintr-un motiv sau altul toată viaţa lor, iar Bobby se obişnuise cu asta. Părinţii săi erau proprietarii şi editorii ziarului local, ca urmare deveniseră cruciaţi neobosiţi pentru culturalizarea publicului larg, asta însemnînd că ei credeau că majoritatea cetăţenilor sînt fie prea egoişti ca să facă lucrurile cuvenite, fie prea tîmpiţi ca să-şi cunoască propriul interes. Se aşteptau ca Bobby să împărtăşească „pasiunea pentru marea controversă a vremurilor noastre“ – cum îi spuneau ei –, dar Bobby voia să evadeze din mult trîmbiţatul idealism al familiei – şi să scape de invidia, ranchiuna şi egocentrismul abia mascate care

făceau parte din acesta. Bobby îşi dorea doar pace. Părinţii săi voiau şi ei pace, dar pentru întreaga planetă, pace în fiecare colţ al Navei Spaţiale Pămînt, deşi nu erau în stare să menţină pacea între pereţii propriei locuinţe.

Avînd vila şi banii necesari pentru a-şi începe afacerea din care trăia acum, Bobby îşi găsise pacea.

Acele fiecărui ceasornic sînt nişte foarfece mari, care retează mereu din noi cîte o bucată, iar fiecare cronometru cu ecran digital clipeşte către noi, pînă cînd ne duce la implozie. Timpul este atît de preţios pentru că nu poate fi cumpărat. Corky nu-i îi dăruise lui Bobby timp, ci şansa de a trăi fără ceasornice, fără să ştie de existenţa ceasurilor, ceea ce face ca timpul să treacă mai blînd, fără furia aceea de a reteza totul.

Părinţii mei încercaseră să facă acelaşi lucru pentru mine. Dar, din cauza bolii, aud uneori ticăitul ceasului. Poate că şi Bobby îl aude, din cînd în cînd. Poate că nimeni nu poate să scape complet de conştiinţa existenţei ceasornicelor.

De fapt, disperarea lui Orson din noaptea în care privise stelele cu deznădejde şi respinsese încercările mele de a-l consola putea fi declanşată de faptul că şi el realizase că zilele i se scurg o dată cu ticăitul ceasului. Ni s-a spus că minţile simple ale animalelor nu sînt capabile să înţeleagă conceptul că sînt nişte fiinţe muritoare. Dar fiecare animal posedă un instinct de supravieţuire şi de recunoaştere a pericolului. Dacă animalul se luptă să supravieţuiască, înseamnă că înţelege ce-i moartea, indiferent ce-ar spune savanţii şi filozofii.

Nu-i vorba despre un sentimentalism gen New Age, ci de bun-simţ.

Acum, în timp ce stăteam în cabina de duş a lui Bobby şi scoteam funinginea de pe Orson, cîinele continua să tremure. Apa era caldă. Tremuratul lui n-avea nici o legătură cu baia.

După ce am şters cîinele cu mai multe prosoape şi l-am uscat cu uscătorul de păr lăsat de Pia Klick, tremuratul încetă. În timp ce îmbrăcam o pereche de blugi ai lui Bobby şi un pulover albastru cu mîneci lungi, din bumbac, Orson se uită de cîteva ori la fereastra cu geam opac, de parcă ar fi bănuit că afară se află cineva, dar părea că are ceva mai multă încredere în sine.

Mi-am şters şapca şi haina cu nişte şervete din hîrtie. Hainele miroseau încă a fum – şapca mai mult decît haina.

În semiîntuneric, abia reuşeam să citesc cuvintele scrise deasupra cozorocului: „Trenul misterului“. Am trecut cu buricul degetului mare peste literele brodate, amintindu-mi încăperea din beton, fără ferestre, dintr-una dintre cele mai ciudate zone abandonate din Fort Wyvern, în care găsisem şapca.

Mi-am amintit cuvintele Angelei Ferryman, replica ei la afirmaţia mea că baza Wyvern fusese închisă de un an şi jumătate: „Unele lucruri nu mor. Nu pot să moară. Indiferent cît de mult ne dorim să moară“.

În minte mi-a apărut o imagine a băii din casa Angelei, am revăzut femeia cu ochii ficşi şi cu gura deschisă a surprindere. Am avut din nou convingerea că ignorasem un amănunt important în legătură cu starea trupului ei. Ca mai înainte, cînd am încercat să-mi amintesc mai bine figura ei stropită de sînge, aceasta nu mi-a devenit mai clară, ci mai înceţoşată.

„Am făcut totul praf, Chris... mai rău ca altă dată... şi nu mai există cale... să desfacem ce-am făcut.“

Taco-urile umplute cu pui tocat, salată, brînză şi salsa erau delicioase. Ne aşezaserăm pe scaunele din bucătărie ca să mîncăm, în loc să stăm rezemaţi de chiuvetă. Ajutam mîncarea să se ducă pe gît împingînd-o cu bere.

Deşi Sasha îl hrănise ceva mai devreme, Orson mîncase cîteva bucăţi de pui, dar nu reuşise să mă convingă să-i mai torn o Heineken.

Bobby pornise radioul. Îl reglase pe frecvenţa emisiunii Sashei, care începuse deja. Se făcu miezul nopţii. Sasha nu-mi menţionă numele, nici nu dedică melodia cuiva, ci puse *Heart Shaped World*, de Chris Isaak, pentru că este una dintre melodiile mele favorite.

Analizînd cu multă seriozitate evenimentele din seara aceea, i-am povestit lui Bobby despre incidentul din garajul spitalului, despre scena din crematoriul lui Kirk şi despre plutonul de indivizi

anonimi care mă hăituiseră pe dealurile din spatele clădirii pompelor funebre.

După toate astea, Bobby zise:

– Tabasco?

– Ce-ai spus?

– Ca să faci salsa mai iute.

– Nu vreau. E destul de ucigătoare aşa cum este.

Scoase din frigider o sticlă cu sos Tabasco şi-şi turnă din ea peste taco-ul pe jumătate mîncat.

Sasha pusese *Two Hearts*, de Chris Isaak.

Un timp, am continuat să privesc fereastra de lîngă masă, întrebîndu-mă dacă ne privea cineva de afară. La început n-am crezut că şi Bobby era îngrijorat, apoi mi-am dat seama că, din cînd în cînd, se uita şi el, ca din întîmplare, către bezna de afară.

– Să cobor jaluzelele? i-am propus eu.

– Nu. Şi-ar închipui că-mi pasă.

Se prefăcea că nu era intimidat.

– Cine sînt indivizii?

Bobby rămase tăcut, dar eu am aşteptat pînă mi-a răspuns:

– Nu sînt sigur.

Nu era un răspuns cinstit, dar m-am mulţumit cu atît.

În timp ce-mi continuam povestea, n-am riscat ca Bobby să-şi bată joc de mine şi nu i-am pomenit de pisica aceea care mă condusese către canalul de sub dealuri, dar i-am descris colecţia de cranii aşezată pe ultimele două trepte ale barajului de deversare. I-am spus şi despre şeful poliţiei, Stevenson, care discutase cu individul chel, cu cercel în ureche, şi despre pistolul de pe patul meu.

– A naibii armă! exclamă el, admirînd Glock-ul.

– Tata a optat pentru un dispozitiv de ochire cu laser.

– Grozav.

Uneori, Bobby se stăpîneşte pe deplin, e ca o stîncă, e atît de calm încît te întrebi dacă te ascultă. Cînd fusese copil, se purta astfel doar uneori, dar, pe măsură ce crescuse, această atitudine bizară îi devenise caracteristică. Eu tocmai îi povestisem nişte aventuri

stranii, iar el reacţionase de parcă ascultase rezultatele meciurilor de baschet.

Am privit întunericul din spatele ferestrei şi m-am întrebat dacă mă ţintea cineva cu arma – poate cu o lunetă pentru tir pe timp de noapte. Apoi m-am gîndit că, dacă indivizii ar fi vrut să ne împuşte, ne-ar fi doborît atunci cînd ieşiserăm afară, printre dune.

I-am spus lui Bobby tot ce se întîmplase în casa Angelei Ferryman. Prietenul meu rînji:

– Rachiu de caise!

– N-am băut mult.

– După două pahare din chestia aia, începi să vorbeşti cu focile!

Asta, în jargonul surferilor, înseamnă că începi să vomiţi.

Cînd am ajuns să-i povestesc despre felul în care Jesse Pinn îl terorizase pe părintele Tom, mîncaserăm cîte trei taco fiecare. Bobby ne mai pregăti cîte o porţie şi le aduse la masă.

Sasha pusese *Graduation Day*.

– Asta-i un adevărat festival Chris Isaak! zise Bobby.

– A pus melodiile astea pentru mine.

– Eram convins că avea un motiv anume şi că Isaak nu-i la postul de radio, ameninţînd-o cu un pistol.

N-am mai scos nici unul vreo vorbă, pînă n-am terminat ultima bucată de taco.

Cînd, în cele din urmă, Bobby mă întrebă ceva, dori să ştie doar un lucru despre care amintise Angela:

– Deci a zis că maimuţa era şi nu era maimuţă.

– Cuvintele, aşa cum mi le amintesc, au fost: „Pare să fie maimuţă. Şi este o maimuţă. Este şi nu este. Şi asta nu-i în regulă la ea".

– Ţi s-a părut că Angela era ţicnită?

– Era deprimată, speriată, foarte speriată, dar nu sărită de pe fix. Iar cineva a ucis-o ca să-i închidă gura, deci trebuie să fi fost ceva important în spusele ei.

Bobby dădu din cap şi bău nişte bere. Apoi rămase tăcut atît de mult timp, încît am zis:

– Acum ce facem?

– Pe mine mă întrebi?

– Nu vorbeam cu cîinele.

– Las-o baltă!

– Ce?

– Uită totul, continuă-ţi viaţa!

– Ştiu că tu ai mai spus asta, am recunoscut eu.

– Atunci de ce mă întrebi?

– Bobby, poate că moartea mamei mele n-a fost un accident.

– Am impresia că eşti destul de sigur.

– Şi poate că nici cancerul tatălui meu nu a fost un simplu cancer.

– Prin urmare, vrei să te răzbuni?

– Indivizii ăia nu pot scăpa nepedepsiţi.

– Ba pot. Tot timpul scapă nepedepsiţi oameni care au înfăptuit crime.

– Nu trebuie să fie aşa.

– Eu nu spun că ar trebui să se întîmple aşa, ci că aşa se întîmplă.

– Bobby, se pare că viaţa nu înseamnă numai surf, sex, mîncare şi bere.

– N-am spus niciodată că viaţa e aşa. Am spus că aşa ar trebui să fie.

– Ei bine, nu mă sperii, am zis eu, privind întunericul din spatele ferestrei.

Bobby oftă şi se rezemă de speteaza scaunului:

– Dacă aştepţi să prinzi un val, iar condiţiile sînt grozave şi către coastă gonesc talazuri pline de spumă şi lîngă tine vin nişte valuri de şapte metri, care se cam depăşesc, deşi ştii că le poţi înfrunta, iar tu stai pe loc, privind cum trec brizanţii, atunci eşti speriat. Dar dacă vin nişte talazuri de zece metri, care pot să te zdrobească, atunci nu-ţi rămîne altceva de făcut decît să sari de pe planşă, să stai potolit şi să te rogi lui Dumnezeu. Dacă poţi să alegi între a fi zdrobit sau a sta deoparte, atunci faptul că stai deoparte nu înseamnă că te-ai speriat, ci că dai dovadă de judecată de om matur. Chiar şi un rebel al surfingului are nevoie de asta. Iar tipul care încearcă să călărească un val, ştiind că o s-o încurce... ăla-i un tîmpit.

Am fost impresionat de lungimea discursului, pentru că această lungime arăta că Bobby era foarte îngrijorat pentru mine.

– Adică eu sînt un tîmpit?

– Încă nu. Depinde de ce ai de gînd să faci.

– Deci sînt un tîmpit în aşteptare.

– Să zicem că potenţialul tău de tîmpit depăşeşte scara Richter.

Am clătinat din cap şi am replicat:

– Din locul în care stau, nu mi se pare că am de-a face cu un val de zece metri.

– Poate-i unul de cincisprezece metri.

– Cred că are doar vreo şapte.

Bobby îşi dădu ochii peste cap, de parcă ar fi spus că i se pare că el e singurul om rezonabil din lume.

– Angela spunea că totul a pornit de la un proiect din Fort Wyvern. Apoi s-a dus sus să aducă ceva ca să-mi arate – cred că o dovadă, probabil ceva şterpelit de soţul ei. Indiferent ce-a fost, lucrul respectiv a fost distrus de foc.

– Fort Wyvern. Armata. Militarii.

– Ce-i cu asta?

– Discutăm despre guvern. Frate, guvernul nu-i un val de zece metri. E unul de o sută de metri. E un tsunami.

– Trăim în America.

– Aşa se zice.

– Avem o datorie.

– Ce fel de datorie?

– Una morală.

Bobby se încruntă şi se prinse de baza nasului cu două degete, de parcă-l apucase durerea de cap ascultîndu-mă. Apoi spuse:

– Pun pariu că, dacă o să auzi la ştiri că o cometă va distruge Pămîntul, o să-ţi pui costumul de Superman şi o să zbori în spaţiul cosmic, ca să abaţi cometa aia spre altă parte a galaxiei.

– Numai dacă acel costum nu-i la curăţătorie.

– Eşti un tîmpit.

– Tu eşti tîmpit.

20

– Uită-te aici, zise Bobby. Sosesc informaţii chiar acum. De la satelitul meteorologic al guvernului britanic. Dacă le prelucrezi, poţi să afli înălţimea fiecărui val din orice loc din lume, cu o abatere de cîţiva centimetri.

Nu aprinsese luminile în biroul său. Monitoarele de dimensiuni foarte mari ale calculatoarelor emiteau suficientă lumină pentru el şi prea multă pentru mine. Pe ecrane apăreau grafice colorate, hărţi, fotografii prin satelit, diagrame ale evoluţiei vremii.

Eu nu fac parte din era calculatoarelor şi nu voi face parte niciodată. Din cauză că port ochelari care opresc razele ultraviolete, nu pot să citesc cu uşurinţă ce scrie pe un ecran de calculator. Nu pot să risc să petrec mai multe ore în faţa unui monitor din care ţîşnesc spre mine raze ultraviolete. Pentru oamenii obişnuiţi este vorba de emisii de nivel scăzut, dar pentru mine, care trebuie să ţin seama de efectul cumulativ, cîteva ore în faţa calculatorului sînt echivalente cu un fulger. Scriu de mînă, pe hîrtie – articole ocazionale, cartea devenită best-seller, care a generat un lung articol în revista *Time* despre mine şi despre XP.

Încăperea plină de calculatoare este inima firmei Surfcast, care oferă zilnic informaţii prin fax abonaţilor din toată lumea, are o pagină web şi un număr telefonic care începe cu 900, prin care se furnizează informaţii despre surfing. În biroul din Moonlight Bay lucrează patru angajaţi, care sînt legaţi în reţea cu această încăpere, dar analiza datelor şi previziunile meteorologice pentru surfing îi aparţin lui Bobby.

Aproximativ şase milioane de surferi călăresc valurile de-a lungul ţărmurilor oceanului planetar. Vreo cinci milioane şi jumătate dintre aceştia sînt mulţumţi de valurile care le stau la dispoziţie şi care măsoară, de la bază la coamă, între doi şi trei metri. Mişcările oceanului îşi ascund puterea sub suprafaţa apei, întinzîndu-se în adîncime pînă la vreo trei sute de metri. Nu devin valuri decît dacă sînt îndreptate în sus şi se sparg de maluri. Pînă la sfîrşitul anilor 1980 n-a fost cu putinţă să se prognozeze cînd şi unde puteau fi găsite valuri de doi metri. Pasionaţii de surfing puteau să petreacă zile întregi pe plajă, aşteptînd brizanţi care erau prea lenţi sau prea mici, în timp ce la o sută de kilometri de ei talazurile se năpusteau către ţărm. O mare parte a celor cinci milioane şi jumătate de surferi erau dispuşi să-i plătească lui Bobby cîţiva dolari ca să afle unde se pot distra, fără să aştepte bunul-plac al lui Kahuna, zeul tuturor brizanţilor.

Cîţiva dolari. Numărul telefonic care începe cu 900 primeşte opt sute de mii de apeluri în fiecare an, la doi dolari apelul. Bobby, vagabondul şi rebelul surfer, devenise probabil cel mai bogat om din Moonlight Bay, cu toate că nimeni nu-şi dă seama de asta, iar Bobby dăruieşte cea mai mare parte a veniturilor sale.

– Uită-te, zise el, aşezîndu-se pe un scaun, în faţa unui calculator. Înainte să fugi ca să salvezi lumea şi să-ţi explodeze creierul, gîndeşte-te la asta.

În timp ce Orson privea ecranul, Bobby apăsă pe taste, solicitînd noi date.

Mulţi dintre cei care făceau parte din jumătatea de milion rămasă a surferilor preferă valuri de peste cinci metri, iar dintre aceştia mai puţini de zece mii pot să călărească talazuri de şapte metri, dar, deşi aceşti indivizi deosebit de bine antrenaţi şi de temerari sînt puţini ca număr, cea mai mare parte dintre ei doresc să cunoască previziunile lui Bobby. Ei trăiesc şi mor pentru surfing. Ratarea unui sezon de valuri monstruoase – mai ales dacă au loc în vecinătatea lor – ar fi echivalentul pe nisip al unei tragedii shakespeariene.

– Duminică, zise Bobby, apăsînd pe taste.

– Duminica asta?

– Peste două nopți îți vei dori să fii aici. Adică ai prefera să nu fi murit.

– Vin brizanți mari?

– O să fie ceva festiv.

Poate că doar trei-patru sute de surferi de pe planetă au experiența, talentul și curajul să călărească valuri de peste șapte metri, iar o mînă dintre ei îl plătesc pe Bobby ca să urmărească talazurile cu adevărat gigantice, chiar dacă acestea sînt înșelătoare și îi pot ucide. Cîțiva dintre acești maniaci sînt oameni bogați, care pot zbura în orice loc din lume ca să înfrunte valuri de furtună, giganți de zece-doisprezece metri. Deseori sînt remorcați de un asistent sau de un Jet Ski pînă la acești monoliți imenși, pentru că-i greu, chiar imposibil, să-i prinzi în maniera obișnuită. În lume poți să găsești doar vreo zece zile pe an valuri de peste zece metri, bine constituite, care puteau fi călărite. Deseori ating malul în locuri exotice. Bobby folosea hărți, fotografii prin satelit și date meteorologice din diferite surse. Putea să facă previziuni pentru două-trei zile, iar previziunile respective fuseseră atît de corecte, încît nici cei mai chițibușari dintre clienți nu se plînseseră.

– Iată, zise Bobby, arătînd un val pe calculator.

Orson se uită mai atent la ecran, atunci cînd Bobby zise:

– În Moonlight Bay, brizanții ne vor oferi o după-amiază de duminică deosebită, care va continua și peste noapte, pînă în zorii zilei de luni.

M-am uitat la monitor și am întrebat:

– Acolo sînt valuri de patru metri?

– De trei-patru metri, cu posibilitatea ca printre ele să fie și unele de cinci metri. Vor ajunge în curînd în Hawaii, apoi la noi.

– Asta da *viață!*

– La nord de Tahiti începe o furtună mare, care se va deplasa lent. Corelată cu vîntul care va sufla dinspre țărm, va avea ca urmare mai multe valuri nebunești decît ai văzut în toată viața ta.

– Grozav!

Bobby se răsuci cu scaunul, ca să se uite la mine.

– Ce vrei să călărești: brizanții de duminică noapte, care vin din Tahiti, sau tsunami-ul morții care iese din Wyvern?

– Pe amîndouă.

– Ești un kamikaze, zise Bobby, cu dispreț.

– Ești o rață, i-am spus eu, zîmbind – cuvîntul avînd același înțeles ca și „geamandură", adică un tip care stă deoparte și nu are curajul să atace un val.

Orson se uita cînd la unul, cînd la altul, de parcă ar fi urmărit un meci de tenis.

– Ești o ciudățenie!

– Ești o momeală, i-am replicat eu, înțelesul fiind același ca la „rață".

– Iar tu ești un tîmpit! răspunse el, cuvîntul avînd același înțeles în jargonul surferilor ca și în engleza standard.

– Înțeleg că nu ești de partea mea.

Bobby se ridică de pe scaun și-mi explică:

– Nu poți să apelezi la poliție. Nu poți să te duci la FBI. Toți sînt plătiți din același loc. Cum să afli despre un proiect secret din Wyvern?

– Am descoperit deja un pic...

– Da, iar următorul lucru pe care-l vei descoperi va fi cu ce vei fi omorît. Chris, nu ești Sherlock Holmes sau James Bond. Ești cel mult Nancy Drew.

– Nancy Drew are un procentaj incredibil de rezolvare a cazurilor, l-am repezit eu. A prins toți ticăloșii pe care i-a urmărit. Aș fi onorat să fiu considerat egalul unei luptătoare împotriva crimei precum doamna Nancy Drew.

– Kamikaze!

– Rață!

– Ciudățenie!

– Momeală!

Bobby începu să rîdă, clătină din cap, se scărpină în barbă și zise:

– Mă îngrețoșezi!

– Idem!

Telefonul sună, iar Bobby răspunse.

– Salut, frumoaso! Îmi place noul format al emisiunii – numai Chris Isaak. Te rog să pui *Dancin'.* Nancy, pe tine te caută! îmi zise el, întinzîndu-mi receptorul.

Îmi place vocea de disc-jokey a Sashei. Există doar o diferenţă subtilă faţă de vocea ei din viaţa de zi cu zi, pare doar cumva mai profundă, mai blîndă, mai mătăsoasă, dar efectul este deosebit. Cînd o aud pe Sasha DJ-ul, îmi doresc să mă ghemuiesc în pat cu ea. Oricum îmi doresc să fiu în pat cu ea, cît de mult se poate, dar atunci cînd foloseşte vocea ei de la radio îmi doresc să mă bag în pat cu ea *imediat*. Are vocea aceea de îndată ce intră în studio şi o foloseşte pînă pleacă de acolo, o foloseşte chiar şi cînd nu vorbeşte la microfon.

– Melodia se va termina într-un minut şi va trebui să intru în direct, îmi spuse ea, deci voi încerca să îţi zic totul pe fugă. A venit cineva aici, la postul de radio, cu puţin timp în urmă, şi a încercat să ia legătura cu tine. Spune că-i o problemă de viaţă şi de moarte.

– Cine?

– Nu pot să-i spun numele la telefon. I-am promis că n-o să fac asta. Cînd i-am spus că s-ar putea să fii la Bobby, persoana n-a vrut să te sune acolo sau să vină să te întîlnească.

– De ce?

– Nu ştiu de ce. Dar persoana era foarte nervoasă. „Am fost unul dintre cei care au cunoscut noaptea." Înţelegi ce vreau să spun?

„Am fost unul dintre cei care au cunoscut noaptea."

Un vers dintr-un poem de Robert Frost.

Tatăl meu mă molipsise de pasiunea pentru poezie. Eu i-o transmisesem Sashei.

– Da. Ştiu despre ce vorbeşti.

– Vrea să te vadă cît mai repede. Spune că-i o problemă de viaţă şi de moarte. Chris, ce se întîmplă?

– Vom avea brizanţi grozavi duminică după-amiază.

– Nu la asta mă referem.

– Ştiu. O să-ţi povestesc restul mai tîrziu.

– Valuri mari. Crezi că o să mă descurc?

– Da, cu cele de patru metri.

– Sînt bună doar pentru petrecerile pe plajă...

– Îmi place vocea ta, i-am zis eu.

– E netedă ca apa golfului.

A închis, iar eu am făcut acelaşi lucru.

Deşi auzise doar jumătate din conversaţia noastră, Bobby se bază pe intuiţia sa ieşită din comun ca să-şi imagineze motivul pentru care mă căutase Sasha şi mă întrebă:

– În ce chestie ai de gînd să te bagi?

– O problemă tocmai bună pentru Nancy. Pe tine nu te interesează aşa ceva.

În timp ce eu şi Bobby îl conduceam pe Orson – care nu se simţea încă în largul lui – pe veranda din faţă, radioul din bucătărie începu să cînte *Dancin',* de Chris Isaak.

– Sasha este o femeie uluitoare, zise Bobby.

– Ieşită din comun, l-am aprobat eu.

– N-o să mai fii cu ea, dacă o să mori. Nu-i chiar atît de ţicnită.

– De acord cu tine.

– Ţi-ai luat ochelarii de soare?

Mi-am pipăit buzunarul cămăşii şi i-am răspuns:

– Mda...

– Ţi-ai dat cu loţiunea mea de soare?

– Da, mamă.

– Ciudăţenie!

– Mă gîndeam... am început eu să-i spun, dar el mă întrerupse:

– Era timpul să începi.

– Lucrez la o nouă carte.

– În cele din urmă te-ai îndurat să-ţi mişti fundul leneş!

– E despre prietenie.

– Sînt şi eu în carte?

– E de mirare, dar apari şi tu.

– Sper că nu-mi foloseşti numele adevărat!

– Îţi spun Igor. Chestia e... mi-e teamă că n-o să fiu înţeles de cititori... eu, tu – toţi prietenii mei – trăim vieţi atît de diferite...

Bobby se opri la capătul scării şi mă privi cu dispreţ părintesc:

– Ţi-am spus că trebuie să fii deştept ca să scrii cărţi.

– Nu există o lege în privința asta.

– Se vede că nu există. Chiar și echivalentul literar al unui începător fraier trebuie să știe că fiecare dintre noi duce o viață diferită.

– Da? Maria Cortez duce o viață deosebită?

Maria este sora mai mică a lui Manuel Ramirez. Are douăzeci și opt de ani, ca mine și ca Bobby. Este cosmeticiană, iar soțul ei este mecanic auto. Au doi copii, o pisică și o casă mică, dar cu ipotecă mare.

– Nu-și trăiește viața în prăvălie, coafînd pe cineva, nici acasă, curățînd covorul cu aspiratorul. Își trăiește viața în mintea ei. Există o viață în capul ei, probabil mai ciudată și mai afurisită decît a ta sau a mea. Pe planeta asta se află șase miliarde de oameni, șase miliarde de lumi mai mici în lumea asta, mai mare. Vînzătorii de pantofi și bucătarii de la fast-food par că duc o viață plictisitoare, dar unii au existențe mai bizare decît a ta. Şase miliarde de povești, fiecare dintre ele e o epopee, plină de tragedii și de triumfuri, de bine și de rău, de disperare și de speranță. Noi doi nu sîntem chiar atît de deosebiți, frățioare.

Am rămas cu gura căscată. Apoi l-am prins de pulpana bluzei cu papagali și palmieri și i-am zis:

– Nu mi-am dat seama că ești așa filozof.

Bobby ridică din umeri și-mi răspunse:

– Te uimește această bijuterie de înțelepciune? Probabil că am citit-o pe un răvaș găsit într-o plăcintă.

– Probabil că a fost o plăcintă a naibii de mare!

– A fost un monolit uriaș, gagiule! zise el, zîmbind.

Zidul imens de ceață se întindea la un kilometru de țărm, nu se apropiase, nici nu se îndepărtase. Aerul nopții era la fel de liniștit ca acela din morga de la Spitalul Milosteniei.

În timp ce coboram treptele verandei, n-a tras nimeni în noi. Nici n-a scos cineva vreun strigăt de cufundar.

Indivizii se aflau totuși acolo, ascunși printre dune sau după creasta pantei care cobora către plajă. Le simțeam privirile, ca o energie periculoasă care atîrna între inele corpului unui șarpe otrăvitor, ce stătea nemișcat.

Deși Bobby își lăsase pușca în casă, era în continuare atent. În timp ce mă însoțea către bicicletă, supraveghea noaptea din jur. Începu să manifeste mai mult interes pentru povestea mea decît arătase înainte.

– Maimuța aceea, despre care a pomenit Angela...

– Ce-i cu ea?

– Cum arăta?

– Ca o maimuță.

– Ca un cimpanzeu, ca un urangutan?

Am apucat bicicleta de ghidon și am întors-o, ca să merg cu ea prin nisipul moale. Apoi i-am răspuns:

– Era o maimuță rhesus. Nu ți-am spus?

– Cît de mare era?

– Angela a zis că era înaltă de vreo șaizeci de centimetri și cîntărea vreo douăsprezece kilograme.

Bobby se uită către dune și zise:

– Am văzut și eu cîteva.

Surprins, am rezemat din nou bicicleta de balustrada verandei și l-am întrebat:

– Maimuțe rhesus? Aici?

– Am văzut un soi de maimuțe, cam de mărimea aia.

Nu există maimuțe care să trăiască în natură în California. Singurele primate din pădurile și de pe cîmpurile de aici sînt oamenii.

– Am zărit una zgîindu-se la mine pe fereastră, într-o noapte. Am ieșit afară, dar dispăruse.

– Cînd s-a întîmplat asta?

– Acum trei luni.

Orson se vîrî între noi, de parcă s-ar fi tras la adăpost.

– Le-ai mai văzut de atunci?

– De șase-șapte ori. Întotdeauna noaptea. Au devenit mai îndrăznețe, în ultimul timp. Umblă în ceată.

– Ceată?

– Lupii umblă în haită. Caii fac parte dintr-o herghelie. La maimuțe se numește ceată.[1]

[1] În engleză *troop* poate însemna și „detașament militar“. (n.tr.)

– Te-ai documentat! De ce nu mi-ai spus nimic pînă acum?

Bobby rămase tăcut, uitîndu-se la dune.

Şi eu mă uitam la ele.

– Asta se ascunde aici?

– Probabil.

– Cît de multe erau în ceata aia?

– Nu ştiu. Vreo şase sau opt... E doar o presupunere.

– Ai cumpărat o puşcă. Crezi că sînt periculoase?

– S-ar putea.

– Ai anunţat pe cineva? Pe cei de la protecţia animalelor, de exemplu.

– N-am anunţat.

– De ce?

În loc să-mi răspundă, Bobby ezită un timp, apoi îmi spuse:

– Pia mă înnebuneşte.

Pia Klick. Se dusese în Waimea pentru o lună-două şi stătea acolo de trei ani.

Nu înţelegeam ce legătură avea Pia cu faptul că Bobby nu îi anunţase pe cei de la protecţia animalelor că văzuse maimuţele, dar mi-am dat seama că o să-mi explice chiar el.

– Spune că a descoperit că-i reîncarnarea lui Kaha Huna, zise Bobby.

Kaha Huna este zeiţa hawaiană a surfingului, care nu se reîncarnase niciodată, deci era incapabilă să facă ceea ce spunea Pia.

Avînd în vedere că Pia nu era o *kamaaina*, adică o băştinaşă din Hawaii, ci doar o *haole* care se născuse în Oskaloosa, din Kansas, şi că locuise acolo pînă plecase de acasă, la vîrsta de şaptesprezece ani, nu părea candidata potrivită ca să devină o *uber wahine* mitologică.

– Nu pare demnă de crezare, i-am spus eu.

– E foarte convinsă.

– E destul de frumoasă ca să fie Kaha Huna. Sau oricare altă zeiţă.

Stăteam lîngă Bobby şi nu-i vedeam ochii, dar, după figură, părea mîhnit. Nu-l văzusem niciodată mîhnit. Nici măcar nu-mi dădusem seama că ştia ce-i mîhnirea.

– Încearcă să-şi dea seama dacă trebuie să rămînă celibatară, avînd în vedere că-i Kaha Huna, adăugă Bobby.

– Aoleo!

– Crede că nu poate să trăiască împreună cu un tip obişnuit, adică un muritor. Asta ar însemna că-şi refuză soarta, ar fi o blasfemie.

– Nasoală chestie! am reacţionat eu, cu înţelegere.

– Dar ar fi tocmai bine dacă s-ar combina cu reîncarnarea actuală a lui Kahuna.

Kahuna este *zeul* surferilor. El este, în mare parte, creaţia surferilor moderni, care i-au imaginat legenda prin extrapolarea vieţii unui vrăjitor hawaian din vechime.

– Iar tu nu eşti reîncarnarea lui Kahuna, am tras eu concluzia.

– Refuz să fiu.

Din acest răspuns, am dedus că Pia încercase să-l convingă că el era întruparea zeului surfingului.

Bobby adăugă, cu o suferinţă evidentă întipărită în voce:

– Ea e atît de deşteaptă, atît de talentată!

Pia absolvise *summa cum laude* UCLA. Îşi plătise taxele şcolare pictînd portrete; acum, lucrările ei hiperrealiste se vindeau cu preţuri impresionante, de îndată ce se ostenea să le creeze.

– Cum poate fi atît de deşteaptă şi de talentată şi să creadă o asemenea... chestie? întrebă Bobby.

– Poate că *eşti* Kahuna.

– Nu-i nimic amuzant în asta, replică Bobby.

Era o declaraţie care m-a şocat, pentru că, de obicei, Bobby considera că totul era amuzant, mai mult sau mai puţin.

Iarba de pe dune, luminată de lună, se potolise, nici un fir nu mai tremura în noaptea lipsită acum de vînt. Ritmul lent al valurilor, care se auzea de pe plaja aflată mai jos decît noi, părea un cînt murmurat de o mulţime îndepărtată care se ruga.

Treaba cu Pia era fascinantă, dar de înţeles. Pe mine mă interesau mai mult maimuţele.

– În ultimii ani, zise Bobby, am avut de-a face cu diferite chestii New Age ale Piei... uneori totul e bine, dar alteori am impresia că-mi irosesc zilele cu nişte prostii. Uneori, cînd discut la telefon

cu ea, sînt întors pe dos, îi simt lipsa, vreau să fiu cu ea... aproape că mă autoconving că ea *este* Kaha Huna. Pia e atît de *sinceră.* Ştii, ea nu bate cîmpii în privinţa asta. Iar calmul ei e tulburător.

– Nu ştiam că eşti tulburat.

– Nu ştiam nici eu, zise el, oftînd, apoi, în timp ce scormonea cu piciorul desculţ în nisip, începu să facă legătura între Pia şi maimuţe: Cînd am văzut prima oară maimuţa la fereastră, mi s-a părut ceva mişto, m-a făcut să rîd. Mi-am imaginat că-i animalul de casă al cuiva, animal care s-a rătăcit. Dar a doua oară am văzut mai multe. Şi mi s-a părut ceva bizar, ca rahatul cu Kaha Huna, pentru că ele nu se purtau deloc ca maimuţele.

– Ce vrei să spui?

– Maimuţele sînt jucăuşe, se zgîiesc peste tot. Lighioanele alea... nu erau jucăuşe. Ştiau ce fac, aveau un aer solemn, erau nişte ciudăţenii diforme. Mă priveau şi examinau casa, nu din curiozitate, ci cu un scop.

– Ce scop?

Bobby ridică din umeri şi zise:

– Erau atît de stranii...

Lăsa impresia că nu-şi găseşte cuvintele, aşa că i-am sugerat unul din H.P. Lovecraft, faţă de povestirile căruia manifestaserăm mult entuziasm pe cînd aveam treisprezece ani:

– Înfiorătoare.

– Mda. Erau extrem de înfiorătoare. Ştiu că n-o să mă creadă nimeni. Mi s-a părut că am halucinaţii. Am înhăţat aparatul de fotografiat, dar n-am putut să fac nici o poză. Ştii de ce?

– Ai pus degetul peste lentilă?

– Maimuţele nu voiau să fie fotografiate. De îndată ce au văzut aparatul, au tulit-o şi s-au ascuns, cu o viteză nebunească.

Bobby s-a uitat la mine, să vadă cum reacţionez, apoi a privit iarăşi dunele, după care a continuat:

– Animalele alea ştiau ce-i un aparat de fotografiat.

N-am mai rezistat:

– Nu cumva le antropomorfizezi? Nu cumva atribui caracteristici şi atitudini omeneşti unor animale?

Bobby mă ignoră şi zise:

– După noaptea aceea, n-am mai pus aparatul fotografic în dulap, ci l-am ţinut pe masa din bucătărie, la îndemînă. Mi-am imaginat că, dacă aveau să apară din nou, aş putea să fac o poză înainte să-şi dea seama ce se întîmplă. Într-o noapte, acum vreo şase săptămîni, veneau nişte valuri minunate, de vreo trei metri, unul după altul, mînate de un vînt bun din larg. Mi-am pus costumul şi am petrecut două ore în apă, uitînd de toate. N-am luat aparatul cu mine, pe plajă.

– De ce?

– Nu mai văzusem de-o săptămînă maimuţele alea afurisite. Mi-am imaginat că n-o să le mai văd vreodată. Atunci cînd m-am întors în casă, mi-am scos costumul şi m-am dus în bucătărie, să beau o bere. Cînd m-am întors de lîngă frigider, am văzut maimuţele la două dintre ferestre – stăteau atîrnate de şipcile de afară. Atunci am căutat aparatul de fotografiat şi nu l-am găsit.

– L-ai rătăcit pe undeva.

– Nu, dispăruse de-a binelea. Lăsasem uşa descuiată, cînd mă dusesem pe plajă. De atunci n-o mai las descuiată.

– Vrei să spui că l-au luat maimuţele?

– A doua zi am cumpărat alt aparat. L-am pus din nou pe masa de lîngă chiuvetă. În noaptea aceea am lăsat lumina aprinsă, am încuiat şi m-am dus pe plajă.

– Ai avut valuri bune?

– Lente. Dar voiam să le dau o şansă. În timpul în care am lipsit, au spart un geam, au deschis fereastra şi au furat aparatul de fotografiat. Nimic altceva. Doar aparatul.

Acum înţelegeam de ce ţinea puşca într-un dulap încuiat.

Vila de pe peninsulă, fără vecini, mi se păruse o locuinţă grozavă. Noaptea, după ce pleacă surferii, cerul şi marea alcătuiesc o sferă în care casa părea că face parte dintr-o diorama într-un prespapier din sticlă, din acelea în care ninge, cînd le agiţi. Acum, izolarea aceea liniştitoare devenise enervantă. Noaptea nu mai oferea o senzaţie de pace, ci una de ameninţare.

– Şi mi-au transmis un avertisment, adăugă Bobby.

Mi-am imaginat o scrisoare de amenințare, scrisă cu litere mari de tipar: PĂZEŞTE-ŢI FUNDUL! Semnată: MAIMUŢELE.

Însă maimuțele erau prea deștepte ca să lase o hîrtie în urma lor.

– Una dintre ele s-a căcat în patul meu, îmi explică Bobby.

– Frumos!

– Am decis să nu mai încerc să le fotografiez. Dacă aș fi reușit să le fac o poză, într-o noapte... cred că s-ar fi supărat foarte tare.

– Ți-e frică de ele. Nu știam că poți fi tulburat și nu știam că poți fi speriat. Am aflat o grămadă de lucruri despre tine, frățioare!

N-a vrut să admită că-i era frică.

– Ai cumpărat o pușcă, am insistat eu.

– Pentru că m-am gîndit că-i bine să le provoc din cînd în cînd, să le arăt micilor ticăloase că aici e teritoriul meu. Dar nu mi-e frică. Nu-s decît niște maimuțe.

– Sînt și nu sînt.

– Uneori mă întreb dacă nu m-am molipsit de un virus New Age de la Pia, prin telefon, tocmai din Waimea. Ea e obsedată de ideea că-i Kaha Huna, eu sînt obsedat de maimuțele noului mileniu. Bănuiesc că așa vor fi numite în ziarele de scandal.

– Maimuțele mileniului. Sună frumos.

– De aceea n-am anunțat pe nimeni. Nu vreau să intru în atenția presei. Nu vreau să fiu considerat un ciudat, ca tipii care-l văd pe Bigfoot sau zăresc extratereștrii într-o navă spațială care seamănă cu un prăjitor de pîine. După povestea asta, viața mea n-ar mai fi fost aceeași.

– Ai fi devenit un monstru, la fel ca mine.

– Exact.

Senzația că ne privea cineva deveni și mai acută. Îmi venea să mîrîi, așa cum făcea Orson.

Cîinele stătea între Bobby și mine, liniștit, dar atent, cu capul ridicat și cu o ureche ciulită. Nu mai tremura, dar se vedea că-i era teamă de ceea ce ne privea din noaptea care ne înconjura.

– Acum, după ce ți-am povestit despre Angela, știi că maimuțele au o anumită legătură cu ceea ce s-a întîmplat la Fort Wyvern.

Asta nu-i o aiureală dintr-un ziar de scandal. E ceva adevărat, iar noi putem face ceva.

– Povestea continuă.

– Ce?

– După spusele Angelei, Wyvern n-a fost închis complet.

– Dar a fost abandonat acum optsprezece luni. Am fi aflat dacă mai lucrează cineva acolo. Chiar dacă locuiesc în bază, oamenii ăia ar fi venit în oraș să-și cumpere diferite lucruri, să vadă un film...

– Ai spus că Angela numea chestia asta Armagedon. A spus că-i sfîrșitul lumii.

– Da. Şi ce-i cu asta?

– Poate că aceia care lucrează la un proiect care să distrugă lumea nu au timp să vină în oraș, la un film. Oricum, e un tsunami. E guvernul. N-ai cum să navighezi în apele astea și să supraviețuiești.

Am apucat bicicleta de ghidon și am ridicat-o din nou. L-am întrebat:

– Ai de gînd să nu faci nimic, în ciuda existenței maimuțelor și a ceea ce ai văzut?

Bobby dădu din cap.

– Dacă rămîn calm, e posibil să plece, pînă la urmă. Nu vin aici în fiecare noapte. Doar o dată sau de două ori pe săptămînă. Dacă o să aștept... s-ar putea ca viața mea să redevină ceea ce a fost.

– Da, dar se poate ca Angela să nu se fi drogat. Poate că nu există nici o șansă ca lucrurile să mai fie așa cum au fost.

– Atunci de ce îți pui costumul de Superman, dacă-i o cauză pierdută?

– Pentru XP-man nu există cauze pierdute, i-am răspuns eu, cu o solemnitate prefăcută.

– Kamikaze!

– Rață!

– Ciudățenie!

– Momeală! i-am zis eu cu afecțiune și am plecat, trăgînd bicicleta prin nisipul moale.

Orson a scos un scheunat subțire, de protest, cînd am părăsit vila, unde eram oarecum în siguranță, dar n-a încercat să rămînă pe

loc. Mergea lîngă mine, adulmecînd aerul nopții, în timp ce ne îndepărtam ușor.

Parcursesem abia vreo zece metri, cînd Bobby veni alergînd, aruncînd norișori de nisip, și se opri în fața mea.

– Știi care-i problema ta?

– Prietenii pe care-i am?

– Vrei să lași un semn în lume. Vrei să lași ceva care să însemne „Eu am fost aici".

– Nu-mi doresc așa ceva!

– Rahat!

– Fii atent cum vorbești. E un cîine de față.

– De-aia scrii articole și cărți, zise Bobby. Ca să lași o urmă.

– Scriu pentru că-mi face plăcere să scriu.

– Atunci de ce te plîngi tot timpul?

– Pentru că-i lucrul cel mai greu pe care l-am făcut, dar care mi-a adus și cea mai mare bucurie.

– Știi de ce-i atît de greu? Pentru că nu-i ceva natural.

– Probabil că-i așa pentru cei care nu pot să citească sau să scrie.

– Nu sîntem aici ca să lăsăm urme. Monumente, testamente, urme... toate astea duc la ceva rău. Ne aflăm aici ca să ne desfătăm în mijlocul lumii, să fim plini de venerație pentru ea și să ne bucurăm că am ajuns aici.

– Orson, fii atent, a apărut iar filozoful Bob!

– Lumea e perfectă așa cum e, plină de frumusețe dintr-un capăt la celălalt. Orice semn pe care încercăm să-l lăsăm nu-i decît un graffiti. Nimic nu poate îmbunătăți lumea care ne-a fost dată. Semnele lăsate de cineva nu-s decît acte de vandalism.

– Muzica lui Mozart, am zis eu.

– Vandalism.

– Arta lui Michelangelo.

– Graffiti.

– Renoir.

– Graffiti.

– Bach, the Beatles.

– Graffiti pentru urechi, zise el, înverșunat.

Orson dădea din coadă, în timp ce ne urmărea conversația.

– Matisse, Beethoven, Wallace Stevens, Shakespeare.

– Vandali și huligani.

– Dick Dale, am rostit eu numele sacru al Regelui Chitarei Surfingului, tatăl întregii muzici despre surfing.

Bobby se uită chiorîș la mine, dar zise:

– Graffiti.

– Ești bolnav!

– Sînt cea mai sănătoasă persoană dintre cele pe care le cunoști tu. Chris, renunță la cruciada asta nefolositoare și nebunească.

– Probabil că am de-a face cu un pierde-vară, care consideră un pic de curiozitate drept cruciadă.

– Trăiește-ți viața! Cufundă-te în ea! Bucură-te de ea! Asta trebuie să faci în lumea asta.

– Mă amuz în felul meu, l-am asigurat eu. N-ai de ce să-ți faci griji, sînt la fel de vagabond și de pierde-vară ca tine.

– Ai vrea tu!

Cînd am încercat să-l ocolesc cu bicicleta, s-a postat iarăși în calea mea.

– Bine, zise el, resemnat. Dar ține-ți bicicleta doar cu o mînă, iar în cealaltă să ai Glock-ul, pînă ajungi pe teren solid și poți să pedalezi. Iar atunci să gonești cît mai repede.

Mi-am pipăit buzunarul de la haină, care atîrna, din cauza greutății pistolului. Un foc tras accidental, în casa Angelei. În încărcător rămăseseră nouă cartușe.

– Nu-s decît niște maimuțe, am zis, imitîndu-l pe Bobby.

– Și nu sînt.

L-am privit în ochi și i-am zis:

– Mai ai ceva să-mi spui?

Bobby își mușcă buza inferioară. În cele din urmă, îmi spuse:

– S-ar putea să fiu Kahuna.

– Nu asta te pregăteai să-mi spui.

– Nu, dar asta nu sună atît de nebunește precum ceea ce o să-ți zic acum, mormăi el, uitîndu-se la dune. Conducătorul cetei...

L-am văzut doar o clipă, de la distanţă, era mai mult o umbră... Arată mai mare decît celelalte maimuţe.

– Cît de mare?

Bobby mă privi drept în ochi şi-mi răspunse:

– Cred că gagiul e cît mine.

Ceva mai devreme, în timp ce stăteam pe verandă, aşteptînd să se întoarcă Bobby de pe plajă, zărisem cu coada ochiului ceva, avusesem impresia că văd un om furişîndu-se printre dune, cu mişcări prelungi, curgătoare. Cînd îndreptasem Glock-ul în direcţia aceea, descoperisem că nu se afla nimeni acolo.

– Un om? am întrebat eu. Care hoinăreşte cu maimuţele mileniului, conducîndu-le ceata? Avem un Tarzan al nostru în Moonlight Bay?

– Sper că-i om.

– Ce vrei să spui?

Bobby dădu din umeri şi se uită în altă parte.

– Spun că n-am văzut numai maimuţe. Împreună cu ele se află ceva sau cineva mare.

M-am uitat către luminile oraşului şi am zis:

– Mă simt ca şi cum aş auzi un ticăit, ca şi cum aş şti că există undeva o bombă cu ceas şi că sub oraş se află o grămadă de explozibil.

– Asta voiam să-ţi spun, frăţioare. Ieşi din zona exploziei!

Am ţinut bicicleta cu o singură mînă şi am scos pistolul din buzunarul hainei.

– Cînd porneşti în aventurile tale periculoase şi prosteşti trebuie să ţii seama de un lucru, XP-man, îmi zise Bobby.

– Altă porţie plictisitoare de înţelepciune!

– Indiferent ce-a fost lucrul declanşat la Wyvern – şi s-ar putea să fie încă în funcţiune – a fost nevoie de o armată de savanţi ca să-l pornească. Tipi bine pregătiţi, cu frunţi mai înalte decît toată figura ta. O mulţime de indivizi ai guvernului şi ai armatei. Elita sistemului. Indivizi entuziaşti şi ţicniţi. Ştii de ce au participat la chestia asta, înainte ca lucrurile s-o ia razna?

– Aveau datorii de plătit şi familii de întreţinut.

– Fiecare dintre ei a vrut să lase o urmă a trecerii lui pe pămînt.

– Pentru mine nu-i o chestie de ambiţie. Vreau doar să ştiu de ce au trebuit să moară părinţii mei.

– Ai capul tare, ca o cochilie de stridie.

– Da, dar înăuntru se află o perlă.

– Nu-i nici o perlă, mă asigură el, ci doar un găinaţ fosilizat de pescăruş.

– Te pricepi la vorbe. Ar trebui să scrii o carte.

Bobby rînji ironic şi-mi răspunse:

– Mai degrabă aş regula un cactus.

– Cam aşa şi este. Dar răsplata e mai mare.

– Chestia asta, în care ţii morţiş să te bagi, o să-ţi vină de hac.

– Se poate. Dar o să am parte de o aventură mişto. N-ai spus tu că trebuie să ne bucurăm de trecerea noastră prin lume?

Bobby, învins în cele din urmă, se dădu la o parte din drumul meu, făcîndu-mi semnul *shaka*.

Am ţinut bicicleta cu mîna în care aveam şi pistolul, cît să apuc să-i fac cu cealaltă mînă semnul *Star Trek*.

Ca urmare, Bobby mi-a arătat degetul mijlociu.

Am împins bicicleta spre est, prin nisip, îndreptîndu-mă spre partea mai stîncoasă a peninsulei. Orson mergea lîngă mine. Nu ajunsesem prea departe, cînd l-am auzit pe Bobby spunînd ceva. Dar nu am înţeles ce anume.

M-am oprit, m-am întors şi l-am văzut ducîndu-se spre vilă.

– Ce-ai spus?

– Vine ceaţa, a repetat el.

Am văzut dincolo de el masa albă care cobora din vest, o avalanşă de vapori spumegînd, cărora lumina lunii le dădea o patină aparte. Arăta ca zidurile unei cupole care se prăbuşesc în tăcere, într-un vis.

Luminile oraşului păreau a se afla foarte departe, pe un alt continent.

PARTEA A PATRA

NOAPTE PROFUNDĂ

21

Cînd eu şi Orson am ieşit din zona dunelor şi am ajuns în partea mai nivelată a peninsulei, norii deşi ne înconjuraseră. Bancul de ceaţă era înalt de sute de metri. Prin el se strecura cu greu lumina slabă a lunii, aşa că ne aflam într-o beznă mai mare decît cea dintr-o noapte fără lună şi fără stele.

Luminile oraşului nu se mai vedeau.

Ceaţa distorsiona sunetele. Puteam auzi murmurul brizanţilor care se spărgeau, dar acesta părea să vină din toate părţile, de parcă ne-am fi aflat pe o insulă, nu pe o peninsulă.

Nu credeam că puteam să merg cu bicicleta prin întunericul acela cleios. Aveam o vizibilitate care oscila continuu între zero şi doi metri. De-a lungul cornului curbat al peninsulei nu se aflau copaci, nici vreun alt obstacol, dar puteam să mă rătăcesc şi să nimeresc în marginea rîpoasă dinspre plajă. Atunci bicicleta s-ar fi aplecat în faţă, roata dinainte ar fi alunecat pe nisipul moale, iar eu aş fi plonjat spre plajă. Puteam să-mi rup membrele sau gîtul.

Pe de altă parte, nu puteam să merg cu viteză şi să-mi menţin echilibrul dacă aş fi ţinut ghidonul bicicletei cu o singură mînă. Asta însemna să-mi pun pistolul în buzunar. După discuţia cu Bobby, nu aveam nici un chef să renunţ la Glock. Prin ceaţa aceea, cineva se putea apropia de mine pînă la un metru, fără să-mi dau seama. N-aş fi avut timp să scot arma din buzunar şi să trag.

Mergeam destul de repede, împingînd bicicleta cu mîna stîngă şi prefăcîndu-mă că sînt nepăsător şi încrezător în mine. Orson

alerga în fața mea. Cîinele era prudent, nu-i ardea de zbenguială, ca în cimitir. Întorcea mereu capul dintr-o parte în alta.

Zăngănitul roților și al lanțului bicicletei îmi trăda poziția. Nu aveam cum să-l ascund, cărînd bicicleta în spate, pentru că nu puteam face acest lucru cu un singur braț decît pe o distanță scurtă.

De fapt, zgomotul nu conta. Probabil că maimuțele aveau simțuri fine, de animale, care detectau cele mai slabe semne. Mai mult ca sigur că ar fi putut să mă descopere după miros.

Şi Orson ar fi putut să le descopere după miros. În noaptea aceea întunecată, silueta lui neagră abia se mai vedea. Nu-mi dădeam seama dacă i se zburlise părul de pe ceafă – ceea ce ar fi însemnat că maimuțele se aflau în apropiere.

În timp ce mergeam, mă întrebam prin ce se deosebeau făpturile acelea de niște rhesus obișnuite.

Animalul din bucătăria Angelei părea, cel puțin după înfățișare, a fi un exemplar tipic din specia sa. În cel mai rău caz, de dimensiunile maxime ale unui rhesus. Angela spusese că avea „ochi galbeni, înfiorători“, dar, din cîte știu, e o culoare obișnuită la acest grup de primate. Bobby nu menționase nimic ciudat despre grupul de maimuțe care-l chinuiseră, doar comportarea lor ciudată și dimensiunile neobișnuite ale conducătorului lor. Nu pomenise de cranii deformate, de un al treilea ochi în frunte, de șuruburi în gît, care să sugereze că fuseseră asamblate în laboratorul lui Heather Frankenstein, stră-stră-strănepoata doctorului Victor Frankenstein.

Conducătorii proiectului din Fort Wyvern fuseseră îngrijorați ca nu cumva maimuța care ajunsese în bucătărie s-o fi mușcat sau s-o fi zgîriat pe Angela. Ţinînd cont de teama savanților, era logic să presupun că animalul era purtătorul unei boli infecțioase care se transmitea prin sînge, prin salivă sau prin alte fluide ale trupului. Această presupunere se confirma prin examenul medical la care fusese supusă Angela. Îi luaseră probe de sînge timp de patru ani, ceea ce însemna că boala avea o perioadă de incubație foarte lungă.

Război biologic. Conducătorii fiecărei țări de pe Pămînt neagă că se pregătesc pentru o astfel de confruntare. Semnează tratate solemne, evocînd numele lui Dumnezeu și amintind de judecata

istoriei, prin care se obligă să nu se angajeze în asemenea cercetări monstruoase. În același timp, fiecare națiune trudește din greu pregătind cocteiluri de antrax, aerosoli cu ciumă bubonică și fabricînd colecții splendide de viruși și bacterii noi, exotice. Nu veți găsi înregistrat la nici un oficiu al forțelor de muncă de pe planetă vreun savant șomer.

Totuși nu înțelegeam de ce o sterilizaseră pe Angela. Sigur, anumite boli cresc șansele ca urmașii cuiva să sufere de defecte congenitale. Dar, judecînd după ce-mi povestise Angela, nu credeam că indivizii de la Wyvern o sterilizaseră din grijă pentru ea sau pentru copiii pe care i-ar fi putut zămisli. Indivizii păreau că acționaseră nu din compasiune, ci dintr-o teamă înrudită cu panica.

O întrebasem pe Angela dacă maimuța era purtătoarea unei boli. Ea negase: „Îmi doresc să fi fost o boală. N-ar fi fost drăguț? Poate că acum aș fi fost vindecată. Sau moartă. Moartea ar fi fost mai bună decît ceea ce urmează“.

Dacă nu era boală, atunci ce era?

Deodată, strigătul ca de cufundar pe care-l auzisem mai devreme străbătu iarăși noaptea și ceața, făcîndu-mă să uit de gîndurile mele.

Orson înțepeni. M-am oprit și eu, iar zăngănitul bicicletei încetă.

Strigătul venise dinspre sud-vest. După o clipă, îi răspunse un altul, dinspre nord-est. Fuseserăm încercuiți.

Din cauză că sunetul circula prin ceață atît de înșelător, nu puteam să-mi dau seama cît de departe se aflau cei care strigaseră. Aș fi pariat pe un plămîn că erau aproape.

Zgomotul valurilor, ritmic, ca bătăile inimii, străbătea noaptea. M-am întrebat ce cîntec al lui Chris Isaak difuza Sasha în acel moment la radio.

Orson s-a pus în mișcare, iar eu l-am imitat. Mergeam ceva mai repede ca înainte. Nu aveam nimic de cîștigat dacă pierdeam vremea. Nu eram în siguranță decît dacă părăseam peninsula izolată și ne înapoiam în oraș – poate nici măcar atunci.

Nu parcurseserăm mai mult de zece-cincisprezece metri, cînd urletul lugubru răsună din nou. Îi răspunse un altul, ca mai înainte.

De data asta am continuat să mergem.

Inima îmi bătea nebunește și nu s-a potolit deloc, cu toate că mi-am spus că avem de-a face doar cu niște maimuțe. Nu cu animale de pradă. Cu niște animale care mănîncă fructe, boabe, nuci. Care fac parte din regatul păcii.

Apoi, deodată, în minte îmi apăru figura Angelei. Mi-am dat seama ce interpretasem greșit, din cauza șocului și a tulburării, atunci cînd îi găsisem cadavrul. Gîtul ei păruse tăiat de mai multe ori cu un cuțit tocit, pentru că rana avea marginea zdrențuită. De fapt, nu fusese înjunghiat, ci mușcat, sfîșiat. Vedeam acum rana aceea groaznică mai bine decît dorisem s-o văd atunci, cînd stătusem în pragul băii.

Mai mult, îmi aminteam și alte semne de pe trupul ei, răni pe care nu fusesem în stare să le analizez în momentul acela. Urme de mușcături pe mîinile ei. Poate și una pe față.

Maimuțe. Dar nu maimuțe obișnuite.

Acțiunile ucigașilor din casa Angelei – chestia cu păpușile, jocul de-a ascunselea – mi se păruseră joaca unor copii demenți. În camerele acelea fuseseră mai multe maimuțe. Erau suficient de mici ca să se ascundă în locuri în care n-ar fi intrat un om și suficient de iuți ca să pară niște fantome.

Un alt strigăt răsună în beznă și-i răspunseră mîrîituri înăbușite din alte *două* locuri.

Eu și Orson am continuat să ne mișcăm repede. Am rezistat impulsului de a lua-o la goană. Dacă fugeam, graba mea ar fi fost interpretată – și corect interpretată – ca un semn de teamă. Pentru un animal de pradă, teama arată slăbiciune. Iar dacă simte slăbiciune, atacă.

Ţineam Glock-ul în mînă, îl strîngeam atît de tare încît patul lui părea că se topise în palma mea. Nu știam cît de multe făpturi făceau parte din grupul acela: poate trei, patru, poate zece, poate mai multe. Avînd în vedere că nu mai trăsesem niciodată cu arma – cu excepția focului tras accidental ceva mai devreme – nu aveam șanse să dobor toate animalele, înainte să mă copleșească.

Deși nu voiam să ofer imaginației mele febrile material de prelucrat, nu mă puteam împiedica să nu mă întreb ce fel de dinți aveau maimuțele rhesus. Erau toți ca niște premolari neascuțiți? Nu. Chiar și erbivorele – presupunînd că maimuțele rhesus erau erbivore – trebuie să spargă coaja unor fructe sau păstăile. Mai mult ca sigur că aveau incisivi, poate chiar și canini, așa cum au oamenii. Deși specimenele acelea o sfîșiaseră pe Angela, maimuțele rhesus nu evoluaseră ca animale de pradă, deci nu aveau colți. Însă unele maimuțe au. Babuinii au dinți enormi. Oricum, puterea de a mușca a acestor rhesus era imensă. Indiferent de structura danturii lor, fuseseră în stare s-o ucidă pe Angela Ferryman iute și cu ferocitate.

Am auzit sau am simțit o mișcare – pe care abia am zărit-o – în ceață, la vreo doi metri în dreapta mea. Apoi am văzut o siluetă întunecată, nedefinită, pe sol, venind către mine repede și în tăcere.

M-am întors către făptura aceea. Ființa mi-a atins piciorul și a dispărut în ceață, înainte să apuc s-o văd bine.

Orson mîrîi, dar fără prea mult chef, ca și cum ar fi vrut să avertizeze pe cineva, dar fără să provoace la luptă. Stătea cu fața spre zidul imens de ceață care se întindea în beznă. Bănuiesc că, dacă aș fi avut lumină, aș fi văzut cum i se zburlise nu numai părul de pe ceafă, ci și cel de pe spate.

Mă uitam în jos, spre sol, așteptîndu-mă, într-un fel, să văd ochii strălucitori, galbeni, despre care îmi vorbise Angela. Dar silueta care apăru brusc în ceață era cît mine de mare. Poate mai mare. Neagră, amorfă, ca un înger agresiv al morții apărut într-un vis, părea mai mult o sugestie decît ceva material și era înspăimîntătoare tocmai din cauză că rămînea misterioasă. Nici urmă de ochi galbeni. Nici un fel de trăsături clare. Nici urmă de formă distinctă. Om sau maimuță, sau nici una, nici alta.

Eu și Orson ne-am oprit din nou.

Am întors capul, ca să străpung cu privirea întunericul din jurul nostru, ca să aud orice sunet care mă putea ajuta. Dar grupul se mișca în tăcere, la fel ca ceața.

Mă simțeam ca un scafandru în mijlocul mării, prins în curenții plini de plancton și de alge, care zărise un rechin ce-i dădea tîrcoale și care aștepta ca acesta să se ivească din nou din beznă sau să-l sfîșie.

Ceva se frecă de piciorul meu şi trase de blugi. Nu fusese Orson, pentru că fiinţa aceea scoase un fel de sîsîit. Am încercat să-i dau un şut, dar nu am nimerit-o şi dispăru în ceaţă, înainte să apuc să o văd.

Orson chelălăi, surprins, de parcă ar fi păţit şi el ceva asemănător.

– Vino aici, băiete, am spus eu, alarmat, iar el veni imediat lîngă mine.

Am dat drumul bicicletei, care zăngăni, căzînd pe nisip. Am apucat pistolul cu amîndouă mîinile şi am început să mă învîrt, căutînd ceva în care să trag.

Se auziră chiţăituri stridente, furioase. Păreau a fi glasuri de maimuţă. Cel puţin şase animale.

Dacă aş fi omorît una, celelalte ar fi fugit, cuprinse de spaimă. Sau ar fi reacţionat ca maimuţa care mîncase mandarina, cînd Angela o ameninţase cu mătura: cu o agresivitate plină de furie.

Oricum, vizibilitatea era zero, nu vedeam ochii sau siluetele maimuţelor, aşa că nu am îndrăznit să-mi irosesc muniţia trăgînd orbeşte prin ceaţă. Dacă rămîneam fără gloanţe, aş fi fost o pradă uşoară.

Vocile chiţăitoare tăcură toate, deodată, ca una singură.

Norii denşi de ceaţă amortizau acum pînă şi zgomotul valurilor. Auzeam gîfîitul lui Orson şi bătăile prea iuţi ale inimii mele, dar nimic altceva.

Silueta mare, neagră, a conducătorului cetei apăru din nou prin giulgiul cenuşiu de vapori. Plutea de parcă ar fi avut aripi, deşi eram convins că aparenţa aceea de zbor era iluzorie.

Orson mîrîi, iar eu m-am dat înapoi şi am declanşat mecanismul de ochire cu laser. Punctul roşu se plimbă pe figura amorfă a ceţii. Şeful cetei, care nu se vedea decît ca o umbră printr-o fereastră acoperită cu gheaţă, fu ascuns de negură înainte să apuc să fixez laserul pe silueta-i schimbătoare.

Mi-am amintit de colecţia de cranii de pe treptele de ciment ale barajului deversor din canalizare. Poate că acel colecţionar nu era un adolescent psihopat care se pregătea pentru cariera sa de adult. Poate craniile acelea reprezentau trofee strînse şi aranjate de către maimuţe – un lucru bizar şi îngrijorător.

Îmi veni în minte un gînd şi mai îngrijorător: poate că şi craniul meu şi cel al lui Orson vor fi adăugate expoziţiei, curăţate de carne, cu orbitele goale, cu oasele lucioase...

Orson urlă, în momentul în care o maimuţă care ţipa sări prin voalurile negurei şi se repezi în spatele lui. Cîinele îşi întoarse capul, arătîndu-şi dinţii, încercînd să muşte călăreţul acela nedorit şi străduindu-se să-l arunce din spinare.

Eram atît de aproape, încît chiar în lumina aceea slabă şi în ciuda ceţii am putut să văd ochii galbeni ai animalului. Ochi lucitori, reci, furioşi. Se uitau în sus, la mine. Nu puteam să împuşc agresorul fără să-l rănesc pe Orson.

De îndată ce ateriză pe spinarea lui Orson, maimuţa sări de pe cîine şi se repezi la mine. Douăsprezece kilograme de muşchi puternici şi oase, care mă izbeau în spate, mă loveau în piept, se ţineau de haina mea de piele... În haosul acela, nu puteam să trag cu arma, fără să risc să mă rănesc singur.

Pentru un timp, am fost faţă în faţă, ochi în ochi. Făptura îşi arăta colţii şi sîsîia cu ferocitate. Respiraţia îi puţea înfiorător. Era o maimuţă şi nu era o maimuţă, iar *ciudăţenia* ei profundă mă îngrozea.

Lighioana îmi luă şapca de pe cap. Eu am lovit-o cu ţeava Glock-ului. Maimuţa sări pe pămînt, ţinînd bine şapca. I-am tras un şut. Am nimerit-o şi am făcut-o să scape trofeul. Rhesus-ul fugi chelălăind în ceaţă, dispărînd din vedere.

Orson se repezi după animal, lătrînd. Uitase de teamă. Cînd l-am chemat să se întoarcă, nu m-a ascultat.

Apoi silueta mai mare a conducătorului apăru iarăşi, mai plutitoare decît înainte, o formă sinuoasă, care se ondula ca o capă atîrnată într-un cui, dar zăbovind suficient de mult încît să-l facă pe Orson să se gîndească dacă-i înţelept să urmărească maimuţa care încercase să-mi fure şapca.

– *Iisuse!* am exclamat eu, în timp ce cîinele se întorcea scîncind.

Am luat şapca de pe pămînt, dar n-am pus-o pe cap. Am împăturit-o şi am vîrît-o în buzunarul interior al hainei.

M-am asigurat că nu păţisem nimic, că nu fusesem muşcat. Nu simţisem dacă fusesem zgîriat pe faţă sau pe mîini. Nu, nu fusesem

zgîriat. Slavă Domnului! Dacă maimuța era purtătoarea unei boli infecțioase, care se transmitea doar prin contact cu fluidele trupului, atunci nu mă molipsisem.

Pe de altă parte, îi mirosisem respirația împuțită, respirasem aerul expirat de ea. Dacă boala se transmitea prin aer, atunci cumpărasem un bilet la morgă.

Am auzit un zăngănit în spatele meu, m-am întors repede și am văzut că bicicleta mea – care rămăsese pe sol – era tîrîtă în ceață. Nu-mi dădeam seama de cine. Vedeam doar roata din spate, aflată în poziție orizontală, care împrăștia nisip cu spițele. Restul era ascuns de negură. Am întins mîna și am apucat roata.

Eu și hoțul nevăzut ne-am angajat într-o întrecere de tras de bicicletă, pe care am cîștigat-o cu ușurință, ceea ce sugera că avusesem de-a face cu o maimuță rhesus, eventual cu două, nu cu șeful grupului. Am pus bicicleta pe roți, am sprijinit-o de trupul meu și am apucat din nou pistolul.

Orson reveni lîngă mine.

Se uşură nervos, eliminînd ultimul strop de bere. Am fost oarecum surprins că eu nu-mi udasem pantalonii.

Ziduri cenușii de negură navigară pe lîngă noi, ca pînzele unor corăbii fantomă, aducînd în urma lor o liniște artificială. Nici un fel de chițăituri. Nici chelălăieli sau țipete. Nici un fel de strigăte ca de cufundar. Nici un oftat de vînt sau zgomot de valuri. Mă simțeam ca și cum aș fi fost ucis în timpul luptei recente, fără să-mi dau seama, iar acum stăteam în anticamera de lîngă coridorul vieții, așteptînd să se deschidă o ușă către Judecata de Apoi.

În cele din urmă, deveni evident că meciul se întrerupsese pentru un timp. În timp ce țineam pistolul cu o mînă, am început să împing bicicleta către partea de est a peninsulei. Orson mergea lîngă mine.

Eram convins că grupul ne supraveghea, dar păstra o distanță mai mare decît pînă atunci. Nu vedeam nici un fel de siluete pîndind din întuneric, dar știam că erau acolo.

Maimuțe. Dar nu maimuțe. Se părea că fugiseră dintr-un laborator din Wyvern.

„Sfîrșitul lumii“, așa spusese Angela.

Nu prin foc.

Nu prin gheață.

Ceva mai rău.

Maimuțe. Sfîrșitul lumii adus de maimuțe.

Apocalipsul cu primate.

Armagedon. Sfîrșitul, omega, ziua Judecății de Apoi, încuie ușa și stinge lumina pentru totdeauna.

Toată chestia asta era o aiureală. De fiecare dată cînd încercam să mă concentrez asupra faptelor, să le aranjez într-o oarecare ordine inteligibilă, mă trezeam purtat de valul uriaș al lucrurilor care nu puteau fi apreciate așa cum se cuvine.

Atitudinea lui Bobby, hotărîrea lui de a se distanța de necazurile de nerezolvat ale lumii moderne și de a fi un campion al trîndăviei mi se păruse un drept legitim de a-și alege modul de viață. Acum mi se părea că nu fusese doar legitim, ci rezonabil, logic și plin de înțelepciune.

Pentru că nu se preconizase ca eu să supraviețuiesc pînă la maturitate, părinții mei mă îndemnaseră să mă joc, să mă amuz, să mă minunez, să trăiesc, pe cît se putea, fără griji și fără teamă, să trăiesc clipa, fără să am grija viitorului. Pe scurt, să am încredere în Dumnezeu și să cred că eu, ca toți ceilalți, sînt pe lumea asta cu un scop. Să-i mulțumesc pentru defectele mele, dar și pentru calitățile mele, pentru că amîndouă fac parte dintr-un model pe care nu-l pot pricepe. Părinții mei consideraseră că am nevoie să învăț să mă controlez și să-i respect pe ceilalți. Dar asemenea lucruri vin de la sine atunci cînd crezi că viața ta are o dimensiune spirituală și că ești un element proiectat cu grijă pentru mozaicul misterios al vieții. Cu toate că existau puține șanse să supraviețuiesc ambilor mei părinți, tata și mama se pregătiseră pentru această eventualitate de cînd mi se pusese diagnosticul prima oară. Achiziționaseră o poliță de asigurare în favoarea supraviețuitorului, care mi-ar fi asigurat un venit frumos chiar dacă n-aș fi cîștigat nici un bănuț de pe urma cărților și a articolelor mele. Fiind născut ca să mă joc, să mă amuz și să mă minunez, fiind destinat să nu am nevoie niciodată de o slujbă și să nu fiu împovărat de responsabilitățile care îi doboară

pe majoritatea oamenilor, puteam să renunț la scris și să devin un asemenea fanatic al surfingului încît, prin comparație, Bobby Halloway să pară un individ obsedat de muncă și incapabil să se amuze. Mai mult, puteam să fiu un pierde-vară absolut fără să mă simt vinovat în vreun fel, pentru că fusesem educat să fiu ceea ce ar fi fost toți oamenii, dacă noi am fi respectat înțelegerea și n-am fi fost izgoniți din Eden. Ca toți cei născuți din bărbat și femeie, trăiesc conform capriciilor sorții. Din cauza XP-ului, eu sînt mai conștient de mașinațiunile sorții decît sînt majoritatea oamenilor, iar această cunoaștere mă face să mă simt eliberat.

Iar acum, în timp ce mergeam împingîndu-mi bicicleta de-a lungul peninsulei, mă încăpățînam să găsesc un înțeles în tot ce văzusem și auzisem de la apusul soarelui.

Înainte să sosească ceata de maimuțe, încercasem să-mi dau seama prin ce se deosebeau acestea de alte maimuțe. Am revenit la ghicitoarea respectivă. Spre deosebire de maimuțele rhesus obișnuite, acestea erau îndrăznețe, nu timide; erau morocănoase, nu bine dispuse. Cea mai evidentă diferență consta în faptul că animalele astea erau agresive, rele. Înclinația lor spre violență nu reprezenta însă trăsătura principală care le deosebea de alte rhesus, ci era o consecință a unei diferențe mult mai profunde, pe care o recunoscusem, dar pe care, într-un mod inexplicabil, refuzam s-o accept.

Ceața rămăsese la fel de deasă, dar, treptat, începu să se lumineze. Urme de lumini încețoșate apărură în negură: erau clădirile și lămpile străzilor de pe țărm.

Orson chelălăi încîntat – sau ușurat – văzînd aceste semne de civilizație. Însă orașul nu însemna un loc mai sigur.

După ce am părăsit complet cornul de sud și am intrat pe Embarcadero Way, m-am oprit să-mi scot șapca din buzunarul hainei, în care o vîrîsem. Am scos-o și am dat un bobîrnac în cozoroc. Omul-Elefant își aranja costumul.

Orson se uită la mine, își lăsă capul într-o parte și mă privi atent, apoi strănută, de parcă și-ar fi exprimat acordul. La urma urmei, era cîinele Omului-Elefant, iar imaginea lui despre sine depindea de stilul și de grația cu care mă comportam eu însumi.

Datorită luminilor stradale, vizibilitatea crescuse la vreo treizeci de metri. Ceața ieșea din golf, ca mareea fantomatică a unei mări străvechi și moarte de mult timp, și se răspîndea pe străzi. Fiecare strop mărunt de ceață refracta lumina aurie a becurilor cu vapori de sodiu și o transmitea următorului strop.

Dacă membrii cetei ne însoțeau încă, atunci erau siliți să stea la o distanță mai mare decît cea la care stătuseră pe peninsula pustie, ca să evite să fie văzuți. În calitate de actori în adaptarea *Crimelor din Rue Morgue,* a lui Poe, trebuiau să se furișeze prin parcuri, alei neluminate, balcoane, pe trotuare și pe acoperișuri.

La ora aceea tîrzie nu se vedea nici un automobilist și nici un pieton. Orașul părea părăsit.

Am fost copleșit de impresia tulburătoare că străzile acelea tăcute și goale anunțau o nenorocire adevărată, îngrozitoare, care avea să se abată în viitorul nu prea îndepărtat asupra localității Moonlight Bay. Orășelul nostru se pregătea să devină un oraș fantomă.

M-am urcat pe bicicletă și m-am îndreptat spre nord, pe Embarcadero Way. Bărbatul care mă contactase prin intermediul Sashei mă aștepta pe barca sa, în portul pentru iahturi.

În timp ce pedalam de-a lungul străzii pustii, mi-am amintit de maimuțele mileniului. Eram convins că identificasem diferența fundamentală dintre maimuțele rhesus obișnuite și cele din ceata aceea extraordinară care colinda în secret prin noapte, dar îmi era greu să-mi accept propria concluzie: aceste maimuțe erau mai deștepte decît maimuțele obișnuite.

Mult mai deștepte.

Înțeleseseră la ce folosea aparatul de fotografiat al lui Bobby și îl furaseră. Îl furaseră și pe cel nou.

Îmi recunoscuseră fața printre cele ale păpușilor din camera Angelei și folosiseră acest lucru ca să-și bată joc de mine. Apoi declanșaseră un incendiu ca să ascundă o crimă.

Se putea ca minții mari de la Fort Wyvern să fi făcut cercetări pentru războiul bacteriologic, dar asta nu explica de ce maimuțele din laboratorul lor erau mult mai deștepte decît orice altă maimuță care pusese vreodată piciorul pe pămînt.

Cît de deştept înseamnă „mult mai deştept“? Poate nu destul de deştept ca să cîştigi o grămadă de bani la *Jeopardy.* Poate nu suficient ca să predai poezie la nivel universitar, sau ca să conduci cu succes un post de radio, sau ca să descoperi modelul valurilor din lumea largă, poate nu cît să scrii un best-seller conform listei din *New York Times*, dar poate suficient ca să fii cea mai periculoasă şi mai incontrolabilă belea cunoscută vreodată de omenire. Imaginaţi-vă ce pagube ar face şobolanii, cît de rapid ar creşte numărul lor, dacă ar avea măcar jumătate din inteligenţa oamenilor şi ar putea să înveţe cum să evite capcanele şi otrăvurile.

Dacă maimuţele acelea chiar fugiseră dintr-un laborator, iar acum umblau libere şi evitau cu inteligenţă să fie capturate? Dacă aşa stăteau lucrurile, prima întrebare era: cum de ajunseseră atît de deştepte? Ce voiau? Care era planul lor de activitate? De ce nu se făcuse un efort susţinut ca să fie descoperite, înconjurate şi vîrîte în cuşti din care să nu poată fugi?

Sau erau nişte instrumente folosite de cineva din Wyvern? Aşa cum poliţiştii folosesc cîini dresaţi. Aşa cum marina foloseşte delfini ca să descopere submarinele inamice şi – după cum se zvoneşte – ca în vreme de război să fixeze pachete magnetice cu explozibili pe coca navelor care trebuie scufundate.

Prin mintea mea se vînzoleau alte o mie de întrebări. Toate la fel de nebuneşti.

În funcţie de răspunsuri, se putea ca urmările creşterii inteligenţei acestor maimuţe să aibă efect zguduitor. Consecinţele pentru civilizaţia umană erau alarmante, dacă luăm în consideraţie răutatea acestor animale şi ostilitatea lor înnăscută.

Se putea ca prezicerea Angelei că urmează sfîrşitul lumii să nu fi fost exagerată, ci chiar *mai puţin pesimistă* decît evaluarea pe care aş fi făcut-o eu situaţiei, dacă aş fi cunoscut toate faptele. Oricum, sfîrşitul lumii venise pentru Angela.

Intuisem că maimuţele nu reprezentau totul. Erau doar un capitol dintr-o lungă epopee. Existau şi alte surprize, care urmau să fie descoperite.

În comparaţie cu proiectele de la Wyvern, cutia Pandorei, cea din care fuseseră slobozite toate relele care chinuiesc omenirea – războaie, boli, molime, foamete, inundaţii –, conţinuse numai o colecţie de belele sîcîitoare, dar mărunte.

În graba mea de a ajunge în port, pedalam prea repede pentru ca Orson să se ţină după mine. Cîinele alerga de zor, cu urechile fluturîndu-i, gîfîia, dar rămînea în apropierea mea.

De fapt, pedalam de zor nu pentru că mă grăbeam să ajung în port, ci pentru că subconştientul meu dorea să fug din faţa valului de teroare care năvălea către noi. Însă nu aveam cum să scap de el şi, indiferent de cît de repede pedalam, nu puteam să fug de nimeni, cu excepţia cîinelui.

Mi-am amintit de ultimele cuvinte ale tatălui meu şi am încetat să gonesc. Am coborît panta fără să pedalez, pînă cînd Orson a fost în stare să rămînă lîngă mine fără să facă eforturi eroice.

Să nu laşi niciodată un prieten în urmă. Prietenii sînt singurii care ne pot ajuta să trecem prin viaţa asta şi sînt singurii pe care putem spera să-i vedem şi în viaţa viitoare.

Cea mai bună metodă de a trata o mare agitată de necazuri este să prinzi valul cînd începe să se înalţe şi să-l călăreşti, să aluneci de-a lungul lui şi să te adăpostesti în scobitura sa fără pic de teamă. Nu numai că-i o chestie mişto, dar e şi una clasică.

22

Valurile joase se strecurau prin palisadă şi se izbeau de dig, cu un sunet blînd, chiar tandru, ca două trupuri goale într-un pat, în luna de miere... Aerul umed oferea un amestec aromatic slab şi plăcut de apă de mare, varec proaspăt, creozot, fier ruginit şi alte mirosuri, pe care nu le-am putut identifica.

Portul pentru iahturi, înghesuit în colţul din nord-est al golfului, oferea posibilităţi de andocare pentru mai puţin de trei sute de vase, dintre care numai şase sînt şi locuinţe permanente pentru proprietarii lor. Deşi viaţa socială din Moonlight Bay nu se concentrează asupra navigaţiei, există o listă lungă de aşteptare pentru orice loc disponibil din port.

Am mers cu bicicleta către capătul dinspre vest al cheiului principal, care este paralel cu ţărmul. Roţile se mişcau şi se loveau încet de scîndurile umede de rouă. O singură navă din port avea luminile aprinse la ora aceea. Lămpile de pe docuri, care împrăştiau o lumină neclară, îmi arătau drumul prin ceaţă.

Din cauză că flota de pescuit ancorează de-a lungul cornului nordic al golfului, portul relativ adăpostit este rezervat navelor de agrement. Aici se află goelete, keciuri[1], iole – de la cele modeste la cele impresionante, dar din prima categorie sînt mai multe decît din a doua – iahturi cu motor, majoritatea de lungimi şi preţuri suportabile, cîteva baleniere tip Boston, chiar şi două case plutitoare. Cel mai mare iaht cu pînze – de fapt, nava cea mai mare – acostat aici este

[1] Vas mic, cu două catarge (n.tr.)

Sunset Dancer, un cuter Windship, de douăzeci de metri. Dintre iahturile cu motor, cel mai lung este *Nostromo*, un vas de croazieră Bluewater, de nouăsprezece metri. Către această navă mă îndreptam.

Cînd am ajuns la capătul vestic al digului, am făcut o cotitură de nouăzeci de grade şi am mers pe un dig auxiliar, care găzduia nave pe ambele laturi. *Nostromo* era ultimul, pe partea dreaptă.

„Am fost unul dintre cei care au cunoscut noaptea."

Acesta fusese codul folosit de Sasha ca să-l identifice pe bărbatul care venise la postul de radio ca să mă caute, care nu voise să i se spună numele la telefon şi care nu dorise să vină la locuinţa lui Bobby ca să discute cu mine. Era un vers dintr-un poem al lui Robert Frost, unul pe care cei care trăgeau cu urechea nu puteau să-l recunoască, iar eu am presupus că Sasha se referise la Roosevelt Frost, proprietarul lui *Nostromo*.

În timp ce-mi rezemam bicicleta de balustrada docului, în apropiere de pasarela către nava lui Roosevelt, mareea făcu vasele să se legene în dană. Acestea scîrţîiau şi gemeau ca nişte bătrîni artritici care-şi murmurau văicărelile în somn.

Nu m-am ostenit niciodată să-mi leg bicicleta cînd o lăsam undeva, pentru că, pînă în noaptea aceea, Moonlight Bay fusese un loc ferit de delictele care infectaseră lumea modernă. Însă în timpul acestui week-end oraşul nostru pitoresc avea să întreacă toată ţara în crime, mutilări şi maltratarea preoţilor – raportate pe cap de locuitori –, dar nu aveam motive să cred că va avea loc o creştere îngrijorătoare a furturilor de biciclete.

Pasarela era foarte înclinată – pentru că mareea era joasă – şi alunecoasă din cauza umezelii. Orson coborî pe ea cu grijă; la fel şi eu.

Parcursesem două treimi din drumul către navă cînd am auzit o voce şoptită, care părea că izvorăşte, într-un fel magic, chiar din ceaţa de deasupra capului meu:

– Cine-i acolo?

Am tresărit şi am fost gata să cad, dar am reuşit să mă prind de balustradă şi să mă ţin pe picioare.

Bluewater 563 este un vas zvelt, alb, cu punte dublă, cu o cabină la cîrmă, cu acoperiş de lemn şi cu pereţi din pînză. Singurele

lumini de la bord proveneau de la fereastrele acoperite de perdea ale cabinei pentru pasageri de la pupa şi ale cabinei principale, de pe puntea inferioară. Puntea superioară şi cabina de la cîrmă erau cufundate în întuneric şi înconjurate de ceaţă. Nu-mi dădeam seama cine vorbise.

– Cine-i acolo? şopti din nou bărbatul, nu mai puternic ca prima oară, dar ceva mai tăios.

I-am recunoscut glasul lui Roosevelt Frost.

L-am imitat şi am răspuns în şoaptă:

– Eu, Chris Snow.

– Fereşte-ţi ochii, fiule.

Mi-am dus mîna la frunte, ca un cozoroc, şi mi-am mijit ochii, apărîndu-mă de raza lanternei care mă lovi, în timp ce stăteam pe pasarelă. Lanterna se stinse aproape imediat, iar Roosevelt zise, tot în şoaptă:

– Cîinele tău te însoţeşte?

– Da, domnule.

– Nu şi altcineva?

– Poftim?

– Nu te mai însoţeşte şi altcineva?

– Nu, domnule.

– Atunci vino la bord.

Am putut să-l văd, pentru că se mutase mai aproape de balustrada de pe puntea superioară, în spatele cabinei de la cîrmă. Dar nu-l vădeam foarte clar, în ciuda distanţei relativ mici, din cauza ceţii, a nopţii şi a culorii sale întunecate.

I-am făcut semn lui Orson s-o ia înainte şi am ajuns la bordul navei printr-o deschizătură din balustrada portului. Apoi am urcat repede treptele către puntea superioară.

Cînd am ajuns sus, am văzut că Roosevelt Frost ţinea în mînă o puşcă. Se pare că în curînd Asociaţia Naţională a Deţinătorilor de Puşti îşi va muta sediul în Moonlight Bay. Roosevelt nu îndreptase arma spre mine, dar sînt sigur că mă avusese în bătaia ei pînă reuşise să mă identifice cu ajutorul lanternei.

Individul era formidabil, chiar şi fără puşcă. Un metru nouăzeci. Un gît ca un pilon de dig. Umeri laţi cît o estacadă. Piept masiv. Mai lat cu două palme decît diametrul mediu al unei roţi de cîrmă. Un individ pe care ar fi trebuit să-l angajeze Ahab ca să-i vină de hac balenei Moby Dick. Fusese o vedetă de fotbal prin anii şaizeci şi la începutul anilor şaptezeci. Ziariştii din presa sportivă îl numeau Barosul. Acum avea şaizeci şi trei de ani, ajunsese un om de afaceri de succes, care deţinea un magazin de confecţii pentru bărbaţi, un magazin universal şi jumătate din acţiunile de la Hanul Moonlight Bay şi de la Clubul Country, dar părea în stare să facă praf orice uriaş îndopat cu steroizi care ocupa un post important în echipele de fotbal din vremea noastră.

– Salut, cîine! murmură el.

Orson lătră.

– Ţine asta, fiule, şopti Frost şi-mi întinse puşca.

De gîtul său atîrna un binoclu cu aspect ciudat, foarte performant şi modern. Îl duse la ochi şi, din locul acela din vîrful punţii, privi digul de-a lungul căruia venisem pe *Nostromo*.

– Cum de vezi ceva? m-am minunat eu.

– Binoclu pentru vedere pe timp de noapte. Amplifică lumina de optsprezece mii de ori.

– Dar ceaţa...

El apăsă un buton, iar înăuntrul binoclului porni un mecanism. Frost îmi explică:

– Are şi posibilitatea de a selecta razele infraroşii, îţi arată doar sursele de căldură.

– Probabil că sînt o mulţime de surse de căldură în port.

– Nu, pentru că motoarele nu funcţionează. Şi sînt interesat de sursele de căldură în *mişcare*.

– Oameni.

– Poate.

– Atunci ce?

– Orice ar fi putut să te urmărească. Acum taci, fiule.

Am tăcut. În timp ce Roosevelt privea atent portul, m-am întrebat dacă fosta vedetă de fotbal – actualul om de afaceri local – era ceea ce părea a fi.

Nu m-ar fi surprins dacă n-ar fi fost. De la apusul soarelui, oamenii pe care-i întîlnisem scoseseră la iveală aspecte ale vieţii lor despre care nu ştiusem nimic pînă atunci. Chiar şi Bobby avusese secrete: puşca din dulapul pentru mături, grupul de maimuţe. Cînd am luat în consideraţie convingerea Piei Klick că ea este reîncarnarea lui Kaha Huna – lucru pe care Bobby nu mi-l spusese –, am înţeles mai bine atitudinea lui plină de amărăciune referitoare la orice punct de vedere pe care el îl considera legat de filozofia New Age, inclusiv comentariile mele întîmplătoare, nevinovate, despre cîinele meu cel ciudat. Cel puţin Orson rămăsese acelaşi în timpul nopţii. Deşi, dacă ţineam seama de felul în care evoluau lucrurile, nu m-aş fi mirat dacă ar fi arătat că-i în stare să stea pe labele de dinapoi şi să înceapă să danseze, dînd dovadă de talent actoricesc.

– Nu te-a urmărit nimeni, zise Roosevelt, în timp ce-şi lua binoclul de la ochi şi-şi recupera puşca. Pe aici, fiule!

L-am urmat pe punte, către o deschizătură de la tribord.

Roosevelt se opri şi se uită în urmă, peste capul meu, către balustrada lîngă care rămăsese Orson.

– Vino cu noi, cîine!

Animalul stătuse deoparte, dar nu din cauză că simţise ceva pe doc. De obicei este neobişnuit de timid cînd are de-a face cu Roosevelt.

Hobbyul gazdei noastre era „comunicarea cu animalele“ – un concept esenţial New Age, care fusese dezbătut în majoritatea emisiunilor de televiziune. Roosevelt era discret în privinţa talentului său şi-l folosea doar la solicitarea vecinilor şi a prietenilor săi. Simpla menţionare a comunicării cu animalele îl făcea pe Bobby să spumege, cu mult înainte ca Pia Klick să decidă că ea era zeiţa surfingului care-şi căuta un Kahuna. Roosevelt pretindea că-i în stare să simtă temerile şi dorinţele animalelor de casă care-i erau aduse. Nu primea bani pentru acest serviciu, dar lipsa lui de interes pecuniar nu-l potolea pe Bobby. „Snow, n-am spus că tipul e un şarlatan care încearcă să facă bani. E bine intenţionat. Dar se repede cu capul înainte, de parcă ar vrea să marcheze un gol.“

Conform spuselor lui Roosevelt, singurul animal cu care nu reuşise să comunice era cîinele meu. Considera lucrul ăsta o provocare şi nu rata nici o ocazie să pălăvrăgească un picuţ cu el.

– Vino încoace, căţel bătrîn!

Orson acceptă invitaţia, fără nici un chef. Ghearele lui zăngăneau pe punte.

Roosevelt Frost, cu puşca în mînă, intră prin trapa deschisă şi coborî pe treptele din fibră de sticlă topită, luminate doar de o lucire slabă la capătul inferior. Negrul uriaş îşi lăsă capul în jos, îşi aplecă umerii imenşi şi-şi lipi braţele de trup, ca să fie cît mai mic, dar lăsa totuşi impresia că o să se înţepenească în intrarea aceea îngustă.

Orson ezită, îşi vîrî coada între picioare, dar pînă la urmă coborî după Roosevelt. Eu m-am luat după ei. Treptele duceau la o dunetă, stil verandă, de sub puntea superioară.

Orson nu părea că are chef să intre în cabină, care, în lumina slabă a veiozelor, părea comodă şi primitoare. După ce eu şi Roosevelt am păşit înăuntru, Orson se scutură viguros de ceaţa condensată care-i rămăsese în blană, stropind toată duneta, apoi ne urmă. Mai că-mi venea să cred că rămăsese în urmă ca să nu ne ude.

După ce intră şi Orson, Roosevelt încuie uşa. O încercă, să se convingă că nu se deschide. Apoi o mai încercă o dată.

Cabina principală era alcătuită, în afară de compartimentul pentru pasageri, dintr-o cambuză cu dulapuri din lemn de mahon şi cu podea asortată, din mahon fals, o zonă pentru luat masa şi un salon, toate acestea într-un spaţiu deschis, larg. Din cauza mea, zona era luminată doar de lampa dintr-o vitrină plină cu trofee de fotbal, aflată în camera de zi, şi de două lumînări groase, verzi, puse pe farfurii aflate pe masă.

Aerul era impregnat cu aromă de cafea proaspătă. Cînd Roosevelt mi-a oferit o ceaşcă, am acceptat.

– Condoleanţe pentru tatăl tău.

– Măcar s-a terminat...

– Oare? întrebă Roosevelt, ridicînd din sprîncene.

– Voiam să spun că pentru el.

– Nu şi pentru tine. Nu după ceea ce ai văzut.

M-am încruntat şi l-am întrebat:

– De unde ştiţi ce am văzut?

– Umblă tot felul de zvonuri.

– Ce aţi auzit?

Frost ridică mîna sa imensă şi mă întrerupse:

– O să discutăm despre asta peste un minut. De aceea ţi-am cerut să vii aici. Însă mă tot gîndesc la ce trebuie să-ţi spun. Lasă-mă să o fac în felul meu, fiule.

După ce servi cafeaua, bărbatul uriaş îşi scoase scurta din nailon, o atîrnă de speteaza unuia dintre scaunele supradimensionate şi se aşeză la masă. Îmi făcu semn să stau în faţa lui şi-şi trase un scaun.

– Vino aici, cîine, zise el, oferindu-i un al treilea scaun lui Orson.

Deşi aceasta era procedura standard de cîte ori îl vizitam pe Roosevelt, Orson se prefăcu că nu înţelege. Se aşeză pe podea, lîngă frigider.

– Aşa ceva nu se poate, îi zise Roosevelt, calm.

Orson căscă.

Roosevelt împinse uşor scaunul pe care-l trăsese de lîngă masă pentru cîine.

– Fii căţel cuminte!

Orson căscă mai tare ca înainte. Îşi exagera lipsa de interes.

– Dacă voi fi silit, o să vin la tine, o să te iau pe sus şi o să te aşez pe scaun, zise Roosevelt. Treaba asta o să-l pună pe stăpînul tău într-o situaţie neplăcută. El ar prefera să te porţi ca un oaspete bine crescut.

Frost zîmbea vesel, fără ca vocea lui să fie ameninţătoare. Avea o figură de Buddha negru, iar în ochi i se citea amabilitate şi amuzament.

– Fii căţel cuminte, repetă Roosevelt.

Orson mătură podeaua cu coada, apoi se stăpîni şi încetă să dea din coadă. Se uită cu timiditate cînd la mine, cînd la Roosevelt.

Eu am dat din umeri.

Încă o dată, Roosevelt mişcă scaunul pe care i-l oferise, împingîndu-l cu piciorul.

Orson se ridică de pe podea, dar nu se apropie imediat de masă.

Roosevelt scoase din buzunarul scurtei care atîrna de scaunul său un biscuit pentru cîini, în formă de os. Îl ţinu în lumina lumînării, încît Orson să-l vadă bine. Între degetele lui, biscuitul părea mic, ca un breloc dintr-o brăţară cu amulete, dar era, de fapt, zdravăn. Cu un gest solemn, Roosevelt îl aşeză pe masă, în faţa scaunului rezervat pentru cîine.

Orson urmări mîna care ţinea biscuitul, cu ochii trădîndu-i pofta imensă. Apoi veni către masă, dar se opri lîngă ea. Era neobişnuit de rezervat.

Roosevelt scoase din buzunarul scurtei un al doilea biscuit. Îl ţinu lîngă lumînări, întorcîndu-l de parcă ar fi fost o bijuterie splendidă, care strălucea la lumina flacării, apoi îl puse pe masă, lîngă primul biscuit.

Deşi murea de poftă, Orson nu se urcă pe scaun. Îşi lăsă capul în jos şi se uită pe sub sprîncene la gazda noastră. Roosevelt era singurul om în ochii căruia Orson nu voia, uneori, să se uite.

Roosevelt scoase un al treilea biscuit din buzunarul scurtei. Îl ţinu lîngă nasul său lat şi turtit, apoi inspiră adînc, de parcă ar fi savurat aroma gustării cu formă de os.

Orson îşi ridică botul şi adulmecă.

Roosevelt zîmbi, îi făcu şmechereşte cu ochiul cîinelui şi-şi vîrî biscuitul în gură. Îl crănţăni cu încîntare, sorbi o înghiţitură de cafea şi oftă de plăcere.

Am fost impresionat. Nu-l mai văzusem făcînd aşa ceva.

– Ce gust are?

– Nu-i rău. Seamănă cu fulgii de grîu. Vrei unul?

– Nu, domnule. Mulţumesc, am răspuns eu şi m-am apucat să-mi beau cafeaua.

Orson ciulise urechile. Roosevelt îi captase complet atenţia. Dacă uriaşului aceluia cu voce blîndă îi plăcuseră biscuiţii, atunci s-ar putea să rămînă mai puţini pentru un cîine care ar fi făcut orice ca să-i primească.

Roosevelt scoase alt biscuit din scurta care atîrna de speteaza scaunului său. Îl duse la nas şi inhală atît de puternic, încît mi-a fost teamă că n-o să mai rămînă oxigen în încăpere. Închise ochii,

cuprins de poftă. Tremura de plăcere prefăcută, părea cuprins de frenezia ronţăitului de biscuiţi.

Teama lui Orson devenise palpabilă. Cîinele sări de pe podea, drept pe scaunul aflat vizavi de mine, acolo unde îl invitase Roosevelt, se aşeză în fund şi-şi întinse gîtul, pînă cînd botul lui ajunse la cinci centimetri de nasul lui Roosevelt. Adulmecară împreună biscuitul aflat în pericol de a fi mîncat.

În loc să-l vîre în gură, Roosevelt îl aşeză cu grijă pe masă, alături de cei doi care fuseseră plasaţi în faţa scaunului lui Orson.

– Ce căţel bun!

Nu ştiu dacă am crezut vreodată în aşa-zisa abilitate a lui Roosevelt Frost de a comunica în vreun fel cu animalele, dar se vedea că se pricepea la psihologia cîinilor.

Orson mirosi biscuiţii de pe masă.

– A, a, a! îl avertiză Roosevelt.

Cîinele se uită la gazda noastră.

– Nu ai voie să-i mănînci pînă nu-ţi spun eu, îi explică Roosevelt.

Cîinele îşi linse botul.

– Dacă îi mănînci fără voia mea, atunci, căţelule, n-o să mai vezi niciodată biscuiţi.

Orson scoase un scîncet subţire, implorator.

– Cîine, zise Roosevelt liniştit, dar ferm, nu pot să te fac să vorbeşti cu mine, dacă nu vrei. Dar insist să dai dovadă de un minim de educaţie, cînd vii pe nava mea. Nu poţi să năvăleşti aici şi să hăpăi gustarea, de parcă ai fi un animal sălbatic.

Orson îl privi pe Roosevelt în ochi, ca şi cum ar fi încercat să înţeleagă regula acestuia cu privire la hăpăit.

Roosevelt nu clipi.

Convins că nu fusese o ameninţare deşartă, cîinele îşi îndreptă atenţia către cei trei biscuiţi. Se uita la ei cu o poftă plină de disperare, încît mi-am spus că ar trebui să gust şi eu unul.

– Ce căţel bun! zise Roosevelt.

Apoi luă telecomanda de pe masă şi apăsă un buton, deşi vîrful degetelor sale păreau prea groase că să nu atingă cel puţin trei butoane. În spatele lui Orson se ridicară uşi acţionate mecanic, scoţînd la iveală două niveluri de dispozitive electronice, în care luceau fotodiode.

Orson fu destul de interesat ca să întoarcă pentru o clipă capul, înainte să revină la admirarea biscuiţilor de care nu avea voie să se atingă.

În ascunzătoare se afla un monitor video de mari dimensiuni. Pe ecranul împărţit în patru se vedeau imagini încețoșate ale portului şi ale golfului acoperit de negură, din cele patru părţi ale lui *Nostromo.*

– Ce-i asta? m-am minunat eu.

– Măsuri de securitate, răspunse Roosevelt, punînd jos telecomanda. Detectoare de mişcare şi senzori cu infraroşu care simt pe oricine se apropie de navă şi dau imediat alarma. Apoi un dispozitv telescopic izolează automat zona şi o măreşte înainte ca intruşii să ajungă aici, ca să ştim cu cine avem de-a face.

– Şi *cu cine* avem de-a face?

Omul-munte sorbi încet din cafea, înainte să-mi spună:

– Ştii deja prea multe despre asta.

– Ce vreţi să spuneţi? Cine sînteţi?

– Sînt un nimeni. Sînt doar bătrînul Rosie Frost. Te înşeli, dacă-ţi închipui că sînt unul dintre oamenii care se află în spatele întregii poveşti.

– Ce oameni? În spatele cărei poveşti?

Bătrînul sportiv se uită la imaginile redate de cele patru camere de luat vederi, de pe monitorul împărţit în patru, şi-mi zise:

– Dacă am noroc, indivizii n-o să afle că ştiu ceva.

– Cine? Indivizii din Wyvern?

Frost se întoarse iarăşi spre mine.

– Nu mai sînt în Wyvern. Acum sînt implicaţi oameni din oraş. Nu ştiu cît de mulţi. Poate două sute, poate cinci sute, dar probabil nu mai mult de atît, cel puţin nu pentru moment. Nu mă îndoiesc că se împrăştie printre ceilalţi... şi că deja a trecut dincolo de graniţele lui Moonlight Bay.

Frustrat, i-am zis:

– Încercaţi să fiţi ininteligibil?

– Da, cît se poate.

Roosevelt se ridică, luă cafetiera şi, fără să scoată un cuvînt, turnă în ceşti. Se vedea că intenţiona să mă lase să aştept fiecare bucăţică de informaţie, aşa cum îl pusese pe bietul Orson să aştepte răbdător ca să-i dea voie să-şi mănînce gustarea.

Cîinele linse masa în jurul celor trei biscuiţi, dar nu se atinse de ei.

Cînd Roosevelt s-a aşezat pe scaun, i-am spus:

– Dacă nu sînteţi în cîrdăşie cu indivizii ăia, de unde ştiţi atît de multe despre ei?

– Nu ştiu atît de multe.

– Oricum, mai mult decît mine.

– Ştiu doar ce-mi spun animalele.

– Ce animale?

– Cîinele tău nu face parte dintre ele.

Orson îşi luă privirea de la biscuiţi şi se uită la fostul fotbalist.

– Cîinele tău este un adevărat sfinx, spuse Roosevelt.

Deşi nu-mi dădusem seama, se părea că, la un moment dat, după apusul soarelui, trecusem printr-o oglindă magică.

Am decis să respect regulile lunatice ale acestui regat şi am zis:

– Aşadar, ce v-au spus animalele, cu excepţia cîinelui meu celui nepăsător?

– N-ar trebui să ştii totul. Doar atît cît să-nţelegi că-i mai bine să uiţi ce-ai văzut în garajul spitalului şi în clădirea pompelor funebre.

M-am îndreptat în scaun, de parcă m-ar fi tras cineva în sus.

– *Sînteţi* unul dintre ei.

– Nu. Relaxează-te, fiule! Eşti în siguranţă! De cît timp sîntem prieteni? Au trecut mai mult de doi ani de cînd ai venit prima oară aici, împreună cu cîinele tău. Ştii că poţi să ai încredere în mine.

De fapt, eram destul de convins că pot să mai am încredere în Roosevelt Frost, deşi nu mai eram atît de sigur că mă pricep să judec firea oamenilor.

– Dacă nu uiţi ce ai văzut, continuă el, dacă vei încerca să contactezi autorităţile din afara oraşului, vei pune vieţile multor oameni în pericol.

Am simţit o gheară care mi înfigea în inimă şi am spus:

– Îmi cereţi să am încredere în dumneavoastră, iar apoi mă ameninţaţi.

Roosevelt păru jignit.

– Sînt prietenul tău, fiule. Nu te ameninţ. Doar îţi spun...

– Da. Doar ce v-au spus animalele.

– Oamenii din Wyvern vor să ţină toate astea ascunse, nu eu. Oricum, tu, *personal,* nu eşti în pericol, chiar dacă o să apelezi la autorităţi din afară. Cel puţin la început n-o să fii. Nu se vor atinge de tine. Tu eşti venerat.

Asta fusese cel mai uluitor lucru pe care-l spusese pînă în momentul acela Roosevelt. Am clipit, zăpăcit şi am exclamat:

– Venerat!?

– Da. Indivizii te proslăvesc.

Mi-am dat seama că Orson se uita la mine foarte atent. Uitase, pentru moment, de cei trei biscuiţi promişi.

Afirmaţia lui Roosevelt nu era numai uluitoare, ci şi complet nebunească.

– De ce m-ar proslăvi cineva pe mine?

– Din cauza a ceea ce eşti.

Gîndurile mele se roteau, se răsuceau, se dădeau peste cap, ca un pescăruş care se ţinea de pozne.

– Şi ce sînt eu?

Roosevelt se încruntă, îşi rezemă faţa într-o mînă şi răspunse:

– Naiba să mă ia dacă ştiu! Am repetat ceea ce mi s-a spus.

„Ai repetat ce ţi-au spus animalele! Eşti un doctor Doolittle negru."

Simţeam că mă cuprinde spiritul zeflemitor al lui Bobby.

– Adică, zise Roosevelt, indivizii din Wyvern nu te vor ucide decît dacă nu le laşi de ales, doar dacă-i singura cale de a te face să taci.

– Cînd aţi discutat cu Sasha, i-aţi spus că-i o problemă de viaţă şi de moarte.

Roosevelt dădu solemn din cap.

– Aşa şi este. Pentru ea şi pentru alţii. Din cîte am auzit, ticăloşii ăia vor încerca să te ţină sub control omorînd oamenii pe care-i iubeşti, pînă cînd vei fi de acord să încetezi, pînă cînd vei uita ceea ce ai văzut şi-ţi vei vedea de viaţa ta.

– Oamenii pe care-i iubesc?

– Sasha. Bobby. Chiar şi Orson.

– Îi vor ucide pe prietenii mei ca să-mi închidă gura?

– *Pînă cînd îţi* vei ţine gura. Unul cîte unul. Îi vor ucide, unul cîte unul, pînă cînd îţi vei ţine gura ca să-i salvezi pe cei rămaşi.

Aş fi fost dispus să-mi risc viaţa ca să aflu ce se întîmplase cu mama şi cu tatăl meu – şi din ce cauză –, dar nu puteam să pun viaţile prietenilor mei în pericol.

– Asta-i ceva monstruos! Să ucizi nişte nevinovaţi...

– Cu asemenea persoane ai de-a face.

Simţeam că-mi crapă capul, din cauza presiunii la care o supunea frustrarea mea.

– *Cu cine* am de-a face? Vreau să ştiu ceva mai mult decît „oamenii din Wyvern".

Roosevelt sorbi din cafea, dar nu-mi răspunse.

Poate că era prietenul meu, poate că avertismentul său ar fi putut salva viaţa Sashei sau a lui Bobby, dar îmi venea să-l iau la pumni. L-aş fi lovit din răsputeri, dacă ar fi existat cea mai mică şansă să nu-mi rup mîinile.

Orson puse o labă pe masă, nu cu intenţia de a arunca biscuiţii pe podea şi de-a fugi cu ei, ci ca să se echilibreze în timp ce se apleca pe scaun, să se uite dincolo de mine. Se întîmplase ceva în salon, dincolo de bucătărie şi de zona pentru luat masa, care-i atrăsese atenţia.

Cînd m-am răsucit, ca să văd la ce se uita Orson, am zărit o pisică stînd pe braţul canapelei, luminată din spate de vitrina plină cu trofee fotbalistice. Părea să fie de un cenuşiu-deschis. Ochii ei verzi, cu stropi aurii, sclipeau în umbra care-i ascundea capul.

Putea să fie pisica aceea pe care o întîlnisem ceva mai devreme, pe dealurile din spatele clădirii de pompe funebre a lui Kirk.

23

Pisica stătea nemişcată, ca o statuie egipteană din mormîntul unui faraon, şi părea pregătită să-şi petreacă o veşnicie pe braţul canapelei.

Deşi era doar o pisică, nu m-am simţit bine stînd cu spatele spre animal. M-am mutat pe scaunul din faţa lui Roosevelt Frost, de unde puteam să văd, în dreapta mea, tot salonul şi canapeaua de la capătul lui.

– Cînd v-aţi luat o pisică? l-am întrebat eu pe Roosevelt.

– Nu-i a mea. A venit în vizită.

– Am impresia că am mai întîlnit pisica asta, ceva mai devreme.

– Da, ai întîlnit-o.

– Aşa v-a spus? i-am replicat eu, cu un pic din dispreţul manifestat de Bobby.

– Da, am discutat cu Mungojerrie, confirmă Roosevelt.

– Cu cine?

Roosevelt făcu un gest către pisica de pe canapea, îmi repetă numele, apoi mi-l rosti literă cu literă.

Numele acela exotic îmi era, totuşi, ciudat de familiar. Fiind însă fiul tatălui meu nu numai prin nume şi sînge, am avut nevoie doar de un moment ca să recunosc proveniența numelui.

– Este una dintre pisicile din *Old Possum's Book of Practical Cats*, de T.S. Eliot.

– Multora dintre pisicile acelea le plac numele din cartea lui Eliot.

– Pisicile acelea?

– Pisicile cele noi, din rîndul cărora care face parte şi Mungojerrie.

– Pisici noi? m-am mirat eu, străduindu-mă să pricep ceva din spusele lui.

În loc să-mi explice ce înțelegea prin termenul acela, Roosevelt zise:

– Ele preferă nume de felul acela. Nu știu de ce, nici cum le-au aflat. Cunosc una pe care o cheamă Rum Tim Tugger. Altele se numesc Rumpelteazer, Coricopat sau Growltiger.

– Preferă? Sună ca și cum și-ar alege singure numele.

– Cam așa e.

– Foarte bizar! am exclamat eu.

– După atîția ani de comunicat cu animalele, am ajuns și eu bizar, mărturisi Frost.

– Bobby Halloway ar spune că ați fost lovit în cap de prea multe ori.

Roosevelt zîmbi și-mi replică:

– Nu-i singurul care gîndește așa. Dar am fost fotbalist, nu boxer. Tu ce crezi, Chris? Am o jumătate de creier transformată în cartilagii?

– Nu, domnule, am recunoscut eu. Sînteți foarte inteligent.

– Pe de altă parte, inteligența și scrînteala nu se exclud reciproc, nu-i așa?

– Am întîlnit prea mulți dintre colegii universitari ai părinților mei ca să vă contrazic.

Mungojerrie continua să ne privească de pe canapeaua din camera de zi. Orson continua să o supravegheze, cu dușmănia tipic cîinească, dar și cu un interes considerabil.

– Ți-am povestit vreodată cum am ajuns să comunic cu animalele?

– Nu, domnule. Nu v-am întrebat niciodată.

Mi se păruse că, dacă aș fi acordat atenție acestei excentricități, aș fi fost nepoliticos, ca și cum aș fi menționat un defect fizic, de aceea mă prefăcusem că accept acea caracteristică a lui Roosevelt ca și cum n-ar fi fost nimic deosebit.

– Cu vreo nouă ani în urmă aveam un cîine grozav, numit Sloopy, alb cu negru; era cam jumătate din cît e Orson al tău. Sloopy era o potaie, dar avea ceva deosebit.

Orson renunță să supravegheze pisica și-și îndreptă atenția spre Roosevelt.

– Sloopy avea întotdeauna o bună dispoziție extraordinară. Întotdeauna îi ardea de joacă și nu știa ce-i o zi proastă. Apoi dispoziția i s-a schimbat. A devenit retras, nervos, chiar deprimat. Avea zece ani, nu mai era un cățel, așa că l-am dus la un veterinar. Mă temeam că o să-i pună cel mai groaznic diagnostic. Dar medicul n-a găsit nimic în neregulă. Sloopy avea un pic de artrită – acum, cu genunchii mei, de fost fotbalist, știu despre ce-i vorba –, dar nu într-o stare care să-l facă să se poarte așa. Și fusese singura urmă de boală descoperită. Cu toate acestea, cîinele nu ieșea din acea stare de indispoziție.

Mungojerrie se puse în mișcare. Se dădu jos de pe brațul canapelei și se îndreptă spre noi.

– Într-o zi, își continuă povestea Roosevelt, am citit într-un ziar despre o femeie din Los Angeles care pretindea că poate vorbi cu animalele de casă. Se numea Gloria Chan. Apăruse la o mulțime de emisiuni de la televizor, sfătuise o grămadă de actori de film în legătură cu problemele animalelor acestora, scrisese o carte... Reporterul care scrisese articolul respectiv o ironiza, o făcea pe Gloria să pară escroaca tipică de la Hollywood. Din cîte îmi dau seama, se pare că individul era convins că o demascase. Îți amintești că am jucat în cîteva filme, după ce mi-am încheiat cariera de fotbalist. Am întîlnit o mulțime de celebrități, de actori și de vedete rock. Am întîlnit și producători, și regizori. Unii dintre ei erau oameni drăguți, unii erau foarte deștepți, dar o grămadă dintre aceștia și dintre cei care se învîrteau în jurul lor erau atît de țicniți, încît nu aveai curajul să ai de-a face cu ei dacă nu umblai înarmat.

După ce se tîrîse de-a lungul canapelei, pisica se ghemuise pe brațul dinspre noi. Stătea acolo, cu mușchii încordați, cu capul în jos și împins înainte, cu urechile lipite de el, de parcă ar fi fost gata să sară spre noi, parcurgînd astfel cei doi metri dintre canapea și masă.

Orson deveni atent, concentrîndu-se asupra lui Mungojerrie, uitînd atît de Roosevelt, cît și de biscuiți.

– Am avut treabă în Los Angeles şi l-am luat pe Sloopy cu mine. Ne-am dus acolo cu barca, navigînd de-a lungul coastei. Nu-l aveam atunci pe *Notromo,* ci un Chris-Craft Roamer foarte drăguţ, de douăzeci de metri. Am acostat în portul Del Rey, am închiriat o maşină şi mi-am văzut de afaceri timp de două zile. Am obţinut numărul de telefon al Gloriei prin intermediul unor prieteni din industria filmului, iar ea a fost de acord să mă întîlnească. Locuia în Palisades. M-am dus acolo cu Sloopy, spre sfîrşitul dimineţii.

Pe braţul canapelei, pisica stătea tot gata să sară. Muşchii i se încordaseră mai tare ca înainte. O mică panteră cenuşie.

Orson stătea ţeapăn, la fel de nemişcat ca pisica. Scosese un sunet subţire, piţigăiat, plin de teamă, apoi redevenise tăcut.

– Gloria era a patra generaţie de chinezi americani. Micuţă, ca o păpuşă. Frumoasă, cu adevărat frumoasă. Avea trăsături delicate şi ochi imenşi. Arăta aşa cum ar fi sculptat Michelangelo o chinezoaică, din jad strălucitor, chihlimbariu. Te aşteptai să aibă o voce de fetiţă, dar glasul ei semăna cu cel al lui Lauren Bacall. O voce profundă, de fumător, care venea din femeia aceea micuţă. Sloopy a plăcut-o imediat. Înainte să-mi dau seama de ce se întîmpla, femeia îl luase în poală, stătea cu faţa lîngă botul lui, vorbea cu el, îl mîngîia şi-mi spunea mie ce-l indispunea pe cîine.

Mungojerrie sări de pe braţul canapelei, nu pe masă, ci pe punte, iar de pe punte sări de îndată pe scaunul pe care-l părăsisem, atunci cînd mă mutasem în jurul mesei, ca să pot să privesc pisica.

Simultan, eu şi Orson am tresărit, în momentul în care mîţa a aterizat pe scaun.

Mungojerrie stătea cu labele din spate pe scaun, cu labele din faţă pe masă şi se uita foarte atentă la cîinele meu.

Orson scoase din nou sunetul acela scurt, subţire, plin de teamă – şi nu-şi lua ochii de la pisică.

Fără să-i pese de Mungojerrie, Roosevelt continuă:

– Gloria mi-a spus că Sloopy era deprimat pentru că petreceam prea puţin timp cu el. „Ieşi tot timpul cu Helen, mi-a zis ea. Iar Sloopy ştie că Helen nu-l place. Crede că vei avea de ales între el şi Helen şi e convins că o vei alege pe ea.“ Fiule, am fost uluit să aud

aşa ceva, pentru că mă întîlneam cu o femeie numită Helen, dar mă întîlneam aici, în Moonlight Bay, iar Gloria Chan nu avea cum să afle de ea. Eram *obsedat* de Helen, petreceam majoritatea timpului meu liber cu ea, iar ei nu-i plăceau cîinii, ceea ce însemna că-l lăsam pe Sloopy acasă. Îmi imaginasem că, în timp, o să înceapă să-l placă pe Sloopy, pentru că pînă şi Hitler l-ar fi îndrăgit. S-a dovedit ulterior că Helen s-a purtat urît cu mine, aşa cum se purta şi cu cîinii, dar atunci nu aveam de unde să ştiu asta.

Mungojerrie se uită cu atenţie la Orson şi-şi arătă colţii.

Orson se trase înapoi pe scaun, ca şi cum i-ar fi fost teamă că pisica o să se repeadă la el.

– Apoi Gloria mi-a mai spus că pe Sloopy îl supărau şi alte lucruri. Unul dintre ele era camioneta Ford pe care o cumpărasem. Artrita lui era într-o formă uşoară, dar sărmanul cîine nu putea să urce şi să coboare atît de uşor ca dintr-un automobil obişnuit şi-i era teamă să nu-şi rupă vreun os.

În timp ce-şi arăta colţii, pisica sîsîi.

Orson tresări şi scoase un chelălăit scurt, de spaimă, ca şuieratul aburului care iese dintr-un ceainic.

Fără să bage în seamă această dramă felino-canină, Roosevelt continuă:

– Am prînzit cu Gloria şi am petrecut întreaga după-amiază împreună, discutînd despre activitatea ei de comunicare cu animalele. Mi-a spus că nu avea nici un talent special, că nu era vorba despre nici o aiureală paranormală, ci doar despre o sensibilitate faţă de celelalte specii, pe care o avem cu toţii, dar ne-o reprimăm. Mi-a spus că oricine poate să facă acelaşi lucru, că aş putea să-l fac şi eu dacă aş învăţa tehnica necesară şi m-aş ocupa suficient timp de asta. Mi s-a părut o chesie fără noimă.

Mungojerrie sîsîi din nou, ceva mai feroce, iar Orson tresări iarăşi. Pot să jur că pisica a zîmbit, atît cît poate să zîmbească o pisică.

Ciudat, dar Orson păru că rînjeşte – ceea ce nu-i greu de imaginat, pentru că toţi cîinii sînt în stare să rînjească. Se uita fericit şi rînjea la mîţa care zîmbea, de parcă înfruntarea lor ar fi fost o glumă amuzantă.

– Te întreb, fiule, cine n-ar fi vrut să învețe un asemenea lucru? zise Roosevelt.

– Chiar, cine? am replicat eu, zăpăcit.

– Iar Gloria m-a învățat – și a durat enervant de mult, luni și luni de zile –, dar pînă la urmă am ajuns la fel de bun ca ea. În primul rînd, trebuie să crezi că poți să faci așa ceva. Să renunți la îndoieli, la scepticism, la ideile preconcepute despre ce-i posibil și ce nu-i. Dar cel mai greu lucru este să nu-ți pese că pari nebun, pentru că teama de a fi umilit depășește orice limită. Mulți oameni nu pot niciodată să treacă peste asta, iar eu sînt foarte surprins că am reușit.

Orson se întinse înainte, peste masă, și-și arătă colții spre Mungojerrie.

Ochii pisicii se măriră de teamă.

În tăcere, dar amenințător, Orson scrîșni din dinți.

Vocea profundă a lui Roosevelt deveni melancolică:

– Sloopy a murit după trei ani. Doamne, cît l-am jelit! Dar au fost trei ani fascinanți și minunați, pentru că am fost în armonie cu el.

Orson, care-și arăta încă dinții, mîrîi încet către Mungojerrie, iar mîța scînci. Orson mîrîi iarăși, pisica scoase un miorlăit plin de groază – apoi rînjiră amîndoi.

– Ce naiba se întîmplă aici? m-am minunat eu.

Orson și Mungojerrie părură uimiți, auzind tremurul nervos din vocea mea.

– Se distrează, îmi răspunse Roosevelt.

M-am uitat la el. În lumina lumînării, fața sa neagră lucea ca o bucată de lemn de tek lustruit.

– Se amuză bătîndu-și joc de stereotipurile lor.

Nu-mi venea să cred că am înțeles corect ceea ce spusese. Probabil că-i deformasem cuvintele, poate că trebuia să chem instalatorul ca să-mi scoată dopurile din urechi.

– Își bat joc de stereotipurile lor?

– Da, zise el, dînd din cap, aprobator. Sigur că nu folosesc termenul acesta, dar asta fac. Se crede că pisicile și cîinii trebuie să fie ostili instinctiv. Indivizii ăștia se amuză, bătîndu-și joc de această presupunere.

Roosevelt rînjea către mine, la fel de prostește ca acele două animale. Buzele lui erau de-un roșu atît de întunecat, încît păreau negre, iar dinții îi erau mari și albi, ca niște cuburi de zahăr.

– Domnule, i-am zis eu, îmi retrag cuvintele pe care le-am spus mai devreme. După ce m-am gîndit foarte serios, am decis că sînteți uluitor de țicnit, că sînteți complet sărit de pe fix.

Roosevelt continuă să dea din cap, rînjind. Brusc, ca razele negre ale unei luni întunecate, nebunia apăru pe figura sa.

– N-ai fi avut nici o dificultate să mă crezi, dacă aș fi fost *alb.*

Cînd rosti ultimul cuvînt, izbi cu pumnul său imens în masă, atît de tare, încît cestile de cafea zăngăniră în farfurioarele lor și aproape că se răsturnară.

Dacă aș fi putut să mă ghemuiesc în scaun, aș fi făcut-o, pentru că acuzația mă șocase. Nu-i auzisem niciodată pe părinții mei folosind vreo poreclă pornind de la etnia unei persoane sau făcînd vreo afirmație rasistă. Fusesem crescut fără prejudecăți. Dacă exista vreun paria în lume, acela eram *eu.* Eu reprezentam o minoritate, o minoritate alcătuită dintr-o singură persoană: Cel-care-umblă-noaptea, așa îmi spuneau unii tîmpiți de cînd fusesem copil, înainte să-l întîlnesc pe Bobby și să am pe cineva alături de mine. Deși nu eram albinos, deși pielea mea avea pigment, în ochii multora păream un străin, un baubau, un băiat cu față de cîine. Pentru unii eram necurat, murdar, de parcă vulnerabilitatea mea genetică la razele ultraviolete putea fi transmisă celorlalți printr-un strănut. Unii oameni se temeau de mine și mă disprețuiau mai mult decît s-ar fi temut sau l-ar fi disprețuit pe Omul-Broască de la vreun spectacol cu ciudățenii, doar pentru că eu locuiam în vecinătatea lor.

Ridicat pe jumătate din scaun, aplecat peste masă, agitîndu-și pumnul cît un pepene, Roosevelt Frost zise, cu o ură care mă uluia și mă scîrbea:

– Rasistule! Ești un ticălos rasist!

Abia am reușit să îngaim:

– Cînd a contat rasa pentru mine? *Cum* putea să conteze rasa pentru mine?

Roosevelt arăta ca şi cum ar fi vrut să sară peste masă, să mă smulgă din scaun şi să mă strîngă de gît pînă cînd limba mi-ar fi ajuns la pantofi. Rînji şi mîrîi la mine, mîrîi ca un cîine, chiar ca un cîine, bănuitor de asemănător unui cîine.

– Ce naiba se întîmplă aici? am întrebat eu, trezindu-mă că, de data asta, mă adresasem cîinelui şi pisicii.

Roosevelt mîrîi din nou, iar cînd l-am privit prostește, mi-a zis:

– Hai, fiule, dacă nu eşti în stare să mă insulți, măcar mîrîie la mine! Măcar un mîrîit mic! Hai, fiule, fă-o!

Orson şi Mungojerrie mă priveau, plini de speranță.

Roosevelt mîrîi încă o dată, cu o nuanță interogativă la sfîrşit. În cele din urmă, am mîrîit şi eu la el. Atunci el a mîrîit mai tare ca înainte, iar eu am mîrîit şi mai tare.

Roosevelt rînji cu gura pînă la urechi şi-mi zise:

– Ostilitate. Cîine şi pisică. Alb şi negru. Ne-am distrat un pic, bătîndu-ne joc de stereotipuri.

În timp ce Roosevelt se aşează din nou pe scaun, uluirea mea începu să facă loc sentimentului tulburător că asistasem la ceva miraculos. Eram conştient că aveam de-a face cu o revelație care urma să-mi schimbe viața pentru totdeauna, că voi cunoaşte dimensiuni ale lumii pe care nu mi le puteam imagina pentru moment. Dar, cu toate străduințile mele, înțelegerea acelui lucru îmi scăpa, se zbătea dincolo de limitele la care puteam ajunge.

M-am uitat la Orson. La ochii lui limpezi, ca de cerneală.

M-am uitat la Mungojerrie.

Pisica îmi arătă colții.

Orson mi-i arătă şi el.

O urmă de teamă se scurse prin venele mele, nu pentru că m-aş fi gîndit că pisica şi cîinele ar fi putut să mă muşte, ci din cauza a ceea ce implica această arătare amuzată a colților. Nu numai teama curgea prin mine, ci şi un fior de minunare şi de emoție plăcută.

Deşi un asemenea gest nu se potrivea cu firea sa, m-am întrebat dacă Roosevelt Frost nu pusese ceva în cafea. Nu coniac. Ci halucinogene. Eram, în acelaşi timp, dezorientat şi cu mintea mai limpede ca niciodată, de parcă aş fi fost într-o stare superioară de conştiință.

Pisica sîsîi la mine, iar eu am sîsîit la pisică.

Orson mîrîi la mine, iar eu am mîrîit la el.

În momentul acela, cel mai uluitor din viața mea, stăteam în jurul unei mese, oameni şi animale care rînjeau. Mi-am amintit de picturile acelea, frumoase, dar vulgare, răspîndite cu cîțiva ani în urmă, în care nişte cîini jucau pocher. Numai unul dintre noi era cîine şi nu jucam cărți, deci pictura la care mă gîndisem nu se potrivea cu situația noastră, dar cu cît mă gîndeam mai mult la ea, cu atît mă apropiam mai mult de revelația, de epifania, de înțelegerea tuturor ramificațiilor a ceea ce se întîmplase la masa aceea în ultimele minute – apoi şirul gîndurilor mele fu întrerupt de un țiuit care venea de la echipamentul electronic de securitate din nişa de lîngă masă.

Şi eu, şi Roosevelt ne-am întors să ne uităm la monitor. Cele patru imagini se strînseseră într-una singură. Sistemul automat se concentrase asupra intrusului şi-l arăta în lumina amplificată, bizară, a dispozitivului de vedere pe timp de noapte.

Vizitatorul stătea în ceață, la capătul dinspre pupa al docului în care fusese ancorat *Nostromo.* Părea că venise în vremea noastră direct din era jurasică: înalt de un metru şi douăzeci, cu aspect de pterodactil, cu gît lung, subțire.

Mintea îmi ea plină de gînduri febrile legate de cîine şi de pisică – în plus, fusesem foarte impresionat de celelalte întîmplări din noaptea aceea –, încît eram pregătit să văd ceva straniu în lucrurile obişnuite, acolo unde nu există. Inima îmi bătea repede. Mi se uscase gura. Dacă n-aş fi înlemnit din cauza şocului, aş fi sărit în picioare, răsturnînd scaunul. Dacă ar mai fi trecut cinci secunde, m-aş fi făcut de rîs, însă am fost salvat de la ruşine de către Roosevelt. Acesta era mai chibzuit decît mine sau avusese de-a face atît de mult timp cu ciudățenii, încît putea deosebi repede lucrurile îngrozitoare de cele care doar păreau îngrozitoare.

– Un bîtlan albastru, zise el. A ieşit să pescuiască noaptea.

Cunoşteam bine bîtlanii albaştri, precum şi alte păsări cărora le mergea bine în Moonlight Bay. Acum, după ce Roosevelt spusese cine-i vizitatorul nostru, îl recunoscusem ca fiind cine era cu adevărat.

„Anulați apelul pentru domnul Spielberg. Aici nu-i nici un film."

În apărarea mea, pot să spun că bîtlanul – cu toată înfățișarea sa elegantă și cu toată grația-i evidentă – are o aură de animal de pradă și un aspect reptilian, care-l identifică drept supraviețuitor al erei dinozaurilor.

Pasărea stătea chiar la marginea docului, privind cu atenție în apă. Apoi se aplecă brusc, izbind cu ciocul în apă, și scoase un peștișor. După aceea își lăsă capul pe spate, înghițîndu-și captura. Unii mor, pentru ca alții să trăiască.

Gîndindu-mă la graba cu care atribuisem calități supranaturale unui bîtlan obișnuit, am început să mă întreb dacă nu dădeam prea multă însemnătate episodului recent, cu pisica și cîinele. Siguranța lăsă loc îndoielii. Valul năvălitor al epifaniei dădu brusc înapoi și mă năpădi iarăși mareea zăpăcelii.

Roosevelt mă făcu să nu mai fiu atent la monitor, spunînd:

– După ce Gloria Chang m-a învățat comunicarea între specii – ceea ce înseamnă, în principal, să știi să asculți, la nivel cosmic –, viața mea s-a îmbogățit considerabil.

– Să știi să asculți, la nivel cosmic, am repetat eu, întrebîndu-mă dacă Bobby ar fi în stare să execute una dintre minunatele sale arii pe o frază atît de țicnită.

Poate că experiența cu maimuțele îi provocase un deficit de sarcasm și de scepticism. Speram să nu fie așa. Deși schimbarea reprezintă un principiu fundamental al universului, unele lucruri sînt menite să rămînă veșnice, inclusiv încăpățînarea lui Bobby de a susține că în viață trebuie să te bucuri doar de lucrurile fundamentale, precum nisipul, valurile și soarele.

– Mi-a făcut plăcere să am de-a face cu toate animalele care au fost aduse la mine, în toți anii aceștia, spuse Roosevelt, sec, de parcă ar fi fost un veterinar care-și amintește de cariera sa în vindecarea animalelor.

Fostul fotbalist se aplecă spre Mungojerrie și-o mîngîie pe cap, apoi o scărpină după urechi. Pisica se lipea de mîna uriașului, torcînd.

– Dar pisicile astea noi pe care le-am întîlnit în ultimii doi ani... ele deschid o nouă dimensiune de comunicare.

Apoi se întoarse către Orson:

– Pun pariu că tu ești la fel de interesant ca pisicile.

Gîfîind, cu limba scoasă, Orson avea o înfățișare care arăta totala lipsă de idei din capul său.

– Uite ce-i, cîine, nu m-ai fraierit niciodată, îl asigură Roosevelt. Iar după joaca aceea cu pisica, de acum cîteva minute, ai putea să renunți.

Ignorîndu-o pe Mungojerrie, Orson se uită în jos, la cei trei biscuiți de pe masă, din fața lui.

– Poți să pretinzi că ți-e poftă, să susții că nimic nu-i mai important pentru tine decît mîncarea aceea gustoasă, dar eu știu că lucrurile stau altfel.

Orson chelălăi implorator, cu privirea ațintită asupra biscuiților.

– Tu l-ai adus pe Chris aici prima dată, cățel bătrîn. N-ai venit ca să discutăm?

Cu doi ani în urmă, în Ajunul Crăciunului, cu o lună înainte de moartea mamei mele, hoinăream prin noapte, împreună cu Orson, după cum ne era obiceiul. Pe atunci Orson avea doar un an. Cînd fusese cățel, fusese vioi și jucăuș, dar nu într-un mod exagerat, ci așa cum sînt mulți căței. Dar la vîrsta de un an nu era în stare să-și stăpînească întotdeauna curiozitatea și nu era mereu bine crescut, așa cum a devenit ulterior. Eram pe terenul de baschet de lîngă liceu și ne jucam, iar eu îi spuneam lui Orson că Michael Jordan ar trebui să fie fericit că eu sînt bolnav de XP și nu pot să joc la lumina reflectoarelor. Deodată, cîinele a fugit de lîngă mine. L-am strigat să se întoarcă, dar mi-a aruncat o privire și a gonit mai departe. Cînd mi-am dat seama că nu avea să se întoarcă, n-am avut timp nici măcar să bag mingea în plasa care atîrna de ghidonul bicicletei. Am pedalat după fugarul cu blană, pe străzi, pe alei, prin parcul Quester, pînă jos, în port, iar apoi pe dig, pînă la *Nostromo*. Deși lătra foarte rar, în noaptea aceea Orson părea cuprins de o frenezie a lătratului. A sărit de pe doc direct pe pasarela către iaht. Cînd am frînat, Roosevelt ieșise din navă, ca să mîngîie și să liniștească potaia.

– Voiai să discuți, îi zise Roosevelt. Ai venit inițial ca să discutăm, dar bănuiesc că nu ai avut încredere în mine.

Orson își ținea capul în jos, uitîndu-se la biscuiți.

– Chiar și după doi ani, mai bănuiești că aș avea legături cu indivizii din Wyvern și nu vrei să fii mai mult decît un cîine pînă nu vei fi sigur de mine.

Orson mirosi biscuiții și mai linse o dată masa în jurul lor, părînd că nu-și dă seama că vorbește cineva cu el.

Roosevelt își îndreptă atenția către mine și zise:

– Pisicile astea noi provin din Wyvern. Unele sînt din prima generație, cele care au fugit de acolo, altele sînt din a doua generație, cele care s-au născut în libertate.

– Animale de laborator? l-am întrebat eu.

– Da, cele din prima generație au fost animale de laborator. Ele și odraslele lor se deosebesc de celelalte pisici. Se deosebesc în multe feluri.

– Sînt mai deștepte, am zis eu, amintindu-mi de comportarea maimuțelor.

– Știi mai multe decît credeam.

– Am avut o noapte plină. Cît de deștepte sînt?

– Nu știu cum să le compar, zise el, iar eu mi-am dat seama că evita să-mi răspundă. Dar sînt mai deștepte și se deosebesc și în alte feluri.

– De ce? Ce le-au făcut?

– Nu știu.

– Cum au scăpat?

– Poți să ghicești la fel de bine ca mine.

– De ce n-au fost împușcate?

– Nu știu.

– Cu tot respectul, domnule, dar nu vă pricepeți să mințiți.

– Așa am fost întotdeauna, zise Roosevelt, zîmbind. Fiule, nu știu chiar totul. Știu doar ce-mi spun animalele. Însă pentru tine nu-i bine să știi chiar atît de mult. Cu cît știi mai mult, cu atît o să vrei să știi și mai mult – și va trebui să fii îngrijorat pentru soarta cîinelui și a prietenilor tăi.

– Asta sună a amenințare, i-am zis eu, fără ranchiună.

Cînd Roosevelt ridica din umerii săi imenși, te așteptai să auzi bubuitul aerului deplasat.

– Dacă ești convins că am fost cooptat printre cei din Wyvern, atunci e o amenințare. Dacă tu mă consideri prietenul tău, atunci e un sfat.

Cu toate că voiam să am încredere în Roosevelt, împărtășeam neîncrederea lui Orson. Îmi era greu să cred că omul acela ar fi fost capabil de trădare. Dar aici, în partea bizară a oglinzii magice, trebuia să presupui că fiecare față era una falsă.

Plin de cofeină, dar avînd poftă de mai multă, m-am dus la cafetieră și mi-am umplut ceașca.

– Pot să-ți spun doar că la Fort Wyvern au fost și cîini, nu numai pisici.

– Orson nu provine din Wyvern.

– Dar de unde vine?

Stăteam cu spatele lipit de frigider, sorbind din cafea.

– Ni l-a dat un coleg al mamei mele. Cîinele lui avusese o grămadă de pui, iar el încerca să-i găsească fiecăruia un proprietar.

– Unul dintre colegii mamei tale de la universitate?

– Da. Un profesor de la Ashdon.

Roosevelt Frost se uită la mine, fără să spună nimic. O milă teribilă se citea pe figura sa.

– Ce este? am întrebat eu.

Am simțit în glasul meu un ton care nu mi-a plăcut.

Fostul fotbalist deschise gura, să spună ceva, se răzgîndi și tăcu. Brusc, nu mai avu chef să mă privească în ochi. Atît el, cît și Orson se uitau la biscuiții ăia afurisiți pentru cîini.

Pisica nu părea interesată de mîncare. Mă privea pe mine.

Dacă o altă pisică, făcută din aur curat și cu ochii din pietre prețioase, care păzise în tăcere cea mai sacră încăpere dintr-o piramidă îngropată sub o mare de nisip, ar fi căpătat subit viață chiar în fața mea, nu mi s-ar fi părut mai misterioasă decît mîța aceea, cu privirea ei atentă și, într-un fel, străveche.

I-am zis lui Roosevelt:

– Credeţi că Orson provine de acolo? Din Wyvern? De ce ar fi minţit-o colegul acela pe mama mea?

Bătrînul clătină din cap, vrînd să-mi spună că nu ştie, dar ştia foarte bine de ce.

Mă enerva felul lui de a oscila între destăinuiri şi păstrarea secretului. Nu-i înţelegeam jocul, nu pricepeam de ce era, alternativ, guraliv şi tăcut.

Pisica se uita la mine cu o privire greu de descifrat, flăcările lumînărilor tremurau în aerul îngroşat de mister, ca de un fum de tămîie, iar eu am zis:

– Ca să vă completaţi spectacolul, vă mai trebuie o sferă de cristal, cercei mari de argint, o basma ţigănească şi accent românesc.

Nu l-am făcut să reacţioneze.

M-am întors pe scaunul de lîngă masă şi am încercat să folosesc puţinul pe care-l cunoşteam ca să-l fac să creadă că ştiu mai mult. Poate că o să devină mai deschis dacă o să-şi închipuie că secretele pe care le ascundea nu mai erau secrete.

– În laboratoarele din Wyvern n-au fost numai cîini şi pisici. Au fost şi maimuţe.

Roosevelt nu-mi răspunse şi evită în continuare să mă privească în ochi.

– Aţi auzit de maimuţe? l-am întrebat eu.

– Nu, zise el, dar renunţă să se mai uite la biscuiţi şi aruncă o privire spre monitorul din nişă.

– Bănuiesc că din cauza maimuţelor aţi ancorat nava în afara portului, acum trei luni.

Dîndu-şi seama că prin faptul că se uitase la monitor atunci cînd pomenisem de maimuţe recunoscuse că ştia ceva, Roosevelt îşi îndreptă din nou atenţia către biscuiţii pentru cîini.

Doar o sută de locuri de ancorare erau disponibile în apele golfului, în afara portului, iar aceste locuri erau aproape la fel de preţuite ca şi cele de lîngă docuri, cu toate că aveau inconvenientul că trebuia să foloseşti o altă ambarcaţie ca să vii sau ca să pleci de pe nava ta. Roosevelt subînchiriase un loc de la Dieter Gessel, un pescar al cărui trauler era ancorat departe, de-a lungul cornului nordic

al golfului, împreună cu restul flotei de pescuit, dar care ţinea în locul de ancorare o şalupă amărîtă, ca să fie ocupat pînă în ziua în care se va pensiona şi-şi va cumpăra o ambarcaţie de agrement. Se zvonea că Roosevelt îi plătise o chirie de cinci ori mai mare decît îl costase pe Dieter.

Nu-l întrebasem niciodată de ce făcuse asta, pentru că nu era treaba mea.

– În fiecare noapte îl mutaţi pe *Nostromo* de aici, de lîngă doc, pînă-n locul de ancorare şi dormiţi acolo. În fiecare noapte, cu excepţia acestei nopţi, cînd m-aţi aşteptat pe mine. Oamenii au crezut că o să vă cumpăraţi o a doua navă, ceva mai mică şi mai amuzantă, ca să vă distraţi. Dacă au văzut că nu vă cumpăraţi alt iaht şi că ieşiţi din port în fiecare noapte doar ca să dormiţi acolo, şi-au zis: „Nu-i nimic, bătrînul Roosevelt a fost întotdeauna un excentric, vorbea cu animalele oamenilor, la ce te poţi aştepta din partea lui...“

Roosevelt rămase tăcut.

El şi Orson păreau a fi atît de fascinaţi de cei trei biscuiţi, încît mai că-mi venea să cred că *unul* dintre ei doi nu se va mai putea stăpîni şi va înhăţa mîncarea.

– După întîmplările din noaptea asta, cred că ştiu de ce vă duceţi să dormiţi acolo. Vă închipuiţi că acolo sînteţi mai în siguranţă. S-ar putea ca maimuţele să nu înoate bine. Oricum, nu le face plăcere să înoate.

Bătrînul fotbalist zise, de parcă nu m-ar fi auzit:

– Cîine, chiar dacă nu vrei să vorbeşti cu mine, poţi să-ţi iei gustarea.

Orson riscă să-l privească în ochi, ca să primească o confirmare a celor auzite.

– Hai! îl îndemnă Roosevelt.

Orson se uită la mine, de parcă m-ar fi întrebat dacă permisiunea dată de Roosevelt era doar un truc.

– El e gazda, i-am zis eu.

Cîinele înhăţă primul biscuit şi-l ronţăi, fericit.

În cele din urmă, Roosevelt îşi îndreptă atenţia asupra mea şi-mi spuse, avînd întipărită pe faţă expresia aceea enervantă de milă:

– Oamenii din spatele proiectului din Wyvern... se poate să fi avut intenţii bune. Cel puţin unii dintre ei. Şi cred că din activitatea lor putea să iasă ceva bun.

Se întinse să mîngîie iarăşi pisica – animalul se relaxă la atingerea mîinii sale – fără să înceteze să mă privească.

– În toată treaba asta există şi o latură întunecată. Una foarte întunecată. Din cîte am aflat, maimuţele sînt numai una dintre manifestările ei.

– Numai una?

Roosevelt mă privi în ochi mult timp – suficient pentru ca Orson să mănînce al doilea biscuit –, iar cînd vorbi, în cele din urmă, glasul său era mai blînd ca înainte.

– În laboratoarele alea n-au fost doar cîini, pisici şi maimuţe.

Nu ştiam ce voia să spună, dar i-am replicat:

– Bănuiesc că nu vă referiţi la cobai şi şoareci albi.

Bătrînul privi în altă parte, către ceva foarte îndepărtat.

– Se schimbă multe.

– Se spune că schimbarea e ceva bun.

– Uneori.

În timp ce Orson mînca al treilea biscuit, Roosevelt se ridică de pe scaun, luă pisica şi o ţinu la piept, mîngîind-o. Părea că se gîndeşte dacă am nevoie – sau trebuie – să ştiu mai multe.

Cînd se hotărî să vorbească, revenise de la starea de spirit pusă pe dezvăluiri la cea de păstrare a secretelor.

– Sînt obosit, fiule. Ar fi trebuit să mă culc cu cîteva ore în urmă. Mi s-a cerut să te avertizez că îţi pui prietenii în pericol, dacă nu stai liniştit.

– Pisica v-a cerut să mă avertizaţi?

– Exact.

Cînd m-am ridicat în picioare, mi-am dat seama că nava se mişca. Pentru un moment, m-a cuprins ameţeala, apoi m-am prins de speteaza scaunului.

Manifestările fizice se potriveau cu tulburarea psihică, iar legătura mea cu realitatea părea tot mai fragilă. Mă simţeam ca şi cum aş fi alunecat pe marginea unui vîrtej care mă trăgea în jos tot mai repede, şi mai repede, pînă aş fi fost dus la fund – era versiunea mea despre tornada lui Dorothy – şi m-aş fi pomenit nu în Oz, ci în golful Waimea, din Hawaii, discutînd cu solemnitate despre amănuntele reîncarnării, cu Pia Klick.

Cu toate că-mi dădeam seama de nebunia întrebării, nu m-am putut împiedica să mă interesez:

– Pisica asta... Mungojerrie... lucrează cu indivizii din Wyvern?

– A fugit de acolo.

Lingîndu-şi botul, ca să fie sigur că nici o fărîmitură preţioasă de biscuit n-a rămas acolo sau pe blana din jurul gurii, Orson coborî de pe scaunul de lîngă masă şi veni lîngă mine.

– Ceva mai devreme, în noaptea asta, proiectul din Wyvern mi-a fost descris în termeni apocaliptici... că înseamnă sfîrşitul lumii.

– Al lumii pe care o cunoaştem noi.

– Aşa credeţi?

– Se poate interpreta şi aşa. Dar se poate ca, după ce se lămuresc lucrurile, să existe mai multe schimbări bune decît rele. Sfîrşitul lumii *pe care o cunoaştem noi* nu-i acelaşi lucru cu sfîrşitul lumii.

– Asta trebuia spus dinozaurilor, după impactul cometei.

– Am şi eu momente în care mă tem, recunoscu el.

– Dacă aţi fost suficient de speriat ca să vă ancoraţi nava în larg în fiecare noapte pentru a dormi şi dacă sînteţi sigur că ceea ce s-a făcut la Wyvern este periculos, de ce n-aţi plecat din Moonlight Bay?

– M-am gîndit să plec. Dar afacerile mele sînt aici. Viaţa mea e legată de locul ăsta. Şi dacă plec nu înseamnă că o să scap. Aş cîştiga doar un pic de timp. Pînă la urmă, nu va mai exista nicăieri un loc sigur.

– Asta e o afirmaţie deprimantă.

– Aşa e.

– Cu toate astea, nu păreţi lipsit de speranţă.

Roosevelt, cu pisica în braţe, ne conduse afară din cabina principală.

– Am fost întotdeauna în stare să fac faţă la tot ce mi-a aruncat lumea asta, şi bune, şi rele, atîta timp cît a fost măcar ceva *interesant*. Am fost binecuvîntat cu o viaţă plină şi variată. Mă îngrozeşte plictiseala.

Am coborît de pe navă, am ajuns pe pasarelă şi am pătruns în îmbrăţişarea lipicioasă şi umedă a ceţii.

– Se pare că lucrurile se vor înrăutăţi aici, în Bijuteria Coastei Centrale, dar, indiferent ce va urma, fii convins că nu vor fi plictisitoare.

Roosevelt avea mai multe în comun cu Bobby Halloway decît mi-aş fi închipuit.

– Domnule, mulţumesc pentru sfat.

Am coborît de pe nava care se legăna pe docul aflat cu un metru mai jos, iar Orson sări lîngă mine.

Bîtlanul albastru plecase de mult. Ceaţa se ondula în jurul meu, apa neagră se legăna sub puntea dintre nave, totul părea liniştit, ca un vis al morţii.

Apucasem să fac doar doi paşi către dig, cînd Roosevelt mă strigă:

– Fiule!

M-am oprit şi m-am întors către el.

– E în joc siguranţa prietenilor tăi. Dar şi fericirea ta. Crede-mă, nu trebuie să ştii mai mult. Ai destule probleme... din cauza felului în care trebuie să trăieşti.

– N-am nici o problemă, l-am asigurat eu. Doar avantaje şi dezavantaje diferite de cele ale majorităţii oamenilor.

Pielea lui Roosevelt era atît de neagră, încît bătrînul părea a fi un miraj în ceaţă, un truc al beznei. Pisica pe care o ţinea în braţe devenise invizibilă, cu excepţia ochilor care păreau a fi independenţi de trup, misterioşi, ca nişte bile verzi, luminoase, care pluteau în aer.

– Doar avantaje diferite... chiar crezi că-i aşa? mă întrebă Roosevelt.

– Da, domnule, i-am răspuns eu, deşi nu eram sigur dacă eram convins de asta pentru că aşa stăteau lucrurile sau pentru că îmi petrecusem cea mai mare parte a vieţii convingîndu-mă singur că acesta-i adevărul; în majoritatea timpului, realitatea este ceea ce o faci să fie.

– O să-ţi mai spun un singur lucru, zise Roosevelt. Unul singur, care ar putea să te convingă să laşi lucrurile în voia sorţii şi să-ţi vezi de viaţa ta.

Am aşteptat.

În cele din urmă, cu tristeţe în glas, bătrînul spuse:

– Motivul pentru care majoritatea indivizilor acelora nu vor să-ţi facă nici un rău, motivul pentru care încearcă să te ţină sub control prin uciderea prietenilor tăi, motivul pentru care majoritatea lor *te venerează* este că mama ta a fost ceea ce a fost.

Groaza, albă ca moartea şi rece, mi se căţără pe şira spinării. Pentru o clipă, plămînii mi se strînseră, împiedicîndu-mă să respir – deşi nu ştiam de ce afirmaţia enigmatică a lui Roosevelt mă afectase atît de rapid şi de profund. Poate că înţelegeam mai mult decît credeam. Poate că adevărul aştepta întotdeauna în canioanele subconştientului – sau în abisurile sufletului – pînă cînd aveam să-l recunoaştem.

Cînd am fost în stare să răsuflu, am întrebat:

– Ce vreţi să spuneţi?

– Dacă o să te gîndeşti, dacă o să te gîndeşti cu adevărat, o să-ţi dai seama că nu ai nimic de cîştigat continuînd şi că ai multe de pierdut. Cunoaşterea ne aduce doar rareori pacea. Cu o sută de ani în urmă nu cunoşteam structura atomului, nici ce-i ADN-ul, nici ce-i o gaură neagră. Sîntem mai fericiţi şi mai împliniţi decît oamenii de atunci?

În timp ce rostea ultimele cuvinte, ceaţa umplu locul de pe punte, unde stătea Roosevelt. Am auzit uşa cabinei închizîndu-se încet şi zgomotul mai puternic al zăvorului.

24

În jurul lui *Nostromo,* ceaţa se agita lent. Creaturi de coşmar păreau a lua fiinţă în negură, zăboveau un timp, apoi se dizolvau.

Din cauza dezvăluirilor din final ale lui Roosevelt Frost, în ceaţa din mintea mea se întrupau lucruri mult mai înfiorătoare decît monştrii negurei. Nu voiam să mă concentrez asupra lor şi să le dau o întruchipare mai reală. Poate că fostul fotbalist avea dreptate. Poate că, de-aş fi aflat tot ce doream să ştiu, mi-aş fi dorit să nu fi cunoscut adevărul.

Bobby spune că adevărul e dulce, dar periculos. Mai spune că oamenii n-ar suporta să mai trăiască dacă ar fi obligaţi să înfrunte toate adevărurile crude despre ei înşişi.

Oricum, într-o asemenea situaţie Bobby nu s-ar sinucide.

În timp ce Orson mergea înaintea mea pe puntea docului, m-am gîndit ce opţiuni aveam, încercînd să decid unde să mă duc şi ce să fac în continuare. O sirenă cînta şi numai eu îi auzeam cîntecul periculos. Îmi era teamă că o să mă zdrobesc de stîncile adevărului, dar nu mă puteam împotrivi melodiei hipnotice.

Cînd am ajuns la capătul punţii, i-am spus cîinelui:

– Cînd o să vrei să-mi explici toate astea, voi fi dispus să te ascult.

Orson nu părea că are chef de conversaţie, chiar dacă ar fi avut posibilitatea să-mi răspundă.

Bicicleta mea stătea încă rezemată de balustrada docului. Mînerele de cauciuc ale ghidonului erau reci, lipicioase şi umede din cauza condensului.

Am auzit motorul lui *Nostromo* pornind. Cînd m-am uitat în urmă, am văzut în ceaţă luminile navei, difuze şi înconjurate de halouri.

Nu l-am zărit pe Roosevelt pe puntea superioară, la cîrmă, dar ştiam că-i acolo. Deşi rămăseseră doar cîteva ore de întuneric, îşi ducea iahtul la locul de ancorare din larg, în ciuda vizibilităţii scăzute.

În timp ce-mi împingeam bicicleta către ţărm, prin port, printre navele care se legănau uşor, m-am uitat înapoi de două ori, încercînd s-o descopăr pe Mungojerrie în strălucirea slabă a luminilor portului. Dacă ne urmărise, fusese foarte discretă. Bănuiam că pisica rămăsese la bordul lui *Nostromo.*

„... Motivul pentru care majoritatea lor te venerează este că mama ta a fost ceea ce a fost."

Cînd am cotit spre dreapta, pe digul principal, şi ne-am îndreptat către intrarea în port, din apă se ridica un miros puternic. Probabil că mareea adusese, printre resturi, un calmar sau un peşte mort. Cadavrul în putrefacţie se prinsese – mai mult ca sigur – printre crustaceele care se fixaseră pe chesoanele de beton, sub suprafaţa apei. Duhoarea devenise atît de puternică, încît aerul umed părea nu numai plin de miros, ci îmbibat cu acesta, puţea ca o ciorbă de pe masa diavolului. Mi-am ţinut răsuflarea şi am închis gura, din cauza gustului scîrbos pe care-l căpătase ceaţa.

Mormăitul motoarelor lui *Nostromo* scăzu în intensitate, în timp ce nava se ducea către locul de ancorare. Acum, tropăitul ritmic, amortizat, care se auzea peste ape, părea nu un zgomot de motor, ci bătăile inimii unui leviatan, ale unui monstru al adîncurilor care ieşise la suprafaţă în port, ca să scufunde toate ambarcaţiile, să facă bucăţi docul şi să ne vîre pe toţi într-un mormînt rece, umed.

Cînd am ajuns în mijlocul digului, m-am uitat înapoi şi n-am zărit nici pisica, nici vreun urmăritor înspăimîntător.

Cu toate acestea, i-am spus lui Orson:

– La naiba, am început *să mă simt* ca şi cum ar veni sfîrşitul lumii!

Cîinele mormăi, aprobîndu-mă. Am lăsat duhoarea în urmă şi ne-am îndreptat către lumina răspîndită de lămpile de corabie, instalate pe nişte stîlpi masivi din lemn de tek, la capătul digului.

În timp ce pătrundea în lumina aproape lichidă de lîngă biroul portuar şi-mi tăia drumul, Lewis Stevenson, şeful poliţiei, îmbrăcat în uniformă, aşa cum fusese cînd îl văzusem ceva mai devreme, îmi zise:

– Nu sînt într-o dispoziţie prea agreabilă.

În clipa în care ieşise din întuneric, poliţistul avea ceva atît de ciudat în înfăţişare, încît am simţit un fior, care mi se înfipse ca un burghiu în şira spinării. Dar ceea ce văzusem – sau crezusem că văd – dispăru într-o clipă, iar eu m-am pomenit că tremuram şi că eram puternic tulburat, că mă copleşise sentimentul că mă aflam în faţa unei făpturi nepămînteşti şi răuvoitoare, fără să fiu în stare să identific cauza precisă a acestui sentiment.

Şeful poliţiei ţinea în mîna dreaptă un pistol care arăta foarte impresionant. Cu toate că nu se afla în poligonul de tir, Stevenson nu ţinea arma într-un mod degajat. Îndreptase ţeava spre Orson, care mersese cu doi paşi înaintea mea şi se afla în marginea cercului de lumină al lanternei, în timp ce eu rămăsesem în umbră.

– Vrei să ghiceşti în ce dispoziţie sînt? mă întrebă Stevenson, oprindu-se la doar trei metri de noi.

– Nu prea bună, am încercat eu.

– Într-una în care n-am chef să-şi bată cineva joc de mine.

Şeful poliţiei nu părea a fi el însuşi. Vocea era cea cunoscută, avea timbrul şi accentul neschimbate, dar apăruse o notă de duritate acolo unde fusese un calm autoritar. De obicei, discursul lui curgea ca un curent, iar tu te trezeai purtat de acest curent calm, cald şi liniştitor. Acum curentul devenise iute şi agitat, rece şi dureros.

– Nu mă simt bine, zise el. Nu mă simt bine deloc. De fapt, mă simt ca un rahat şi nu sînt răbdător cu ceva care mă face să mă simt mai rău. Ai înţeles?

Deşi nu pricepusem în totalitate, am dat din cap şi am răspuns:

– Da, domnule, am înţeles.

Orson înţepenise, de parcă era făcut din fier forjat, şi nu scăpa din ochi ţeava pistolului.

Eram foarte conştient că portul era pustiu la ora aceea. Biroul şi staţia de alimentare cu combustibil nu mai funcţionau după ora şase. Doar cinci proprietari – în afară de Roosevelt Frost – locuiau pe navele lor. Probabil că dormeau duşi. Docurile erau la fel de pustii ca şirurile de monumente de granit din cimitirul St. Bernadette.

Ceaţa ne amortiza vocile. Nimeni nu putea să ne audă conversaţia şi să intervină.

Stevenson rămase cu privirea îndreptată asupra lui Orson, dar mi se adresă mie:

– Nu pot să obţin ceea ce îmi trebuie, pentru că nu ştiu de ce am nevoie. Nu-i nasol?

Îmi dădeam seama că am de-a face cu un om care-i pe cale să-şi piardă minţile. Stevenson îşi pierduse aspectul nobil. Chiar şi frumuseţea sa dispărea, în timp ce suprafeţele feţei sale erau împinse către o nouă configuraţie, alcătuită din ceva ce semăna a furie, dar şi dintr-o groază la fel de puternică.

– N-ai simţit niciodată golul acesta, Snow? N-ai simţit niciodată atît de puternic golul acesta, încît să-ţi vină să-l umpli sau să mori, numai că nu ştii unde-i golul, nici *cu ce* naiba ar trebui să-l umpli?

Nu pricepeam *deloc*, însă nu credeam că-i în stare să-mi explice ceva, aşa că m-am uitat foarte serios la el şi am dat înţelegător din cap:

– Da, domnule, cunosc senzaţia.

Fruntea şi obrajii lui Stevenson erau umezi, dar nu din cauza aerului ceţos, ci a unei transpiraţii abundente. Avea figura de-o paloare nenaturală, încît aveai impresia că din el se scurgea ceaţa aceea, care clocotea ieşind din pielea lui, de parcă el ar fi fost părintele negurii.

– Senzaţia asta te cuprinde noaptea, zise poliţistul.

– Da, domnule.

– Te apucă oricînd, dar cel mai rău e noaptea.

Pe figura lui Stevenson apăru ceva ce semăna cu dezgustul, iar individul mă întrebă:

– Ce rasă e cîinele ăsta?

Ţinea arma îndreptată asupra animalului şi am avut impresia că am văzut cum i se crispase degetul pe trăgaci.

Orson îşi arătă colţii, dar nu se mişcă din loc, nici nu scoase vreun sunet.

Am răspuns repede:

– E doar o corcitură de labrador. E un cîine blînd, n-ar face rău vreunei pisici.

Stevenson, cuprins din senin de furie, izbucni:

– Doar o corcitură de labrador? E pe naiba! Nimic nu-i *doar* un singur lucru. Nu aici. Nu acum. Nu de acum înainte.

M-am gîndit să-mi scot Glock-ul din haină. Ţineam bicicleta cu mîna stîngă, iar dreapta era liberă. Pistolul se afla în buzunarul din dreapta.

Dar, indiferent de cît de preocupat părea Stevenson, era totuşi un poliţist şi putea să răspundă cu profesionalism mortal oricărei ameninţări. Nu mă bazam prea mult pe afirmaţia bizară a lui Roosevelt că aş fi fost venerat. Chiar dacă aş fi lăsat bicicleta să cadă, ca să-i distrag atenţia, Stevenson m-ar fi împuşcat înainte să apuc să scot Glock-ul din buzunar.

Mai mult, dacă-l ameninţam cu pistolul pe şeful poliţiei, nu aveam de ales, trebuia să folosesc arma. Iar dacă-l împuşcam pe Stevenson, asta însemna sfîrşitul vieţii mele.

Deodată, Stevenson îşi ridică repede capul, luîndu-şi privirea de la Orson. Inspiră o dată adînc, apoi de cîteva ori repede, ca un cîine care adulmecă prada.

– Ce-i asta?

Avea mirosul mai fin ca al meu, pentru că abia acum mi-am dat seama că briza aproape imperceptibilă adusese cu ea duhoarea făpturii marine care putrezea sub digul principal.

Deşi Stevenson se purtase pînă atunci suficient de ciudat, de mi se zburlise părul pe cap, din momentul acela deveni mult mai bizar. Se încordă, îşi strînse umerii, îşi întinse gîtul şi-şi ridică faţa spre ceaţă, ca şi cum ar fi savurat mirosul de putreziciune. Ochii îi luceau în mijlocul feţei palide. Individul zise, cu o curiozitate de poliţist, dar care părea nervoasă, chiar perversă:

– Ce-i asta? Simţi mirosul? E ceva mort, nu-i aşa?

– E ceva sub dig, am confirmat eu. Probabil un peşte.

– Mort. Mort şi putred. Ceva... Te scoate din ţîţîni, zise el, părînd a fi gata să se lingă pe buze. Da. Da. E ceva interesant.

Fie că-şi dăduse seama că vocea îi sună bizar, fie că văzuse că eram alarmat, Stevenson se uită îngrijorat la mine şi încercă să se stăpînească. Se străduia din greu. Lupta cu o emoţie puternică.

În cele din urmă, şeful poliţiei îşi regăsi vocea normală – sau ceva asemănător acesteia.

– Trebuie să discut cu tine, să încheiem o înţelegere. Acum. În noaptea asta. Vino cu mine, Snow.

– Unde?

– Maşina cu care patrulez e în faţa noastră.

– Dar bicicleta...

– Nu te arestez. Vreau să discutăm ceva. Să ne înţelegem între noi.

Ultimul lucru de care aş fi avut chef era să urc în maşina lui Stevenson. Dar, dacă l-aş fi refuzat, ar fi putut să-şi facă invitaţia într-un mod mai oficial, arestîndu-mă.

Dacă încercam să mă opun arestării, dacă m-aş fi urcat pe bicicletă şi aş fi pedalat din răsputeri, unde aş fi putut să mă duc? Zorile se apropiau şi n-aş fi avut timp să ajung în următorul oraş din zona aceea pustie de ţărm. Chiar dacă aş fi avut mai mult timp la dispoziţie, boala îmi limita lumea la Moonlight Bay, unde puteam să mă întorc acasă la răsăritul soarelui sau să găsesc un prieten înţelegător, care să mă primească în locuinţa sa şi să-mi ofere întunericul de care aveam nevoie.

– Sînt prost dispus, zise din nou Lewis Stevenson, printre dinţii încleştaţi, vocea sa căpătînd iarăşi accente dure. Chiar sînt prost dispus. Vii cu mine?

– Da, domnule.

Şeful poliţiei făcu un gest cu pistolul, indicînd că eu şi Orson trebuia să mergem înaintea lui.

Mi-am împins bicicleta către capătul digului. Nu-mi plăcea nicicum faptul că poliţistul mergea în urma mea, cu pistolul la îndemînă. Nu trebuia să mă pricep la comunicarea cu animalele ca să-mi dau seama că şi Orson era nervos.

Scîndurile de pe dig se terminară şi începu o alee de beton, flancată de răzoare cu flori de gheaţă, a căror inflorescenţă se deschide larg la răsăritul soarelui şi se închide noaptea. La lumina

slabă din zonă se vedeau melci care traversau aleea, cu antenele lucind şi lăsînd urme argintii de mîzgă. Unii ieşeau din răzoarele din partea dreaptă şi se îndreptau către răzoarele identice din stînga, în timp ce alţii parcurgeau cu greu drumul opus, ca şi cum moluştele acelea umile împărtăşeau neliniştea şi nemulţumirea oamenilor în legătură cu condiţiile de trai.

Împingeam bicicleta astfel încît să evit melcii. Orson îi adulmeca în trecere şi se ferea să-i calce.

Din urma noastră se auzi zgomot de cochilii strivite sub picior. Stevenson nu călcase pe un melc care-i stătea în drum, ci zdrobea orice gasteropod neajutorat pe care-l zărea. Pe unii îi strivea repede, dar pe alţii *ţopăia*, îi izbea cu o asemenea forţă, încît lovitura tălpii pe cimentul aleii răsuna ca o lovitură de baros.

Nu m-am întors să privesc.

Mi-era teamă să revăd cruzimea pe care mi-o aminteam întipărită pe figurile idioţilor care mă chinuiseră în copilărie, înainte să ajung suficient de înţelept şi de mare ca să ripostez. Deşi expresia te scotea din ţîţîni cînd o vedeai pe figura unui copil, acelaşi aspect – ochii care par de reptilă, chiar şi fără pupile eliptice, obrajii roşii din cauza urii, buzele rînjite, care lăsau să se vadă dinţii umeziţi de salivă – ar fi fost mult mai tulburător pe figura unui adult, mai ales cînd adultul ţine un pistol în mînă şi poartă o insignă de poliţist.

Maşina albă cu negru a lui Stevenson fusese parcată lîngă trotuar, la zece metri de intrarea în port, unde nu ajungea lumina lămpilor de pe alee, în umbra profundă care se întindea sub ramurile unui enorm dafin indian.

Mi-am rezemat bicicleta de trunchiul arborelui. Ceaţa atîrna de crengile acestuia ca nişte licheni. Apoi m-am întors către şeful poliţiei, care deschise uşa din spate a maşinii.

În ciuda semiîntunericului, am recunoscut expresia de pe figura sa: cea pe care mă temeam s-o văd, cea de ură, de furie iraţională care face anumiţi oameni mai ucigători decît oricare fiară de pe planetă.

Pînă atunci, Stevenson nu scosese la iveală acest aspect al său plin de răutate. Nu păruse a fi genul de individ care să dea dovadă de lipsă de amabilitate, cu atît mai puţin de ură iraţională. Dacă mi-ar fi mărturisit brusc că nu-i adevăratul Lewis Stevenson, ci o formă de viaţă extraterestră, care luase înfăţişarea şefului poliţiei, l-aş fi crezut.

În timp ce gesticula, cu pistolul în mînă, Stevenson îi spuse lui Orson:

– Urcă în maşină, băiete.

– O să fie cuminte, l-am asigurat eu.

– Urcă, îl zori el pe cîine.

Orson se uită bănuitor la uşa deschisă a maşinii şi scînci, neîncrezător.

– O să aştepte aici. N-o să fugă.

– Vreau să urce în maşină, spuse Stevenson. Snow, există o lege privitoare la lesă. Nu te-am amendat niciodată. Am întors capul, prefăcîndu-ne că nu vedem, din cauza... pentru că legea nu se aplică şi cîinilor persoanelor handicapate.

Nu l-am contrazis pe poliţist şi nici nu am contestat termenul „handicapat“ pe care-l folosise. Nu mă interesa un singur cuvînt, ci acele opt cuvinte pe care fusese cît pe-aci să le spună, înainte să-şi dea seama şi să se oprească: „din cauza a ceea ce era mama ta“.

– Dar de data asta nu voi sta liniştit în timp ce cîinele ăsta afurisit aleargă liber, făcîndu-şi nevoile pe trotuar şi bucurîndu-se că nu-i ţinut în lesă.

Am rămas tăcut, deşi remarcasem contradicţia dintre faptul că animalul unui handicapat era scutit de aplicarea legii lesei şi afirmaţia că Orson se bucura de faptul că nu-i ţinut în lesă. Nu puteam să-l conving pe Stevenson, dacă acesta era atît de ostil.

– Dacă nu vrea să urce în maşină cînd îi spun eu, atunci fă-l tu să urce! îmi ordonă Stevenson.

Am ezitat, gîndindu-mă ce alternativă aveam. Cu cît se scurgea mai mult timp, cu atît situaţia noastră părea mai periculoasă. Mă simţisem mai în siguranţă atunci cînd ne înconjurase ceaţa de pe peninsulă şi ne atacau maimuţele.

– *Urcă imediat cîinele ăla afurisit în maşina aia blestemată!* se răsti şeful poliţiei, iar veninul din glasul său era atît de puternic, încît individul ar fi putut să omoare melcii doar cu vocea sa.

Eram dezavantajat de faptul că polițistul ținea pistolul în mînă. M-am consolat cu ideea că individul nu știa că eram înarmat. Pentru moment, nu aveam de ales, trebuia să cooperez.

– Urcă în mașină, amice, i-am spus eu lui Orson, încercînd să nu-mi arăt teama, străduindu-mă ca bătăile puternice ale inimii să nu răsune și în glasul meu.

Cîinele se supuse, fără nici un chef.

Lewis Stevenson trînti ușa din spate și o deschise pe cea din față, din dreapta.

– Acum urcă tu, Snow.

M-am așezat pe scaun, iar Stevenson ocoli mașina și urcă la volan. Își trînti ușa și-mi spuse s-o închid pe a mea. Eu sperasem să nu fiu nevoit să fac asta.

De obicei nu sufăr de claustrofobie, dar într-un sicriu ar fi fost mai mult spațiu decît în mașina aceea de patrulare. Ceața care se împingea în ferestre era, din punct de vedere psihologic, la fel de sufocantă ca un vis despre o înmormîntare prematură.

Interiorul mașinii părea mai rece și mai umed decît aerul nopții. Stevenson porni motorul, ca să poată pune în funcțiune dispozitivul de încălzire.

Se auziră pocnituri în stația radio. Vocea dispecerului poliției, distorsionată de paraziți, semăna cu orăcăitul unei broaște. Stevenson apăsă pe un buton și închise stația.

Orson stătea pe podea, în fața banchetei din spate, cu labele pe plasa de oțel care îl despărțea de noi, uitîndu-se îngrijorat prin bariera aceea de siguranță. Cînd șeful poliției apăsă un buton cu țeava armei, încuietorile ușilor din spate se închiseră cu un zgomot puternic, ce părea la fel de categoric ca zăngănitul lamei unei ghilotine.

Sperasem ca Stevenson să-și pună pistolul în toc, după ce vom urca în mașină, dar individul îl păstră în mînă. Își rezemă arma de picior, cu țeava către botul automobilului. În lumina verde a indicatoarelor de pe bordul mașinii, am văzut că șeful poliției își ținea arătătorul încovoiat peste apărătoarea trăgaciului, nu pe trăgaci, dar acest lucru nu-i reducea prea mult avantajul.

Pentru moment, Stevenson își plecă încet capul și-și închise ochii, de parcă s-ar fi rugat sau s-ar fi cufundat în gînduri.

Ceața se condensa pe dafinul indian, iar picăturile se prelingeau pe la vîrful frunzelor, picurînd fără nici un ritm pe capota mașinii.

Cu un gest normal, mi-am vîrît ambele mîini în buzunarele hainei. Am strîns mîna dreaptă în jurul patului Glock-ului.

Mi-am spus că exageram cu teama, din cauza imaginației mele aiurite. Stevenson se purta nebunește și, din cele văzute la secția de poliție, nu mai era brațul drept al justiției, așa cum pretinsese întotdeauna că este. Însă asta nu însemna că avea intenții dușmănoase. Se putea să dorească doar să discutăm, iar după ce avea să ne spună ce voia, să ne lase să plecăm nevătămați.

Cînd Stevenson își ridică fruntea, ochii săi păreau băuturi amare în cupe de os. Cînd m-a privit, m-am înfiorat din cauza senzației de răutate neomenească, pe care o avusesem și atunci cînd îl întîlnisem prima oară, cînd șeful poliției ieșise din beznă lîngă biroul maritim, dar de data asta știam de ce vibrau nervii mei întinși ca o harpă. Dintr-un anumit unghi, ochii lui se umpleau de o luminozitate galbenă, asemănătoare lucirii din ochii multor animale pe timp de noapte; o lumină interioară rece și misterioasă, care nu semăna cu nimic din ceea ce văzusem pînă atunci în ochii oamenilor.

25

Strălucirea electrică şi electrizantă trecuse prin ochii şefului poliţiei atît de repede, în timp ce acesta se întorcea către mine, încît într-o altă noapte, anterioară acesteia, aş fi ignorat fenomenul, considerînd că avusesem de-a face cu o simplă reflectare a luminilor de pe bordul maşinii. Dar de la apusul soarelui văzusem maimuţe care nu erau simple maimuţe, o pisică pe care numai obişnuită nu o puteai considera, înotasem prin mistere care curgeau de-a lungul străzilor din Moonlight Bay ca nişte rîuri şi mă obişnuisem să găsesc semnificaţii în ceea ce părea nesemnificativ.

Ochii poliţistului deveniseră din nou negri, fără sclipire. Furia din glasul său se redusese la un curent submarin, în timp ce valul de la suprafaţă era alcătuit din disperare şi mîhnire.

– Totul s-a schimbat, totul s-a schimbat şi nu va mai fi cum a fost.

– Ce s-a schimbat?

– Eu nu mai sînt cum am fost. Abia îmi mai amintesc cum am fost, ce fel de om am fost. Am uitat.

Aveam impresia că Stevenson vorbeşte de unul singur, nu cu mine, că-şi jeleşte o imaginară pierdere a sinelui.

– Nu mai am ce pierde. Mi-a fost luat tot ce conta. Snow, sînt un mort care umblă. Asta sînt. Poţi să-ţi imaginezi ce înseamnă asta?

– Nu.

– Chiar şi tu, cu viaţa ta de rahat, care te ascunzi de zi şi ieşi la iveală doar noaptea, ca un melc fără casă care se tîrăşte de sub o piatră, chiar şi tu ai un motiv să trăieşti.

Cu toate că şeful poliţiei era ales de către electorat, Lewis Stevenson nu părea preocupat să-mi cîştige votul.

Îmi venea să-i spun să se ducă şi să se reguleze singur. Însă există o diferenţă între a nu-ţi fi frică şi a cerşi un glonţ în cap.

În timp ce poliţistul se întorcea să privească spre valul alb de ceaţă care aluneca de-a lungul parbrizului, focul rece pîlpîi iarăşi în ochii săi, o scînteiere mai slabă şi mai scurtă ca înainte, dar mai tulburătoare, pentru că de data asta nu mai putea fi considerată rezultat al imaginaţiei şi ignorată.

Îmi zise în şoaptă, ca şi cum s-ar fi temut să nu-l audă cineva:

– Am coşmaruri teribile, teribile, pline de sex şi de sînge.

Nu ştiam ce să aştept de la conversaţia aceea, dar dezvăluirea necazurilor sale personale nu se afla pe un loc important în lista mea de subiecte posibile.

– Au început acum un an, continuă el. La început apăreau o dată pe săptămînă, apoi frecvenţa lor a crescut. Iniţial, femeile din coşmaruri nu erau persoane pe care le cunoscusem în realitate, erau doar personaje imaginare. Erau ca nişte vise din perioada pubertăţii, cu fete drăguţe, dornice să-ţi cedeze... numai că în visele acestea nu mă mulţumeam numai să fac sex cu ele...

Gîndurile lui păreau că alunecă, o dată cu ceaţa deasă, în teritorii mai întunecate.

Îl vedeam doar din profil, luminat slab, lucind din cauza transpiraţiei, dar remarcam o sălbăticie care mă făcea să sper că n-o să se întoarcă spre mine, să-i zăresc toată faţa.

Cu o voce şi mai scăzută, Stevenson îmi spuse:

– În visele acelea, le bat, le dau pumni în faţă, le lovesc, le lovesc şi *le tot lovesc* pînă nu le mai rămîne nimic din figură, le sugrum pînă cînd le iese limba din gură...

Cînd începuse să-mi descrie coşmarurile sale, poliţistul avea glasul plin de groază. Acum, pe lîngă teamă, se simţea şi o emoţie evident perversă, care se manifesta nu numai prin vocea răguşită, dar şi prin încordarea care-i cuprinsese trupul.

–... Şi cînd ţipă de durere, îmi plac strigătele lor, chinul de pe figurile lor, vederea sîngelui lor. E atît de delicios. *De excitant.* Mă

trezesc tremurînd de plăcere, mă trezesc cu o erecţie zdravănă. Uneori... deşi am cincizeci şi doi de ani, ejaculez în timpul somnului sau în momentul în care mă trezesc.

Orson se retrase de lîngă plasa de metal şi se duse pe bancheta din spate.

Şi eu aş fi vrut să stau mai departe de Lewis Stevenson. Maşina poliţiei părea că se strînge în jurul nostru.

– Apoi în visele acelea au început să apară Louisa, soţia mea... şi cele două fiice ale mele, Janine şi Kyra. Le era teamă de mine în vis, iar eu le dădeam motive să le fie, pentru că groaza lor mă excita. Eram scîrbit, dar şi înfiorat de ceea ce le făceam...

Furia, disperarea şi excitarea perversă puteau fi detectate în glasul lui, în respiraţia grea, lentă, în modul în care-şi ţinea umerii şi în modificarea subtilă a figurii sale, care se observa chiar şi în imaginea din profil. Dar, printre aceste dorinţe puternice, care se luptau să pună stăpînire pe mintea sa, exista şi o speranţă disperată că va reuşi să nu se cufunde în abisul nebuniei şi al sălbăticiei, pe marginea căruia se legăna, iar speranţa aceea era exprimată limpede prin chinul care devenise evident în vocea şi în comportarea sa, chin la fel de vizibil ca furia, disperarea şi nevoile depravate.

– Coşmarurile ajunseseră atît de groaznice, lucrurile pe care le făceam în ele deveniseră nebuneşti şi murdare, atît de respingătoare, încît îmi era teamă să dorm. Stăteam treaz pînă picam de epuizare, pînă cînd nici o cantitate de cofeină nu mai putea să mă ţină în picioare, pînă cînd nici un cub de gheaţă pus pe ceafă nu mă mai împiedica să-mi închid ochii. Iar cînd adormeam, visele erau mai intense ca înainte, ca şi cum oboseala mă cufunda într-un somn mai adînc, într-o beznă mai profundă din interiorul meu, în care trăiau monştri şi mai răi. Coşmarurile acelea au fost primele vise în culori pe care le-am avut, cu nişte culori atît de *intense* şi cu sunet; auzeam vocile lor imploratoare şi replicile mele nemiloase, ţipetele şi plînsetele, convulsiile şi gemetele de moarte în clipa în care le sfîşiam gîturile cu dinţii, chiar în momentul în care le pătrundeam.

Lewis Stevenson părea că vede imaginile acele hidoase acolo unde eu zăream doar ceaţa care se învîrtea lent, ca şi cum parbrizul din faţa lui ar fi fost un ecran pe care erau proiectate fanteziile sale nebuneşti.

– Iar după un timp... nu m-am mai împotrivit somnului. Pentru un timp, l-am suportat. Apoi, cîndva – nu-mi amintesc exact în ce noapte –, visele au încetat să mă îngrozească şi au devenit *pur şi simplu plăcute*, deşi anterior îmi produceau un sentiment de vinovăţie mult mai mare decît cel de plăcere. Deşi iniţial n-am vrut să recunosc, am început să aştept ora de culcare. Femeile acelea aveau foarte mare importanţă pentru mine, atunci cînd eram treaz, dar cînd dormeam... atunci... atunci mă încînta faptul că le umileam, că le torturam în cele mai înfiorătoare feluri. Nu mă mai trezeam înspăimîntat din coşmarurile acelea, ci încîntat. Şi stăteam în întuneric, întrebîndu-mă cît de bine m-aş fi simţit dacă aş fi comis în realitate acele atrocităţi, în loc să mă mulţumesc să le visez. Atunci cînd *mă gîndeam* să-mi pun în aplicare visele, deveneam conştient că în mine se scurgea o *putere* ciudată şi mă simţeam liber, atît de liber cum nu fusesem niciodată. De fapt, mi se părea că-mi trăisem viaţa încătuşat, legat cu lanţuri, prins de nişte blocuri de piatră. Aveam impresia că, dacă aş da viaţă acelor dorinţe, n-aş face nimic criminal, n-ar fi nimic imoral. N-ar fi fost nici bine, nici rău. Ci ceva *eliberator.*

Fie că aerul din maşină devenea din ce în ce mai închis, fie că mă scîrbea ideea de a respira ceea ce expira şeful poliţiei, însă gura mi se umpluse de un gust metalic, de parcă aş fi supt un bănuţ, stomacul mi se crispa în jurul a ceva rece ca o stîncă arctică, iar inima îmi era înconjurată de gheaţă.

Nu înţelegeam de ce Stevenson îşi dezgolea sufletul în faţa mea, dar presimţeam că această confesiune reprezenta doar preludiul unor revelaţii pe care nu-mi doream să le aud. Voiam să-l fac să tacă înainte să-mi dezvăluie acest secret suprem, însă vedeam că şeful poliţiei se silea din răsputeri să-mi relateze aceste fantezii îngrozitoare – poate pentru că eram primul în faţa căruia îndrăznise să-şi descarce sufletul. Nu aveam cum să-l opresc decît ucigîndu-l.

– Mai apoi, continuă el cu o şoaptă care avea să-mi bîntuie *mie* somnul pentru tot restul vieţii, visele acelea s-au focalizat asupra nepoatei mele Brandy. Are zece ani. O fetiţă drăguţă. Subţirică şi

drăguță. Ce lucruri îi făceam în vis! Ce lucruri! Nu-mi poți imagina o brutalitate atît de nemiloasă. O asemenea *inventivitate* plină de răutate. Cînd mă trezeam, eram înveselit. Transfigurat. *Extaziat*. Stăteam în pat, lîngă soția mea, care dormea fără să ghicească ce gînduri ciudate mă obsedau, care nu putea să știe ce gînduri aveam, iar eu *trepidam* de plăcere, știind că puteam beneficia oricînd de libertate absolută. Oricînd. Săptămîna viitoare. Mîine. *Acum.*

Deasupra noastră, dafinul tăcut ne vorbi, într-o succesiune rapidă, în timp ce limbile lui verzi, ascuțite, tremurau din cauza greutății cetii condensate. Fiecare dintre ele slobozi o singură notă apoasă, iar eu am tresărit auzind răpăitul picăturilor care loveau mașina, surprins oarecum că ceea ce se scurgea pe parbriz și pe capotă nu era sînge.

Am strîns mai puternic mîna pe patul pistolului. După ce Stevenson îmi făcuse toate aceste mărturisiri, nu-mi imaginam că avea să mă lase în viață. Am început să mă mișc ușor pe scaun, cît să nu-l fac devină bănuitor, dar să pot ajunge într-o poziție în care să-l pot împușca prin haină, fără să trebuiască să scot pistolul din buzunar.

– Săptămîna trecută, șopti șeful poliției, Kyra și Brandy au venit să cineze cu noi, iar eu m-am chinuit să nu mă holbez la fetiță. Cînd mă uitam la ea, mi-o închipuiam goală, așa cum fusese în vise. Zveltă. Fragilă. Vulnerabilă. Mă atîța vulnerabilitatea, slăbiciunea, blîndețea ei și trebuia să-mi ascund starea de Kyra și de Brandy. Și de Louisa. Voiam să... voiam... aveam *nevoie* să...

Suspinele lui, izbucnite din senin, mă uimiră. Stevenson fu cuprins iarăși de valuri de mîhnire și de disperare, așa cum fusese inițial, cînd începuse să vorbească. Nevoile lui lugubre, foamea sa de obscenitate fuseseră inundate de mareea aceea de suferință și de ură de sine.

– O parte din mine voia să mă sinucid, dar numai o parte mică, mai mică și mai slabă, rămășițele rămase din cel care fusesem. Animalul de pradă în care mă transformasem nu s-ar fi sinucis niciodată. Niciodată. E prea *plin de viață.*

Mîna sa stîngă, strînsă în pumn, se ridică la gura lui deschisă, iar Stevenson o prinse cu dinții, mușcînd cu putere de degete. Nu m-ar fi surprins să văd țîșnind sîngele. Polițistul își mușcase mîna ca să-și înăbușe suspinele, cele mai jalnice pe care le auzisem vreodată.

În persoana aceea nouă, în care se transformase Lewis Stevenson, nu rămăsese nimic din calmul și stăpînirea care-l făcuseră un reprezentant credibil al autorității și al justiției – cel puțin nu în noaptea aceea, cel puțin nu cît era în dispoziția aceea care-l chinuia. Polițistul părea inundat de emoții puternice, vîrtej după vîrtej, fără a avea parte nici o clipă de apă liniștită, mareea crescînd fără încetare, lovindu-l cu valurile ei.

Teama mea de el făcu loc milei. Îmi venea să întind mîna spre el, să-l liniștesc, dar m-am stăpînit, pentru că simțeam că monstrul pe care-l auzisem cu un moment în urmă nu dispăruse, nici nu fusese înlănțuit.

Stevenson își scoase pumnul din gură și-și întoarse capul spre mine, lăsîndu-mă să văd o figură măcinată de o asemenea tulburare abisală, de un asemenea chin al sufletului și al minții, încît am simțit nevoia să privesc în altă parte.

A privit și el în altă parte, uitîndu-se iarăși spre parbriz, iar în timp ce dafinul scutura vaporii de ceață, suspinele polițistului scăzură în intensitate, iar el putu să vorbească.

– Pînă săptămîna trecută, am găsit tot felul de scuze ca s-o vizitez pe Kyra, ca să fiu lîngă Brandy.

Vocea îi tremura și-i deforma cuvintele, dar apoi tremurul dispăru, polițistul avea acum un glas flămînd, de trol fără suflet.

– Uneori, noaptea tîrziu, cînd mă lovește starea aia de spirit blestemată, cînd mă simt atît de rece și de gol înăuntru, încît îmi vine să țip, să nu mă opresc niciodată din țipat, cred că singura cale de a umple golul acela groaznic din măruntaiele mele... este să realizez ceea ce mă face fericit în visele mele. Am să fac asta, mai devreme sau mai tîrziu. Am s-o fac. Mai devreme, nu mai tîrziu.

Mareea de emoții se transformase complet din vină și suferință într-o veselie liniștită, dar demonică.

– Am s-o fac. Mă uit după fete de vîrsta lui Brandy, de nouă sau zece ani, zvelte ca ea, la fel de frumoase ca ea. Este mai sigur să încep cu cineva care nu are nici o legătură cu mine. Mai sigur, dar nu mai puțin satisfăcător. Am să mă simt bine. Am să mă simt *atît de bine*, de puternic, de distrugător, rupînd toate legăturile pe care

trebuie să le suporţi în viaţă, dărîmînd zidurile, fiind complet liber, în sfîrşit liber. Am s-o muşc pe fata aia, cînd o să fiu singur cu ea, am s-o muşc, s-o muşc... În vise, îi ling pielea, care are un gust sărat, iar apoi o muşc şi-i simt ţipetele vibrînd în dinţii mei.

Cu toată lumina slabă, vedeam cum i se zbate pulsul în tîmple. I se încordaseră muşchii fălcilor, iar colţul gurii i se crispase, din cauza emoţiei. Poliţistul părea mai mult animal decît om – sau ceva mai puţin decît amîndouă.

Strîngeam Glock-ul atît de tare, încît mă durea braţul pînă la umăr. Mi-am dat seama brusc că degetul mi se încordase pe trăgaci şi că eram în pericol să mă împuşc neintenţionat, pentru că nu-mi aranjasem poziţia astfel încît ţeava pistolului să fie îndreptată către Stevenson. Cu un efort considerabil, am reuşit să-mi iau degetul de pe trăgaci.

– Ce v-a făcut să fiţi astfel? l-am întrebat eu pe şeful poliţiei.

Cînd Stevenson întoarse capul spre mine, lumina aceea temporară îi luci din nou în ochi. După ce strălucirea trecu, privirea îi rămase întunecată, de ucigaş.

– Un băiat care făcea livrări, îmi răspunse el, enigmatic. Doar un băieţel care făcea livrări şi care nu a murit.

– De ce îmi povestiţi despre visele acelea şi despre ce îi veţi face unei anumite fetiţe?

– Pentru că, ciudăţenie blestemată, vreau să-ţi dau un ultimatum şi doresc să înţelegi cît de serios şi de periculos sînt, cît de puţin am de pierdut şi cît de mult o să mă bucur să te spintec, dacă va trebui s-o fac. Există unii care nu te-ar atinge...

– Din cauză că mama mea a fost ceea ce a fost.

– Deci ştii deja atît de mult?

– Însă nu ştiu ce înseamnă. Ce *rol* a avut mama mea în toate astea?

În loc să-mi răspundă, Stevenson zise:

– Există alţii care nu s-ar atinge de tine şi care nu doresc ca eu să mă ating de tine. Dar, dacă va trebui s-o fac, o voi face. Dacă îţi mai vîri nasul peste tot, o să-ţi despic ţeasta, o să-ţi scot creierul şi o să-l arunc în golf, să-l mănînce peştii. Crezi că o s-o fac?

– Vă cred, i-am răspuns eu, sincer.

– Pentru că ai scris o carte care a devenit best-seller, s-ar putea să găseşti ziarişti care să te asculte. Dacă suni pe cineva şi încerci să ne faci necazuri, o să pun mîna mai întîi pe tîrfa aia de DJ. O să-i scot maţele în mai multe feluri.

Faptul că se referise la Sasha m-a înfuriat, dar m-a şi speriat suficient ca să tac.

Acum îmi devenise clar că avertismentul lui Roosevelt Frost fusese cu adevărat un sfat prietenesc. Primisem într-adevăr ameninţarea la care trebuia să mă aştept, aşa cum mă anunţase Roosevelt, pretinzînd că vorbeşte în numele pisicii.

Paloarea dispăruse de pe figura lui Stevenson, fiind înlocuită de culoare – ca şi cum, în momentul în care acesta decisese să se lase în voia dorinţelor sale psihopate, spaţiul rece şi gol din interiorul său fusese umplut de foc.

Poliţistul se întinse către bordul maşinii şi închise instalaţia de încălzire.

Eram convins că va răpi o fetiţă înainte de următorul apus.

Am căpătat suficientă încredere în mine ca să pretind un răspuns doar pentru că mă răsucisem suficient pe scaun încît să îndrept ţeava pistolului din buzunar către individ.

– Unde-i trupul tatălui meu?

– La Fort Wyvern. Trebuie să i se facă autopsia.

– De ce?

– Nu trebuie să ştii. Dar, ca să încetezi cruciada asta a ta, pot să-ţi spun că l-a ucis cancerul. Un fel de cancer. Nu ai pe cine să te răzbuni, aşa cum i-ai spus Angelei Ferryman că vei face.

– De ce ar trebui să vă cred?

– Pentru că aş putea să te ucid mai uşor decît să-ţi răspund. Aşa că de ce te-aş minţi?

– Ce se întîmplă în Moonlight Bay?

Şeful poliţiei rînji – un rînjet care se vede deseori între zidurile unui ospiciu. Ca şi cum perspectiva unei catastrofe îi făcea bine, poliţistul se îndreptă şi-mi spuse bucuros:

– Întregul oraş e o navă care se îndreaptă spre iad, va avea loc o călătorie *incredibilă*.

– Asta nu-i un răspuns.

– Asta-i tot ce poți să afli.

– Cine a ucis-o pe mama mea?

– A fost un accident.

– Așa am crezut și eu, pînă în noaptea asta.

Rînjetul lui perfid, ca o tăietură de brici, se lăți.

– Bine. Îți mai spun un lucru, dacă insiști. Mama ta a fost ucisă, așa cum ai bănuit.

Inima mi se roti, grea ca o piatră de moară.

– Cine a omorît-o?

– Ea însăși. S-a ucis singură. S-a sinucis. A accelerat cu Saturn-ul ei pînă la două sute de kilometri pe oră, apoi a intrat direct în parapetul podului. N-a fost nici un defect mecanic. Accelerația nu s-a blocat. Asta a fost o poveste pe care am inventat-o noi.

– Mincinosule!

Stevenson își linse buzele încet, încet, de parcă zîmbetul său ar fi fost dulce.

– Nu-i nici o minciună, Snow. Vrei să știi ceva? Dacă acum doi ani aș fi știut ce mi se va întîmpla, cît de mult se va schimba totul, aș fi omorît-o eu însumi pe mama ta. Aș fi omorît-o pentru rolul pe care l-a avut în toate astea. Aș fi dus-o undeva, i-aș fi scos inima, aș fi umplut gaura din pieptul ei cu sare, aș fi ars-o pe rug; aș fi făcut totul ca să fiu sigur că-i moartă. Care-i deosebirea între ce a făcut ea și blestemul unei vrăjitoare? Știință sau magie? Ce contează, din moment ce rezultatul e același? Dar atunci eu nu știam ce ne așteaptă, iar ea a știut și m-a scutit de necazuri, intrînd cu toată viteza într-un zid de beton, gros de o jumătate de metru.

Mă cuprinsese greața, pentru că simțisem adevărul din vocea lui, la fel de limpede cum îi auzisem vorbele. Înțelegeam doar o parte din ceea ce povestea, dar înțelesesem destul.

– Nu ai ce să răzbuni, ciudatule. Nimeni nu ți-a ucis părinții. De fapt, dacă privești cu atenție, îți dai seama că mama ta i-a omorît pe amîndoi – și pe ea, și pe tatăl tău.

Am închis ochii. Nu mai puteam suporta să-l văd, nu numai pentru că-i făcea plăcere că mama mea murise, dar și pentru că se

vedea că era convins – oare pe drept? – că moartea ei fusese un act de dreptate.

– Vreau să te strecori la loc sub piatra ta și să stai acolo, să-ți trăiești restul zilelor acolo. Nu-ți vom permite să scoți totul la iveală. Dacă lumea va afla ce s-a întîmplat aici, dacă vor ști și alții în afară de noi și de cei din Wyvern, atunci cei din afară vor pune în carantină tot districtul. Îl vor închide ermetic, ne vor ucide pe toți, pînă la ultimul, vor arde fiecare clădire pînă la temelie, vor otrăvi păsările, coioții și pisicile. Probabil că vor arunca și vreo cîteva bombe atomice, ca să fie siguri. Și toate astea de pomană, pentru că plaga s-a răspîndit deja, pînă la celălalt capăt al continentului și chiar mai departe. Noi sîntem locul inițial, iar efectele sînt mai vizibile aici, dar plaga se răspîndește acum și fără noi. Așa că nici unul dintre noi nu-i gata să moară doar pentru ca politicienii mîncători de rahat să pretindă că au făcut ceva.

Cînd am deschis ochii, am văzut că ridicase pistolul și-l îndreptase către mine. Țeava se afla la o jumătate de metru de fața mea. Acum singurul meu avantaj era că polițistul nu știa că sînt înarmat. Dar acest avantaj îmi era de folos doar dacă apăsam primul pe trăgaci.

Deși știam că n-are nici un rost, am încercat să discut cu el – poate pentru că discutînd puteam să uit ceea ce-mi destăinuise despre mama mea.

– Abia cu un minut în urmă mi-ați spus că nu mai aveți pentru ce să trăiți. Indiferent ce se întîmplă aici, poate că se va găsi ajutor...

– Eram *prost dispus*, mă întrerupse el. Nu m-ai auzit, ciudatule? Ți-am spus că sînt prost dispus. O proastă dispoziție ieșită din comun. Dar acum sînt în altă dispoziție. Una mai bună. Sînt în dispoziția în care accept tot ce va fi, în care mă bucur de ceea ce voi deveni, în loc să mă străduiesc să rezist. Schimbă-te, amice! Asta-i tot. Schimbare, minunată schimbare, totul se schimbă, întotdeauna și pentru totdeauna. Lumea cea noua care va veni va fi *uimitoare*.

– Dar nu putem...

– Dacă rezolvi acest mister și-l spui întregii lumi, ți-ai semnat condamnarea la moarte. Îți voi ucide tîrfa DJ. și toți prietenii. Acum ieși din mașină, ia-ți bicicleta și du-ți fundul osos acasă.

Îngroapă cenușa pe care ți-o va da Sandy Kirk, indiferent a cui o fi. Dacă nu poți să trăiești fără să știi mai multe, dacă o să fii prea curios, atunci du-te pe plajă și prăjește-te la soare cîteva zile, bronzează-te cu adevărat.

Nu-mi venea să cred că mă lăsa să plec.

– Cîinele rămîne cu mine, adăugă polițistul.

– Nu.

Îmi făcu semn cu pistolul și-mi zise:

– Ieși din mașină.

– E cîinele meu.

– Nu-i cîinele nimănui. Şi nu sîntem într-o dezbatere.

– Ce aveți cu el?

– Vreau să-ți dau o lecție.

– Cum?

– O să-l duc la garajul municipal. Acolo e parcată o mașină pentru tocat lemn, care poate prelucra trei trunchiuri de copac deodată.

– Nici vorbă.

– O să trag un glonț în capul potăii...

– Nu!

–... Şi o să-l arunc în tocător.

– Lăsați-l să iasă din mașină chiar acum.

– O să strîng resturile care o să iasă și o să le arunc lîngă casa ta, să ai o amintire.

Uitîndu-mă la Stevenson mi-am dat seama că nu era doar un om care se schimba. Nu mai era deloc omul care fusese. Era ceva nou. Cineva care se născuse din fostul Lewis Stevenson, ca un fluture ieșit dintr-o crisalidă, cu excepția faptului că de data asta procesul fusese răsturnat într-un mod hidos, fluturele se transformase în crisalidă și apăruse un vierme. Metomorfoza de coșmar avusese loc de cîtva timp, dar culminase în fața ochilor mei. Ultima bucată din fostul șef al poliției dispăruse pentru totdeauna, iar persoana pe care o vedeam era mînată doar de nevoi și de dorințe, fără a avea conștiință, fără să mai fie în stare să suspine așa cum suspinase cu cîteva minute în urmă. Devenise ceva mai ucigător decît orice ființă de pe fața pămîntului.

Dacă se molipsise de o boală produsă într-un laborator care putea provoca o asemenea transformare, mi-o va transmite și mie?

Inima îmi bătea nebunește.

Nu mă imaginasem niciodată în stare să ucid pe cineva, dar mă simțeam capabil să-l omor pe omul acela, pentru că urma să-l salvez nu numai pe Orson, ci și femei și fetițe necunoscute pe care intenționa să le tîrască în coșmarul său.

Am zis, cu mai multă duritate în glas decît mă așteptam:

– Lasă cîinele să coboare din mașină *acum!*

Fără să-i vină să creadă și rînjind ca un șarpe cu clopoței, Stevenson îmi răspunse:

– Uiți cine-i polițistul aici? Uiți cine are pistol?

Dacă trăgeam, se putea să nu-l ucid pe loc pe ticălos, deși focul era tras de aproape. Chiar dacă glonțul îl nimerea în inimă, polițistul putea să apese cu un gest reflex pe trăgaci și, de la o jumătate de metru, nu avea cum să mă rateze.

Stevenson rupse tăcerea:

– Bine, vrei să vezi cum îl ucid?

Se întoarse în scaun, vîrî țeava pistolului printr-o deschizătură a plasei de siguranță și trase în cîine.

Împușcătura răsună în mașină, iar Orson chelălăi.

– *Nu!* am strigat eu.

În timp ce Stevenson scotea pistolul din plasă, l-am împușcat. Glonțul făcu o gaură în haina mea din piele și-i penetră pieptul. Polițistul trase în tavan. L-am împușcat din nou, de data asta în gît, iar fereastra din spatele lui se transformă în cioburi, cînd glonțul ieși prin ceafa lui.

26

Am rămas locului şocat, ca fermecat de un vrăjitor, fără să fiu în stare să mă mişc – nici măcar să clipesc –, inima îmi atîrna în piept ca o greutate, iar eu, zăpăcit complet, nu mai simţeam pistolul pe care-l ţineam în mînă, nu mai vedeam nimic, nici măcar pe mortul despre care ştiam că se afla în cealaltă parte a maşinii. Fusesem orbit temporar din cauza şocului, eram înconjurat de beznă, pe de altă parte fusesem asurzit de împuşcătură sau de o dorinţă disperată de a nu auzi nici măcar vocea interioară a conştiinţei mele, care voia să aducă în prim-plan consecinţele gestului meu.

Singurul simţ care-mi rămăsese era cel al mirosului. Duhoarea de cărbune şi sulf a focului de armă, aroma metalică a sîngelui, mirosul acid al urinei – pentru că Stevenson făcuse pe el, în timp ce murea – şi parfumul de trandafiri al şamponului mamei mele se amestecau în jurul meu, o furtună de mirosuri şi de duhori. Toate erau adevărate, cu excepţia parfumului de trandafiri, pe care-l uitasem de mult timp, dar care acum ieşise la iveală din amintire, cu toate nuanţele sale delicate. „Groaza puternică ne face să ne întoarcem la gesturile din copilărie“, a spus Chazal. Mirosul acestui şampon se afla, într-un fel, în groaza mea, în încercarea de a ajunge la mama pe care o pierdusem, cu speranţa că mîna ei o va strînge, liniştitoare, pe a mea.

Deodată, vederea, auzul şi toate simţurile îmi reveniră brusc, izbindu-mă aproape la fel de puternic ca perechea de gloanţe de 9 milimetri care-l lovise pe Lewis Stevenson. Am ţipat şi am gîfîit, încercînd să respir.

Tremuram fără să mă pot opri. Am apăsat pe butonul din bord pe care îl acţionase ceva mai devreme şeful poliţiei. Încuietoarea electrică a uşilor din spate zăngăni, iar portierele se deschiseră.

Am împins uşa de lîngă mine, m-am tîrît afară din maşină şi am deschis uşa din spate, strigîndu-l pe Orson, întrebîndu-mă dacă o să-l pot duce la cabinetul veterinarului la timp ca să fie salvat, dacă era doar rănit, întrebîndu-mă ce-o să mă fac dacă murise. Nu putea să fi murit. Nu era un cîine obişnuit. Era Orson, cîinele meu, ciudat şi deosebit, tovarăş şi prieten, care, în ciuda faptului că se afla alături de mine de doar trei ani, devenise o parte esenţială a lumii mele întunecate, ca oricine altcineva din aceasta.

Orson nu murise! Sări din maşină cu o asemenea bucurie, încît aproape că mă dărîmă. Chelălăitul său strident, scos în urma împuşcăturii, fusese o exprimare a groazei, nu a durerii.

Am căzut în genunchi pe trotuar, am scăpat Glock-ul din mînă şi am luat cîinele în braţe. L-am strîns cu putere, mîngîindu-i capul, netezindu-i blana neagră, bucurîndu-mă că-i simt respiraţia, că-i aud bătăile inimii, că-l văd dînd din coadă, bucurîndu-mă chiar şi că-i simt duhoarea, că-i simt respiraţia cu miros de biscuiţi pentru cîini.

Nu mai eram în stare să vorbesc. Vocea mea era o piatră de boltă prinsă cu mortar în gîtul meu. Dacă reuşeam s-o scot de acolo, s-ar fi prăbuşit un stăvilar întreg, din mine ar fi ţîşnit un şuvoi de doruri şi de regrete şi toate lacrimile pe care nu le vărsasem pentru tatăl meu şi pentru Angela Ferryman ar fi potopit lumea.

Nu-mi permiteam să plîng. Preferam să fiu un os spart în bucăţi de dinţii tristeţii, decît un burete stors fără încetare de mîinile aceleiaşi tristeţi.

Însă chiar dacă aş fi reuşit să vorbesc, cuvintele n-ar fi avut nici o importanţă. Cu toate că era un cîine aparte, Orson nu putea să mi se alăture într-o conversaţie spirituală – cel puţin nu pînă cînd aveam să-i cer lui Roosevelt Frost să mă înveţe să comunic cu animalele.

Cînd am fost în stare să-i dau drumul lui Orson, am luat pistolul şi m-am ridicat în picioare, să privesc parcarea portului. Ceaţa acoperea cele cîteva vehicule deţinute de mîna de oameni care locuiau

pe navele lor. Nu se zărea nici unul, iar în noaptea tăcută se auzea doar zumzăitul motorului maşinii de poliţie.

Se părea că zgomotul împuşcăturilor fusese amortizat de ceaţă. Cele mai apropiate case se găseau în afara zonei comerciale a portului, adică la o distanţă de vreo două străzi. Dacă fusese trezită vreo persoană de la bordul navelor, aceasta presupusese că acele patru explozii amortizate fuseseră doar rateurile unui motor sau uşi din vis, care se izbeau între lumea somnului şi cea a veghii.

Nu mă aflam în pericol imediat de a fi prins, dar nici nu puteam să plec cu bicicleta şi să mă aştept să scap de pedeapsă. Îl omorîsem pe şeful poliţiei. Cu toate că acesta nu mai era bărbatul pe care orăşenii îl cunoşteau şi-l admirau de multă vreme, cu toate că se metamorfozase dintr-un servitor conştiincios al cetăţenilor în ceva căruia îi lipseau toate elementele esenţiale ale umanităţii, nu puteam *dovedi* că acel erou devenise monstrul cu care fusesem silit să mă lupt.

Dovezile găsite de medicii legişti ar fi dus la condamnarea mea. Din cauza identităţii victimei, ar fi fost implicaţi tehnicienii celor mai bune laboratoare ale poliţiei din district şi din stat, iar cînd aceştia ar fi cercetat maşina, n-ar fi pierdut nimic din vedere.

Nu puteam să supravieţuiesc dacă aş fi fost închis într-o celulă îngustă, luminată de lumînări. Cu toate că duc o viaţă ferită de lumină, nu trebuie să fiu închis între ziduri în perioada dintre apus şi răsărit. Întunericul spaţiilor închise se deosebeşte profund de întunericul nopţii. Noaptea nu are hotare şi oferă nenumărate mistere, descoperiri, minuni şi ocazii de a te bucura. Noaptea este stindardul libertăţii în care trăiesc. Ori voi trăi liber, ori voi muri.

Mă înnebunea gîndul de a mă întoarce în maşină, lîngă mort, ca să şterg orice lucru pe care aş fi putut lăsa o amprentă. Oricum, ar fi fost un efort zadarnic, pentru că aş fi ignorat, cu siguranţă, vreo suprafaţă importantă.

Mai mult, amprentele nu erau singurele urme pe care le lăsasem. Fire de păr. O aţă din blugi. Cîteva fibre din şapca mea cu „Trenul misterului“. Fire de păr ale lui Orson, pe bancheta din spate, urmele labelor lui pe tapiţerie. Probabil că şi alte lucruri, la fel de incriminatoare.

Fusesem norocos. Nimeni nu auzise împuşcăturile. Dar, prin firea lucrurilor, atît norocul, cît şi timpul trec. Cu toate că ceasul de la mîna mea avea un microcip, nu un arc, pot să jur că-i auzeam ticăitul.

Orson era nervos, adulmeca aerul de zor, probabil simţea maimuţe prin apropiere sau vreo altă ameninţare.

M-am grăbit să mă duc în spatele maşinii şi am apăsat pe butonul care deschidea portbagajul. După cum mă temeam, acesta era încuiat.

Tic, tac, tic, tac.

M-am silit să mă întorc la portiera deschisă, din faţă. Am tras aer în piept, apoi mi-am ţinut răsuflarea şi m-am aplecat înăuntru.

Stevenson stătea răsucit pe scaun, cu capul pe spate, rezemat de tocul uşii. Avea gura strîmbată de un rînjet tăcut, plin de extaz. Dinţii îi erau mînjiţi de sînge, de parcă îşi îndeplinise visul şi muşcase nişte fetiţe.

Mînat de un curent de aer care-l împinsese prin fereastra spartă, un şuvoi de ceaţă plutea către mine, de parcă ar fi fost abur care se ridica din sîngele cald încă, ce pătase partea din faţă a uniformei mortului.

Am fost silit să intru în maşină mai mult decît mi-aş fi dorit, a trebuit să pun un genunchi pe scaunul din dreapta, ca să opresc motorul.

Ochii negrii-măslinii ai lui Stevenson rămăseseră deschişi. În ei nu lucea nici viaţa, nici vreo lumină neobişnuită. Cu toate acestea, mă aşteptam să-i văd clipind, apoi uitîndu-se la mine.

Înainte ca mîna rece şi cenuşie a şefului poliţiei să se întindă şi să mă apuce, am scos cheile din contact, am ieşit din maşină şi abia atunci am răsuflat uşurat.

În portbagaj am descoperit trusa de prim ajutor, pe care o căutam. Din ea am luat o rolă groasă de bandaj de tifon şi o foarfecă.

În timp ce Orson patrula în jurul maşinii de poliţie, adulmecînd cu grijă aerul, eu am desfăcut bandajul, punînd tifonul în mai multe straturi, lungi de un metru şi jumătate, înainte să-l tai cu foarfeca. Am răsucit bine tifonul, am făcut un nod la un capăt, unul la mijloc şi al treilea la celălalt capăt. Am repetat apoi întreaga procedură, după care am legat între ele cele două bucăţi de tifon şi am obţinut un fitil, lung de peste trei metri.

Tic, tac, tic, tac.

Am încolăcit fitilul pe trotuar şi am deschis capacul rezervorului pentru combustibil, aflat într-o latură a automobilului. Aburii de benzină năvăliră afară, prin gîtul rezervorului.

M-am dus din nou la portbagaj şi am pus foarfeca şi restul de tifon în trusa de prim ajutor. Am închis trusa şi portbagajul.

Parcarea rămăsese pustie. Singurele zgomote erau cele ale stropilor de apă condensată, care cădeau de pe frunzele dafinului pe maşina poliţiei, şi lipăitul neîncetat al labelor cîinelui meu.

Deşi asta însemna să am de-a face din nou cadavrul lui Lewis Stevenson, am vîrît din nou cheile în contact. Văzusem cîteva episoade din cel mai popular serial poliţist de la televizor şi ştiam cît de uşor pot fi prinşi delincvenţii cei mai deştepţi de către un detectiv ingenios din poliţie. Sau de către o autoare de romane poliţiste de succes, care are ca hobby rezolvarea crimelor adevărate. Sau de către o domnişoară bătrînă, învăţătoare pensionară. Toate astea între ofertele de credit de la început şi reclamele pentru deodorante vaginale, din final. Intenţionam să le las cît mai puţine indicii, atît detectivilor profesionişti, cît şi celor amatori.

Mortul horcăi spre mine, atunci cînd o bulă de aer îi gîlgîi în gît.

– Ia nişte Rolaid, l-am sfătuit eu, încercînd fără succes să mă înveselesc.

N-am văzut nici unul dintre cartuşele goale, din alamă, pe scaunul din faţă. În ciuda grămezii de detectivi amatori care abia aşteptau să găsească o urmă şi în ciuda faptului că acele obiecte de alamă ar fi putut să ajute la identificarea armei ucigaşe, nu eram capabil să le caut pe podea – mai ales printre picioarele lui Stevenson.

Oricum, chiar dacă aş fi găsit toate cartuşele, în pieptul poliţistului rămăsese un glonţ. Cu excepţia cazului în care fusese deformată prea puternic, bucata de plumb trebuia să aibă semne care să se potrivească numai cu caracteristicile ţevii pistolului meu. Însă nici perspectiva închisorii nu m-ar fi făcut să iau briceagul şi să mă apuc de chirurgie, ca să extrag glonţul incriminator.

Chiar dacă aş fi fost altfel decît sînt şi aş fi avut curajul să fac o asemenea autopsie improvizată, tot n-aş fi riscat s-o fac. Dacă presupuneam că schimbarea radicală a personalităţii lui Stevenson – setea sa pentru violenţă, de exemplu – reprezenta doar un simptom al bolii bizare de care se molipsise şi dacă mai presupuneam că acea boală se răspîndea prin contact cu ţesuturi şi fluide trupeşti infectate, atunci nu se punea problema unei asemenea autopsii. Din acelaşi motiv, fusesem atent să nu mă murdăresc de sînge.

În timp ce şeful poliţiei îmi povestise despre visele sale cu violuri şi schingiuiri, mi se făcuse scîrbă la gîndul că respiram acelaşi aer pe care-l expirase el. Mă îndoiam că microbul respectiv putea fi transmis prin aer. Dacă boala ar fi fost chiar atît de contagioasă, Moonlight Bay n-ar fi fost o navă care se îndrepta către iad, aşa cum afirmase Stevenson, ci ar fi sosit de mult în portul plin de sulf.

Tic, tac, tic, tac.

Panoul de comandă de pe bord arăta că rezervorul era aproape plin cu benzină. Bine. Perfect. Ceva mai devreme, în locuinţa Angelei, maimuţele îmi arătaseră cum să distrugi dovezi şi, dacă se poate, să ascunzi o crimă.

Focul trebuia să fie atît de puternic, încît să se topească cele patru cartuşe de alamă, caroseria de metal a maşinii şi, dacă se putea, chiar şi porţiuni ale şasiului, iar din răposatul Lewis Stevenson să rămînă doar oase carbonizate şi glonţul din plumb moale să se topească şi să dispară. Evident, în aceste condiţii nu vor mai rămîne nici o amprentă a mea, nici un fir de păr sau fibre din haine.

Alt glonţ trecuse prin gîtul şefului poliţiei şi pulverizase geamul din partea şoferului. Acum zăcea undeva, în parcare sau, dacă aveam noroc, se înfipsese adînc în panta acoperită cu iederă care pornea de la capătul parcării şi ducea către Embarcadero Way – situată ceva mai sus decît portul – şi unde ar fi fost imposibil de găsit.

Pe haina mea se aflau urme incriminatorii de pulbere. Ar fi trebuit s-o distrug. Nu puteam. Ţineam la haina aia. Era mişto. Gaura de glonţ din buzunar o făcea şi mai mişto.

– Să-i lăsăm o şansă fetei bătrîne care a fost învăţătoare, am mormăit eu, în timp ce închideam uşile maşinii.

Am izbucnit într-un hohot scurt de rîs, dar acesta era atît de lipsit de veselie, încît m-a speriat aproape la fel de mult ca posibilitatea de a fi arestat.

Am scos încărcătorul Glock-ului, am luat un cartuş – ceea ce însemna că în el mai rămăseseră doar şase – şi l-am vîrît înapoi în pistol.

Orson chelălăi, nerăbdător, şi apucă un capăt al fitilului din tifon cu gura.

– Da, da, da, am zis, apoi l-am mîngîiat, căci merita cu prisosinţă.

Probabil că apucase fitilul doar din curiozitate, pentru că, de obicei, cîinii sînt foarte curioşi.

„Ce colac alb, amuzant! Ca un şarpe, şarpe, şarpe... dar nu-i un şarpe. Interesant. Interesant. Are mirosul stăpînului Snow. Poate că-i bun de mîncat. Aproape totul poate fi mîncat."

Orson apucase fitilul şi chelălăise nerăbdător, dar asta nu însemna neapărat că înţelesese scopul lui sau natura planului pe care-l imaginasem. Interesul său putea fi o pură coincidenţă.

Da. Sigur. La fel ca explozia întîmplătoare a artificiilor în fiecare an, de Ziua Independenţei.

Inima îmi bătea puternic şi mă aşteptam în fiecare clipă să fiu prins. Am luat tifonul răsucit din gura lui Orson şi am înnodat cartuşul la unul dintre capetele lui.

Cîinele mă privea cu atenţie.

– Îţi place nodul, l-am întrebat eu, sau vrei să faci tu unul?

M-am dus la rezervor şi am vîrît cartuşul în el. Greutatea lui a tras fitilul în combustibil. Tifonul foarte absorbant, ca o sugativă, a început imediat să se îmbibe cu benzină.

Orson alerga nervos în cerc. „Grăbeşte-te, grăbeşte-te! Grăbeşte-te! Repede, repede, repede, stăpîne Snow!"

Am tras un metru şi jumătate de fitil afară din rezervor. Atîrna de-a lungul maşinii, pînă pe trotuar.

După ce mi-am luat bicicleta de lîngă trunchiul dafinului de care o rezemasem, m-am oprit şi am aprins capătul fitilului cu bricheta mea. Deşi capătul tifonului nu era îmbibat cu benzină, a început să ardă mai repede decît mă aşteptasem. Mult prea repede.

M-am urcat pe bicicletă şi am pedalat de parcă se luaseră după mine avocaţii iadului şi cîţiva demoni de pe pămînt – probabil că aşa se întîmpla, de fapt. Orson alerga alături de mine. Am ţîşnit prin parcare, am luat-o pe aleea de ieşire, care ducea în Embarcadero Way – pustiu la ora asta –, apoi am mers spre sud, trecînd pe lîngă restaurantele şi magazinele rare, înşirate în faţa golfului.

Explozia avu loc curînd, prea curînd, o *bubuitură* care n-a fost atît de puternică pe cît mă aşteptasem. În jurul meu – chiar şi deasupra mea – au înflorit lumini portocalii. Vîlvătaia iniţială a exploziei era refractată de ceaţă, la o distanţă considerabilă.

Am apăsat pe frînă, am făcut o întoarcere de o sută optzeci de grade, m-am oprit, punînd un picior pe asfalt, şi m-am uitat în urmă.

Nu puteam să văd mare lucru, nu zăream nici un amănunt: doar un miez de lumină alb-gălbuie, înconjurată de vîlvătăi portocalii, totul amortizat de ceaţa profundă, învîrtejită.

Cel mai rău lucru pe care l-am văzut nu se afla în noapte, ci în capul meu: figura lui Lewis Stevenson care se bulbuca, scotea fum, din care se scurgea grăsimea încinsă, aşa cum se întîmplă cu o bucată de slănină într-o tigaie.

– Doamne, Dumnezeule! am exclamat eu, cu o voce atît de răguşită şi care tremura atît de tare încît n-am recunoscut-o.

Nu făcusem nimic, doar aprinsesem fitilul. Poliţiştii aveau să-şi dea seama că Stevenson fusese ucis, dar dovezile privind modul în care fusese omorît – şi de cine – fuseseră distruse.

Am făcut lanţul bicicletei să zăngăne, conducîndu-mi în grabă complicele canin cît mai departe de port, printr-un labirint de străzi şi alei, pătrunzînd cît mai adînc în inima întunecată a oraşului Moonlight Bay. Cu toate că avea într-un buzunar pistolul greu, haina mea neîncheiată flutura ca o pelerină, iar eu zburam nevăzut, avînd acum un motiv în plus ca să evit lumina, zburam ca o umbră care se scurgea prin întuneric, de parcă aş fi fost celebra Fantomă care scăpase din labirintul de sub Operă, avea acum roţi şi se apucase să terorizeze lumea de la suprafaţa pămîntului.

Faptul că puteam să-mi creez o imagine atît de romantică despre mine, imediat după ce omorîsem un om, nu-i un lucru bun. Pot să spun, în apărarea mea, că încercam cu disperare, prin repovestirea evenimentelor respective ca pe o aventură măreaţă, în care eu jucam un rol impresionant, să-mi înăbuş groaza şi mă străduiam – chiar cu mai multă disperare – să îmi scot din minte amintirea faptului

că împuşcasem un om. Mai încercam să uit imaginea fantomatică a trupului care ardea, pe care imaginaţia mea înflăcărată o genera ca pe o serie nesfîrşită de stafii care apăreau pe pereţii negri ai unei încăperi de groază dintr-un parc de distracţii.

Oricum, efortul de a face evenimentele romantice a durat pînă cînd am ajuns pe aleea din spatele Teatrului Mare, la mică distanţă de Ocean Avenue, unde o lampă murdară făcea ceaţa să pară cafenie şi poluată. Acolo am lăsat bicicleta să cadă, m-am dus la o ladă de gunoi şi am vomitat ceea ce nu digerasem încă din cina luată împreună cu Bobby Halloway.

Ucisesem un om.

Sigur, victima meritase să moară. Mai devreme sau mai tîrziu, folosind o scuză sau alta, Lewis Stevenson m-ar fi ucis, indiferent de înclinaţia tovarăşilor săi de conspiraţie de a-mi oferi garanţii speciale. Într-un fel, fusese autoapărare. Şi încercarea de a-i salva viaţa lui Orson.

Dar ucisesem o fiinţă omenească. Toate circumstanţele atenuante nu modificau esenţa morală a gestului. Ochii lui ficşi, negri din cauza morţii, mă bîntuiau. La fel şi gura sa, deschisă într-un ţipăt tăcut, şi dinţii lui, mînjiţi cu sînge. Imaginile sînt uşor de reprodus în minte. Sunetele, gustul şi senzaţiile tactile pot fi reamintite mai greu şi este practic imposibil să simţi un miros doar din amintire. Cu toate acestea, îmi amintisem ceva mai devreme mirosul şamponului mamei mele, iar acum, în timp ce mă ţineam de lada de gunoi de parcă ar fi fost balustrada unui iaht care se legăna, am simţit din nou duhoarea metalică a sîngelui proaspăt al lui Stevenson.

De fapt, fusesem şocat nu numai pentru că-l omorîsem, ci şi pentru că-i distrusesem trupul şi toate probele, dînd dovadă de eficienţă şi stăpînire de sine. Se părea că am talent pentru activitatea de delincvent. Mă simţeam ca şi cum o parte din întunericul în care trăisem timp de douăzeci şi opt de ani pătrunsese în mine şi-şi găsise locul într-o încăpere a inimii mele, despre care nu ştiusem nimic pînă atunci.

Vărsasem totul din mine, dar nu mă simţeam mai bine. Am urcat din nou pe bicicletă şi l-am condus pe Orson printr-o serie de drumuri lăturalnice, pînă la Caldecott's Shell, la intersecţia dintre San Rafael Avenue şi Palm Street. Centrul de service era închis. Singura lumină din interior provenea de la un ceas de perete cu neon, iar singura lumină de afară venea de la automatul pentru băuturi răcoritoare.

Mi-am cumpărat o cutie de Pepsi, în încercarea de-a scăpa de acreala din gură. Cînd am ajuns lîngă pompele de benzină, am deschis robinetul cu apă şi am aşteptat pînă cînd Orson s-a săturat să bea.

– Ce cîine deosebit de norocos eşti tu, pentru că ai un stăpîn atît de atent, i-am zis eu. Întotdeauna are grijă să bei, să mănînci, să-ţi faci nevoile. Întotdeauna e gata să-l omoare pe cel care te ameninţă în vreun fel.

Orson se întoarse spre mine şi mă privi cercetător, o privire care mă tulbură, chiar şi în semiîntunericul acela. Apoi îmi linse mîna.

– Mulţumirile au fost acceptate, am spus eu.

Cîinele bău din nou din apa care curgea de la robinet, se sătură într-un final şi-şi scutură botul ud.

În timp ce opream apa, l-am întrebat:

– Unde te-a găsit mama?

Orson se uită în ochii mei.

– Ce secret ascundea mama mea?

Mă privi fără să clipească. Cunoştea răspunsul la întrebările mele. Însă nu putea să vorbească.

27

Presupun că Dumnezeu putea să-şi piardă vremea în biserica St. Bernadette, cîntînd la chitară împreună cu o formaţie de îngeri sau jucînd şah. Putea să stea acolo într-o dimensiune în care noi nu-l puteam vedea şi să întocmească planurile de construcţie ale unor universuri noi, în care probleme precum ura, prostia, cancerul şi micozele să fie înlăturate încă din faza de proiectare. Putea să plutească deasupra stranelor din lemn de stejar lustruit, ca într-un bazin umplut nu cu apă, ci cu nori de tămîie şi cu rugăciuni umile, care se loveau în tăcere de coloanele şi de colţurile tavanului bisericii, în timp ce El medita, aşteptînd să vină enoriaşii parohiei, cu probleme care trebuie rezolvate.

Dar eram convins că în noaptea aceea Dumnezeu se afla departe de casa parohială de lîngă biserică, ceea ce m-a făcut să mă cutremur cînd am trecut pe acolo. Clădirea cu două etaje, din piatră, aducea cu o construcţie în stil normand, la fel ca biserica, dar se resimţea totuşi influenţa franceză care o făcea să se potrivească mai bine climatului blînd din California. Ţiglele din ardezie neagră, de pe acoperişul puternic înclinat, umede din cauza ceţii, erau groase ca solzii de pe spatele unui dragon, iar în spatele ochilor negri ai geamurilor – inclusiv în spatele ochişorilor de sticlă din uşa din faţă – se întindea un tărîm lipsit de viaţă. Casa parohială nu mi se păruse pînă atunci un loc interzis. Ştiam că o vedeam acum astfel

din cauza scenei la care asistasem, cea din subsolul bisericii, dintre părintele Tom şi Jesse Pinn.

Am trecut pe lîngă casa parohială şi pe lîngă biserică, am intrat în cimitir, sub stejari, printre morminte. Noah Joseph James, care dispusese de nouăzeci şi şase de ani de la naştere pînă la moarte, rămase la fel de tăcut ca întotdeauna, atunci cînd l-am salutat şi mi-am rezemat bicicleta de mormîntul său.

Am scos telefonul celular de la centură şi am format numărul – care nu se găseşte în cartea de telefoane – cabinei de emisie a postului de radio KBAY. Telefonul de acolo a sunat de patru ori înainte ca Sasha să ridice receptorul. În cabină nu se auzea nimic; Sasha ştia că o caută cineva doar dacă vedea pîlpîitul luminii albastre de pe peretele aflat în faţa ei, atunci cînd vorbea la microfon. Îmi răspunse, dar apăsă un buton de păstrare a legăturii. În timp ce aşteptam să discute cu mine, îi auzeam emisiunea, prin intermediul telefonului.

Orson începu din nou să adulmece veveriţele.

Ghemotoace de ceaţă rătăceau printre morminte ca nişte fantome.

Am auzit-o pe Sasha rostind două „gogoşi“ de cîte douăzeci de secunde. „Gogoşile“ sînt reclame al căror început şi sfîrşit sînt preînregistrate, cu un spaţiu la mijloc pentru materialul citit în direct. După aceea, Sasha făcu un soi de istoric al lui Elton John, apoi puse *Japanese Hands*. Era limpede că festivalul Chris Isaak se încheiase.

Abia după aceea făcu legătura cu mine şi-mi zise:

– Pun melodie după melodie, aşa că nu dispunem decît de cinci minute.

– De unde ai ştiut că sînt eu?

– Doar cîţiva oameni cunosc acest număr şi cei mai mulţi dintre ei dorm la ora asta. Iar cînd e vorba de tine, dau dovadă de multă intuiţie. În momentul în care văd becul telefonului pîlpîind, părţile mele inferioare încep să palpite.

– Părţile tale inferioare?

– Părţile mele inferioare femeieşti. Nu mai pot de dorul tău, Omule-de-Zăpadă!

– Atunci să începem prin a ne vedea. Cine mai lucrează în noaptea asta?

– Doogie Sassman.

Acesta era inginerul ei de studio, care lucra la panoul de comandă.

– Doar voi doi? mi-am exprimat eu îngrijorarea.

– Ai devenit brusc gelos? Ce frumos! N-ai de ce să te frămînţi, nu corespund standardelor lui Doogie.

Cînd Doogie nu stătea în faţa panoului de comandă audio, îşi petrecea timpul călare pe un Harley-Davidson. Avea un metru şaptezeci şi şapte de centimetri şi cîntărea o sută şi cincizeci de kilograme. Claia de păr blond, nepieptănat şi barba ondulată natural erau atît de bogate şi de mătăsoase, încît simţeai nevoia să le mîngîi, iar frescele colorate care-i acopereau fiecare bucăţică de braţ şi de tors îi permiseseră specialistului în tatuaje să-şi ţină un copil la facultate. Sasha nu glumise cînd spusese că nu corespundea standardelor lui Doogie. În privinţa sexului opus, acesta dădea dovadă de mai mult farmec ursesc decît ursuleţul Pooh la puterea a zecea. Îl cunoşteam de şase ani, iar cele patru femei cu care avusese o relaţie în această perioadă fuseseră atît de minunate, încît s-ar fi putut prezenta la gala distribuirii premiilor Oscar în blugi şi tricou, fără nici un pic de machiaj, şi să umbrească toate starletele de acolo.

Bobby spunea că Doogie Sassman îşi vînduse sufletul diavolului şi că devenise stăpînul secret al universului, că are cele mai uluitoare organe genitale din istoria planetei sau că produce feromoni sexuali mai puternici decît gravitaţia terestră.

Îmi părea bine că Doogie lucra în noaptea aceea, pentru că eram convins că-i mult mai deştept decît toţi ceilalţi ingineri de la KBAY.

– Am crezut întotdeauna că mai e cineva, în afară de voi doi.

Sasha ştia că nu sînt gelos pe Doogie şi-şi dădu seama că eram îngrijorat.

– Ştii că am făcut economii după ce s-a închis Fort Wyvern şi am pierdut ascultătorii militari din timpul nopţii. Abia mai cîştigăm cît să putem emite cu un minim de personal. Ce s-a întîmplat, Chris?

– Aveţi uşile încuiate?

– Da. Noi, cei care lucrăm noaptea, ne uităm la seriale de groază şi le luăm în serios.

– Chiar dacă o să pleci abia după ce se luminează, promite-mi că o să-l rogi pe Doogie sau pe cineva din echipa care lucrează dimineaţa să te însoţească pînă la Explorer-ul tău.

– Dracula umblă liber prin oraş?

– Promite-mi.

– Chris, ce naiba...

– O să-ţi explic mai tîrziu. Promite-mi, am insistat eu.

– Bine, a răspuns ea, oftînd. Ai necazuri? Eşti...

– Sînt bine, Sasha. Chiar bine. Nu fi îngrijorată! Dar, haide, promite-mi!

– Ţi-am promis.

– N-ai rostit acest cuvînt.

– Doamne! Bine, *promit!* Jur, aşa să-mi ajute Dumnezeu! Dar aştept o poveste interesantă mai tîrziu, cel puţin una la fel de îngrozitoare ca acelea pe care le auzeam la focul de tabără al cercetaşelor. O să mă aştepţi acasă?

– O să porţi uniforma veche de cercetaşă?

– Singura parte din ea pe care o mai am sînt şosetele.

– E suficient.

– Te atîţă o asemenea imagine?

– Vibrez.

– Eşti un om rău, Christopher Snow!

– Da, sînt un ucigaş.

– Ne vedem curînd, ucigaşule!

Am închis şi mi-am pus telefonul celular la loc.

Un timp, am ascultat tăcerea din cimitir. Nu se auzea cîntînd nici măcar o singură privighetoare, pînă şi lăstunii se duseseră la culcare. Nu mă îndoiam că viermii erau treji şi că lucrau, dar ei îşi văd de munca lor solemnă într-o linişte plină de respect.

I-am zis lui Orson:

– Am nevoie de sfaturi spirituale. Hai să-i facem o vizită părintelui Tom!

În timp ce traversam cimitirul pe jos, prin spatele bisericii, mi-am scos pistolul din buzunarul jachetei. Într-un oraş în care şeful poliţiei visează să bată şi să tortureze fetiţe şi în care cioclii

umblă înarmaţi cu pistoale, nu puteam să-mi imaginez că singura armă a preotului era doar cuvîntul lui Dumnezeu.

Clădirea casei parohiale părea întunecată, dacă o priveai din stradă, dar din curtea din spate am văzut două ferestre luminate la o încăpere de la etajul al doilea.

După scena la care asistasem în subsolul bisericii, în timp ce stăteam ascuns în spatele statuii ce întruchipa un înger cîntînd la lăută, nu mă surprindea că parohul bisericii St. Bernadette nu putea să doarmă. Era aproape ora trei dimineaţa, trecuseră patru ore de la vizita lui Jesse Pinn, iar părintele Tom nu se îndura să stingă lumina.

– Furişează-te ca o pisică, i-am şoptit eu lui Orson.

Am urcat pe treptele de piatră, apoi am mers în tăcere – atît cît se putea – pe podeaua din lemn a verandei din spatele casei.

Am încercat să deschid uşa, dar era încuiată. Sperasem că un slujitor al lui Dumnezeu ar fi considerat că-i o dovadă grăitoare de pietate să se încreadă mai mult în creatorul său decît într-un zăvor.

Nu intenţionam să ciocănesc, nici să ocolesc casa şi să mă duc să sun la intrarea din faţă. După ce omorîsem un om, mi se părea o prostie să am mustrări de conştiinţă dacă forţam o uşă sau un geam. Sperasem să nu fiu nevoit să fac acest lucru pentru că zgomotul sticlei sparte putea să-l alarmeze pe preot.

Patru ferestre duble dădeau spre verandă. Le-am încercat pe rînd. A treia era neîncuiată. Am fost nevoit să-mi pun pistolul din nou în buzunarul jachetei, pentru că lemnul ferestrei se umflase din cauza umezelii şi se înţepenise. Aveam nevoie de amîndouă mîinile ca să ridic cadrul mobil inferior, prinzîndu-l cu degetele de partea de jos a ramei. A alunecat în sus, cu un scîrţîit suficient de puternic ca să creeze suspans într-un întreg film al lui Wes Craven.

Orson pufni, ca şi cum şi-ar fi exprimat dispreţul faţă de abilitatea mea de spărgător. Toată lumea se pricepe să critice...

Am aşteptat pînă cînd m-am convins că zgomotul nu fusese auzit la etaj, apoi m-am strecurat prin fereastra deschisă într-o încăpere întunecată, ca interiorul pungii unei vrăjitoare.

– Hai, amice, am şoptit eu, pentru că nu intenţionam să-l las pe Orson singur, avînd în vedere că el nu avea pistol.

Cîinele sări înăuntru, iar eu am închis fereastra, încercînd să fac cît mai puţină gălăgie. Apoi am încuiat-o. Nu credeam că în momentul acela ne urmăreau maimuţele sau altcineva, dar nu voiam să uşurez treaba cuiva care ar fi vrut să ne urmeze în casa parohială.

Am aprins lanterna şi mi-am dat seama că mă aflam în sufragerie. Se vedeau două uşi, una în dreapta, cealaltă în zidul opus ferestrelor.

Am stins lanterna şi am scos iarăşi pistolul. Apoi am încercat uşa mai apropiată, cea din dreapta. Dădea în bucătărie. Cifrele lucitoare ale ceasornicelor digitale de la cuptorul aragazului şi de la cel cu microunde aruncau suficientă lumină ca să-mi permită să traversez încăperea pînă la uşa care dădea în hol, fără să mă lovesc de frigider sau de aparatura de gătit.

Holul trecea pe lîngă camere întunecate, pînă într-un salon luminat doar de o lumînare. Pe o măsuţă în formă de semilună, cu trei picioare, rezemată de un perete, se afla un altar al Sfintei Fecioare. O flăcăruie pîlpîia deasupra bucăţii de ceară, înaltă de doar de un centimetru, care rămăsese dintr-o lumînare votivă pusă într-un pahar rubiniu.

În lumina aceea slabă, figura de porţelan a Sfintei Maria părea a fi un portret al tristeţii, nu al fericirii divine. Ea părea că ştie că locuitorul casei parohiale era mai degrabă un prizonier al fricii decît un căpitan al credinţei.

Am urcat, împreun cu Orson, treptele late care duceau la etajul al doilea. Monstrul tîlhar şi prietenul său cu patru picioare.

Holul de la etaj avea forma literei L, capul scărilor aflîndu-se la intersecţia celor două linii. Partea din dreapta era cufundată în întuneric. La capătul coridorului din faţa mea se vedea o scară care ducea la o trapă din tavan. Undeva, într-un colţ îndepărtat al mansardei, fusese aprinsă o lampă, dar pe treptele scării ajungea doar o lumină slabă, fantomatică.

O lumină mai puternică venea pe uşa deschisă din dreapta. Am mers de-a lungul coridorului, pînă în prag, şi m-am uitat cu grijă înăuntru. Am văzut dormitorul mobilat auster al părintelui Tom: un

crucifix atîrna deasupra unui pat simplu, din pin negru. Preotul nu se afla în încăpere. Era limpede că urcase în mansardă. Cuvertura patului fusese luată, dar cearşafurile rămăseseră neatinse.

Fuseseră aprinse ambele veioze, astfel că zona era prea luminată pentru mine, însă mă interesa celălalt capăt al camerei: lîngă perete se afla un birou. Sub o veioză din bronz, cu abajur din sticlă verde, se aflau o carte deschisă şi un stilou. Cartea părea a fi un jurnal.

Orson, aflat în spatele meu, mîrîi uşor.

M-am întors şi l-am văzut în capătul scării, uitîndu-se bănuitor la mansarda slab luminată, aflată în spatele trapei deschise. Cînd şi-a întors capul în direcţia mea, am dus un deget la buze, apoi i-am făcut semn să vină lîngă mine.

În loc să se cațăre pe scară, ca un cîine de circ, a venit lîngă mine. De un timp, părea că-i face plăcere să se supună ordinelor.

Eram sigur că părintele Tom va face suficient zgomot cînd va coborî din mansardă, ca să-l aud cu mult înainte de sosirea sa. Cu toate acestea, l-am pus pe Orson să stea în interiorul dormitorului, chiar lîngă uşă, de unde vedea foarte bine scara.

Mi-am ferit faţa de lumina din jurul patului şi am traversat încăperea, ducîndu-mă lîngă birou. M-am uitat prin uşa deschisă de la baia alăturată. Nu era nimeni acolo.

Pe birou, alături de jurnal, se afla un clondir, în care era un lichid ce părea a fi scotch. Lîngă clondir se găsea un pahar mare, plin cu băutură aurie. Preotul bea scotch-ul simplu, fără gheaţă.

Am luat jurnalul. Scrisul părintelui Tom era egal şi precis, ca de maşină. M-am tras în partea mai întunecată a încăperii, pentru că ochii mei, adaptaţi la beznă, aveau nevoie de puţină lumină ca să citească. Am parcurs ultimul paragraf de pe pagină, în care parohul se referea la sora sa. Se întrerupsese în mijlocul propoziţiei.

> Cînd îmi va veni sfîrşitul, nu voi fi capabil să mă salvez. Ştiu că nu voi fi în stare s-o salvez pe Laura, pentru că ea deja nu mai este ceea ce a fost. Laura a dispărut. A rămas ceva din cochilia ei fizică. Poate chiar şi aceasta s-a schimbat. Fie că Dumnezeu i-a luat într-un fel sufletul şi-l ţine la pieptul său, lăsînd ca trupul ei să fie locuit de entitatea în care s-a transformat sora mea, fie că El a părăsit-o. Asta înseamnă că ne va părăsi pe toţi. Cred în mila lui Iisus. Cred în mila lui Iisus. Cred pentru că nu am altceva pentru care să trăiesc. Iar dacă eu cred, atunci trebuie să trăiesc conform credinţei mele şi să salvez ceea ce poate fi salvat. Dacă nu mă pot salva pe mine, nici pe Laura, pot măcar să primesc acele făpturi demne de milă care vin la mine ca să fie eliberate de griji şi de opreliști. Jesse Pinn sau cei care-i dau ordine pot s-o ucidă pe Laura, dar ea nu mai este Laura. Laura a dispărut de mult, iar ameninţările lor nu trebuie să-mi oprească activitatea. Indivizii pot să mă ucidă, dar pînă atunci...

Orson stătea atent lîngă uşa deschisă, supraveghind holul.

Am deschis jurnalul la prima pagină şi am văzut că era datată 1 ianuarie, din anul în care ne aflam.

> Laura este reţinută de mai mult de nouă luni, iar eu am pierdut orice speranţă că o s-o revăd. Chiar dacă mi s-ar oferi ocazia s-o văd, cred că aş refuza, pentru că aş fi prea îngrozit să privesc ceea ce a devenit. În fiecare noapte mă rog la Sfînta Fecioară să intervină pe lîngă Fiul Său, ca s-o scutească pe Laura de chinurile acestei lumi.

Ca să înţeleg în ce stare se afla sora preotului, ar fi trebuit să găsesc volumul anterior – sau volumele anterioare – al jurnalului, dar nu aveam timp să le caut.

Am auzit ceva tropăind în mansardă. Am înlemnit şi am privit spre tavan, ascultînd. În uşă, Orson ciuli o ureche.

După ce trecu o jumătate de minut fără să se mai audă alt sunet, mi-am îndreptat din nou atenţia către jurnal. Cuprins de sentimentul că timpul se scurge foarte repede, am răsfoit caietul, citind la întîmplare.

O mare parte din conţinut se referea la îndoielile şi chinurile teologice ale preotului. Acesta se străduia zilnic să-şi reamintească – să se autoconvingă – că fusese susţinut întotdeauna de credinţa sa şi că ar fi pierdut dacă nu şi-ar păstra-o în acest moment de criză. Aceste fragmente erau foarte triste şi ar fi constituit o lectură fascinantă pentru realizarea unui portret al sufletului său chinuit, dar nu spuneau nimic despre conspiraţia din Wyvern care se răspîndise ca o infecţie în tot oraşul Moonlight Bay. Ca urmare, am trecut iute peste ele.

Am găsit o pagină – apoi alte cîteva – în care scrisul ordonat al părintelui Tom se transforma într-o mîzgăleală indescifrabilă. Fragmentele acelea nu aveau coerenţă, erau pline de patos şi de paranoia. Am presupus că fuseseră scrise după ce preotul băuse zdravăn din scotch-ul său.

Un fragment datat 5 februarie mi s-a părut mult mai impresionant; trei pagini în care scrisul elegant rămăsese obsesiv de precis.

> Cred în mila lui Iisus. Cred în mila lui Iisus. Cred în mila lui Iisus. Cred în mila lui Iisus. Cred în mila lui Iisus...

Acest cinci cuvinte se repetau de vreo două sute de ori. De fiecare dată fuseseră scrise cu multă grijă şi cu o asemenea meticulozitate, încît nici dacă ar fi folosit o ştampilă n-ar fi obţinut o asemenea uniformitate. În timp ce priveam fragmentul respectiv, am simţit disperarea şi groaza pe care le trăise preotul atunci cînd îl scrisese, de parcă emoţiile sale tulburătoare fuseseră impregnate în hîrtie, prin intermediul cernelii.

> Cred în mila lui Iisus.

M-am întrebat ce se întîmplase în ziua de 5 februarie, încît părintele Tom ajunsese pe marginea unui abis emoţional şi spiritual. Ce văzuse preotul? Mă întrebam dacă scrisese acea incantaţie plină de patimă şi de disperare după ce avusese un coşmar asemănător viselor cu violuri şi mutilări care-l tulburaseră – şi pînă la urmă îl încîntaseră – pe Lewis Stevenson.

În timp ce citeam pagina care urma fragmentului descris anterior, am descoperit o observaţie interesantă, datată 11 februarie. Aceasta se afla în mijlocul unui pasaj lung, în care preotul discuta cu el însuşi despre existenţa şi natura lui Dumnezeu, jucînd atît rolul de sceptic, cît şi cel de credincios. Aş fi trecut peste el, dacă n-aş fi remarcat cuvîntul „ceată".

> Această ceată nouă, la a cărei libertate am contribuit şi eu, îmi dă speranţe tocmai pentru că este opusul grupului originar. În aceste noi creaturi nu există rău, nu-i nici o sete de violenţă, nici un pic de furie...

Atenţia mi-a fost atrasă de un strigăt disperat din mansardă. Am auzit un vaiet fără cuvinte, care exprima teamă şi durere, mai degrabă straniu şi patetic decît plin de groază, ce reverberă ca un sunet de gong prin mintea mea, provocîndu-mi totodată o senzaţie de milă. Vocea sunase ca aceea a unui copil, de vreo trei-patru ani, răţăcit, speriat şi disperat.

Orson fusese atît de impresionat de strigăt, încît ieşise repede din dormitor şi se dusese pe hol.

Jurnalul preotului era prea mare ca să-l bag în buzunarul hainei. L-am prins de cureaua de la blugi, la spate.

M-am luat după cîine. L-am găsit la capătul scării, uitîndu-se către umbrele şi către lumina slabă care veneau din mansarda casei parohiale. Şi-a întors ochii expresivi către mine. Ştiam că, de-ar fi putut vorbi, mi-ar fi spus: „Trebuie să facem ceva".

Cîinele acesta ciudat nu numai că e portul unei flote întregi de mistere, nu numai că dă dovadă de mai multă deşteptăciune decît oricare alt cîine, dar pare deseori că posedă un simţ bine definit de responsabilitate morală. Înainte de evenimentele despre care vă povestesc acum, m-am întrebat uneori dacă reîncarnarea nu-i ceva mai mult decît o simplă superstiţie, pentru că pot să îmi închipui că Orson a fost într-o viaţă anterioară un profesor conştiincios sau un poliţist dedicat meseriei sale, sau chiar o călugăriţă înţeleaptă, iar acum renăscuse într-un trup mai mic, cu blană şi coadă.

Sigur, faptul că mă gîndisem îndelung la aceste lucruri mă îndreptăţea să candidez la premiul Pia Klick pentru contribuţii excepţionale în domeniul speculaţiilor aiuristice. Ca o ironie a sorţii, aveam să aflu că adevărata origine a lui Orson nu avea nimic supranatural, dar că era mai uimitoare decît orice scenariu pe care l-aş fi putut concepe în urma unei colaborări strînse cu Pia Klick.

Strigătul de deasupra noastră răsună a doua oară, iar Orson fu atît de afectat, încît scoase un vaiet disperat, dar prea slab ca să fie auzit în mansardă. De data aceasta, vocea aceea care se văicărea părea şi mai mult a unui copil.

Strigătul fu urmat de sunetul unei voci, prea şoptit ca să înţeleg cuvintele. Eram convins că-i glasul părintelui Tom, dar nu puteam să-mi dau seama dacă liniştea sau dacă ameninţa pe cineva.

28

Dacă m-aş fi bazat pe instinct, aş fi fugit din casa parohială chiar atunci, m-aş fi dus acasă, aş fi fiert o oală cu ceai, mi-aş fi pregătit tartine cu dulceaţă de lămîie, aş fi pus un film cu Jackie Chan şi aş fi petrecut următoarele două ore pe canapea, învelit cu o cergă miţoasă şi ţinîndu-mi în frîu curiozitatea.

Pentru că mîndria mă împiedica să recunosc că am un simţ al responsabilităţii morale mai puţin dezvoltat decît cel al cîinelui meu, i-am făcut semn lui Orson să stea de-o parte şi să aştepte. Apoi m-am dus lîngă scară, cu Glock-ul de 9 milimetri în mîna dreaptă şi cu jurnalul părintelui Tom – pe care-l furasem şi care mă stînjenea îngrozitor – ascuns sub tricou, la spate.

Imagini întunecate din descrierea pe care o făcuse Lewis Stevenson viselor sale bolnave îmi fîlfîiau prin minte, ca un corb care dă din aripi într-o colivie. Şeful poliţiei avusese fantezii despre fetiţe de vîrsta nepoatei sale, dar strigătul pe care-l auzisem păruse scos de un copil mai mic de zece ani. Dacă parohul bisericii St. Bernadette fusese cuprins de acelaşi fel de demenţă care-l afectase pe Stevenson, atunci nu aveam nici un motiv să mă aştept să atace doar copii de zece ani sau mai mari.

Cînd am ajuns în capătul scării, ţinîndu-mă cu o mînă de balustrada şubredă, am întors capul şi l-am văzut pe Orson uitîndu-se la mine din mijlocul coridorului. Îmi respectase ordinul şi nu încercase să se caţăre după mine.

Cîinele fusese foarte ascultător în ultima oră şi nu-mi contestase comenzile cu vreun pufăit sarcastic sau dîndu-şi ochii peste cap.

Această reţinere însemna un record personal, un record personal de cel puţin o jumătate de oră, o performanţă demnă de un titlu olimpic.

Cu toate că mă aşteptam să primesc un şut în cap din partea unei ghete ecleziastice, am urcat pînă în mansardă. Se părea că fusesem destul de atent şi nu îi atrăsesem atenţia părintelui Tom, pentru că acesta nu mă aşteptase şi nu încercase să-mi înfigă oasele sinusului în lobul frontal cu o lovitură de picior.

Trapa dădea în mijlocul unui spaţiu liber, înconjurat – din cîte îmi dădeam seama – de un labirint din cutii de carton de diferite mărimi, de mobilă veche şi de obiecte pe care nu le puteam identifica. Toate acestea fuseseră îngrămădite unele peste altele, pînă la o înălţime de vreo doi metri. Deasupra trapei atîrna un bec, care nu fusese însă aprins. Singura lumină venea de undeva, din stînga, din colţul dinspre sud-est, aflat în partea din faţă a clădirii.

Am urcat în mansarda imensă şi m-am ghemuit, deşi aş fi putut să stau în picioare. Acoperişul în stil normand, foarte înclinat, se afla mult deasupra capului meu, aşa că nu mă îngrijora posibilitatea de a mă lovi cu faţa de vreun stîlp. Credeam însă că exista riscul să fiu lovit cu un ciomag în cap, să mă aleg cu un glonţ între ochi sau cu un cuţit înfipt în inimă. Te puteai aştepta la orice din partea clericului care se ţicnise. Intenţionam să trec cît mai neobservat cu putinţă. Dacă aş fi putut să mă tîrăsc pe burtă ca un şarpe, n-aş fi mers ghemuit.

Aerul umed mirosea ca timpul distilat şi îmbuteliat: a praf, a carton vechi, a lemn – de la rafturile grosolan improvizate – şi simţeam duhoarea slabă a unui animal mort, probabil o pasăre sau un şoarece, care putrezea într-un colţ întunecat.

În stînga trapei se găseau două intrări în labirint, una lată cam de un metru şi jumătate, iar cealaltă ceva mai îngustă de un metru. Am presupus că aleea mai lată oferea ruta cea mai scurtă prin mansarda aglomerată şi că pe acolo se ducea preotul la captivul său – dacă era vorba într-adevăr de un captiv –, de aceea am luat-o pe coridorul mai îngust. Preferam să-l iau pe părintele Tom prin surprindere, în loc să-l întîlnesc întîmplător la o cotitură a labirintului.

În ambele laturi se aflau cutii, unele legate cu sfoară, altele prinse cu bucăţi de bandă adezivă care atîrnau şi de care mă atingeam în trecere. Le simţeam ca pe nişte antene de insecte. Mergeam

încet, pipăind în faţa mea cu o mînă, pentru că umbrele mă zăpăceau şi mă temeam să nu mă lovesc de ceva şi să fac zgomot.

Am ajuns la o răscruce în formă de T, dar n-am înaintat imediat. Am stat ascuns, ascultînd, ţinîndu-mi răsuflarea. N-am auzit nimic.

Am ieşit cu grijă din primul coridor, m-am uitat în stînga şi în dreapta, în noul coridor ivit în labirint şi care era lat de vreo nouăzeci de centimetri. În stînga, lumina lămpii din colţul de sud se vedea ceva mai puternică decît înainte. În dreapta, se întindea o beznă densă, care nu-şi dezvăluia secretele nici măcar ochilor mei iubitori de întuneric. Aveam impresia că un locuitor duşmănos al acelei bezne se afla la o lungime de braţ de mine, pîndindu-mă şi gata să se năpustească asupra mea.

Mi-am spus că trolii locuiesc sub poduri, că gnomii cei răi trăiesc în peşteri, că gremlinii îşi găsesc adăpost doar în maşinării, iar goblinii – fiind demoni – n-ar îndrăzni să se adăpostească într-o casă parohială. Apoi am intrat în noul coridor, am cotit spre stînga şi am întors spatele întunericului impenetrabil.

Imediat am auzit un scîncet atît de înfiorător, încît m-am întors şi am îndreptat pistolul către beznă, convins că trolii, gnomii, gremlinii, goblinii, fantomele, zombii şi o mulţime de băieţi care slujeau la altar, psihopaţi şi mutanţi, se năpustiseră asupra mea. Din fericire, n-am apăsat pe trăgaci, pentru că nebunia aceea trecătoare mă părăsi, şi mi-am dat seama că strigătul venise din direcţia din care se auzise şi mai înainte: din zona luminată, din colţul dinspre sud-est.

Acest al treilea vaiet, care acoperise zgomotul pe care-l făcusem cînd mă întorsesem să înfrunt hoarda aceea imaginară, avea aceeaşi sursă ca primele două vaiete, dar aici, în mansardă, sunase altfel decît cele pe care le auzisem atunci cînd fusesem pe coridorul de la etajul al doilea. Nu mi se mai părea că-i glasul unui copil care suferă, aşa cum avusesem impresia anterior. Dar părea mult mai ciudat, mai nepămîntean.

M-am gîndit să mă întorc la scară, dar mă implicasem deja prea mult ca să renunţ. Exista încă posibilitatea – chiar redusă – să fi auzit un copil care suferea.

Iar dacă m-aş fi întors, cîinele meu şi-ar fi dat seama că mă speriasem. El era unul dintre cei trei prieteni apropiaţi pe care-i aveam

într-o lume în care contau doar prietenii şi familia. Eu nu mai aveam familie, de aceea preţuiam foarte mult părerea lui despre mine.

Cutiile din stînga mea făcuseră loc unui depozit în care erau scaune stricate, colecţii de coşuri din paie, din trestie sau din nuiele de răchită, un şifonier rablagit, cu o oglindă ovală, atît de veche încît nu se vedea în ea nici măcar o umbră de oglindire, şi obiecte imposibil de identificat, acoperite cu cîrpe. Apoi urmară alte cutii.

Am cotit şi am auzit vocea părintelui Tom. Vorbea blînd, molcom, dar nu înţelegeam nici un cuvînt din spusele sale.

Am trecut printr-o pînză de păianjen şi m-am cutremurat cînd aceasta s-a lipit de faţa mea, cînd mi-a atins gura ca buzele unei fantome. Am înlăturat cu mîna stîngă fîşiile care-mi atîrnau de obraji şi de cozorocul şepcii. Ţesătura subţire avea un gust amărui de ciupercă. M-am strîmbat şi am încercat s-o scuip, fără să scot vreun sunet.

Din cauză că speram să aflu lucruri importante, eram obligat să mă concentrez asupra vocii preotului, de parcă aş fi urmat muzica fluierului din Hamelin. Trebuia să-mi înăbuş, din cînd în cînd, strănutul provocat de praful cu miros de mucegai, care părea că se strînsese acolo încă din secolul trecut.

După ce am mai cotit o dată, am ajuns spre capătul coridorului. La vreo doi metri de capătul culoarului alcătuit din cutii, se afla latura în pantă abruptă a acoperişului de pe faţada de est a clădirii – adică partea din faţă a casei. Căpriorii, proptelele, grinzile şi partea inferioară a eşafodajului acoperişului – cea de care erau prinse ţiglele din ardezie – erau scoase la iveală de lumina de un galben-murdar, care provenea dintr-o sursă pe care n-o vedeam, aflată undeva în dreapta.

În timp ce mă apropiam pe furiş de capătul coridorului, deveneam tot mai conştient de cea mai slabă scîrţîitură scoasă de pardoseaua pe care călcam, zgomot care nu era nici mai puternic, nici mai menit să atragă atenţia decît sunetele obişnuite din mansardă, dar care putea să-mi trădeze prezenţa.

Vocea părintelui Tom deveni mai limpede, dar nu înţelegeam decît un cuvînt din cinci-şase.

Se auzi o altă voce, piţigăiată şi sfioasă. Semăna cu vocea unui copil foarte mic, dar nu era la fel de normală. Nu avea muzicalitatea

vorbirii unui prunc. Nu avea nici măcar jumătate din inocența acestuia. Nu înțelegeam ce spune – dacă spunea ceva. Cu cît ascultam mai mult, cu atît mai straniu devenea discursul. M-a făcut să aștept, deși nu îndrăzneam să aștept prea mult.

Coridorul pe care venisem se termina într-un culoar care se întindea de-a lungul marginii de est a labirintului din mansardă. Am îndrăznit să arunc o privire de-a lungul lui.

În stînga era întuneric, dar în dreapta se afla colțul din sud-est al clădirii, unde mă așteptam să găsesc sursa luminii și pe preot, împreună cu captivul său care se văita. Dar lampa nu se vedea, se afla undeva, în dreapta colțului, după încă o cotitură, de-a lungul zidului dinspre sud.

Am mers de-a lungul culoarului lat de doi metri, ghemuit de nevoie, pentru că peretele din stînga mea era alcătuit acum din panta abruptă a acoperișului. Am trecut pe lîngă gura întunecată a unui alt coridor, aflat în dreapta mea, care se strecura printre grămezi de cutii și de mobilier vechi, apoi m-am oprit la doi pași de colț. Între mine și lampă se afla ultimul zid alcătuit din obiecte îngrămădite.

Pe zidul din fața mea, alcătuit din partea interioară a acoperișului, apăru o umbră, cu niște membre ascuțite și cu o umflătură în centru. Arăta atît de bizar, încît am fost gata să țip de groază. Am apucat Glock-ul cu ambele mîini.

Apoi mi-am dat seama că apariția din fața mea era umbra deformată a unui păianjen atîrnat de un fir mătăsos. Probabil că se afla atît de aproape de sursa de lumină, încît imaginea sa fusese proiectată, mult mărită, pe suprafața din fața mea.

Pentru un ucigaș nemilos, eram mult prea nervos. Poate că de vină era Pepsiul plin de cofeină, pe care-l băusem ca să-mi alung din gură gustul de vomă. Data viitoare, cînd aveam să mai ucid pe cineva și apoi să vomit, era mai bine să folosesc o băutură fără cofeină și să iau o pastilă de valium, ca să-mi păstrez imaginea de mașinărie ucigașă, eficientă și lipsită de emoții.

După ce m-am liniștit în privința păianjenului, mi-am dat seama că puteam să aud vocea preotului suficient de limpede ca să înțeleg fiecare cuvînt:

–... Doare, da, te doare foarte tare. Dar am scos emițătorul din tine, l-am scos și l-am zdrobit, iar ei nu vor mai putea să te urmărească.

Mi-am amintit că Jesse Pinn, care mersese prin cimitir ceva mai devreme, ținea în mînă un instrument bizar, ascultînd sunetul slab al acestuia și citind datele de pe un ecran mic, cu lumină verzuie. Era clar că urmărise un semnal care provenea de la un emițător implantat prin mijloace chirurgicale în făptura aceea. Era vorba despre o maimuță? Care nu mai era maimuță?

– Incizia nu-i foarte adîncă, spuse apoi preotul. Emițătorul era chiar sub stratul de grăsime de sub piele. Am sterilizat rana și o s-o pansez. Aș vrea să știu cît de mult înțelegi din ce-ți spun, oftă el.

Părintele Tom făcuse o referire în jurnalul său la un grup nou, care era mai puțin ostil și mai puțin violent decît primul. Mai scrisese că participase la eliberarea acestuia. Nu-mi dădeam seama de ce exista un grup nou, nici de ce fusese eliberat cu emițătoare sub piele, nici cum apăruseră aceste maimuțe mai deștepte din cele două cete. Însă îmi era clar că preotul se considera un abolиționist modern, care lupta pentru drepturile celor oprimați, iar casa parohială devenise un punct-cheie în drumul secret către libertate.

Atunci cînd îl înfruntase pe părintele Tom, în subsolul bisericii, Pinn crezuse că fugarul pe care-l urmărea suportase deja operația chirurgicală superficială și plecase, presupusese că dispozitivul său de urmărire primea un semnal de la un emițător care nu se mai afla în creatura pe care trebuia s-o identifice. Iar fugarul se odihnea aici, în mansardă...

Misteriosul vizitator al preotului miorlăi ușor, de parcă l-ar fi durut, iar clericul răspunse cu o pălăvrăgeală plină de simpatie, foarte apropiată de modul de vorbire al copiilor.

Am căpătat curaj, amintindu-mi cum îndurase preotul agresiunea cioclului. Am traversat distanța care mai era pînă la zidul de cutii. Am rămas cu spatele către capătul coridorului, cu genunchii un pic îndoiți, din cauza acoperișului. Din locul acela aveam nevoie să mă aplec în dreapta, să întorc capul și să mă uit de-a lungul culoarului din sudul mansardei, de unde veneau lumina și vocile, ca să-i văd pe preot și pe creatura care era cu el.

Am ezitat să-mi dezvălui prezența doar pentru că mi-am amintit de unele dintre paragrafele ciudate din jurnalul clericului, de pasajele incoerente, paranoice, de cele două sute de repetări ale propoziției „Cred în mila lui Iisus“. Poate că nu se comporta întotdeauna așa cum se comportase cu Jesse Pinn.

Mirosul de mucegai, de praf și de carton vechi fusese acoperit de unul de spital – un amestec de alcool sanitar, iod și antiseptic astringent.

Undeva, în coridorul alăturat, păianjenul cel gras se urcase pe fir, îndepărtîndu-se de lumina lămpii, iar umbra sa mărită se micșora repede pe tavanul din țigle, reducîndu-se la un punct negru, apoi dispărînd complet.

Părintele Tom îi spuse pacientului său, liniștindu-l:

– Am prafuri cu antibiotice, capsule cu diferite derivate de penicilină, dar n-am nimic ca să-ți aline durerile. Îmi doresc să fi avut. Însă lumea asta e plină de suferință, nu-i așa? E valea plîngerii. O să te faci bine. Îți promit. Dumnezeu va avea grijă de tine, prin intermediul meu.

Nu-mi dădeam seama dacă parohul bisericii St. Bernadette era un sfînt sau un ticălos, dacă era unul dintre puținii oameni cu mintea limpede rămași în Moonlight Bay sau o luase razna rău de tot. Nu cunoșteam toate elementele acestei povești, nu înțelegeam contextul acțiunilor sale.

Știam însă un lucru: chiar dacă părintele Tom era rațional și făcea ceea ce se cuvenea, multe rotițe din capul lui săriseră de la locul lor și nu ar fi fost bine să-l lași să țină în brațe un copil, în timpul botezului.

– Am oarecare pregătire medicală, îi povestea preotul pacientului său, pentru că, după ce am terminat seminarul, am fost timp de trei ani misionar în Uganda.

Mi s-a părut că-l aud pe pacient murmurînd ceva. Sunetul acela îmi amintea de uguitul unui porumbel, amestecat cu torsul unei pisici.

– Sînt sigur că o să te faci bine, continuă părintele Tom. Însă trebuie să rămîi aici cîteva zile, ca să-ți administrez antibiotice și să supraveghez vindecarea rănii. Ai înțeles? încheie el, cu disperare și frustrare în glas.

În timp ce mă pregăteam să mă aplec spre dreapta și să mă uit dincolo de zidul de cutii, celălalt îi răspunse preotului. *Celălalt.* Așa îl denumisem pe fugar, cînd îl auzisem din apropiere vorbind, pentru că nu-mi închipuiam că vocea sa putea aparține unui copil sau unei maimuțe – sau oricărei făpturi din *Marea Carte a Creației lui Dumnezeu.*

Am înlemnit. Degetul mi-a înțepenit pe trăgaci.

Glasul acela suna, într-un fel, ca al unui copil, al unei fetițe, dar, în același timp, ca al unei maimuțe. Suna ca al multor făpturi, de parcă un tehnician al sunetului de la Hollywood, om cu foarte multă imaginație, se jucase cu o arhivă de voci de oameni și de animale, amestecîndu-le cu ajutorul unui dispozitiv special, pînă cînd obținuse glasul potrivit pentru un extraterestru.

Lucrul cel mai impresionant în vorbirea Celuilalt consta nu în tonalitatea acesteia, nu în modelul modulației sale, nici în sinceritatea și în emoțiile pe care le exprima. Mă șocase senzația că avea *înțeles.* Nu ascultam o înșiruire de sunete scoase de un animal. Nu erau nici cuvinte în limba engleză și sînt sigur că nu vorbea în vreo limbă străină, pentru că vorbirea aceea nu dădea dovadă de complexitatea unui adevărat limbaj. Dar era alcătuită dintr-o serie de sunete stranii, combinate ca niște cuvinte, *o încercare primitivă* de limbaj, cu un vocabular polisilabic redus, spus în grabă.

Celălalt încerca, patetic de disperat, să comunice. În timp ce-l ascultam, am fost surprins cînd mi-am dat seama că mă emoționaseră dorul, singurătatea și mîhnirea din glasul său. Nu-mi imaginasem calitățile acelea. Erau adevărate, la fel de reale ca scîndurile de sub picioarele mele, ca grămada de cutii de care mă rezemam, ca bătăile puternice ale inimii mele.

După ce preotul și Celălalt tăcură, nu m-am simțit în stare să privesc după colț. Bănuiam că, indiferent cum ar arăta vizitatorul prelatului, nu putea fi confundat cu o maimuță adevărată, așa cum se întîmpla cu membrii primului grup, cei care-l chinuiseră pe Bobby și cu care ne întîlnirăm, eu și Orson, pe peninsula din partea de sud a golfului. Dacă aducea a rhesus, atunci diferențele erau mai mari și mai numeroase, nu se reduceau doar la ochii de un galben-închis, ca la celelalte maimuțe.

Frica de ce-aş putea să văd nu avea nimic de-a face cu posibila hidoşenie a Celuilalt, făptura născută în laborator. Din cauza emoţiei, pieptul îmi înţepenise, iar gîtul mi se uscase, încît abia mai puteam respira. Mă temeam să privesc entitatea aceea în ochi şi să regăsesc în ei sentimentul de izolare de care sufeream eu însumi, dorul de a fi normal, pe care mă chinuisem timp de douăzeci şi opt de ani să-l resping – dar avusesem succes şi reuşisem să fiu fericit, în ciuda sorţii mele. Însă fericirea mea, ca a tuturor, e fragilă. Sesizasem un dor teribil în glasul creaturii aceleia, care mi se păruse asemănător celui al meu, în jurul căruia reuşisem să formez o perlă de indiferenţă şi de resemnare calmă. Mi-era teamă că, dacă o să-l privesc pe Celălalt în ochi, între noi se va produce o rezonanţă care va sfărîma perla aceea şi mă va lăsa din nou vulnerabil.

Tremuram.

De aceea nu pot, nu îndrăznesc, *nu vreau* să-mi exprim durerea sau mîhnirea, atunci cînd viaţa mă răneşte sau ia de lîngă mine pe cineva pe care-l iubesc. Mîhnirea te duce repede la disperare. În solul fertil al disperării poate să răsară şi să crească autocompătimirea. Nu-mi pot permite să mă las cuprins de autocompătimire, pentru că a mă preocupa de propriile limitări înseamnă să-mi sap singur o groapă atît de adîncă, încît n-aş mai putea ieşi din ea. Trebuie să fiu un individ dur, dacă vreau să supravieţuiesc, şi să am o cochilie tare în jurul inimii – măcar atunci cînd trebuie să-i jelesc pe cei morţi. Sînt în stare să-mi exprim dragostea pentru cei vii, să-mi îmbrăţişez prietenii fără reţinere, să-mi dăruiesc inima fără teama că s-ar putea profita de ea. Dar în ziua în care a murit tatăl meu a trebuit să glumesc despre moarte, despre crematoriu, despre viaţă, despre orice, pentru că nu puteam risca – şi *nu voi risca* niciodată – să cobor de la mîhnire la disperare, de aici la autocompătimire şi să ajung, în cele din urmă, în groapa furiei de care nu poţi scăpa, a singurătăţii şi a urii de sine. Nu-i pot iubi pe morţi atît de mult. Oricît de tare îmi doresc să mi-i amintesc şi să-mi fie dragi, trebuie să-i las să plece. Trebuie să-i dau afară din inima mea, de îndată ce se răcesc pe patul de moarte. Acum trebuie să glumesc în legătură cu ucigaşii, pentru că, dacă mă gîndesc prea mult şi prea puternic la ce înseamnă să omori un om, fie el un monstru, precum Lewis Stevenson, atunci o să încep să mă întreb dacă nu sînt un ciudat, aşa cum insistau golanii ăia din copilăria mea: Tîrîtorul Nopţii, Băiatul Vampir, Chris cel Ciudat. Trebuie să nu-mi pese prea mult de cei morţi, chiar dacă i-am iubit sau i-am dispreţuit. Trebuie să nu-mi pese că sînt singur. Nu trebuie să mă sinchisesc prea mult de cele pe care nu le pot schimba. Ca noi toţi, cei prinşi în furtuna dintre naştere şi moarte, nu pot să schimb mare lucru în lume, ci doar să fac mici schimbări în bine în vieţile celor pe care-i iubesc, ceea ce înseamnă că nu trebuie să-mi pese de ce sînt eu, ci să mă preocupe ce pot să devin, să nu-mi pese de trecut, ci de viitor, să nu mă preocup prea mult de mine, ci de cercul meu de prieteni, care-mi oferă singura lumină de care mă pot bucura.

Tremuram la gîndul că mă voi uita după colţ şi-l voi zări pe Celălalt, în ochii căruia se putea să văd prea mult din mine. Strîngeam pistolul de parcă ar fi fost un talisman, nu o armă, de parcă ar fi fost un crucifix cu care eram capabil să izgonesc tot ce-mi putea face rău. M-am silit să acţionez. M-am aplecat spre dreapta, am întors capul şi n-am văzut pe nimeni.

Coridorul de la marginea de sud a mansardei era mai lat decît cel de pe latura de est – avea aproape trei metri. Pe podeaua de furnir se afla o saltea îngustă şi cîteva cearşafuri. Lumina venea de la o veioză în formă de con, prinsă de un braţ al cornişei. Lîngă saltea se găsea un termos, o farfurie cu fructe tăiate în felii şi cu pîine cu unt, o găleată cu apă, sticluţe cu medicamente şi cu alcool medicinal, pachete cu bandaje, un prosop împăturit şi o cîrpă udă, pătată cu sînge.

Preotul şi oaspetele său dispăruseră ca prin minune.

Deşi impactul emoţional provocat de dorul din vocea Celuilalt mă ţintuise locului, nu rămăsesem la capătul şirului de cutii mai mult de o jumătate de minut după ce creatura tăcuse. Dar nici părintele Tom, nici vizitatorul său nu se vedea în coridorul din faţa mea.

Domnea tăcerea. Nu auzeam nici un zgomot de paşi. Nici un scîrţîit, nici un pocnet al lemnului, nici măcar zgomotele slabe, obişnuite.

M-am uitat la grinzile din centrul locului liber, avînd convingerea bizară că cei doi învăţaseră un truc de la păianjen şi se ridicaseră pe filamentele acestuia, ascunzîndu-se în întunericul de deasupra mea.

Cît timp stătusem în apropierea zidului de cutii, avusesem suficient loc ca să rămîn în picioare. Cînd m-am apropiat de căpriorii din stînga mea, grinzile puternic înclinate se aflau la doar zece-cincisprezece centimetri deasupra capului meu. Ca urmare, am mers mai departe ghemuit.

Lampa nu strălucea atît de puternic încît să devină periculoasă pentru mine, iar conul de alamă concentra lumina undeva departe, aşa că m-am apropiat de saltea, să mă uit mai bine la lucrurile de lîngă ea. Am desfăcut cu vîrful piciorului prosopul împăturit, deşi nu ştiu ce îmi imaginam că o să găsesc în el. Oricum, n-am găsit absolut nimic.

Nu mă preocupa gîndul că părintele Tom ar putea să coboare şi să-l găsească pe Orson. Nu credeam că-şi terminase treaba în mansardă. Pe de altă parte, potaia mea cu experienţă de delincvent avea unde să se ascundă şi să stea cuminte, pînă cînd putea să plece în linişte.

Dintr-o dată mi-am dat seama că, dacă preotul ar fi coborît din mansardă, ar fi strîns scara şi ar fi închis trapa. Aş fi putut să deschid trapa şi să cobor scara, dar aş fi făcut un tărăboi teribil, aşa cum făcuseră Satana şi cei care complotaseră alături de el, cînd fuseseră izgoniţi din rai.

În loc să urmez coridorul pînă la următoarea intrare în labirint şi să risc să mă întîlnesc cu clericul şi cu Celălalt, în drumul pe care merseseră aceştia, m-am întors pe unde venisem, reamintindu-mi că era cazul să fiu iute de picior. Placajul de bună calitate fusese prins în şuruburi, nu bătut în cuie, deci nu făceam gălăgie chiar dacă mă grăbeam.

Cînd am cotit la capătul şirului de cutii, dolofanul părinte Tom apăru din beznă, chiar acolo unde stătusem şi ascultasem cu un minut-două în urmă. Prelatul nu era îmbrăcat nici pentru slujbă, nici pentru culcare – purta un trening cenuşiu, de parcă îl apucase cheful să facă gimnastică.

– *Tu!* exclamă el cu amărăciune, cînd mă recunoscu, de parcă n-aş fi fost Christopher Snow, ci diavolul Baal, care ieşise dintr-o pentagramă trasată cu cretă, fără să ceară mai întîi voie sau să obţină un paşaport.

Preotul cumsecade, jovial, bine dispus pe care-l cunoscusem eu plecase, probabil, în vacanţă la Palm Springs şi lăsase cheile parohiei geamănului său celui rău. Acesta mă împunse în piept cu capătul unei bîte de base-ball, suficient de tare ca să mă doară.

Din cauză că şi bolnavii de XP se supun legilor fizicii, am fost aruncat pe spate de lovitură şi m-am izbit cu ceafa de un căprior. N-am văzut stele verzi, dar asta nu l-a împiedicat pe părintele Tom să mă lovească din nou cu bîta, spunînd:

– Tu! Tu!

Sigur, eu eram şi n-am încercat niciodată să pretind că sînt altcineva, dar nu-mi dădeam seama ce-l întărîta în halul ăla.

– *Tu!* strigă preotul, cuprins de un nou acces de furie.

De data asta mi-a înfipt bîta aia blestemată în burtă, însă nu m-a lovit chiar atît de rău pe cît ar fi putut s-o facă dacă nu i-aş fi ghicit intenţia. Chiar înainte să primesc lovitura, mi-am supt burta şi mi-am încordat muşchii abdomenului. Vomitasem deja ce mai rămăsese din taco-urile lui Bobby, aşa că singura consecinţă a fost o durere fierbinte, din măruntaie pînă în capul pieptului. Lovitura m-ar fi făcut să rîd, dacă aş fi purtat uniforma mea de supererou pe sub hainele de stradă.

Am îndreptat pistolul către el şi am horcăit ameninţător, dar fie era un om al lui Dumnezeu fără teamă de moarte, fie era complet ţicnit. Prelatul apucă bîta cu ambele mîini, ca să lovească mai puternic, şi o repezi din nou către burta mea. M-am răsucit într-o parte şi am evitat lovitura, dar, din nefericire, mi-am agăţat părul de lemnul grosolan prelucrat al unei grinzi.

Nu aveam chef să mă lupt cu un preot. Înfruntarea părea mai degrabă absurdă decît înfricoşătoare, deşi era suficient de înspăimîntătoare ca inima să-mi bată nebuneşte şi să-mi fie teamă că o să-i înapoiez blugii lui Bobby pătaţi de urină.

– *Tu! Tu!* zise clericul, mai furios decît pînă atunci, dar părînd şi surprins, ca şi cum apariţia mea în mansarda plină de praf ar fi fost atît de uimitoare, atît de puţin probabilă, încît creierul său, suprasolicitat de uluială, ar fi putut să explodeze.

Părintele Tom încercă din nou să mă lovească. Ar fi ratat de data asta chiar dacă nu m-aş fi ferit de bîtă. La urma urmei, era preot, nu războinic ninja. În plus, avea o vîrstă respectabilă şi se îngrăşase.

Bîta de base-ball lovise una dintre cutiile de carton cu suficientă putere ca să facă o gaură în ea şi s-o dărîme din grămadă, în coridorul din spatele ei. Deşi ignora pînă şi principiile de bază ale artelor marţiale şi nu fusese înzestrat cu fizicul unui războinic, bunul părinte nu ducea lipsă de entuziasm.

Nu mă imaginam împuşcîndu-l, dar nici nu-i puteam permite să mă ciomăgească pînă avea să mă omoare. M-am retras către lampă şi către saltea, în coridorul mai larg aflat pe latura de sud a mansardei, sperînd că prelatul o să-şi vină în fire.

În loc să se potolească, a venit după mine, lovind cu bîta de la stînga la dreapta, spintecînd aerul cu ea, apoi izbind imediat de la dreapta la stînga, strigînd *„Tu!“* între izbituri.

Părul ciufulit îi cădea pe frunte, iar faţa i se strîmbase din cauza terorii şi a furiei. Avea nările lărgite, care palpitau cînd inspira şi expira, iar la fiecare repetare explozivă a pronumelui la care părea că se limitează vocabularul său îi zbura scuipat din gură.

Aveam să sfîrşesc prin a fi ucis dacă mai aşteptam ca părintele Tom să-şi recapete bunul-simţ. Dacă *mai avea* aşa ceva, preotul nu-l căra cu el. Poate că-l pusese undeva, în biserică, în cutia cu relicvele vreunui sfînt, în altar.

Cînd s-a repezit din nou la mine, am încercat să văd dacă avea acea lucire animalică în ochi, pe care o zărisem la Lewis Stevenson, pentru că lucirea aceea stranie ar fi justificat violenţa sa. Şi aş fi ştiut dacă mă luptam cu un preot, cu un om obişnuit sau cu cineva aflat cu un picior în Zona Crepusculară. Însă n-am zărit nici o lucire. Poate că părintele Tom nu fusese infectat cu aceeaşi boală care distrusese mintea şefului poliţiei sau, dacă fusese infectat, nu ajunsese într-o fază atît de avansată ca Stevenson.

În timp ce mă retrăgeam, atent la bîta de base-ball, m-am împiedicat de cablul lămpii. Am căzut lat, bătînd darabana în podea cu ceafa, devenind o victimă sigură pentru preotul gras şi în vîrstă.

Veioza căzu. Din fericire, lumina ei nu se îndreptă către ochii mei sensibili.

Mi-am scos piciorul din cablu şi m-am tras în spate, în timp ce părintele Tom se repezi şi lovi în podea cu bîta.

Îmi ratã cu puţin picioarele şi-şi sublinie atacul cu pronumele la a doua persoană, la singular:

– *Tu!*

– Tu! i-am răspuns eu, isteric, în timp ce continuam să mă îndepărtez din calea lui.

Mă întrebam unde erau toţi indivizii ăia care mă venerau. Mă simţeam dispus să mă las venerat un pic, dar Stevenson şi părintele Tom Eliot nu păreau că făceau parte din Societatea Admiratorilor lui Christopher Snow.

Cu toate că prelatul gîfîia şi transpirase, se dovedea a fi om om rezistent. Se apropie de mine ca un trol care-şi terminase programul de lucru de sub podul unde muncea de obicei. Poziţia sa ghemuită îi permitea să ridice bîta sus, deasupra capului, fără să o lovească de vreo grindă din tavan. O înălţase atît de sus pentru că voia să se joace de-a Babe Ruth[1] cu scăfîrlia mea şi să facă să-mi iasă creierul prin urechi.

Indiferent dacă avea sau nu luciri în ochi, trebuia să-l lichidez fără întîrziere pe prelatul dolofan. Nu puteam să mă tîrăsc atît de repede pe cît se apropia el, cu mersul său de trol şi, cu toate că eram puţin isteric – bine, eram complet isteric – ştiam că nici cel mai aiurit agent de pariuri din Las Vegas n-ar fi considerat că am vreo şansă să supravieţuiesc. Cuprins de panică, de groază şi de senzaţia că trăiesc ceva absurd, m-am gîndit că acţiunea cea mai umană ar fi să-l împuşc în boaşe, pentru că oricum făcuse legămînt de celibat.

Din fericire, n-am avut ocazia să-mi dovedesc că am talentul de ţintaş necesar pentru o împuşcătură atît de pretenţioasă. Am îndreptat pistolul spre vintrele preotului şi am pus degetul pe trăgaci. Nu aveam timp să folosesc dispozitivul laser pentru ochit. Dar, înainte să apuc să trag, ceva monstruos mîrîi în spatele preotului, pe coridor, şi un animal de pradă mare, negru, se repezi la acesta, făcîndu-l să scape bîta din mînă şi să se prăbuşească pe podea.

Pentru o clipă, am fost uluit văzînd că Celălalt semăna atît de puţin cu un rhesus şi că-l atacase pe părintele Tom, cel care-l

[1] Celebru jucător de basse-ball (n.tr.)

îngrijise şi-l apărase, în loc să se repeadă la gîtul meu. Numai că animalul de pradă cel negru nu era Celălalt, ci Orson.

Stînd pe spatele preotului, cîinele muşcă de gulerul treningului. Pînza se rupse. Orson mîrîia atît de furios, încît mi-a fost teamă că o să-l mănînce de viu pe părintele Tom.

M-am ridicat în picioare şi am chemat cîinele lîngă mine. Acesta se supuse imediat, fără să-l fi rănit pe prelat, cu toate că se prefăcuse că-i însetat de sînge.

Preotul nu făcu nici un efort să se ridice. Zăcea cu capul întors într-o parte, cu faţa pe jumătate acoperită de părul zburlit, scăldat de sudoare. Respira cu greutate şi suspina, iar la trei-patru răsuflări spunea cu amărăciune „*Tu!*“

Se vedea că ştia destule despre cele petrecute la Fort Wyvern şi în Moonlight Bay ca să răspundă la multe dintre întrebările mele, poate chiar la toate. Însă nu voiam să discut cu el. Nu puteam să discut cu el.

Celălalt nu putuse părăsi casa parohială, trebuia să fie încă undeva, în întunericul din mansardă. Nu credeam că reprezintă un pericol pentru mine sau pentru Orson, mai ales că aveam Glock-ul pregătit, dar nu-l văzusem şi nu puteam să nu-l consider o ameninţare. Puteam să dau peste el – sau el să dea peste mine – în spaţiul acela claustrofobic.

De fapt, Celălat reprezenta o scuză ca s-o tulesc de acolo.

Mă temeam, de fapt, de răspunsurile pe care ar fi putut să mi le dea părintele Tom. Credeam că abia aşteptam să le aud, dar se vedea că nu eram încă pregătit să înfrunt anumite adevăruri.

Tu.

Prelatul spusese cuvîntul acela cu o ură cruntă, cu o emoţie negativă neobişnuită atît pentru un om al lui Dumnezeu, cît şi pentru o persoană de obicei blîndă şi amabilă. El transformase pronumele acela într-o acuzaţie şi într-un blestem.

Tu.

Nu făcusem nimic ca să merit duşmănia sa. Nu dădusem viaţă creaturii demne de milă pe care se străduieşte s-o elibereze. Nu participasem la programul din Wyvern care dusese la infectarea surorii sale, poate şi a lui. Asta însemna că nu mă ura pe mine ca persoană, ci din cauza a ceea ce eram eu.

Şi cine eram?

Fiul mamei mele.

Conform spuselor lui Roosevelt Frost, chiar şi celor ale şefului poliţiei, cei care mă venerau – şi pe care nu-i întîlnisem încă – făceau acest lucru pentru că eram fiul mamei mele. Alţii mă urau, din acelaşi motiv.

Eram Christopher Nicolas Snow, singurul copil al lui Wisteria Jane (Milbury) Snow, pe care mama ei o botezase astfel după o floare. Christopher, născut din Wisteria, apăruse în lumea asta prea luminată aproape de începutul Deceniului Disco. Se născuse într-o vreme cu o modă caraghioasă şi cu îndeletniciri frivole, cînd ţara îşi dorea să scape cît mai iute de un război, iar oamenii se temeau cel mai mult de holocaustul nuclear.

Ce făcuse oare mama mea cea inteligentă şi iubitoare, încît să fiu venerat de unii şi urît de alţii?

Părintele Tom, care zăcea întins pe podeaua mansardei, copleşit de emoţii, cunoştea răspunsul la această întrebare şi mi l-ar fi destăinuit, dacă ar fi reuşit să se stăpînească.

În loc să-i pun întrebarea care se aflase la baza a tot ce se întîmplase în noaptea aceea, am început să-mi cer scuze de la preotul care suspina:

– Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să vin aici. Doamne... Îmi pare rău. Vă rog să mă iertaţi. Vă rog.

„Ce făcuse mama mea?

Nu întreba!

Nu întreba!“

Dacă preotul s-ar fi apucat să răspundă la întrebarea pe care n-o formulasem, mi-aş fi acoperit urechile.

L-am chemat pe Orson şi am plecat de lîngă preot, intrînd în labirint şi mergînd cît de repede îndrăzneam. Coridoarele înguste coteau şi se ramificau, încît aveam impresia că nu sîntem într-o mansardă, ci în nişte catacombe. În unele locuri, întunericul era de-a dreptul orbitor, dar sînt copilul beznei, întunericul nu a reprezentat niciodată o piedică pentru mine. Am ajuns repede la trapa ce rămăsese deschisă.

Cu toate că Orson urcase scara, acum se uita cu teamă la treptele care coborau şi ezita să meargă pe ele, ca să ajungă în holul de dedesubt. Chiar şi pentru un acrobat cu patru picioare este mai greu să coboare o scară mobilă, decît să urce pe ea.

Ştiam că trebuie să existe o a doua trapă, pentru că în mansardă se găseau cutii foarte mari şi mobilă masivă. Această trapă trebuia să fie mai largă decît prima şi să aibă un sistem de ridicare şi de coborîre a obiectelor grele, de la şi către etajul al doilea. Nu aveam nici un chef s-o caut, dar nu ştiam cum să cobor pe scara aia, cărînd un cîine de patruzeci şi cinci de kilograme în braţe.

Preotul mă strigă, din capătul îndepărtat al camerei:

– Christopher! Christopher, sînt pierdut!

Nu voia să spună că se rătăcise în labirintul său. Nu era vorba despre ceva atît de simplu.

– Christopher, sînt pierdut! Iartă-mă! *Sînt pierdut!*

Din altă parte, din beznă, se auzi vocea aceea de copil-maimuţă-fiinţă-din-altă-lume, voce care îi aparţinea Celuilalt, care se străduia să ajungă la un limbaj, încercînd cu disperare să fie înţeles, o voce plină de dor şi de singurătate, deprimantă ca un cîmp de gheaţă arctic, dar – lucrul cel mai rău – plină de o speranţă care nu avea să se îndeplinească niciodată.

Vaietul acela era atît de insuportabil, încît l-a făcut pe Orson să se ducă la scară şi l-a convins că poate să coboare. Cînd a ajuns la jumătatea scării, a sărit peste treptele rămase, oprindu-se pe podeaua holului.

Jurnalul preotului îmi alunecase de la curea şi se oprise în turul pantalonilor. În timp ce coboram, caietul de freca de baza coloanei vertebrale. Cînd am ajuns jos, l-am scos şi l-am ţinut în mîna stîngă, în timp ce în dreapta continuam să strîng Glock-ul.

Am alergat împreună cu Orson prin casa parohială, am trecut pe lîngă altarul Fecioarei Maria. Lumînarea care pîlpîia se stinse, din cauza curentului produs de goana noastră. Am fugit prin holul de la parter, prin bucătăria cu ceasuri, am ieşit pe uşa din spate, am străbătut veranda şi am pătruns în noapte şi în ceaţă, de parcă am fi scăpat din casa familiei Usher cu o clipă înainte de prăbuşirea ei şi ne-am cufundat în bezna întunecată.

Am trecut prin spatele bisericii. Construcţia formidabilă alcătuia un tsunami de piatră, care părea – atunci cînd ne aflam în umbra ei – că era gata să se prăvălească peste noi şi să ne strivească.

Am privit de două ori în urmă. Preotul nu se ţinea după noi. Nici altcineva.

Deşi mă aşteptasem să-mi fi dispărut bicicleta sau s-o găsesc stricată, rămăsese proptită de piatra de mormînt, acolo unde o lăsasem. Maimuţele nu apăruseră.

Nu m-am oprit să-i spun o vorbă lui Noah Joseph James. Într-o lume care o luase razna, cum era cea a noastră, nouăzeci şi şase de ani de viaţă nu-mi mai păreau ceva demn de dorit, aşa cum gîndisem cu cîteva ore în urmă.

După ce am pus pistolul în buzunar şi am vîrît jurnalul în interiorul cămăşii, la piept, am împins bicicleta pe aleea dintre şirurile de morminte şi am sărit pe ea. Am ajuns în stradă, aplecat deasupra ghidonului şi pedalînd cu furie. M-am înfipt în ceaţă ca un burghiu, lăsînd în urma mea un tunel temporar prin negură.

Orson nu era interesat să adulmece veverițele. Părea la fel de nerăbdător ca mine să se îndepărteze de biserică.

Parcursesem cîteva cvartale, înainte să încep să-mi dau seama că nu aveam cum să scap. Răsăritul inevitabil mă obliga să rămîn între hotarele Moonlight Bay, iar nebunia din casa parohială putea fi regăsită în orice colţ al oraşului.

Mai mult, încercam să fug de o ameninţare de care n-aş fi scăpat nici dacă aş fi zburat pe cea mai izolată insulă din lume, dacă m-aş fi dus pe cel mai izolat vîrf de munte. Oriunde m-aş fi dus, aş fi purtat cu mine lucrul de care mă temeam – nevoia de a şti. Nu eram speriat doar de răspunsurile pe care le-aş fi putut primi dacă aş fi pus întrebări despre mama mea. Mă temeam chiar de întrebările în sine, pentru că natura lor – indiferent dacă mi se răspundea sau nu – putea să-mi schimbe viaţa pentru totdeauna.

29

Stăteam pe o bancă în parc, lîngă intersecţia dintre Palm Street cu Grace Drive. Priveam împreună cu Orson o sculptură care înfăţişa un iatagan de oţel, care stătea în echilibru pe o pereche de zaruri din marmură albă, care la rîndul lor stăteau în echilibru pe o reprezentare a Pămîntului, făcută din marmură albastră bine lustruită, care fusese cocoţată pe o movilă de bronz, ce semăna cu un morman de fecale de cîine.

Lucrarea asta de artă fusese plasată cu trei ani în urmă în centrul parcului, fiind înconjurată de o fîntînă arteziană care clipocea încet. Noi stătuserăm multe nopţi acolo, întrebîndu-ne ce înţeles avea opera aceea, intrigaţi, edificaţi şi provocaţi –, dar niciodată complet lămuriţi.

La început crezuserăm că înţelesul era limpede. Iataganul reprezenta războiul sau moartea. Zarurile aruncate reprezentau soarta. Sfera din marmură albastră – Pămîntul – era simbolul vieţilor noastre. Toate la un loc, însemnau o definire a condiţiei umane. Trăim sau murim, după voia sorţii, vieţile noastre fiind conduse în această lume de întîmplarea cea indiferentă. Rahatul de cîine, din bronz, de la bază este o repetare minimalizată a aceleiaşi teme: viaţa e un rahat.

Acestei prime analize îi urmaseră altele, mai elaborate. De exemplu, iataganul putea să nu fie iatagan, ci o semilună. Cuburile ca nişte zaruri puteau să fie bucăţi de zahăr cubic. Sfera cea albastră putea să nu fie planeta noastră, ci o bilă de popice. Puteai să interpretezi într-un număr infinit de feluri ce anume simbolizau

diferitele părţi ale ansamblului, dar era imposibil să consideri că partea din bronz reprezintă altceva decît excremente de cîine.

Dacă o vedeam compusă dintr-o semilună, zahăr cubic şi o bilă de popice, opera aceea putea să ne avertizeze că cele mai înalte aspiraţii ale noastre (încercarea de a ajunge pe lună) nu puteau fi îndeplinite dacă ne pedepsim trupurile şi ne agităm minţile mîncînd prea multe dulciuri sau dacă ne alegem cu dureri de spate încercînd să doborîm popicele. Iar rahatul de cîine din bronz ne dezvăluia consecinţele finale ale unei diete proaste, combinate cu practicarea obsedantă a jocului de popice: viaţa e un rahat.

Pe marginea aleii largi care înconjoară fîntîna în care se află statuia erau plasate patru bănci. Văzuserăm sculptura din toate unghiurile.

Lămpile din parc sînt conectate la un ceas şi se sting automat la miezul nopţii, ca să se facă economie de curent electric. Tot atunci încetează şi gîlgîitul fîntînii. Apa care plescăie încet este propice meditaţiei şi ne-am fi dorit să curgă toată noaptea. Chiar dacă n-aş fi suferit de XP, aş fi preferat să nu fie aprinsă nici o lampă. Lumina ambientală nu numai că-i suficientă, dar e ideală pentru a privi sculptura, iar ceaţa deasă poate contribui la aprecierea viziunii artistului.

Înainte de ridicarea acestui monument, pe piedestalul din centrul fîntînii stătuse, timp de o sută de ani, o statuie simplă, din bronz, a lui Junipero Serra. Acesta fusese un misionar spaniol trimis printre indienii din California cu două secole şi jumătate în urmă. Omul ridicase o reţea de misiuni care sînt acum clădiri marcante, comori publice, care atrag turiştii preocupaţi de istorie.

Părinţii lui Bobby şi un grup de cetăţeni cu idei asemănătoare formaseră un comitet care militase pentru înlăturarea statuii lui Junipero Serra, argumentîndu-şi reacţia prin faptul că într-un parc creat şi întreţinut din fonduri publice nu are ce căuta un monument dedicat unui preot. Exista separarea bisericii de stat. Constituţia Statelor Unite era limpede în privinţa asta, spuseseră ei.

Wisteria Jane (Milbury) Snow – prietenii îi spuneau Wissy, eu îi spuneam „mămico“ – condusese un comitet care voia ca statuia lui

Serra să fie păstrată. Asta în ciuda faptului că ea era savant. „Cînd o societate își șterge trecutul, nu poate avea un viitor“, spusese ea.

Mama pierduse lupta. Părinții lui Bobby cîștigaseră.

În noaptea care urmase deciziei de înlăturare a statuii, m-am întîlnit cu Bobby, în cele mai solemne circumstanțe ale lungii noastre prietenii, ca să hotărîm dacă onoarea familiei și obligațiile sacre față de cei cu același sînge ne impun să declanșăm un război dur și neîncetat – în felul celui dintre legendarele familii Hartfield și McCoy – pînă cînd și verii de cea mai îndepărtată spiță vor fi trimiși să doarmă împreună cu viermii sau pînă cînd unul dintre noi doi va muri. După ce am băut destulă bere ca să ne limpezim mințile, am decis că va fi imposibil să ducem un război așa cum se cuvine și să mai găsim timp pentru a călări toate valurile imense, sticloase, pe care le trimite marea către țărm. Fără a mai vorbi că timpul pierdut cu asasinate și mutilări ar fi putut fi petrecut cu fetele în bikini care ne făceau ochi dulci...

Am format numărul lui Bobby pe telefonul meu mobil, apoi am mărit volumul sunetului, astfel încît Orson să poată auzi ce spuneau ambii participanți la conversație. Cînd mi-am dat seama ce făcusem, am înțeles că acceptasem în subconștientul meu drept fapte concrete ceea ce pînă atunci reprezentaseră doar posibilitățile fantasmagorice ale proiectului din Wyvern.

Bobby răspunse imediat.

– Spune!

– Dormeai?

– Da.

– Stau în parcul Viața E Rahat.

– Trebuie să mă sinchisesc de asta?

– De cînd ne-am despărțit, s-au întîmplat niște lucruri rele.

– De vină e sosul de la taco-uri.

– Nu pot să-ți povestesc la telefon.

– Bine.

– Sînt îngrijorat pentru tine.

– Frumos din partea ta.

– Ești în pericol, Bobby.

– Jur că am făcut pipi, mămico!

Orson pufni, amuzat. Zău!

– Acum ești treaz? l-am întrebat eu pe Bobby.

– Nu.

– Nu cred că ai putut să dormi.

Bobby tăcu un timp, apoi îmi zise:

– Aici a fost un film ciudat, după ce-ai plecat. Toată noaptea.

– *Planeta maimuțelor?* am ghicit eu.

– Pe un ecran de circular, de trei sute șaizeci de grade.

– Şi ce-au făcut?

– Maimuțărelile obișnuite.

– Nu te-au amenințat?

– Se cred deștepte. Una dintre ele stă chiar acum la fereastră și se uită la mine.

– Tu ai început?

– Am impresia că vor să mă enerveze și să mă facă să ies afară.

– Să nu ieși! i-am zis eu, alarmat.

– Nu sînt idiot.

– Îmi pare rău.

– Sînt tîmpit.

– Așa e.

– Există o mare diferență între un idiot și un tîmpit.

– Ştiu foarte bine asta.

– Mă mir!

– Ai pușca lîngă tine?

– Doamne, Snow, nu ți-am spus că nu sînt idiot?

– Dacă reușim să ne menținem pe val pînă în zori, cred că o să fim în siguranță pînă mîine la apusul soarelui.

– S-au urcat pe acoperiș.

– Ce fac acolo?

– Nu știu, zise Bobby, apoi tăcu și ascultă, după care îmi spuse: Sînt cel puțin două. Aleargă de colo-colo. Poate caută un loc pe unde să intre.

Orson sări pe bancă şi rămase încordat, cu o ureche ciulită către telefon, avînd un aer îngrijorat. Părea că-i gata să-mi dea nişte sfaturi cîineşti, dacă asta nu mă deranja.

– Există vreo cale să intre prin acoperiş? l-am întrebat pe Bobby.

– Aerisirile din baie şi din bucătărie nu sînt suficient de largi pentru ticăloşii ăia.

În mod surprinzător – dacă ţinem seama de toate celelalte dotări extraordinare – vila nu avea un şemineu. Corky Collins, fost Toshiro Tagawa, decisese că nu avea nevoie de un loc în care să facă focul. Spre deosebire de jacuzzi, vatra de piatră şi cărămizile sobei nu i se păreau a fi locul potrivit în care să te distrezi cu două fete goale. Datorită lascivităţii minţii sale, în clădire nu exista nici un horn prin care puteau pătrunde maimuţele.

– Am o serie de treburi de detectiv, pe care trebuie să le închei pînă în zori.

– Cum rezişti în tigaia de afară? mă întrebă Bobby.

– Mă descurc foarte bine. Cînd o să se facă dimineaţă, o să mă duc să petrec ziua la Sasha. O să venim la tine, amîndoi, mîine seară.

– Vrei să spui că va trebui să pregătesc iarăşi cina?

– O să aducem pizza. Uite ce-i, cred că o s-o păţim. Măcar unul dintre noi. Singura cale de a împiedica asta e să rămînem împreună. Ar fi bine să dormi cît de mult poţi în timpul zilei. Mîine noapte s-ar putea să se complice lucrurile acolo.

– Ai aflat ceva?

– N-am aflat nimic.

– Nu eşti atît de simpatic ca Nancy Drew.

Nu voiam să-l mint. Nici pe el, nici pe Orson, nici pe Sasha.

– Nu există soluţie. Nu ai cum să apeşi pe un buton şi să opreşti totul. Ceva se întîmplă aici, iar noi va trebui să trăim cu chestia asta toată viaţa. Poate găsim o cale să ne urcăm pe val, chiar dacă-i imens...

După un timp, Bobby zise:

– Ce se întîmplă, fîrtate?

– Nu ţi-am spus?

– Nu mi-ai spus totul.

– Ţi-am zis că anumite lucruri nu se pot spune la telefon.

– Nu m-am referit la amănunte, ci la tine.

Orson îşi puse capul în poala mea, ca şi cum şi-ar fi închipuit că o să găsesc măcar puţină consolare dacă o să-l mîngîi şi o să-l scarpin după urechi. De fapt, aşa şi este. Întotdeauna. Un cîine bun este un medicament grozav împotriva melancoliei şi un remediu împotriva stresului mai eficient decît valiumul.

– Te descurci bine, dar nu te simţi bine, zise Bobby.

– Bob Freud, nepotul nelegitim al lui Sigmund!

– Întinde-te pe canapeaua mea!

În timp ce-i netezeam blana lui Orson, încercînd să-mi liniştesc nervii, am oftat şi am spus:

– Mă roade faptul că se pare că mama mea a distrus lumea.

– Ce chestie!

– Asta e.

– Cu ştiinţa aia a ei?

– Genetica.

– Aminteşte-ţi că te-am avertizat să nu vrei să laşi o urmă a trecerii tale.

– Cred că-i ceva mai rău de atît. Cred că la început a căutat o cale ca să mă ajute.

– Sfîrşitul lumii?

– Sfîrşitul lumii pe care o cunoaştem noi, am zis eu, amintindu-mi expresia folosită de Roosevelt Frost.

– Mămica lui Beaver Cleaver n-a făcut nimic mai mult decît o prăjitură.

Am izbucnit în rîs şi am zis:

– Ce m-aş face fără tine, fîrtate?

– Am făcut pentru tine doar un lucru cu adevărat important.

– Care?

– Te-am învăţat ce-i perspectiva.

Am dat din cap, aprobîndu-l, şi l-am completat:

– M-ai învăţat ce-i important şi ce nu-i.

– Majoritatea lucrurilor nu sînt, îmi reaminti el.

– Chiar şi acesta?

– Fă dragoste cu Sasha. Dormi zdravăn. O să avem o cină teribilă, mîine seară. O să le tragem maimuţelor nişte şuturi în fund. O să călărim nişte valuri fantastice. Iar peste o săptămînă, în sufletul tău mama ta va redeveni mama ta – dacă îţi doreşti asta.

– Probabil, am răspuns eu, îndoindu-mă.

– Atitudinea, frăţioare! Asta-i totul.

– Mă străduiesc.

– Mă surprinde totuşi ceva.

– Ce?

– Mama ta nu s-a enervat că a pierdut lupta purtată pentru statuia din parc.

Apoi Bobby întrerupse convorbirea. Am închis telefonul.

Bobby îmi propusese o strategie înţeleaptă? Insistase asupra faptului că majoritatea lucrurilor din viaţă nu trebuie luate în serios. Că trebuie să vezi viaţa ca o glumă la nivel cosmic. Să ai patru principii care să te ghideze: unu, să faci cît mai puţin rău celorlalţi; doi, să fii întotdeauna alături de prietenii tăi; trei, să fii responsabil în ceea ce te priveşte şi să nu ceri nimic de la ceilalţi; patru, distrează-te cît se poate. Nu te sinchisi de părerile oricui, doar de cele ale persoanelor care-ţi sînt apropiate. Nu te gîndi să laşi un semn al trecerii tale prin lume. Ignoră marile probleme ale timpului tău şi prin asta îţi vei îmbunătăţi digestia. Nu rămîne în trecut. Nu-ţi face griji cu privire la viitor. Trăieşte clipa. Ai încredere în scopul existenţei tale şi lasă înţelesurile să vină la tine, în loc să te străduieşti să le descoperi. Cînd viaţa îţi trage un pumn, rostogoleşte-te, dar rîzînd. Prinde valul, tipule!

Aşa trăieşte Bobby şi este cea mai fericită şi mai echilibrată persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

Încerc să îmi duc traiul precum Bobby Halloway, dar nu reuşesc atît de bine ca el. Uneori mă zbat, cînd ar trebui să plutesc. Petrec prea mult timp anticipînd şi las de prea puţine ori viaţa să mă surprindă. Poate nu încerc suficient de mult să trăiesc precum Bobby. Sau poate mă străduiesc prea mult.

Orson se duse la bazinul care înconjura sculptura. Lipăi zgomotos apa limpede, savurîndu-i gustul şi răceala.

Mi-am amintit de noaptea aceea de iulie, din curtea noastră, cînd Orson se uitase la stele şi fusese cuprins de disperare. Nu aveam o metodă clară ca să determin cu cît era mai deştept Orson decît un cîine obişnuit. Pentru că inteligenţa sa fusese dezvoltată cumva de proiectul din Wyvern, Orson înţelegea mult mai mult decît stabilise natura că trebuie să înţeleagă un cîine. În noaptea aceea de iulie îşi recunoscuse potenţialul său revoluţionar – poate pentru prima oară – şi pricepuse limitările teribile care-i fuseseră stabilite de natura sa fizică. Se lăsase cuprins de deznădejdea care-l ameninţa permanent. Era inteligent, fără a avea un laringe complex şi alte componente fizice care fac posibilă vorbirea. Era inteligent, fără să aibă mîini cu care să scrie sau să facă unelte. Era inteligent, dar prins într-un înveliş fizic care-l împiedica să-şi exprime inteligenţa. Era ca un om care se născuse surd, mut şi fără membre.

Acum îl priveam pe Orson cu uimire, apreciindu-i curajul, şi cu o tandreţe pe care n-o mai simţisem pentru altcineva.

S-a întors de lîngă bazin, lingîndu-şi apa care i se scurgea de pe bot, rînjind de plăcere. Cînd a văzut că mă uitam la el, a dat din coadă, fericit că-mi atrăsese atenţia sau doar pentru că era cu mine în noaptea aceea bizară.

În ciuda limitelor sale şi a motivelor pe care le avea ca să fie veşnic supărat, cîinele meu reuşea mai bine decît mine să fie o persoană cu principii ca ale lui Bobby Halloway.

Oare Bobby avea o strategie înţeleaptă de viaţă? O avea şi Orson? Sper ca într-o zi să mă maturizez suficient încît să pot trăi conform filozofiei lor.

M-am ridicat de pe bancă şi am zis:

– Nu-i un iatagan. Nu-i o semilună. Este zîmbetul pisicii din Cheshire, din *Alice în Ţara Minunilor,* după ce pisica a devenit invizibilă.

Orson se întoarse să privească opera de artă.

– Nu sînt zaruri. Nici bucăţi de zahăr cubic. Sînt pilule de crescut sau de micşorat, pe care Alice le-a înghiţit în povestea aceea.

Orson analiză situaţia, plin de interes. Văzuse pe video versiunea animată a acestui basm clasic, realizată de Disney.

– Nu-i un simbol al Pământului. Nu-i nici o bilă albastră pentru popice. E un ochi mare, albastru. Dacă punem toate astea la un loc, ce înțeles vor avea?

Orson se uită la mine, așteptînd să-l lămuresc.

– Zîmbetul pisicii din Cheshire este artistul care rîde de fraierii care-l plătesc atît de bine. Cele două pilule reprezintă drogurile pe care le luase atunci cînd a creat aiureala asta. Ochiul albastru e ochiul lui. Nu poți să-i vezi și celălalt ochi, pentru că ne face cu ochiul. Grămada de bronz de la bază este, bineînțeles, rahat de cîine. Asta intenționa să fie un comentariu critic al operei sale – toată lumea știe că cei mai receptivi critici sînt cîinii.

Dacă vigoarea cu care Orson dădea din coadă însemna ceva, atunci puteam să presupun că noua mea interpretare îl încînta.

Cîinele alergă în jurul fîntînii, privind sculptura din toate părțile.

Poate că scopul pentru care am fost născut nu este să scriu despre viața mea, petrecută în căutarea unui înțeles universal, care să-i ajute pe alții să-și priceapă mai bine propriile vieți – misiune pe care mi-am asumat-o singur, într-un moment de manie egocentrică. În loc să mă străduiesc să las o urmă, cît de mică, a trecerii mele pe pămînt, poate că ar fi trebuit să mă gîndesc la posibilitatea că singurul motiv al nașterii mele era să-l amuz pe Orson, să nu-i fiu stăpîn, ci frate iubitor, să-i ușurez viața grea și bizară, să i-o fac plină de bucurii. Asta ar fi constituit un scop la fel de plin de înțeles ca multe altele și mai nobil decît unele dintre ele.

Încîntat de faptul că Orson dădea din coadă – la fel de încîntat cum fusese el de ultima mea interpretare a sculpturii – m-am uitat la ceasul de mînă și am văzut că mai rămăseseră doar două ore pînă la ivirea zorilor.

Voiam să mă duc în două locuri, înainte ca soarele să mă gonească și să mă silească să mă ascund. Primul era Fort Wyvern.

Pornind prin Palm Street și mergînd pe Grace Drive către zona de sud-est a orașului, nu aveam nevoie de mai mult de zece minute ca să ajung la Fort Wyvern cu bicicleta, chiar dacă păstram o viteză care să nu-l epuizeze pe fratele meu canin. Știam o scurtătură printr-un canal de scurgere, care trecea pe sub Autostrada 1. Dincolo de galerie se află un canal de scurgere deschis, lat de trei metri, făcut din beton, care se întinde pe solul bazei militare, după ce intersecta gardul din plasă de sîrmă – care avea deasupra sîrmă ghimpată – care delimita perimetrul bazei.

De-a lungul gardului și pretutindeni în Fort Wyvern se află pancarte, scrise cu roșu și negru, care avertizează că intrușii vor fi judecați pentru încălcarea legilor federale și că sentința minimă implică o amendă de peste zece mii de dolari și închisoare de cel puțin un an. Ignorasem acele amenințări, pentru că știam că judecătorii vor ține seama de starea mea și nu mă vor condamna la închisoare pentru un delict atît de mic. Și-mi permiteam să plătesc zece mii de dolari, dacă trebuia neapărat.

Într-o noapte, cu optsprezece luni în urmă, la scurt timp după ce baza Wyvern fusese închisă oficial, folosisem un dispozitiv de tăiat șuruburi pentru a face o gaură în gardul care cobora în canalul de scurgere. Posibilitatea de a explora acest nou tărîm mă atrăgea prea mult ca să-i pot rezista.

Dacă atîtarea mea vi se pare ciudată – avînd în vedere că în momentul acela nu mai eram un băiat în căutare de aventuri, ci un bărbat de douăzeci și șase de ani –, atunci înseamnă că sînteți cineva care poate să ia un avion către Londra oricînd vrea, să navigheze către Puerto Vallarta dacă are chef sau să meargă cu Orient Express-ul de la Paris la Istanbul. Probabil că aveți mașină și permis de conducere. Probabil că nu v-ați petrecut toată viața între hotarele unui oraș cu douăsprezece mii de locuitori, plimbîndu-vă prin el în fiecare noapte, pînă cînd l-ați cunoscut la fel de bine ca pe propriul dormitor. Mai mult, probabil că nu vă interesează să vedeți locuri noi, să trăiți experiențe noi. Așa că nu-i cazul să fiți prea critici.

Fortul Wyvern, numit astfel după generalul Harrison Blair Wyvern, un erou foarte decorat din Primul Război Mondial, fusese înființat în 1939 ca unitate pentru antrenament și sprijin militar. Avea o suprafață de 134 456 acri, adică nu era nici cea mai mare, dar nici cea mai mică bază militară din California.

În timpul Celui de Al Doilea Război Mondial, Fort Wyvern a avut o școală pentru tanchiști, oferind instruire și întreținere pentru toate vehiculele cu șenile folosite pe cîmpurile de luptă din Europa și din Asia. Alte școli din Wyvern ofereau pregătire în demolări și plasare de bombe, sabotaj, artilerie, servicii medicale pe cîmpul de luptă, poliție militară și criptografie, precum și instruire de bază pentru mii de infanteriști. În bază se afla un poligon de artilerie, o rețea de cazemate folosite ca depozite de muniție, un aeroport și mai multe clădiri decît se găseau în tot orașul Moonlight Bay.

La apogeul Războiului Rece, personalul activ din Fort Wyvern număra oficial 36 400 de oameni, la care se adăugau 12 904 de indivizi ca personal auxiliar și peste 4 000 de angajați civili. Plata militarilor depășea 700 de milioane de dolari anual, iar contractele pentru aprovizionare depășeau 150 de milioane pe an.

Cînd baza Wyvern a fost închisă, la recomandarea Comisiei pentru Închiderea și Reprofilarea Bazelor Militare, sunetul banilor care erau scoși din economia districtului devenise atît de puternic, încît negustorii locali nu mai puteau să doarmă, iar copiii lor plîngeau noaptea, temîndu-se că nu vor avea cu ce să-și plătească studiile universitare atunci cînd vor împlini vîrsta potrivită. Postul de radio KBAY, care-și pierduse o treime dintre ascultătorii din district și jumătate dintre ascultătorii din timpul nopții, fusese silit să-și reducă personalul. Din acest motiv, Sasha ajunsese să fie, simultan, disk-jokey după miezul nopții și director general, iar Doogie Sassman lucra opt ore suplimentare pe săptămînă fără a fi plătit în plus și fără a-și încorda bicepșii tatuați în semn de protest.

În Fort Wyvern se desfășuraseră destule proiecte importante, strict secrete, cu scopuri militare. Se spunea că persoanele care lucraseră la ele juraseră să păstreze secretul și riscau pînă la sfîrșitul vieții să fie acuzate de trădare, dacă nu-și țineau gura. Conform zvonurilor, datorită succesului obținut în calitate de centru de pregătire și instruire, Wyvern fusese ales ca sediu al unui laborator de cercetare în domeniul războiului chimico-biologic. Ca urmare, aici ar fi fost construit un complex subteran imens, autonom din punct de vedere tehnic și energetic, izolat complet din punct de vedere biologic.

Avînd în vedere evenimentele din ultimele douăsprezece ore, puteam să consider că în zvonurile acelea exista măcar o fărîmă de adevăr, cu toate că nu văzusem nici măcar o urmă de dovadă că ar exista o asemenea cazemată.

Baza abandonată oferă însă imagini care te pot ului, te pot îngrozi și te pot face să te întrebi cît de mare poate fi nebunia omenească. Cred că Fort Wyvern, în starea sa actuală, arată ca un parc tematic macabru, împărțit în diferite sectoare, așa cum e împărțit și Disneyland, cu singura diferență că în fiecare sector este admis doar cîte un singur vizitator, împreună cu cîinele lui credincios.

Orașul Mort este unul dintre locurile mele favorite.

Așa îl numesc eu acum și nu i se spunea astfel pe vremea cînd Fort Wyvern fremăta de viață. Este alcătuit din peste trei mii de vile pentru o singură familie și din bungalouri pentru două familii, care găzduiseră personalul militar activ căsătorit, împreună cu familiile acestora – dacă preferaseră să locuiască în bază. Din punct de vedere arhitectural, aceste construcții umile nu prea aveau cu ce să se laude. Asigurau un minimum de confort familiilor de tineri care le ocupau doar vreo doi ani fiecare, în deceniile pline de războaie. În ciuda asemănării lor, erau totuși case plăcute, iar cînd treceai prin camerele lor goale, puteai să-ți dai seama că oamenii își trăiseră viața din plin acolo, făcuseră dragoste, rîseseră, se întîlniseră cu prietenii...

În zilele acestea, străzile Orașului Mort – trasate conform rigorii militare – erau pline de praf pe trotuare și de frunze uscate, care așteptau să le ia vîntul. După sfîrșitul anotimpului ploios, iarba devenise cafenie și avea să rămînă astfel cea mai mare parte a anului. Tufișurile se uscaseră, iar majoritatea copacilor muriseră și aveau crengile desfrunzite mai negre decît cerul negru către care se întindeau. Casele deveniseră domeniul șoarecilor și păsările își construiseră cuiburi deasupra ușilor de la intrare, murdărind stîlpii cu găinaț.

Te-ai fi așteptat ca acele clădiri să fi fost bine întreținute, pentru o folosire ulterioară, sau dărîmate, dar nu existau bani pentru vreuna dintre aceste soluții. Materialele din care fuseseră construite valorau mai puțin decît costul întreținerii. Casele fuseseră lăsate în paragină, ca acelea din orașele fantomă din perioada goanei după aur.

Atunci cînd colinzi prin Oraşul Mort, ai impresia că toţi oamenii din lume au dispărut sau au murit de ciumă, că ai rămas singur pe faţa pămîntului. Sau că ai înnebunit şi că vieţuieşti într-o lume imaginară mohorîtă, înconjurat de oameni pe care refuzi să-i vezi. Sau că ai murit şi ai ajuns în iad, unde pedeapsa ta constă într-o veşnică izolare. Cînd vezi cîţiva coioţi cu dinţi lungi şi cu ochi lucitori căutîndu-şi prada printre case, ţi se pare că sînt demoni, iar fantezia cu Infernul devine mai uşor de crezut. Dacă tatăl tău a fost profesor de poezie, iar tu ai fost binecuvîntat sau blestemat să ai în minte un circ cu trei sute de arene, îţi poţi imagina nenumărate scenarii care să explice starea acelui loc.

În noaptea aceea de martie am trecut cu bicicleta pe două străzi din Oraşul Mort, dar nu m-am oprit să-l vizitez. Ceaţa nu ajunsese atît de mult în interiorul oraşului, iar aerul uscat era mai cald decît cel umed şi întunecat de lîngă ţărm. Luna se vedea bine, stelele luceau, noaptea era ideală pentru plimbare. Dar pentru explorarea acestui sector din parcul tematic Wyvern ai fi avut nevoie de o săptămînă.

Nu aveam impresia că mă supraveghea cineva. Din cele aflate în ultimele cîteva ore, ştiam că fusesem urmărit – poate doar ocazional – în timpul vizitelor mele precedente.

În interiorul Oraşului Mort se află numeroase barăci şi alte clădiri. Un magazin, o frizerie, o spălătorie, o florărie, o brutărie, o bancă. Firmele lor se jupuiau şi erau murdare de praf. Un centru pentru îngrijirea copiilor. Odraslele militarilor care aveau vîrsta pentru liceu urmaseră cursuri în Moonlight Bay, dar aici existau o grădiniţă şi o şcoală elementară. În biblioteca bazei, rafturile acoperite cu pînză de păianjen au fost golite de cărţi, cu excepţia unui exemplar jerpelit din *De veghe în lanul de secară*. Un cabinet stomatologic şi o clinică medicală. Un cinematograf, în vitrina căruia a rămas un singur cuvînt enigmatic: CINE. O sală de popice. Un bazin de înot, de dimensiuni olimpice, acum secat, cu cimentul crăpat, plin cu gunoaie. Un centru de fitness. În grajdurile care nu mai găzduiesc cai, uşile descuiate se bălăngăne de fiecare dată cînd bate vîntul, într-un cor de scrîrţîituri şi trosnituri. Terenul de softball e acoperit cu bălării, iar cadavrul în putrefacţie al unei puma, care zace acolo de mai bine de un an, a ajuns, în sfîrşit, doar un schelet.

Nu mă interesau toate astea. Am trecut pe lîngă ele cu bicicleta, îndreptîndu-mă către clădirea ca un hangar care se întindea deasupra încăperilor subterane în care găsisem şapca mea cu „Trenul misterului“, în toamna care trecuse.

În partea din spate a bicicletei este prinsă o lanternă de poliţie, cu un buton care-mi permite să reglez lumina în trei niveluri de intensitate. Am parcat lîngă hangar şi am luat lanterna.

Orson considera Fort Wyvern cînd înspăimîntător, cînd fascinant. Însă, indiferent de reacţia lui dintr-o anumită noapte, rămîne alături de mine, fără să se plîngă. De data asta se vedea că-i speriat, dar nu ezită, nici nu se vaită.

Uşa mai mică, de dimensiunile unui om, din uşa cea mare a hangarului, era descuiată. Am aprins lanterna şi am intrat, urmat de Orson.

Hangarul acela nu se afla în apropierea unui aeroport şi nu cred că în el fusese ţinut sau reparat vreodată un avion. În partea de sus se află şine, pe care aluneca altădată, dintr-un capăt în altul al clădirii, o macara mobilă, acum dispărută. Judecînd după masa şi complexitatea suporţilor de oţel ai şinelor, macaraua ridica obiecte foarte grele. Plăci de oţel, încă fixate în cimentul zidurilor, susţinuseră maşinării solide. În altă parte, şanţuri cu forme ciudate, săpate în podea, păreau a fi găzduit mecanisme hidraulice al căror scop rămînea neştiut.

În raza lanternei, pe şinele macaralei apăreau modele geometrice de umbre şi lumini. Acestea, ca nişte ideograme ale unui limbaj necunoscut, se imprimau pe pereţi şi pe curba tavanului din tablă ondulată, dezvăluind că jumătate din geamurile lucarnei erau sparte.

Ciudat, dar nu aveai impresia că vezi un centru de întreţinere pustiu sau o magazie goală de utilaje, ci că ai de-a face cu o biserică abandonată. Petele de ulei şi de chimicale de pe podea emanau un miros ca de tămîie. Frigul pătrunzător nu era doar o senzaţie fizică, dar afecta şi spiritul, de parcă te-ai fi aflat într-un loc care-şi pierduse sfinţenia.

Într-un vestibul dintr-un colţ al hangarului se află o scară şi un puţ pentru ascensor, din care fuseseră scoase cablurile şi mecanismul liftului. Nu sînt sigur, dar judecînd după prăpădul lăsat de cei care evacuaseră clădirea, se pare că accesul în vestibul se făcea printr-o altă cameră şi bănuiesc că existenţa scărilor şi a liftului nu fusese cunoscută de majoritatea muncitorilor care lucraseră în hangar sau care trecuseră ocazional pe acolo.

La capătul scărilor a rămas o ramă şi pragul, ambele din oţel, dar uşa a dispărut. Am izgonit cu raza lanternei păianjeni şi gîndaci de pe trepte şi l-am condus pe Orson în jos, printr-un strat de praf în care nu existau alte urme, cu excepţia celor lăsate tot de noi, în timpul celorlalte vizite.

Scara deserveşte trei niveluri subterane, fiecare întinzîndu-se pe o suprafaţă considerabil mai mare decît hangarul de deasupra. Păienjenişul de coridoare şi de încăperi fără ferestre fusese golit cu asiduitate de orice obiect care ar fi putut să ne ofere vreo informaţie cu privire la natura activităţii care avusese loc acolo. Fusese luat tot, pînă la tencuială. Fuseseră smulse chiar şi elementele mărunte ale sistemului de filtrare a aerului şi ale canalizării.

Aveam impresia că eradicarea aceea meticuloasă putea fi explicată doar în parte prin dorinţa de a împiedica să se afle care fusese scopul acelei instalaţii. Deşi mă bazez doar pe intuiţie, cred că indivizii care au înlăturat orice urmă a activităţii lor de aici au fost motivaţi, în parte, de *ruşine.*

Nu cred că aici a fost laboratorul pentru cercetările privind războiul chimico-biologic, cel despre care am amintit anterior. Avînd în vedere izolarea biologică necesară – de cel mai înalt nivel –, cred că acel complex subteran se află într-un colţ mai îndepărtat din Fort Wyvern, cred că-i mult mai mare decît aceste trei etaje imense, cred că are o ascunzătoare mai sofisticată şi că-i îngropat mult mai adînc în pămînt.

Pe de altă parte, laboratorul acela se pare că este încă în funcţiune.

Oricum, sînt convins că sub hangar s-au desfăşurat activităţi periculoase şi extraordinare. Multe dintre încăperi, reduse la forma

lor de bază, din beton, provoacă, prin profunda lor ciudăţenie, atît uimire, cît şi îngrijorare.

Una dintre camerele acelea uluitoare se afla la nivelul cel mai de jos, unde nu s-a depus încă praf. Se găseşte în mijlocul etajului şi este înconjurată de coridoare şi de încăperi mai mici. Are forma unui ovoid imens, lung de patruzeci de metri şi cu diametrul de douăzeci de metri în locul cel mai lat. Zidurile, tavanul şi podeaua sînt curbate, încît atunci cînd intri acolo te simţi ca şi cum te-ai afla în coaja goală a unui ou gigantic.

Se intră printr-un spaţiu adiacent, care pare să fi fost o ecluză pneumatică şi care probabil că nu avea uşă, ci o trapă. Singura deschidere din pereţii încăperii ovoidale este un cerc cu diametrul de un metru şi jumătate.

Am trecut pragul ridicat, curbat şi am intrat prin deschizătură, împreună cu Orson. Am plimbat raza lanternei peste zidul care înconjura încăperea ovoidală, minunîndu-mă, ca întotdeauna – un metru şi jumătate de beton, cu întăriturii din oţel.

În interiorul oului gigantic, curba netedă, continuă care alcătuieşte pereţii, podeaua şi tavanul este acoperită cu ceva care pare a fi o sticlă lăptoasă, vag aurie, translucidă, groasă de cel puţin cinci centimetri. Nu-i sticlă, pentru că este incasabilă şi pentru că, atunci cînd o loveşti puternic, sună ca nişte clopote tubulare. Nu se vede nicăieri vreo urmă de sudură.

Materialul acela exotic este lustruit foarte bine şi arată neted ca porţelanul. Raza lanternei pătrunde în căptuşeala aceea, tremură şi pîlpîie prin ea, scoate la iveală spirele aurii din interiorul acesteia şi ricoşează pe suprafaţa ei. Dar materialul nu-i complet alunecos, aşa că putem să ne ducem spre centrul încăperii.

Pantofii mei cu talpă de cauciuc abia scîrţîie. Labele lui Orson scot o muzică slabă, bizară, făcînd podeaua să răsune ca nişte clopoţei loviţi cu degetele.

În noaptea în care a murit tatăl meu, în noaptea aceea a nopţilor, am vrut să mă întorc în locul în care găsisem şapca, toamna trecută. Zăcea în centrul camerei în formă de ou, singurul obiect care fusese lăsat în toate cele trei etaje de sub hangar.

Am crezut că şapca fusese uitată de ultimul muncitor sau inspector care trecuse pe aici. Acum bănuiesc că persoane necunoscute aflaseră, într-o noapte de octombrie, că exploram instalaţia. Mă urmăriseră, fără ca eu să-mi dau seama, apoi se strecuraseră înaintea mea, ca să plaseze şapca într-un loc în care să fie sigure că aveam s-o găsesc.

Dacă aşa stăteau lucrurile, se părea că nu fusese un gest de batjocură sau de dispreţ, ci un fel de salut, poate chiar un semn de amabilitate. Intuiţia îmi spunea că textul acela brodat, „Trenul misterului", avea legătură cu munca mamei mele. La douăzeci şi una de luni după moartea ei, cineva îmi dăduse şapca pentru că reprezenta o legătură cu ea, iar cel care îmi făcuse darul era cineva care o admirase pe mama mea şi care mă respecta pentru că eram fiul ei.

De fapt, voiam să cred că aici se aflau cei care erau implicaţi într-o conspiraţie ce părea de neînţeles şi care nu o considerau pe mama mea o ticăloasă, care se purtau prietenește cu mine, chiar dacă nu mă venerau, cum pretindea Roosevelt. Voiam să cred că erau oameni buni, nu răi, pentru că atunci cînd aveam să aflu ce făcuse mama mea, care distrusese lumea pe care o cunoşteam noi, preferam să aflu acest lucru de la nişte oameni care erau convinşi că *intenţiile ei fuseseră bune.*

Nu voiam să aflu adevărul de la oameni care se uitau la mine, o vedeau pe mama mea şi scuipau către mine un blestem şi o acuzaţie: „Tu!"

– E cineva aici? am întrebat eu.

Întrebarea mea se deplasă în spirală în ambele direcţii, de-a lungul pereţilor camerei în formă de ou, şi se întoarse la mine ca două ecouri separate, cîte unul în fiecare ureche.

Orson mormăi, întrebător. Sunetul uşor zăbovi de-a lungul pereţilor curbaţi ai încăperii, ca o briză care alunecă pe deasupra apei.

Nici unul din noi nu primi vreun răspuns.

– N-am venit să mă răzbun, am afirmat eu.

Nici un răspuns.

– Nu intenţionez să mă duc la autorităţile din afara oraşului. E prea tîrziu ca să desfac ceea ce a fost făcut. Accept acest lucru.

Ecoul vocii mele scăzu treptat. Aşa cum se întîmpla uneori, camera în formă de ou se umplu cu o tăcere nepămînteană, densă ca apa.

Am aşteptat un minut, înainte să rup din nou tăcerea.

– Nu vreau ca Moonlight Bay să fie ras de pe faţa pămîntului, împreună cu mine şi cu prietenii mei. Acum vreau doar să înţeleg ce s-a întîmplat.

Nimeni nu s-a îndurat să mă lămurească.

Oricum, venirea mea aici fusese o încercare cu bătaie lungă.

Nu eram dezamăgit. Nu-mi permiteam decît rareori să fiu dezamăgit de ceva. Viaţa m-a învăţat lecţia răbdării.

Deasupra cavernelor construite de om se apropiau iute zorii unei noi zile. Nu puteam să mai pierd timpul în Fort Wyvern. Mai trebuia să mă opresc într-un loc, înainte să mă retrag în casa Sashei, ca să aştept să treacă domnia soarelui ucigător.

Am parcurs, împreună cu Orson, podeaua uimitoare, în care raza lanternei se răsfrîngea de-a lungul spiralelor aurii, strălucitoare, ca nişte galaxii aflate sub picioarele noastre.

Dincolo de portalul de la intrare, în arcada din beton care fusese cîndva o ecluză, am găsit geanta tatălui meu. Cea pe care o lăsasem în garajul spitalului, înainte să mă ascund sub camionetă, şi pe care n-o mai găsisem atunci cînd ieşisem din morgă.

Geanta nu fusese acolo cînd intrasem în încăpere, cu cinci minute în urmă.

Am trecut pe lîngă geantă şi am intrat în camera de lîngă arcadă, luminînd cu lanterna. Nu era nimeni acolo.

Orson rămase în apropierea genţii. M-am întors lîngă el.

Cînd am ridicat valijoara, mi s-a părut atît de uşoară, încît am crezut că era goală. Apoi am auzit ceva zăngănind înăuntru.

În timp ce-o deschideam, inima îmi bătea puternic, de parcă m-aş fi aşteptat să găsesc înăuntru o altă pereche de ochi. Ca să îmi alung din minte această imagine hidoasă, m-am gîndit la figura plăcută a Sashei, ceea ce mi-a făcut iarăşi inima să bată puternic.

Cînd am deschis geanta, aceasta părea să conţină numai aer. Hainele tatălui meu, obiectele de toaletă, cărţile în ediţii ieftine şi celelalte lucruri dispăruseră.

Apoi am văzut fotografia. Era poza mamei mele, pe care promisesem s-o incinerez o dată cu trupul tatălui meu.

Am ţinut poza în lumina lanternei. Mama fusese frumoasă. Iar în ochi i se citea o inteligenţă ieşită din comun.

În trăsăturile feţei ei am recunoscut ceva din fizionomia mea, ceva care m-a făcut să înţeleg de ce mă plăcuse Sasha. În poza aceea mama zîmbea, iar zîmbetul ei era identic cu al meu.

Orson părea că vrea să se uite la fotografie, aşa că am întors-o către el. A privit poza îndelung, apoi s-a uitat în altă parte, scoţînd un scîncet subţire, care părea a fi esenţa tristeţii.

Eu şi Orson *sîntem* fraţi. Eu sînt fructul sufletului şi al pîntecelui lui Wisteria, Orson este rodul minţii ei. Nu avem acelaşi sînge, dar avem în comun lucruri mai importante decît sîngele.

Cînd Orson scînci din nou, i-am spus, ferm:

– A murit! A dispărut!

M-am mai uitat o dată la fotografie, apoi am vîrît-o în buzunarul cămăşii.

Fără amărăciune. Fără disperare. Fără autocompătimire.

Mama mea nu-i moartă complet. Trăieşte în mine, în Orson şi, poate, în alţii, asemănători lui Orson.

Chiar dacă mama mea poate fi acuzată de unii că ar fi săvîrşit crime împotriva umanităţii, ea trăieşte în noi, trăieşte în Omul-Elefant şi în cîinele lui bizar. Cu toată umilinţa, îmi permit să spun că lumea e mai bună pentru că noi facem parte din ea. Nu sîntem indivizii cei răi.

Cînd am părăsit arcada, am spus:

– Mulţumesc!

Mă adresasem celui care ne lăsase fotografia, cu toate că nu ştiam dacă putea să ne audă. Nu ştiam ce intenţii avusese, dar presupuneam că fusese pur şi simplu amabil.

Afară din hangar, bicicleta rămăsese unde o lăsasem. Şi stelele erau tot unde le lăsasem.

Am mers cu bicicleta pe lîngă Oraşul Mort, apoi m-am îndreptat către Moonlight Bay, unde mă aştepta ceaţa – şi nu numai ea.

PARTEA A CINCEA

SPRE ZORI

30

Casa în stil Nantucket, cu căptușeală din lemn de sequoia și cu verandă albă, părea să fi fost deplasată vreo patru mii de kilometri, printr-o mișcare nevăzută a continentului, pînă ajunsese aici, în colinele din California, lîngă oceanul Pacific. Arăta mult mai potrivită în peisaj decît te-ai fi așteptat. Se afla în partea din față a unui lot de un pogon, la umbra unor pini, și exprima farmecul, bunătatea și căldura familiei care locuia între zidurile ei.

Toate ferestrele erau întunecate, dar nu avea să treacă mult timp pînă cînd cîteva dintre ele se vor lumina. Rosalina Ramirez se trezea devreme, ca să pregătească un mic dejun copios pentru fiul ei, Manuel, care urma să se întoarcă în curînd de la serviciu, unde lucrase tură dublă – dacă nu avea să întîrzie, din cauza hîrtiilor pe care trebuia să le completeze în urma uciderii șefului poliției, Stevenson. Manuel era un bucătar mai bun decît mama lui și poate că ar fi preferat să-și pregătească singur micul dejun, dar mînca tot ce-i dădea Rosalina și chiar îi făcea plăcere. Rosalina era încă în pat, în dormitorul care-i aparținuse cîndva fiului ei, dar care nu mai folosise încăperea de cînd murise soția sa, după ce-l născuse pe Toby.

În curtea din spate se afla o șură mică, cu acoperiș puternic înclinat și cu ferestre acoperite cu obloane albe, ca să fie în același stil cu locuința. Din cauză că proprietatea se află la capătul din sud al orașului, are acces la drumuri potrivite pentru călărit și la coline. Proprietarul inițial transformase șura în grajd. Acum clădirea este un atelier, în care Toby Ramirez își creează o viață din sticlă.

M-am apropiat prin ceață și am văzut ferestrele luminate. Toby se trezește deseori înainte de răsăritul soarelui și se duce în atelier.

Am rezemat bicicleta de peretele șurii și m-am dus la fereastra cea mai apropiată. Orson își puse labele pe rama ferestrei și rămase lîngă mine, uitîndu-se înăuntru.

Cînd vin în vizită ca să-l văd pe Toby în plin proces al creației, nu intru în atelier. Panourile fluorescente din tavan sînt prea strălucitoare. Iar sticla de borosilicat este prelucrată la temperaturi care depășesc 105 grade Celsius, cuptorul emițînd o cantitate semnificativă de lumină puternică, care poate afecta ochii oricui, nu numai pe ai mei. Dacă Toby e în pauză, poate stinge lumina, ca să stăm de vorbă.

Dar acum Toby purta o pereche de ochelari cu lentile din didim și stătea pe un scaun lîngă masa de prelucrare a sticlei, în fața unui arzător Fisher cu mai multe flăcări. Tocmai terminase să dea formă unui vas în formă de pară, cu gît lung, care era încă atît de fierbinte încît avea o lucire roșie-aurie. Acum o călea.

Cînd o bucată de sticlă este scoasă brusc dintr-o flacără puternică, se răcește prea repede, iar în ea se dezvoltă tensiuni care o fac să crape. Pentru a păstra obiectul, acesta trebuie încălzit și răcit apoi treptat.

Flacăra era alimentată cu gaz natural, amestecat cu oxigen pur dintr-un conteiner sub presiune, care era prins de masa pe care se sufla sticla. În timpul procesului de călire, Toby mărea cantitatea de oxigen și reducea treptat temperatura, dînd răgaz moleculelor de sticlă să se plaseze într-o poziție mai stabilă.

Din cauza numeroaselor pericole pe care le implică suflarea sticlei, unii oameni din Moonlight Bay cred că Manuel e iresponsabil, din moment ce-i permite fiului său afectat de sindromul Down să practice o artă care cere cunoștințe tehnice și îndemînare. Unii prevăzuseră, preziseseră și așteptaseră cu nerăbdare o catastrofă groaznică.

La început, nimeni nu se opusese mai mult visului lui Toby decît Manuel. Timp de cincisprezece ani, șura îi servise drept atelier fratelui mai mare al Carmelitei, Salvador, un artist sticlar de prima mînă. În copilărie, Toby petrecuse nenumărate ore cu unchiul său Salvador, purtînd ochelari și privindu-l cum lucrează. Uneori îi dădea mănușile din kevlar, cînd trebuia să mute un vas sau o cupă din – sau în – cuptorul de călire. Cu toate că părea că petrece timpul într-o stare de stupefacție, privind în gol și cu un zîmbet tîmp, Toby învățase multe, fără să fie instruit în mod direct. De multe ori, cei dezavantajați din punct de vedere intelectual trebuie să dea dovadă de o răbdare supraomenească. Toby stătuse zi de zi, an după an, în atelierul unchiului său, privind și învățînd treptat. Cînd Salvador murise, cu doi ani în urmă, Toby – care atunci avea doar paisprezece ani – îi ceruse tatălui său să-l lase să continue munca unchiului. Manuel nu luase cererea în serios și încercase să-și convingă fiul să renunțe la un vis imposibil.

Într-o dimineață, înainte de ivirea zorilor, Manuel îl găsise pe Toby în atelier. Pe marginea mesei de lucru, pe un suport din ceramică rezistentă la foc, se afla o familie de lebede din sticlă simplă. Alături de lebede se găsea un vas abia făcut și călit, în care fusese introdus un amestec bine calculat de impurități, care provocaseră apariția în sticlă a unor spirale misterioase, de un albastru-închis, cu sclipiri argintii, ca niște stele. Manuel își dăduse imediat seama că obiectul acela egala ca valoare cele mai frumoase vase făurite vreodată de Salvador. Iar Toby călea, chiar în momentul acela, o altă capodoperă, la fel de impresionantă.

Băiatul învățase aspectele tehnice ale prelucrării sticlei de la unchiul său și, în ciuda faptului că era retardat, se vedea că știa cum să procedeze ca să nu se rănească. În toată povestea aceea acționase și magia geneticii, pentru că Toby poseda un talent care nu putea fi învățat. Nu era un meseriaș, ci un artist, poate nu doar un artist, ci probabil un idiot savant, la care inspirația artistului și tehnica meseriașului veniseră de la sine, așa cum vin valurile la țărm.

Magazinele de cadouri din Moonlight Bay, din Cambria și din nord, pînă în Carmel, vînd toată sticlăria pe care o poate produce Toby. În cîțiva ani, acesta va fi în stare să se întrețină singur.

Uneori, natura le azvîrle cîte un os celor pe care i-a mutilat. Un bun exemplu îl reprezintă capacitatea mea de a compune fraze și paragrafe fără prea mare efort.

În momentul acela, flacăra de călire din atelier împrăștia o lumină portocalie. Toby întorcea vasul în formă de pară, încît să fie scăldat în foc în mod uniform.

Aşa cum arăta Toby, cu gîtul gros, cu umeri laţi, cu braţe relativ scurte şi cu picioare butucănoase, părea un gnom dintr-o carte de poveşti, care stătea în faţa focului undeva, în adîncul pămîntului. Toby avea fruntea ieşită în afară şi nasul turtit, iar urechile îi stăteau prea jos pe capul prea mare pentru trupul său. Trăsăturile sale blînde şi ochii mijiţi îi dădeau o expresie de permanentă visare.

Dar acum, în timp ce stătea pe scaunul său înalt şi întorcea sticla în bătaia flăcării, reglînd alimentarea cu oxigen cu o precizie intuitivă, cu figura strălucind din cauza luminii reflectate, cu ochii ascunşi în spatele ochelarilor de protecţie din didim, Toby nu părea a fi cu nimic inferior celorlalţi meşteri, nu lăsa deloc impresia că starea sa îl încurca în vreun fel. Dimpotrivă, aflîndu-se în elementul său, în actul de creaţie, părea cuprins de exaltare.

Orson mîrîi, alarmat. Îşi coborî labele de pe rama ferestrei, se întoarse cu spatele spre atelier şi rămase ghemuit într-o poziţie de pîndă.

M-am întors şi eu. Am văzut o siluetă traversînd curtea din spate şi venind spre mine. În ciuda întunericului şi a ceţii, l-am recunoscut imediat pe Manuel Ramirez, datorită modului relaxat în care mergea. Manuel fusese pînă astăzi pe locul doi în ierarhia angajaţilor de la Poliţia din Moonlight Bay, iar acum ajunsese în fruntea listei, ca urmare a morţii cumplite a şefului său.

Mi-am vîrît ambele mîini în buzunare şi am strîns degetele mîinii drepte în jurul patului Glock-ului.

Eram prieten cu Manuel. Nu mă simţeam în largul meu îndreptînd pistolul spre el şi ştiam că nu-l pot împuşca decît în cazul în care nu mai era Manuel. Decît dacă devenise altcineva, aşa cum se întîmplase cu Stevenson.

Manuel se opri la doi-trei metri de noi. Am văzut, în lumina portocalie a flacării de călire, că Ramirez purta uniforma sa kaki. Avea pistolul de serviciu în tocul de pe şoldul drept. Cu toate că stătea cu degetele mari vîrîte sub centură, Manuel era în stare să-şi scoată arma din toc mai iute decît aş fi reuşit eu să scot Glock-ul din buzunarul jachetei.

– Ţi-i terminat deja schimbul? l-am întrebat eu, deşi ştiam că nu-l încheiase.

În loc să-mi răspundă, Ramirez îmi zise:

– Sper că nu te aştepţi să-ţi ofer bere, tamale şi filme cu Jackie Chan la ora asta.

– M-am oprit ca să-l salut pe Toby, dacă se întîmpla să fie în pauză.

Figura lui Manuel, prea îmbătrînită de griji pentru cei de patruzeci de ani ai săi, avea în mod normal un aspect prietenos. Chiar şi în lumina aceea potrivită pentru Halloween zîmbetul său părea amabil, liniştitor. Din cîte îmi dădeam seama, singura lumină din ochii săi era cea din atelier, care se reflecta în ei. Sigur, reflectarea aceea putea ascunde pîlpîirile trecătoare de scînteieri animalice, pe care le văzusem la Lewis Stevenson.

Orson se liniştise suficient ca să-şi abandoneze poziţia de pîndă, dar rămase atent.

Manuel nu dădea dovadă de furia sau de energia clocotitoare pe care le manifestase Stevenson. Avea vocea blîndă, aproape muzicală, ca întotdeauna.

– N-ai venit la secţie, după ce ai telefonat.

M-am gîndit bine şi am decis să spun adevărul.

– Ba da, am venit.

– Asta înseamnă că atunci cînd m-ai sunat te aflai în apropiere, ghici el.

– Chiar lîngă colţ. Cine-i individul chel, cu cercel în ureche?

Manuel se gîndi şi se hotărî şi el să-mi spună adevărul.

– Se numeşte Carl Scorso.

– Şi cine e el?

– Un gunoi. Cît de departe ai de gînd să mergi?

– N-am de gînd să merg nicăieri.

Ramirez rămase tăcut. Nu mă credea.

– Am început o cruciadă, am recunoscut eu. Dar îmi dau seama cînd sînt învins.

– Asta înseamnă că avem de-a face cu un nou Chris Snow.

– Chiar dacă aş putea contacta autorităţile sau ziarele din afara oraşului, nu cunosc situaţia suficient de bine ca să le conving.

– Şi nu ai nici o dovadă.

– Nimic substanţial. Oricum, nu cred că mi se va permite să stabilesc vreun contact. Dacă aş convinge pe cineva să vină şi să cerceteze

situaţia, probabil că eu şi prietenii mei n-am mai fi în viaţă, aşa că n-aş mai avea cum să-l întîmpin cînd ar sosi aici.

Manuel nu-mi răspunse, dar tăcerea sa îmi oferea răspunsul de care aveam nevoie.

Putea să fie încă un pasionat de base-ball. Putea să aprecieze în continuare melodiile country şi filmele cu Abbott şi Costello. Înţelegea la fel de bine ca mine cum e să suferi de limitări fizice şi să simţi potrivnicia sorţii. Mă plăcea în continuare, dar nu mai era prietenul meu. Nu m-ar fi împuşcat, dar ar fi privit cum altcineva mă lichida.

Sufletul îmi fu inundat de tristeţe, de o mîhnire scîrboasă, cum nu mai simţisem vreodată, apropiată de senzaţia de greaţă.

– Toată poliţia a fost înregimentată, nu-i aşa?

Zîmbetul lui Manuel dispăru. Ramirez părea foarte obosit.

Cînd l-am văzut epuizat, în loc să fie furios, mi-am dat seama că avea să-mi spună mai mult decît ar fi trebuit. Se simţea vinovat şi nu mai putea să păstreze secretul.

Bănuiam ce avea să-mi spună despre mama mea. Nu aveam chef să aud aşa ceva şi eram cît pe-aci să plec.

– Da, toată poliţia, îmi spuse el.

– Chiar şi tu.

– O, *mi amigo*, mai ales eu.

– Ai fost infectat de microbul din Wyvern?

– „Infectat“ nu-i cuvîntul potrivit.

– Dar e cel mai apropiat de adevăr.

– Toţi ceilalţi din poliţie s-au molipsit. Nu şi eu. Încă nu.

– Deci ei n-au de ales. Tu ai.

– Am decis să cooperez pentru că microbul acela ar putea să aducă mult bine.

– Provocînd sfîrşitul lumii?

– Se lucrează pentru a se înlătura ce s-a făcut.

– Se lucrează undeva în Wyvern, într-un laborator subteran?

– Acolo şi în alte locuri. Dacă vor găsi o cale să combată microbul... atunci vor fi obţinute lucruri minunate.

În timp ce vorbea, privea cînd la mine, cînd la fereastra atelierului.

– Toby, am zis eu.

Manuel se uită la mine.

– Lucrul acela, molima aceea, ce naiba o fi... tu speri că vor reuşi s-o ţină sub control şi că va putea fi folosită ca să-l ajute cumva pe Toby...

– Şi tu eşti interesat de treaba asta, Chris.

De pe acoperişul şurii, o bufniţă îşi scoase strigătul de cinci ori, într-o succesiune rapidă.

Am tras aer în piept şi am zis:

– Acesta este singurul motiv pentru care mama mea ar fi făcut muncă de cercetare biologică în scopuri militare. Singurul motiv. Pentru că existau şanse să găsească o modalitate de a mă vindeca de XP.

– Soluţia mai poate fi găsită.

– A fost un proiect militar?

– N-o învinovăţi, Chris! Doar un proiect militar putea să dispună de un buget de zeci de miliarde de dolari. Mama ta n-ar fi avut posibilitatea să lucreze pentru un proiect *cinstit.* Ar fi fost prea scump.

Nu mă îndoiam că Manuel avea dreptate. Doar un proiect militar putea beneficia de resurse nelimitate, ca să finanţeze cercetările complexe ale mamei mele.

Wisteria Jane (Milbury) Snow era specialistă în genetică teoretică. Asta înseamnă că ea gîndea, iar ceilalţi savanţi făceau treaba propriu-zisă. Ea nu petrecea mult timp în laboratoare sau lucrînd într-un laborator virtual, pe calculator. Laboratorul ei se afla în mintea sa şi avea echipamente extraordinare. Mama emitea tot felul de teorii, iar ceilalţi se străduiau să dovedească adevărul teoriilor sale.

Am spus că mama mea fusese sclipitoare, dar probabil că n-am spus că fusese genială. Ar fi putut să lucreze la orice universitate din lume. Acestea se luptau pentru ea.

Tatălui meu îi plăcea la Ashdon, dar ar fi urmat-o pe mama oriunde ar fi vrut ea să se ducă. Lui i-ar fi priit orice mediu academic.

Mama se retrăsese în Ashdon din cauza mea. Majoritatea universităţilor renumite se află în oraşe mari sau mijlocii, în care aş fi avut aceleaşi restricţii în timpul zilei ca în Moonlight Bay, dar în care n-aş fi avut speranţa unei vieţi intense în timpul nopţii. Oraşele sînt pline de lumină chiar şi după apusul soarelui. Iar cele cîteva cartiere întunecoase dintr-un oraş mare nu sînt locuri în care se

poate plimba cu bicicleta un băiat, în intervalul scurs între apusul şi răsăritul soarelui.

Mama nu se mai preocupase de viaţa ei, ca să poată să se ocupe mai mult de a mea. Se surghiunise într-un oraş mic, dornică să renunţe la realizarea sa deplină, ca să-mi dea mie o şansă să mă realizez.

Cînd m-am născut eu, testele care puteau determina deteriorări genetice erau rudimentare. Dacă dispozitivele de analiză ar fi fost suficient de dezvoltate şi s-ar fi descoperit că sufeream de XP în săptămînile imediat următoare conceperii mele, poate că mama ar fi preferat să nu mă aducă pe lume.

Iar eu iubesc lumea asta, cu frumuseţea şi ciudăţenia ei...

Dar, din cauza mea, lumea asta va deveni şi mai stranie în anii care vor veni – şi poate că va fi mai puţin frumoasă.

Dacă n-aş fi fost eu, mama ar fi refuzat să-şi pună mintea în slujba proiectului din Wyvern şi n-ar fi deschis noi drumuri în cercetare. Iar noi nu am fi urmat drumurile acelea şi n-am fi ajuns în prăpastia în care am ajuns.

Orson se dădu la o parte, ca să-i facă loc, iar Manuel veni lîngă fereastră. Se uită la fiul său, iar eu i-am privit faţa bine luminată şi nu am văzut nici o licărire sălbatică în ochii lui, ci doar dragoste copleşitoare.

– Cum poate fi folosită mărirea inteligenţei animalelor în scopuri militare? am întrebat eu.

– Ce spion ar fi mai bun decît un cîine deştept ca un om, care ar fi trimis în spatele liniilor inamice? O deghizare imposibil de descoperit. Nimeni nu verifică actele unui cîine. Ar exista vreun cercetaş mai bun pe cîmpul de luptă?

Dacă obţii un cîine extraordinar de puternic, deştept, dar şi agresiv cînd trebuie să fie, atunci vei avea un nou soi de soldat, o maşină de ucis programată biologic, cu capacitatea de a întocmi strategii.

– Credeam că inteligenţa depinde de mărimea creierului.

– Nu sînt decît un poliţist, răspunse Manuel, dînd din umeri.

– Sau de numărul circumvoluţiilor.

– Se pare că au descoperit că lucrurile stau altfel. Oricum, s-a obţinut un succes. Cu mulţi ani în urmă a existat ceva care se numea Proiectul Francis. S-a obţinut un cîine din rasa golden retriever uluitor de deştept. Operaţiunile din Wyvern aveau ca scop folosirea lucrurilor învăţate din proiectul acela. Dar la Wyvern nu se lucra doar la mărirea inteligenţei animalelor. Ci şi la mărirea inteligenţei oamenilor şi la *multe* alte lucruri.

În atelier, Toby, cu mîinile acoperite cu mănuşi de kevlar, plasă vasul fierbinte într-un hîrdău umplut pe jumătate cu vermiculit. Aceasta era faza următoare a procesului de călire.

– Multe alte lucruri? De ce fel? am întrebat eu.

– Voiau să mărească abilitatea omului, viteza sa, longevitatea, descoperind căi prin care să transfere material genetic nu numai de la o persoană la alta, ci de la o specie la alta.

De la o specie la alta. M-am auzit spunînd:

– O, Doamne!

Toby turnă nişte granule de vermiculit peste vas, pînă îl acoperi. Vermiculitul este un izolator foarte bun, care permite sticlei să se răcească foarte lent şi în mod constant.

Mi-am amintit că Roosevelt Frost îmi spusese că la Wyvern nu se făcuseră experienţe doar pe cîini, pisici şi maimuţe, că acolo se petrecuseră lucruri mult mai grave.

– Oameni! am exclamat, şocat. Au făcut experienţe pe oameni!

– Soldaţi judecaţi de curtea marţială şi găsiţi vinovaţi de asasinat, condamnaţi la detenţie pe viaţă în închisori militare. Puteau să putrezească acolo... sau să ia parte la proiect şi, ca răsplată, să-şi recîştige libertatea.

– Dar să faci experienţe pe oameni!

– Mă îndoiesc că mama ta ştia despre asta. Indivizii din Wyvern nu i-au împărtăşit *tot* ce rezulta din ideile ei.

Probabil că Toby ne auzise vocile la fereastră, pentru că-şi scoase mănuşile izolatoare şi-şi luă ochelarii imenşi de la ochi, ca să se uite spre noi. Apoi ne făcu semn cu mîna.

– Însă lucrurile au luat-o razna, zise Manuel. Nu sînt savant, aşa că nu mă întreba de ce. Dar au luat-o razna nu numai într-o privinţă. În mai multe. Deodată, au început să se întîmple lucruri la care indivizii nu se aşteptau. Transformări pe care nu le prevăzuseră. Corecturile genetice efectuate asupra animalelor şi asupra deţinuţilor au provocat modificări nedorite şi care nu puteau fi controlate...

Am aşteptat un moment ca să continue, dar se părea că Manuel nu era pregătit să-mi spună mai mult. Am insistat:

– O maimuţă a fugit. Un rhesus. A fost găsită în casa Angelei Ferryman.

Manuel îmi aruncă o privire atît de cercetătoare, încît am fost sigur că a văzut ce aveam în suflet, ce ascundeam în fiecare buzunar şi că mi-a numărat gloanţele rămase în Glock.

– Indivizii au capturat maimuţa, dar au făcut eroarea să atribuie fuga acestuia greşelii unui om. Nu şi-au dat seama că animalul fusese *eliberat*. Nu înţelegeau că existau cîţiva savanţi care... se transformau.

– Se transformau în ce?

– Se transformau, pur şi simplu. În ceva nou. Se schimbau.

Toby opri gazul. Flăcările arzătorului Fisher se stinseră.

– Cum se schimbă? l-am întrebat pe Manuel.

– Indiferent ce sistem au folosit pentru a introduce material genetic nou în animalele sau deţinuţii folosiţi în cercetare, acel sistem capătă o viaţă proprie.

Toby stinse luminile, cu excepţia unui singur panou fluorescent. Acum puteam să intru şi să-l vizitez.

– Materialul genetic de la celelalte specii era transportat în trupurile savanţilor care lucrau la proiect, fără ca aceştia să-şi dea seama. Mai tîrziu, unii dintre ei au început să aibă multe lucruri în comun cu animalele.

– Dumnezeule!

– Poate chiar prea multe. Reprezentau un fel de... interludiu. Nu cunosc amănunte. Procesul a fost extrem de violent. Oamenii au murit. Toate animalele au fugit sau au fost eliberate.

– Ceata de maimuţe.

– Da, vreo zece maimuţe deştepte şi rele. Dar au fugit şi cîini, şi pisici... şi nouă dintre deţinuţi.

– Sînt încă în libertate?

– Trei dintre deţinuţi au fost ucişi în timpul unei tentative de a-i captura. Poliţia militară ne-a cerut ajutorul. Atunci a avut loc contaminarea majorităţii poliţiştilor din oraşul nostru. Dar toate animalele şi ceilalţi şase evadaţi... n-au fost găsiţi niciodată.

Uşa se deschise, iar Toby apăru în prag.

– Tati?

Se duse gîfîind la tatăl său şi-l îmbrăţişă. Apoi rînji către mine.

– Salut, Christopher.

– Salut, Toby.

– Salut, Orson, zise băiatul, dîndu-i drumul tatălui său şi lăsîndu-se în genunchi, ca să îl salute pe cîine.

Orson îl plăcea pe Toby. Îi dădea voie să-l mîngîie.

– Veniţi şi vizitaţi, zise Toby.

– A apărut o ceată nouă, i-am spus eu lui Manuel. Nu-i violentă, ca prima. Sau, mai bine zis, încă nu-i violentă. Toate maimuţele au emiţătoare, ceea ce înseamnă că au fost eliberate în mod intenţionat. De ce?

– Ca să găsească primul grup şi să se afle unde se află acesta. Maimuţele reuşesc să se ascundă atît de bine, încît orice tentativă de a le localiza a dat greş. E un plan disperat, o încercare de a face *ceva*, înainte ca prima ceată să se înmulţească prea mult. Dar planul n-a funcţionat. A dus doar la apariţia altor probleme.

– Şi asta nu numai din cauza părintelui Eliot.

Manuel se uită îndelung la mine şi zise:

– Ai aflat multe lucruri.

– Nu suficient. Nici prea mult.

– Ai dreptate, nu părintele e problema. Unele maimuţe şi-au scos între ele, cu dinţii, emiţătorul. Acest grup nou e alcătuit din animale care nu sînt violente, ci foarte deştepte şi neascultătoare. Doresc să fie libere. Cu orice preţ.

În timp ce-l mîngîia pe Orson, Toby repetă invitaţia:

– Vino în vizită, Christopher.

Înainte să apuc să-i răspund, Manuel spuse:

– Mai e puţin pînă în zori, Toby. Chris trebuie să meargă acasă.

M-am uitat spre est, dar ceaţa mă împiedica să văd dacă cerul nopţii începuse să devină cenuşiu în direcţia aceea.

– Am fost prieteni mulţi ani, zise Manuel. Îţi eram dator cu cîteva explicaţii. Ai fost întotdeauna bun cu Toby. Dar acum ştii destule. Am făcut ceea ce trebuia să facă un prieten vechi. Poate am făcut prea mult. Acum trebuie să te duci acasă.

Fără să-mi fi dat seama, își pusese mîna dreaptă pe tocul pistolului și-și pipăi arma.

– Noi doi n-o să mai vedem filme cu Jackie Chan.

Nu-mi spusese să nu mai revin. N-aș fi încercat să păstrez prietenia noastră, dar puteam să-l văd pe Toby, din cînd în cînd. Nu și în momentul acela.

L-am chemat pe Orson, iar Toby îi dădu drumul, fără nici un chef.

– Încă ceva, îmi spuse Manuel, în clipa în care apucasem ghidonul bicicletei. Animalele care au fost modificate – pisici, cîini, maimuțele cele noi – își cunosc originea. S-ar putea spune că mama ta reprezintă o legendă pentru ele... e creatoarea lor... un fel de Dumnezeu al lor... Ele știu cine ești și te venerează. Nici unul dintre ele nu ți-ar face vreun rău. Dar ceata inițială de maimuțe și oamenii care au fost modificați... chiar dacă le place, într-un fel, ceea ce au devenit, o urăsc pe mama ta, din cauza a ceea ce au pierdut. Din același motiv, te urăsc și pe tine. Mai devreme sau mai tîrziu, vor acționa. Împotriva ta. Împotriva oamenilor care-ți sînt apropiați.

Am dat din cap. Cam așa vedeam și eu lucrurile.

– Nu poți să mă aperi?

Manuel nu-mi răspunse. Puse brațul pe umerii fiului său. În acest Moonlight Bay nou, familia mai conta un pic, dar conceptul de comunitate era pe cale să dispară.

– Nu poți sau nu vrei să mă aperi? am întrebat eu, apoi am spus, fără să mai aștept vreun răspuns: Nu mi-ai explicat niciodată cine-i Carl Scorso, referindu-mă la individul chel cu cercel în ureche, care luase trupul tatălui meu și-l dusese să i se facă autopsia într-un laborator secret, care mai funcționa încă într-un colț ascuns din Fort Wyvern.

– Este unul dintre primii deținuți care au acceptat să ia parte la experiențe. Defectele genetice legate de comportarea sa sociopată anterioară au fost identificate și modificate. Nu mai este periculos. Reprezintă unul dintre puținele succese ale proiectului.

M-am uitat la el, dar n-am putut să-mi dau seama ce gîndea cu adevărat. Am zis:

– A ucis un vagabond și i-a scos ochii.

– Nu-i adevărat. Grupul de maimuțe l-a ucis pe vagabond. Scorso a găsit cadavrul lîngă drum și l-a adus la Sandy Kirk, ca să fie incinerat. Se întîmplă, din cînd în cînd. Autostopiști, hoinari... există întotdeauna o mulțime de indivizi care se plimbă pe coasta Californiei. În zilele astea, unii dintre ei nu apucă să treacă de Moonlight Bay.

– Iar tu accepți toate astea.

– Fac ceea ce mi se spune să fac, îmi replică el, calm.

Toby își puse brațul pe umerii tatălui său, ca și cum ar fi vrut să-l apere, și se uită dezamăgit la mine, pentru că îl înfruntam pe tatăl lui.

– Facem cu toții ceea ce ni se spune să facem, zise Manuel. Chris, așa merg lucrurile acum, aici. S-a decis la nivel foarte înalt să lăsăm lucrurile în pace. La nivel foarte înalt. Să presupunem că președintele Statelor Unite este pasionat de știință și că a considerat că există o șansă să schimbe istoria, punînd fonduri imense la dispoziția cercetărilor în inginerie genetică, așa cum Roosevelt și Truman au înființat proiectul Manhattan, așa cum Kennedy a finanțat eforturile de trimitere a unui om pe Lună. Să presupunem că el și cei din jurul său – și politicienii care îi vor urma – sînt dispuși să ascundă totul.

– Asta s-a întîmplat?

– Nici unul dintre cei aflați sus de tot nu vrea să riște să înfrunte furia publică. Poate că nu sînt speriați doar de faptul că s-ar putea să-și piardă funcțiile. Poate că-i sperie faptul că s-ar putea să fie judecați pentru crime împotriva umanității. Poate că le e frică să nu fie sfîșiați în bucăți de gloata furioasă. Soldații din Wyvern și familiile lor, care pot să fie contaminați, se află acum în toată țara. Pe cîți alții au mai molipsit? Dacă s-ar ști, s-ar isca panica. S-ar declanșa o mișcare internațională de izolare a Statelor Unite. Fără să existe un motiv real. Pentru că cei de sus cred că lucrurile pot să-și urmeze cursul fără efecte majore, după care se vor potoli.

– Există o asemenea șansă?

– S-ar putea.

– Eu nu cred că există.

Manuel ridică din umeri și mîngîie părul lui Toby, ciufulit din cauza legăturii care-i fixase ochelarii de protecție.

– Nu toţi cei care se schimbă au simptome asemănătoare celor ale lui Lewis Stevenson. Li se întîmplă lucruri de-o varietate infinită. Iar unii care trec printr-o fază rea depăşesc momentul acela. Nu e un eveniment, ca un cutremur de pămînt sau o tornadă. E un proces. Dacă ar fi fost necesar, aş fi rezolvat chiar eu cazul lui Lewis.

N-am acceptat nimic din spusele sale şi am zis:

– Poate că a fost mai necesar decît ţi-ai închipuit tu.

– Nu putem lăsa pe oricine să ia asemenea decizii. Atunci n-ar mai exista ordine şi stabilitate.

– Nu-i nimeni în stare să ia asemenea decizii.

– Eu sînt.

– S-ar putea să fii infectat şi să nu ştii.

– Nu. Nu-i posibil.

– E posibil să te schimbi şi să nu-ţi dai seama?

– Nu.

– Să te transformi?

– Nu.

– Mă îngrozeşti, Manuel.

Bufniţa strigă din nou.

O briză slabă, dar binevenită, se strecură ca o lingură prin ceaţa deasă ca o supă.

– Du-te acasă, zise Manuel. Se va lumina curînd.

– Cine a dat ordin să fie ucisă Angela Ferryman?

– Du-te acasă!

– Cine?

– Nimeni.

– Eu cred că a fost ucisă pentru că voia să dezvăluie totul. Mi-a spus că nu avea nimic de pierdut. Îi era teamă de ceea ce urma să... devină.

– A ucis-o ceata de maimuţe.

– Cine controlează ceata aceea?

– Nimeni. Noi nu reuşim nici măcar s-o *găsim*.

M-am gîndit că ştiam locul în care se ascundea: canalul de scurgere din coline, unde găsisem colecţia de cranii. Dar nu aveam să-i dezvălui informaţia lui Manuel, pentru că în momentul acela nu-mi dădeam seama cine îmi era duşman mai periculos: ceata de maimuţe sau Manuel şi poliţiştii.

– Dacă nu le-a trimis nimeni s-o ucidă pe Angela, atunci de ce au omorît-o?

– Au propriile planuri. Probabil că uneori se potrivesc cu ale noastre. Maimuţele nu vor ca lumea să afle despre ele. Viitorul lor nu este legat de desfacerea a ceea ce s-a făcut. Viitorul lor constă în venirea unei lumi noi. Deci, dacă au aflat de intenţiile Angelei, i-au venit de hac. Nu există un şef în spatele acestei poveşti. Există o mulţime de facţiuni – animalele bune, cele rele, savanţii din Wyvern, oamenii care s-au schimbat în rău, oamenii care s-au schimbat în bine. O grămadă de facţiuni care luptă între ele. Haos. Iar haosul va fi şi mai mare, înainte ca lucrurile să se îmbunătăţească. Acum du-te acasă! Renunţă la treaba asta. Renunţă înainte să-ţi facă cineva ce i-au făcut Angelei.

– Asta-i o ameninţare?

Manuel nu-mi răspunse.

În timp ce mergeam, împingînd bicicleta prin curte, Toby spuse:

– Christopher Snow. Zăpadă de Crăciun. Crăciun şi Moş Crăciun. Moş Crăciun şi sanie. Sanie şi zăpadă. Zăpadă de Crăciun. Christopher Snow.

Apoi rîse, încîntat de jocul lui de cuvinte. Se vedea că surpriza mea îi făcuse plăcere.

Toby Ramirez pe care-l cunoşteam eu n-ar fi fost în stare nici măcar de un joc atît de simplu, cu asocieri de cuvinte, ca acela pe care abia îl auzisem.

I-am zis lui Manuel:

– Au început să te plătească pentru cooperare, nu-i aşa?

Mîndria sa, provocată de capacitatea lui Toby de a-şi expune noua pricepere verbală, fusese atît de emoţionantă şi de-o tristeţe atît de profundă, încît n-am fost în stare să mă uit la el.

– În ciuda a tot ce n-a avut, Toby a fost întotdeauna fericit. A găsit un ţel şi o împlinire. Ce se va întîmpla cu el, dacă îl vor schimba suficient de mult ca să nu mai fie mulţumit cu ce are? Pentru că nu pot să-l facă pe deplin normal.

– Pot, zise Manuel, cu o convingere care nu putea fi justificată. Pot.

– Aceiaşi oameni care au creat coşmarul acesta?

– Nu există doar o latură întunecată.

M-am gîndit la vaietele jalnice ale vizitatorului din mansarda casei parohiale, la melancolia din glasul său, la jalea teribilă cu care încerca, disperat, să comunice prin intermediul unui soi de miorlăituri. M-am gîndit la Orson, în noaptea aceea de vară, cînd îl cuprinsese disperarea, privind la stele.

– Dumnezeu să te ajute, Toby, i-am zis, pentru că era prietenul meu. Dumnezeu să te binecuvînteze.

– Dumnezeu a avut ocazia să se manifeste, replică Manuel. De acum înainte, ne făurim singuri norocul.

Trebuia să plec de acolo, nu numai pentru că se apropiau zorile. Am început să împing din nou bicicleta prin curte şi nu mi-am dat seama că o luasem la goană decît atunci cînd am ajuns în stradă.

Cînd m-am uitat înapoi, spre locuinţa în stil Nantucket, mi s-a părut că arăta altfel decît de obicei. Părea mai mică decît mi-o aminteam. Lucrată de mîntuială. Respingătoare.

Spre est se vedea o paloare cenuşiu-argintie, sus, deasupra planetei, care anunţa fie răsăritul soarelui, fie apropierea Judecăţii de Apoi.

În douăsprezece ore îmi piedusem tatăl, prietenia lui Manuel şi a lui Toby, multe iluzii şi inocenţa. Mă obseda ideea că mă aşteptau încă multe pierderi, poate mai grave decît cele pe care le suferisem deja.

Am fugit, împreună cu Orson, spre locuinţa Sashei.

31

Casa în care locuieşte Sasha aparţine postului de radio KBAY şi reprezintă un privilegiu al funcţiei sale de director general al postului. E o clădire mică, în stil victorian, cu două etaje, cu o lucrătură complicată din fier forjat care alcătuieşte partea din faţă a lucarnelor, a frontoanelor, a cornişelor, a ramelor ferestrelor şi ale uşilor, precum şi balustrada verandei.

Casa ar fi fost o bijuterie, dacă n-ar fi fost vopsită în culorile postului de radio. Zidurile erau de un galben-canar, obloanele şi balustrada verandei, de un roz-coral. Restul lucrăturii în fier forjat avea exact nuanţa unei plăcinte de lămîie. Efectul acestei combinaţii este că locuinţa arăta de parcă ar fi fost pictată în timpul unei petreceri îndelungate de un grup de fani ai lui Jimmy Buffett, trotilaţi bine cu Margarita şi cu Pina Colada.

Sasha nu se sinchiseşte de exteriorul care-ţi oboseşte privirea. Îmi atrage atenţia că locuieşte în interiorul casei, nu afară, de unde ar putea s-o vadă.

Veranda din spate este închisă cu geamuri. Sasha a transformat-o într-o seră, pe care o încălzeşte în lunile mai reci cu o instalaţie de climatizare. Pe mese, bănci şi rafturi din metal sînt înşirate sute de ghivece din teracotă şi tăvi din plastic, în care Sasha cultivă tarhon, cimbru, anghelică, arorut, hasmaţuchi, nucşoară, coriandru, cicoare, izmă, pătrunjel dulce, ginseng, isop, melisă, busuioc, măghiran, mentă, lumînărică, mărar, anason, rozmarin, muşeţel, calapăr. Foloseşte ierburile astea la gătit, ca să facă ghiveciuri

minunate cu arome felurite, şi ca să pregătească ceaiuri medicinale, care sînt mai puţin rele la gust decît te-ai aştepta.

Nu mă chinuiesc niciodată să car o cheie. Există una de rezervă, într-un ghiveci de teracotă, în formă de broască, plasat sub frunzele îngălbenite ale unui virnanţ. În timp ce zorile ucigătoare căpătau spre est o culoare deschisă, cenuşie, iar lumea se pregătea să alunge visele, eu mă refugiam în casa Sashei.

Cînd am ajuns în bucătărie, am pornit imediat radioul. Sasha se pregătea pentru ultima jumătate de oră a emisiunii sale, prezentînd buletinul meteo. Ne aflam încă în sezonul umed. Venea o furtună, din nord-vest. Ploaia avea să înceapă imediat după lăsarea nopţii.

Aş fi ascultat-o cu plăcere, chiar dacă ar fi prognozat că aveau să urmeze valuri uriaşe, de treizeci de metri, şi erupţii vulcanice cu rîuri mari de lavă. Cînd îi aud vocea blîndă, uşor răguşită, pe care o foloseşte la radio, pe faţă mi se întinde un zîmbet larg, prostesc. Chiar în dimineaţa aceea, cînd sfîrşitul lumii era aproape, nu m-am putut împiedica să nu mă simt – în acelaşi timp – liniştit şi aţîţat.

În timp ce ziua devenea strălucitoare în spatele ferestrelor, Orson se duse drept la o pereche de castroane din plastic tare, aşezate într-un colţ, pe un covor de cauciuc. Pe fiecare dintre ele este scris numele său. Oriunde merge, fie în vila lui Bobby, fie în locuinţa Sashei, este considerat un membru al familiei.

Pe cînd fusese micuţ, avusese o grămadă de nume, dar nu se obosea să răspundă la ele în mod curent. După ce am observat că potaia privea cu atenţie filmele vechi ale lui Orson Welles, atunci cînd le puneam la video – şi îndeosebi cînd în scenă apărea însuşi Welles – l-am numit în glumă după actorul-regizor. De atunci a răspuns la porecla aceea.

Orson găsi castroanele goale. Luă unul dintre ele în bot şi mi-l aduse. L-am umplut cu apă şi l-am pus pe covorul de cauciuc, ca să nu alunece pe podeaua acoperită cu plăci albe din ceramică.

Cîinele adulmecă cel de-al doilea castron şi se uită întrebător la mine. Ca la toţi cîinii, ochii şi faţa lui Orson sînt mai bine făcute pentru a avea o mutră întrebătoare decît sînt trăsăturile expresive ale celor mai talentaţi actori.

În timp ce stăteam la masă cu Roosevelt, cu Orson şi cu Mungojerrie, la bordul iahtului *Nostromo*, îmi amintisem de picturile acelea bine executate, dar glumeţe, cu cîini care jucau pocher. Îmi trecuse prin minte că subconştientul meu încercase să-mi spună ceva important, din moment ce-mi trezise în minte o imagine atît de vie. Acum înţelesesem. Fiecare cîine din tablou reprezenta un tip uman familiar şi se vedea că fiecare dintre ei era la fel de deştept ca omul. Din cauza jocului dintre Orson şi pisică, „atunci cînd îşi bătuseră joc de stereotipuri“, îmi dădusem seama că unele dintre animalele produse în Wyvern puteau fi mult mai deştepte decît crezusem eu iniţial – atît de deştepte încît nu eram încă pregătit să fac faţă adevărului uluitor. Dacă puteau să joace cărţi şi să vorbească, atunci puteau să cîştige la pocher. Puteau şi să mă scoată la plimbare.

– E cam devreme, i-am spus eu lui Orson, luîndu-i castronul pentru mîncare. Dar ai avut o noapte de-a dreptul epuizantă.

După ce i-am turnat din cutie în castron o porţie din mîncarea sa favorită, am închis obloanele, apărîndu-mă împotriva ameninţării crescînde a zilei. În timp ce-l închideam pe ultimul, mi s-a părut că am auzit o uşă închizîndu-se încet undeva, în casă.

Am înlemnit, ascultînd.

– Ai auzit ceva? am şoptit eu.

Orson ridică botul din castron, adulmecă aerul, mormăi şi îşi îndreptă din nou atenţia către mîncare.

Fuseseră doar cele trei sute de arene ale circului din mintea mea.

M-am dus la chiuvetă, mi-am spălat mîinile şi mi-am dat cu apă rece pe faţă.

Sasha ţinea bucătăria imaculată, lucitoare şi frumos mirositoare, dar în dezordine. E o bucătăreasă extraordinară, însă ocupă jumătate din spaţiul disponibil cu grămezi de instrumente exotice. O mulţime de oale, tigăi, polonice şi ustensile atîrnă în cuierele de deasupra capului, încît te simţi ca şi cum te-ai afla într-o peşteră în care atîrnă stalactite de fiecare centimetru pătrat al tavanului.

Am mers prin casă, închizînd jaluzelele şi simţind spiritul vibrant al Sashei în fiecare colţ. E atît de *vie*, încît lasă în urma ei o aură care rămîne acolo mult timp după plecarea ei.

Locuința ei nu are un interior proiectat anume, nu există o armonie în ansamblul de mobilă și opere de artă. Mai mult, fiecare încăpere reprezintă o mărturie a uneia dintre pasiunile ei trecute. Iar ea e o femeie cu multe pasiuni.

Se mănîncă doar la masa cea mare din bucătărie, pentru că sufrageria este dedicată muzicii. Lîngă un perete se află o claviatură electronică, un sintetizator cu gamă completă, cu care Sasha poate compune pentru o întreagă orchestră. Alături se află masa ei de compoziție, cu un teanc de partituri albe, care așteaptă să fie completate. În centrul încăperii se găsește un set de tobe. Într-un colț se află un violoncel de cea mai bună calitate, cu un scaun scund, de violoncelist. În alt colț, un saxofon atîrnă într-un rastel din alamă. Mai există și două chitare, una acustică, cealaltă electrică.

Camera de zi e plină cu diverse cărți – altă pasiune a ei. Pereții sînt acoperiți cu rafturi, înțesate cu ediții ieftine sau cartonate. Mobila nu ține seama de modă; se găsesc acolo scaune și canapele în culori neutre, alese pentru confortul pe care-l oferă, pentru că sînt comode și poți sta pe ele discutînd sau petrecîndu-ți ore în șir cu o carte în mînă.

La etajul al doilea, în camera de lîngă capătul scărilor se află o bicicletă pentru exerciții, un aparat de vîslit, un set de haltere, de la un kilogram la zece kilograme – cu o creștere progresivă de un kilogram – și saltele pentru exerciții. Aceasta este în același timp și încăperea ei pentru medicină homeopată, unde păstrează o grămadă de sticluțe cu vitamine și cu minerale și în care practică yoga. Cînd își folosește bicicleta, nu se lasă pînă nu e leoarcă de transpirație și nu parcurge măcar douăzeci și cinci de kilometri, conform turometrului. Stă la aparatul de vîslit pînă cînd își imaginează că a traversat lacul Tahoe, păstrînd un ritm constant datorită faptului că fredonează melodii de Sarah McLachlan, de Juliana Hatfield, de Meredith Brooks sau de Sasha Goodall. Cînd face exerciții de aerobică – încordări ale abdomenului și ridicarea picioarelor – ai impresia că salteaua de sub ea o să înceapă să fumege. Cînd termină exercițiile, are mai multă energie decît înainte de a le începe. Iar cînd execută o sesiune de meditație, în diferite poziții yoga, intensitatea *relaxării* ei pare suficient de mare încît să arunce în aer pereții camerei.

Doamne, cît de mult o iubesc!

În timp ce ieșeam din camera pentru exerciții fizice și pătrundeam în holul de la etaj, am fost încă o dată copleșit de premoniția că voi suferi o pierdere importantă și am început să tremur atît de tare, încît a trebuit să mă sprijin de zid, pînă m-am liniștit.

Nu i se putea întîmpla nimic în timpul zilei. În nici un caz nu în drumul de zece minute cu mașina, de la postul de radio pînă acasă, prin mijlocul orașului. Grupul de maimuțe acționează noaptea. În timpul zilei se ascunde undeva, poate în canalul de scurgere de sub oraș, poate chiar în cel de sub dealuri, unde am găsit colecția de cranii. Iar *oamenii în* care nu mai pot să am încredere, cei care se schimbă precum Lewis Stevenson, par că se stăpînesc mai bine în lumina soarelui decît în cea a lunii. La fel ca în cazul oamenilor-animale din *Insula doctorului Moreau,* sălbăticia din ei nu mai poate fi ținută sub control în timpul nopții. O dată cu lăsarea întunericului, își pierd în mare măsură stăpînirea de sine și-i cuprinde cheful de aventură, îndrăznesc să facă lucruri la care nici măcar n-ar visa în timpul zilei. Puteam să fiu sigur că nu avea să i se întîmple nimic Sashei, din moment ce zorile coborau peste noi. Pentru prima oară în viața mea, m-am simțit ușurat văzînd că răsare soarele.

În cele din urmă am ajuns în dormitorul Sashei. Aici nu se găsea nici un instrument muzical, nici o carte, nici un ghiveci cu ierburi, nici o sticluță cu vitamine, nici un aparat pentru exerciții fizice. Patul e simplu, cu o placă verticală la cap, și e acoperit cu o cuvertură albă, brodată. Noptierele, dulapul și veiozele nu se remarcă prin nimic. Pereții sînt vopsiți într-un galben-deschis, în nuanța razelor dimineții care trec printr-un nor. Suprafața lor netedă nu-i acoperită de vreun tablou. Încăperea poate să pară prea sobră, dar cînd Sasha e prezentă, devine brusc vie și seamănă cu un salon dintr-un castel franțuzesc, fiind în același timp și de-o seninătate asemănătoare locului de meditație dintr-o grădină zen. Sasha nu doarme niciodată pe apucate, ci profund, ca o piatră din fundul mării. Uneori o ating, ca să-i simt căldura pielii sau bătaia inimii, ca să-mi potolesc teama care mă cuprinde din cînd în cînd. Printre altele, Sasha are o pasiune pentru somn. Mai are și o pasiune pentru pasiune, iar cînd face dragoste cu mine, camera încetează să mai

existe şi simt că mă aflu într-un loc în afara timpului şi a spaţiului, unde există doar Sasha, doar lumina şi căldura ei, doar lumina ei strălucitoare, care încălzeşte, dar nu arde.

În timp ce treceam pe lîngă pat, îndreptîndu-mă către prima dintre cele trei ferestre, ca să trag jaluzelele, am văzut un obiect pe cuvertura brodată. Un obiect mic, neregulat şi foarte lustruit: un fragment dintr-un porţelan pictat de mînă. O jumătate de gură zîmbitoare, curba unui obraz, un ochi albastru. Un ciob din figura păpuşii Christopher Snow, care fusese zdrobită de un perete din casa Angelei Ferryman, cu puţin înainte ca lumina să se stingă şi ca fumul să năvălească pe scară.

Cel puţin una dintre maimuţele din ceată fusese aici, în timpul nopţii.

M-a apucat din nou tremuratul, de data asta de furie. Am scos pistolul din jachetă şi m-am apucat să cercetez casa, începînd cu mansarda. Am scotocit prin fiecare încăpere, prin fiecare dulap, prin fiecare colţ în care ar fi putut să se ascundă vreuna dintre făpturile acelea îngrozitoare. Uitasem de orice prudenţă. Înjuram şi ameninţam (şi aveam intenţia să-mi duc ameninţările la îndeplinire), deschideam uşile, scotoceam pe sub mobilă cu o mătură. Făceam un asemenea tărăboi, încît Orson veni lîngă mine, fiind convins că mă luptam ca să-mi salvez viaţa. Apoi se ţinu după mine, dar rămînînd la o distanţă prudentă, de parcă s-ar fi temut că, dacă o să vină mai aproape, o să mă împuşc în picior – şi pe el în labă – din cauza stării de agitaţie care mă cuprinsese.

În casă nu era nici o maimuţă.

După ce am terminat căutarea, am simţit nevoia să umplu o găleată cu detergent şi să spăl toate suprafeţele pe care le-ar fi putut atinge intrusul – sau intruşii: pereţi, podea, scări, balustrade, mobilă. Nu pentru că aş fi crezut că maimuţele ar fi lăsat în urma lor microorganisme care puteau să ne infecteze. Ci pentru că le consideram murdare într-un sens spiritual, de parcă n-ar fi ieşit dintr-un laborator din Wyvern, ci din adîncurile pămîntului, de acolo de unde ies aburi de sulf, lumini groaznice şi strigătele celor osîndiţi.

Dar în loc să aduc detergentul, am pus mîna pe telefonul din bucătărie ca să sun la KBAY. Înainte să termin de format numărul, mi-am dat seama că Sasha îşi terminase emisiunea şi se afla în drum spre casă. Am închis şi am format numărul telefonului ei mobil.

– Salut, Omule-de-Zăpadă, zise ea.

– Unde eşti?

– La cinci minute de tine.

– Ai încuiat portierele maşinii?

– Poftim?

– *Pentru numele lui Dumnezeu, ai încuiat portierele?*

Îmi răspunse după un timp:

– Acum sînt încuiate.

– Nu te opri. Nici dacă îţi face semn vreun prieten sau vreun poliţist. Mai ales dacă îţi face semn un poliţist.

– Dar dacă o să calc vreo bătrînică?

– Înseamnă că nu-i o bătrînică. Doar seamănă cu o bătrînică.

– Ai luat-o razna, Omule-de-Zăpadă.

– Nu eu, ci restul lumii. Vreau să păstrăm legătura prin telefon pînă cînd o să ajungi pe aleea casei.

– Explorer către turnul de control: ceaţa se retrage. Nu-i nevoie să mă dirijezi.

– Nu te dirijez. Sînt cu nervii la pămînt...

– Am remarcat.

– Simţeam nevoia să-ţi aud vocea. Să-ţi aud vocea pe tot drumul pînă acasă.

– Grozav! zise ea, încercînd să mă bine dispună.

Am vorbit cu ea pînă cînd îşi parcă maşina şi opri motorul.

Nu-mi păsa de soare, voiam să ies afară şi s-o întîmpin, în clipa în care avea să deschidă uşa automobilului. Voiam să fiu lîngă ea, cu pistolul în mînă, şi s-o însoţesc în timp ce avea să intre în casă prin uşa din spate, cea pe care o folosea de obicei.

Mi s-a părut că a trecut o veşnicie pînă i-am auzit paşii pe veranda din spatele casei, în timp ce mergea printre mesele cu ierburi care creşteau în ghivece.

Cînd deschise uşa, eu stăteam în lama lată de lumină a dimineţii, care spinteca bucătăria. Am luat-o pe Sasha în braţe, am trîntit uşa în urma ei şi am strîns-o pe iubita mea atît de puternic,

încît nici unul din noi nu mai putea respira. Apoi am sărutat-o. Era caldă, adevărată, adevărată şi frumoasă, frumoasă şi vie.

Indiferent de cît de strîns o ţineam în braţe, indiferent de cît de dulci erau sărutările ei, mă bîntuia totuşi presentimentul că aveam să sufăr o pierdere cumplită.

PARTEA A ŞASEA

ZIUA ŞI NOAPTEA

32

Din cauza celor întîmplate în noaptea care se încheiase şi a ceea ce mă aştepta în noaptea care avea să vină, nu-mi imaginam că vom face dragoste. Sasha nu-şi imagina că *nu* vom face dragoste. Chiar dacă nu cunoştea motivul groazei mele, faptul că mă văzuse atît de speriat la gîndul că aş putea s-o pierd fusese un afrodisiac care o adusese într-o stare în care nu puteam s-o refuz.

Orson – gentleman ca întotdeauna – rămase în bucătărie. Noi am urcat în dormitor, iar de acolo am trecut în locul din afara timpului şi a spaţiului, în care Sasha e doar energie, e singura formă de materie, e singura forţă din univers.

După aceea, într-o stare de spirit care făcea suportabile chiar şi cele mai apocaliptice ştiri, i-am povestit cum îmi petrecusem noaptea de la apus pînă în zori, i-am povestit despre maimuţele mileniului, despre Stevenson şi despre felul în care Moonlight Bay devenise o cutie a Pandorei, în care colcăiau miliarde de rele.

Dacă Sasha a crezut că am înnebunit, atunci şi-a ascuns foarte bine părerea. Cînd i-am povestit cum ne-au hăituit maimuţele pe mine şi pe Orson, după ce am părăsit casa lui Bobby, pe iubita mea au trecut-o fiorii şi a trebuit să-şi pună un halat, pentru că tremura. În timp ce-şi dădea treptat seama de gravitatea situaţiei, de faptul că nu aveam cui să cerem ajutor şi nici unde să fugim, dacă ni s-ar fi permis să părăsim oraşul, că s-ar putea să fim deja molipsiţi de boala aceea din Wyvern, cu efecte pe care nu ni le puteam imagina, se înfăşura mai bine în halat.

Sasha a reuşit să-şi stăpînească foarte bine emoţiile şi să nu arate dacă fusese scîrbită de ceea ce îi făcusem lui Stevenson. După ce am terminat, după ce-i povestisem pînă şi despre fragmentul din figura păpuşii, pe care-l găsisem pe patul ei, şi-a scos halatul şi – cu toate că avea pielea de găină din cauza stărilor prin care trecuse, m-a adus din nou în lumina ei.

De data asta cînd am făcut dragoste, am fost mai calmi ca înainte, ne-am mişcat mai încet, cu mai multă blîndeţe decît prima dată. Actul a avut mai multă tandreţe, deşi fusese şi înainte tandru. Ne strîngeam în braţe cu dragoste, dar şi cu disperare, pentru că singurătatea noastră căpătase un nou înţeles, mai pregnant. Curios, dar în ciuda faptului că împărtăşeam sentimentul că eram doi oameni condamnaţi, care auzeau fără încetare ticăitul ceasornicului călăului, unirea noastră era mai dulce decît fusese vreodată.

Poate că nu era nimic ciudat în asta. Poate că pericolul ne face să lepădăm toate aparenţele, toate ambiţiile, toate nelămuririle, făcîndu-ne să ne concentrăm mai intens decît o făceam de obicei, încît ne aminteam ceea ce uitam în timpul existenţei obişnuite: că firea şi scopul nostru este de a iubi şi de a face dragoste, de a ne bucura de frumuseţea lumii, de a trăi ştiind că viitorul nu-i atît de real precum prezentul sau trecutul.

Dacă lumea, aşa cum o cunoşteam noi, urma să dispară chiar în momentul acela, atunci cărţile mele şi cîntecele Sashei nu mai contau. Ca să parafrazez ce i-a spus Bogart lui Ingrid Bergman: în viitorul ăsta nebunesc, care se prăbuşeşte peste noi ca o avalanşă, ambiţiile oamenilor nu valorează nici cît un morman de fasole. Contează doar prietenia, dragostea şi surfingul. Vrăjitorii din Wyvern ne-au dăruit, mie şi Sashei, o existenţă redusă la lucrurile esenţiale, ca aceea a lui Bobby Halloway.

Prietenie, dragoste şi surfing. Bucură-te de ele cît sînt proaspete! Bucură-te de ele înainte să dispară. Bucură-te de ele cît mai eşti suficient de uman ca să ştii cît de preţioase sînt.

Am stat un timp în tăcere, ţinînd-ne în braţe, aşteptînd ca timpul să înceapă din nou să curgă. Sau sperînd că asta nu se va întîmpla niciodată.

Apoi Sasha zise:

– Hai să gătim ceva.

– Credeam că asta am făcut pînă acum.

– Mă refeream la o omletă.

– Mmmmmm! Albuşul delicios de ouă! am zis eu, ridiculizînd tendinţa ei de a exagera cu dietele sănătoase.

– Astăzi o să folosesc ouăle în întregime.

– Asta înseamnă că sfîrşitul lumii chiar a venit!

– Şi o să le prăjesc în unt.

– Cu brînză?

– Trebuie să justificăm într-un fel existenţa vacilor, nu-i aşa?

– Unt, brînză, gălbenuş de ouă. Sigur ai decis să ne sinucidem.

Încercam să ne simţim bine, dar *nu ne simţeam* bine.

Ştiam asta amîndoi.

Însă continuam să ne prefacem, pentru că nu voiam să recunoaştem cît de speriaţi eram.

Omleta era extraordinară. La fel de buni erau şi cartofii prăjiţi şi chiflele unse din belşug cu unt.

În timp ce eu şi Sasha mîncam la lumina lumînărilor, Orson dădea tîrcoale mesei din bucătărie, scîncind şi privindu-ne cu ochii unui copil din ghetou mort de foame.

– Ai mîncat deja tot ce ţi-am pus în strachină, i-am zis eu.

Cîinele a pufnit, de parcă ar fi fost uluit de o asemenea declaraţie din partea mea, apoi s-a mulţumit să miorlăie jalnic spre Sasha, ca şi cum ar fi vrut să-i spună că mînteam, că nu-i dădusem nimic de mîncare. S-a rostogolit pe spate, dînd cu labele prin aer, într-o încercare de a arăta cît de drăgălaş poate să fie, ca să se aleagă cu o gustare. Apoi s-a ridicat pe picioarele din spate şi a mers în cerc. N-avea pic de ruşine.

Am împins cu piciorul un scaun de lîngă masă şi i-am zis:

– Bine, stai aici.

A sărit imediat pe scaun şi a rămas locului, privindu-mă atent.

– Domnişoara Goodall a ascultat o poveste nebunească pe care i-am spus-o eu, fără să-i aduc nici o dovadă, în afară de un jurnal scris de un preot evident ţicnit. A făcut acest lucru pentru că avea o

nevoie stringentă de sex, iar eu eram singurul care-i puteam oferi ce-şi dorea.

Sasha a aruncat cu o bucată de pîine prăjită în mine. Pîinea a căzut pe masă, în faţa lui Orson.

Acesta se repezi la ea.

– Nici vorbă, frăţioare! i-am zis eu.

Orson se opri cu gura căscată, la un centimetru de pîinea prăjită. În loc s-o mănînce, a adulmecat-o cu vădită plăcere.

– Dacă mă ajuţi să-i dovedim domnişoarei Goodall că i-am spus adevărul în privinţa proiectului din Wyvern, o să împart omleta şi cartofii cu tine.

– Chris, gîndeşte-te la inima lui! exclamă Sasha, îngrijorată, revenind la comportarea ei de Grace Granola.

– Orson n-are inimă, am asigurat-o eu. Are doar stomac.

Orson se uită la mine cu reproş, de parcă mi-ar fi spus că nu era corect din partea mea să fac mişto de el, din moment ce nu-mi putea da replica.

I-am spus cîinelui:

– Cînd cineva dă din cap de sus în jos, asta înseamnă *da*. Cînd clatină capul dintr-o parte în alta, asta înseamnă *nu*. Ai înţeles?

Orson se uită la mine, rînjind prosteşte.

– Poate că nu ai încredere în Roosevelt Frost, dar ar trebui să ai în doamna aici de faţă. N-ai de ales, pentru că eu şi ea vom fi împreună de acum înainte şi vom locui sub acelaşi acoperiş tot restul vieţii.

Orson îşi îndreptă atenţia spre Sasha, în timp ce eu o întrebam:

– Vrei să fim împreună tot restul vieţii?

– Te iubesc, Omule-de-Zăpadă, îmi răspunse ea, zîmbind.

– Te iubesc, domnişoară Goodall.

Sasha se uită la Orson şi-i zise:

– De acum înainte, cîine, nu mai e vorba despre noi doi, ci despre noi trei.

Orson clipi către mine, clipi către Sasha, apoi se uită fără să clipească, plin de poftă, către bucata de pîine prăjită din faţa lui, de pe masă.

– Ai înţeles cum e cu datul din cap şi cu clătinatul?

Cîinele ezită un moment, apoi dădu din cap.

Sasha rămase cu gura căscată.

– Crezi că-i o fată drăguţă?

Orson dădu din cap.

Mă cuprinse încîntarea. Figura Sashei strălucea de bucurie.

Mama mea, care distrusese lumea, ajutase şi la aducerea în aceasta a unor minuni şi miracole.

Dorisem cooperarea lui Orson nu numai pentru a-mi confirma povestea, ci şi pentru a ne bine dispune şi a ne da motive să nădăjduim că viaţa va continua şi după Wyvern. Chiar dacă omenirea înfrunta adversari noi, periculoşi, precum membrii primului grup de maimuţe care fugise din laborator, chiar dacă vom fi potopiţi de o molimă misterioasă, care transmitea gene de la o specie la alta, chiar dacă puţini dintre noi vor supravieţui anilor următori fără a suferi schimbări intelectuale, emoţionale, chiar şi fizice, s-ar putea să existe totuşi şansa ca, în momentul în care noi, cîştigătorii pentru moment ai jocului evoluţiei, ne vom împletici, ne vom prăbuşi în timpul cursei şi vom abandona, să existe moştenitori merituoşi care să se poarte mai bine cu planeta decît am făcut-o noi.

Un asemenea gînd liniştitor era mai bun decît nici unul.

– Crezi că Sasha este frumoasă? l-am întrebat eu pe cîine.

Orson o privi gînditor cîteva secunde, apoi se întoarse spre mine şi dădu din cap.

– Ai fi putut răspunde mai repede, se plînse Sasha.

– Poţi să fii convinsă că a fost sincer, tocmai pentru că nu s-a grăbit, am asigurat-o eu.

– Şi tu eşti frumos, îi zise Sasha lui Orson.

Cîinele dădu din coadă.

– Sînt un tip norocos, nu-i aşa? l-am întrebat eu.

Orson dădu din cap, foarte convingător.

– Şi eu sînt o fată norocoasă, zise Sasha.

Orson se întoarse spre ea şi clătină din cap: *Nu*.

– Hei! am exclamat eu.

Cîinele îmi făcu cu ochiul, rînjind şi scoţînd un mîrîit uşor, ca şi cum ar fi rîs.

– Nu poate să vorbească, am spus eu, dar se ţine de glume.

Acum nu ne prefăceam că ne simţeam bine. Chiar ne simţeam bine.

Dacă te simţi cu adevărat bine, poţi să treci prin orice. Aceasta este una dintre regulile de bază ale filozofiei lui Bobby Halloway, iar din noul meu punct de vedere, post-Wyvern, pot să spun că Filozoful Bob oferă un ghid pentru o viaţă fericită mai eficient decît toţi contracandidaţii săi, de la Aristotel la Kierkegaard, de la Thomas More la Schelling şi pînă la Jacopo Zabarella, care credea în întîietatea logicii, a ordinii şi a sistematizării. Logică, ordine, sistematizare. Toate sînt importante, bineînţeles. Dar poţi să analizezi şi să înţelegi toate laturile vieţii folosind aceste instrumente? Nu şi în cazul în care pretinzi că l-ai întîlnit pe Bigfoot, că eşti în stare să iei legătura cu spiritele morţilor sau că eşti reîncarnarea lui Kahuna. Iar cînd văd unde ne-au dus respectarea cu atenţie a logicii, a ordinii şi a sistematizării... cred că aş fi fost mai fericit dacă aş fi călărit nişte valuri imense.

Pentru Sasha, Apocalipsa nu însemna un motiv de insomnie. Dormea profund, ca de obicei.

Cu toate că eram epuizat, mă mulţumeam să moţăi. Încuiasem uşa dormitorului şi înţepenisem un scaun sub clanţă. Orson dormea pe podea. Era un bun sistem de alarmă, pentru cazul în care ar fi intrat cineva în casă. Glock-ul se afla pe noptieră, iar Smith & Wesson-ul de calibru 38 al Sashei se găsea pe noptiera ei. Mă trezisem în repetate rînduri, convins că năvălise cineva în dormitor. Nu mă simţeam în siguranţă.

Visele nu mă linişteau defel. Într-unul dintre ele eram un hoinar care mergea pe o şosea pustie, în lumina lunii pline, ridicînd degetul mare fără pic de succes. Ţineam în mîna dreaptă o geantă, exact ca aceea a tatălui meu. Era grea, de parcă fusese umplută cu cărămizi. În cele din urmă am pus-o jos şi am deschis-o. Din ea a ieşit Lewis Stevenson, ca o cobră care iese dintr-un coş. În ochi îi luceau lumini aurii. Ştiam că dacă un lucru atît de ciudat, precum şeful poliţiei, se afla în geanta mea, atunci în mine putea să fie ceva şi mai ciudat. Simţeam că mi se desface creştetul... şi m-am trezit.

Cu o oră înainte de apusul soarelui, i-am telefonat lui Bobby, din bucătăria Sashei.

– Cum e vremea în sediul central al maimuţelor? l-am întrebat eu.

– O să fie furtună, dar ceva mai tîrziu. Se văd fulgere departe, deasupra mării.

– Ai dormit?

– Doar după ce-au plecat maimuţele.

– Şi cînd a fost asta?

– După ce am schimbat tactica şi le-am arătat fundul.

– Cred că le-ai intimidat.

– Sînt convins. Am fundul mai mare, iar ele ştiau asta.

– Ai multă muniţie pentru puşcă?

– Cîteva cutii.

– O să mai aducem cîteva.

– Sasha nu are emisiune în noaptea asta?

– N-are emisiune duminica. S-ar putea să nu mai aibă în nici o noapte de week-end.

– O adevărată ştire.

– Ascultă, ai un extinctor?

– Ai luat-o razna, fîrtate! Voi doi nu sînteţi chiar atît de înfierbîntaţi.

– O să aducem două stingătoare. Tipilor ălora le place să se joace cu focul.

– Chiar crezi că-i nevoie?

– Sînt convins.

Imediat după apusul soarelui, în timp ce eu aşteptam în Explorer, Sasha se duse în Magazinul de Arme al lui Thor ca să cumpere muniţie pentru puşcă, pentru Glock şi pentru revolverul ei. Comanda fusese atît de serioasă – şi de grea – încît însuşi Thor Heissen a venit să o care pînă la maşină şi s-o încarce în portbagaj.

A trecut apoi să mă salute. E un bărbat înalt, gras, cu faţa pătată de urme lăsate de acnee. Are ochiul stîng din sticlă. Nu arată nemaipomenit, dar a fost poliţist în Los Angeles şi şi-a dat demisia pentru că ţinea la opiniile sale, nu din cauza vreunui scandal. E diacon activ al bisericii de care aparţine şi a înfiinţat pe lîngă aceasta un orfelinat, la întreţinerea căruia contribuie din plin.

– Am aflat de moartea tatălui tău, Chris.

– Acum nu se mai chinuieşte, am zis eu şi m-am întrebat prin ce se deosebea cancerul său de altele, încît indivizii din Wyvern voiau să-i facă autopsia.

– Uneori moartea e o binecuvîntare, spuse Thor. Îţi permite să scapi de toate, atunci cînd ţi-a venit timpul. O să-i simţim lipsa. A fost un om bun.

– Mulţumesc, domnule Heissen.

– Ce aveţi de gînd, copii? Vreţi să începeţi un război?

– Exact, i-am răspuns eu, în timp ce Sasha învîrtea cheia în contact şi pornea motorul.

– Sasha mi-a spus că aveţi de gînd să împuşcaţi scoici.

– Asta n-ar fi bine din punct de vedere al protecţiei mediului, nu-i aşa?

Thor izbucni în rîs, iar noi am plecat.

Cînd am ajuns în curtea din spatele casei mele, Sasha lumină cu lanterna gropile săpate în iarbă de către Orson, noaptea trecută, înainte să plec cu el la Angela Ferryman.

– Ce-o fi îngropat aici? se întrebă ea. Un schelet de T-Rex?

– Aseară am crezut că Orson săpa pentru că fusese amărît din cauza morţii tatălui meu, că era un mod de a se descărca de energia negativă.

– O reacţie la starea de amărăciune? zise Sasha, încruntîndu-se.

Văzuse cît de deştept era Orson, dar nu înţelegea pe deplin complexitatea vieţii interioare a acestuia, nici asemănarea lui cu vieţile noastre interioare. Probabil că mărirea inteligenţei animalelor implicase introducerea unui material genetic uman în ADN-ul lor. Cînd, în cele din urmă, Sasha o să priceapă chestia asta, o să rămînă cu gura căscată mult timp, poate chiar o săptămînă întreagă.

– Atunci am avut impresia că Orson căuta ceva, un lucru despre care el ştia că-mi va trebui.

Am îngenuncheat pe iarbă, lîngă cîine, şi i-am spus:

– Frăţioare, ştiu că ai trecut aseară prin momente grele, cînd l-ai jelit pe tatăl meu. Erai zăpăcit şi nu-ţi aminteai unde trebuie să sapi. A trecut o zi de cînd a murit tata, parcă lucrurile sînt mai uşor de acceptat...

Orson scoase un chelălăit subţire.

– Ar fi cazul să mai încerci o dată.

Cîinele n-a ezitat, nici nu s-a întrebat de unde să înceapă, ci s-a dus la una dintre gropi şi a început s-o lărgească. După cinci minute, ghearele lui zăngăniră, atingînd ceva.

Sasha îndreptă raza lanternei spre un borcan murdar de pămînt, iar eu l-am dezgropat complet.

În interiorul lui se găsea un sul de pagini îngălbenite, prinse împreună cu bandă adezivă.

Am desfăcut hîrtiile, am ţinut prima pagină la lumină şi am recunoscut imediat scrisul de mînă al tatălui meu. Am citit doar primul paragraf:

> Chris, dacă citeşti aceste rînduri înseamnă că am murit, iar Orson te-a condus la cutia din grădină, pentru că numai el ştie de existenţa ei. Cu asta trebuie să încep. Să-ţi povestesc despre cîinele tău...

– Bingo! am exclamat eu.

Am rulat la loc hîrtiile şi le-am pus în borcan. Apoi m-am uitat spre cer. Nu se vedea luna. Nici stelele. Norii erau negri, joşi. Ici-colo, aveau o lucire gălbuie, din cauza luminilor care urcau dinspre Moonlight Bay.

– O să citim hîrtiile mai tîrziu, am zis eu. Să mergem. Bobby e singur în vila sa.

33

În timp ce Sasha deschidea uşa din spate a Explorer-ului, pe deasupra noastră zburau pescăruşi care ţipau, îndreptîndu-se spre interiorul continentului, către locuri mai sigure, fiind îngroziţi de vîntul care agita marea şi arunca fragmente umede peste vîrful peninsulei.

Priveam aripile albe trecînd peste cerul negru, agitat. Ţineam în braţe cutia de la Magazinul de Arme al lui Thor.

Ceaţa dispăruse de mult. Noaptea era cristalină, sub norii care coborau.

În jurul nostru, pe peninsulă, iarba rară de pe ţărm se zbătea, iar în vîrful dunelor dansau vîrtejuri de nisip, ca nişte spirite care ies din morminte.

Mă întrebam dacă vîntul mai scosese din cuiburile lor şi alte fiinţe, nu numai pescăruşii.

– N-au venit încă, mă asigură Bobby, în timp ce lua cele două cutii cu pizza din spatele maşinii. E prea devreme.

– De obicei, maimuţele mănîncă la ora asta. Apoi dansează.

– Poate nu vor veni în noaptea asta, zise Sasha, plină de speranţă.

– Vor veni, i-am replicat eu.

– Mda. O să vină, m-a aprobat Bobby, apoi s-a dus în casă, cu cina noastră.

Orson rămase lîngă el, nu din cauză că i-ar fi fost frică de maimuţele ucigaşe, care ar fi putut să se afle deja printre dune, ci pentru că-şi intrase în rolul de poliţist al mîncării şi voia să se asigure că pizza nu va fi împărţită într-un mod inechitabil.

Sasha scoase două pungi de plastic din Explorer. În acestea se aflau stingătoarele pe care le cumpărase de la Crown Hardware.

Închise apoi portiera din spate şi folosi telecomanda din mănunchiul de chei ca să încuie uşile. Din moment ce jeepul lui Bobby ocupa garajul pentru o singură maşină, am lăsat Explorer-ul în faţa vilei. Cînd Sasha se întoarse spre mine, vîntul îi transformă părul de culoarea mahonului într-un stindard, iar pielea ei luci uşor, ca şi cum luna ar fi reuşit să-şi strecoare o rază prin pătura de nori ca să-i mîngîie faţa. Iubita mea părea mai mult decît o fiinţă vie, părea un spirit al elementelor.

– Ce s-a întîmplat? mă întrebă ea, nefiind în stare să-mi descifreze expresia.

– Eşti atît de frumoasă! Eşti ca o zeiţă a vîntului, care atrage furtuna către sine.

– Spui numai prostii! replică ea, zîmbind.

– Asta-i una dintre minunatele mele calităţi.

Un vîrtej de nisip execută un dans de derviş către noi, aruncîndu-ne praf în ochi, aşa că ne-am grăbit să intrăm în casă.

Bobby ne aştepta. Luminile fuseseră reduse la un semiîntuneric confortabil. Am încuiat uşile în urma noastră.

Sasha privi geamurile mari şi spuse:

– Ar trebui să prindem nişte scînduri peste ele.

– E casa mea, răspunse Bobby. N-am de gînd să astup ferestrele şi să trăiesc ca un deţinut, din cauza unor maimuţe amărîte.

– Din cîte ştiu eu, i-am explicat Sashei, individul ăsta uluitor n-a fost niciodată intimidat de maimuţe.

– Niciodată, mă aprobă Bobby. Şi n-o să încep acum.

– Măcar să tragem jaluzelele, propuse Sasha.

– Nu-i o idee bună, am contrazis-o eu. Asta le-ar face bănuitoare. Dacă pot să ne privească, iar noi nu părem că le aşteptăm, atunci nu vor fi prea prudente.

Sasha scoase cele două stingătoare din cutiile lor şi desfăcu plasticul din jurul lor. Extinctoarele erau de cinci kilograme, asemenea celor folosite în marină, uşor de manevrat. Puse unul într-un colţ al bucătăriei, unde nu putea fi văzut de la fereastră, iar pe al doilea îl ascunse lîngă una dintre canapelele din camera de zi.

În timp ce Sasha se ocupa de stingătoare, eu şi Bobby stăteam în bucătăria luminată de lumînări, ţinînd în poală cutiile de muniţie şi lucrînd sub masă, pentru cazul în care mafia maimuţelor s-ar fi ivit înainte să ne terminăm treaba. Sasha cumpărase trei încărcătoare de rezervă pentru Glock şi trei dispozitive pentru încărcarea rapidă a revolverului ei, iar noi le umpleam cu cartuşe.

– După ce am plecat de aici, noaptea trecută, l-am vizitat pe Roosevelt Frost, am zis eu.

Bobby mă privi neîncrezător.

– A avut o discuţie cu Orson?

– Roosevelt a încercat. Orson n-avea chef de taclale. Dar am văzut acolo o pisică pe care o chema Mungojerrie.

– Bineînţeles, replică sec prietenul meu.

– Pisica a spus că indivizii din Wyvern voiau doar să mă las păgubaş.

– Ai discutat personal cu pisica?

– Nu. Roosevelt mi-a trasmis mesajul.

– Bineînţeles.

– Conform spuselor pisicii, urma să fiu avertizat. Dacă nu încetam să fac cercetări, atunci aveau de gînd să-mi ucidă prietenii, unul cîte unul, pînă aveam să mă opresc.

– Au de gînd să mă lichideze, doar ca să te avertizeze pe tine?

– A fost ideea lor, nu a mea.

– De ce nu te lichidează pe tine? Au nevoie de kriptonită pentru asta?

– Roosevelt susţine că indivizii mă venerează.

– Cine nu te venerează pe tine?

Cu toate că avusese de-a face cu maimuţele, Bobby rămînea fidel ideii cu antropomorfizarea animalelor. Însă mai redusese un pic nivelul sarcasmului.

– Imediat ce am părăsit *Nostromo*, am fost avertizat, exact aşa cum prevăzuse pisica.

I-am povestit lui Bobby despre întîlnirea cu Lewis Stevenson.

– Voia să-l ucidă pe Orson?

Din postul său de pază, de unde privea cutiile cu pizza de pe masă, Orson chelălăi, de parcă ar fi vrut să-mi confirme spusele.

– Aşa că l-ai împuşcat pe şerif, comentă Bobby.

– Era şeful poliţiei, nu şerif.

– L-ai împuşcat pe şerif, insistă Bobby.

Cu mulţi ani în urmă fusese un admirator fanatic al lui Eric Clapton. Ştiam de ce-i plăcea expresia.

– Bine. L-am împuşcat pe şerif, dar nu i-am împuşcat adjunctul[1].

– Nu pot să te las o clipă singur, fără să faci vreo prostie.

Termină de vîrît cartuşe în dispozitivele pentru revolver şi le puse în punga pe care o cumpărase Sasha.

– Grozavă cămaşă ai, am zis eu.

Bobby purta o cămaşă hawaiană cu mîneci lungi, ceva deosebit, pe care era înfăţişat un festival spectaculos, tropical, în portocaliu, roşu şi verde.

– Kamehameha Garment Company, prin 1950, îmi explică el.

După ce rezolvă problema cu extinctoarele, Sasha veni în bucătărie şi porni unul din cele două cuptoare, ca să încălzească pizza.

În timpul acesta, eu îi spuneam lui Bobby:

– După aceea am dat foc maşinii, ca să distrug dovezile.

– Ce fel de pizza ai cumpărat? o întrebă Bobby pe Sasha.

– Una cu ardei, cealaltă cu ceapă şi cîrnaţi.

– Bobby poartă o cămaşă veche, l-am pîrît eu.

– E antică, m-a corectat el.

– Oricum, după ce am aruncat maşina în aer, m-am dus la biserica St. Bernadette şi am intrat înăuntru.

– Ai spart uşa?

– Am găsit o fereastră neîncuiată.

– Tot intrare prin efracţie este, mi-a explicat el.

După ce am terminat de vîrît cartuşe în încărcătoarele de rezervă pentru Glock, am zis:

– Cămaşă veche sau antică, mie mi se pare acelaşi lucru.

– Una este ieftină, cealaltă nu-i, mă lămuri Sasha.

– Una e operă de artă, zise Bobby şi-i întinse Sashei tocul de piele cu dispozitivele pentru încărcare rapidă. Uite-ţi punga!

Sasha o luă şi şi-o prinse de centură.

[1] Vers dintr-un celebru cîntec interpretat de Eric Clapton – *I shot the sheriff* (n. red.).

– Sora părintelui Tom lucra cu mama mea, am spus eu.

– Era tipul de savant nebun care aruncă lumea în aer? întrebă Bobby.

– În treaba asta nu s-au folosit explozibili. Dar răspunsul este da, iar acum ea s-a molipsit.

– S-a molipsit, zise Bobby, strîmbîndu-se. Chiar trebuie să ne implicăm în treaba asta?

– Da. E vorba despre ceva complicat. Despre genetică.

– Chestii pentru oameni cu creierul mare. E ceva plictisitor.

– Nu şi de data asta.

Departe, deasupra mării, arterele de lumină pulsară pe cer, iar apoi se auzi bubuitul înfundat al tunetului.

Sasha cumpărase şi o cartuşieră, făcută pentru vînătorii de raţe şi pentru trăgătorii în talere, iar Bobby începu să introducă în compartimentele acesteia cartuşe pentru puşcă.

– Şi părintele Tom este infectat, am spus eu, vîrînd unul dintre încărcătoarele de rezervă în buzunarul cămăşii.

– Tu eşti infectat? mă întrebă Bobby.

– Probabil. Cred că mama era. Şi tatăl meu.

– Cum s-a întîmplat?

– Prin fluidele trupului, am zis eu, ascunzînd celelalte două încărcătoare după lumînarea groasă, roşie, de pe masă, unde nu puteau fi văzute prin geam. Poate şi în alte feluri.

Bobby se uită la Sasha, care muta pizza în tăvi.

Ea ridică din umeri şi zise:

– Dacă e infectat Chris, atunci sînt şi eu.

– Sîntem împreună de peste un an, i-am explicat eu lui Bobby.

– Vrei să-ţi încălzeşti singur pizza? îl întrebă Sasha.

– Nu. Prea multă bătaie de cap. Continuă-ţi treaba şi infectează-mă!

Am închis cutia cu cartuşe şi am pus-o pe podea. Pistolul meu se afla încă în buzunarul hainei, care atîrna de speteaza scaunului.

În timp ce Sasha continua să pregătească pizza, am spus:

– S-ar putea ca Orson să nu fie infectat, să fie doar purtător de virus.

Bobby întrebă, în timp ce rotea un cartuş între degete, aşa cum face un scamator cu o monedă:

– Şi cînd încep puroiul şi voma?

– Nu-i o boală, nu în sensul ăsta. E mai degrabă un proces.

Se văzu un alt fulger. A fost ceva minunat şi care a durat prea puţin ca să-mi facă vreun rău.

– Un proces, bombăni Bobby.

– Nu te îmbolnăveşti. Te... transformi.

În timp ce vîra pizza în cuptor, ca s-o încălzească, Sasha întrebă:

– A cui a fost cămaşa, înainte să intre în posesia ta?

– În anii cincizeci? Cine ştie?

– Pe vremea aia mai trăiau dinozaurii? am întrebat eu.

– Nu prea mulţi, îmi răspunse Bobby.

– Din ce-i făcută? se interesă Sasha.

– Din mătase artificială.

– Arată ca nouă.

– Nu uzezi o asemenea cămaşă, zise cu solemnitate Bobby, o păstrezi ca pe o comoară.

M-am dus la frigider şi am scos cîte o sticlă de Corona pentru fiecare, cu excepţia lui Orson. Din cauza greutăţii corporale, cîinele poate să bea o bere fără să se matolească, dar în noaptea asta trebuia să-şi păstreze mintea limpede. Noi, ceilalţi, simţeam nevoia să bem ceva, să ne calmăm nervii prea încordaţi, ca să ne mărim eficienţa.

În timp ce stăteam lîngă chiuvetă şi scoteam dopurile sticlelor de bere, fulgerul sfîşie din nou cerul, încercînd fără succes să stoarcă ploaie din nori. În lumina lui am zărit trei siluete mici care alergau de la o dună la alta.

– Au sosit, am zis eu, aducînd berile pe masă.

– Întotdeauna au nevoie de ceva timp, ca să-şi facă un pic de curaj, ne explică Bobby.

– Sper să ne lase măcar să cinăm.

– Sînt moartă de foame, mărturisi Sasha.

– Care sînt simptomele de bază ale acestei boli care nu-i boală, ale acestui proces? întrebă Bobby. O să sfîrşim arătînd ca nişte ciuperci de copac?

– Unii degenerează psihic, precum Stevenson. Alţii pot să se schimbe fizic, în feluri lipsite de importanţă. Poate şi în feluri importante. Fiecare caz este altfel. Se pare că unii oameni nu sînt

afectaţi deloc sau într-un fel care nu se remarcă, în timp ce alţii se schimbă cu adevărat.

În timp ce Sasha pipăia admirativ cămaşa lui Bobby, acesta spuse:

– Modelul a fost inspirat de o pictură a lui Eugene Savage, intitulată *Sărbătoare pe insulă*.

– Nasturii arată splendid, zise Sasha, bine dispusă.

– Cu adevărat splendid, fu de acord Bobby, trecîndu-şi degetul peste unul dintre nasturii de culoare galben-maronie, cu striaţii, şi zîmbind cu mîndria unui colecţionar pasionat. Coajă de nucă de cocos şlefuită.

Sasha scoase un teanc de şervеţele de hîrtie dintr-un sertar şi le puse pe masă.

Aerul era dens şi umed. Simţeam cum se umflă pielea furtunii, ca un balon. Avea să plesnească în curînd.

După ce am tras o duşcă din berea rece, i-am spus lui Bobby:

– Fîrtate, înainte să-ţi spun şi restul, Orson o să-ţi facă o mică demonstraţie.

Am chemat cîinele şi i-am zis:

– Pe canapeaua din camera de zi sînt aruncate nişte perne. Una dintre ele este un cadou pe care i l-am făcut eu lui Bobby. Te rog să i-o aduci.

Orson ieşi în fugă din încăpere.

– Ce se întîmplă? se minună Bobby.

Sasha sorbi din bere, zîmbi şi zise:

– Aşteaptă şi o să vezi.

Revolverul ei, Chiefs Special, de calibrul 38, era pe masă. Sasha desfăcu un şervеţel de hîrtie şi acoperi arma cu el. Apoi îi spuse din nou lui Bobby:

– Aşteaptă şi o să vezi.

În fiecare an, de Crăciun, fac schimb de daruri cu Bobby. Fiecare cîte un cadou. Pentru că avem amîndoi tot ce ne dorim, cumpărăturile noastre nu ţin seama nici de valoare, nici de faptul că un obiect e folositor. Ne propunem să dăruim cel mai aiurit obiect care poate fi găsit de vînzare. Asta-i o tradiţie de pe vremea cînd aveam doisprezece ani. În dormitorul lui Bobby sînt nişte rafturi pe care ţine colecţia de daruri lipsite de gust pe care i le-am făcut. Singurul

obiect pe care nu l-a considerat suficient de mizerabil ca să ocupe un loc pe rafturile acelea era perna.

Orson se întoarse în bucătărie ţinînd în gură obiectul acela insuficient de aiurit, iar Bobby îl luă, încercînd să pară neimpresionat de fapta cîinelui.

Pe faţa pernei, de treizeci de centimetri pe douăzeci, exista un text brodat. Fusese produsă şi vîndută pentru procurare de fonduri de către un post de televiziune evanghelist, foarte popular. În interiorul unui chenar foarte complicat se aflau şapte cuvinte: IISUS MANÎNCA PACATOŞI ŞI SCUIPA SUFLETE IZBAVITE.

– Chestia asta nu ţi s-a părut vulgară? întrebă Sasha, nevenindu-i să creadă.

– Este vulgară, zise Bobby, prinzîndu-şi cartuşiera în jurul mijlocului, fără să se ridice de pe scaun.

– Avem standarde foarte înalte, i-am explicat eu.

În anul următor celui în care îi dăruisem perna, îi oferisem lui Bobby o sculptură din ceramică a lui Elvis Presley. Acesta era înfăţişat în îmbrăcămintea lucitoare, din mătase albă cu paiete, pe care o purta în timpul spectacolelor de la Las Vegas, stînd pe toaleta pe care murise, cu mîinile împreunate pentru rugăciune şi cu ochii ridicaţi spre cer, iar în jurul capului avea un nimb.

Bobby este dezavantajat în această întrecere din perioada Crăciunului, pentru că insistă să colinde magazinele de cadouri, căutînd kitschul perfect. Eu sînt obligat, din cauza XP-ului, să mă limitez la comenzi prin poştă. Există suficiente cataloage cu marfă scumpă şi vulgară ca să umpli cu ea toate rafturile bibliotecii Congresului.

Bobby zise, în timp ce învîrtea perna în mîini şi se uita încruntat la Orson:

– Frumos truc!

– Nu-i nici un truc, i-am replicat eu. Este clar că la Wyvern au avut loc o mulţime de experienţe. Una dintre ele a avut ca scop sporirea inteligenţei atît la oameni, cît şi la animale.

– Asta-i o aiureală.

– Ba-i adevărat.

– Eşti nebun.

– Pe deplin.

I-am spus lui Orson să ducă perna înapoi, apoi să meargă în dormitor, să deschidă uşa glisantă de la dulap şi să aducă un mocasin negru, din perechea pe care o cumpărase Bobby atunci cînd descoperise că avea doar curele, sandale şi pantofi de sport, adică nu avea cu ce să vină la slujba de înmormîntare a mamei mele.

În bucătărie mirosea îmbietor a pizza, iar cîinele se uită spre cuptor, cu poftă.

– O să-ţi primeşti porţia, l-am asigurat eu. Acum du-te şi caută!

În timp ce Orson se pregătea să iasă din bucătărie, Bobby zise:

– Stai!

Orson îl privi, aşteptîndu-i spusele.

– Nu-i vorba de orice pantof. Nu-i vorba doar de un mocasin, ci de mocasinul pentru piciorul stîng.

Cîinele pufni, ca şi cum i-ar fi spus că era vorba despre o complicare insignifiantă a probei, apoi plecă.

Deasupra Pacificului, o scară încinsă de fulgere unea cerul cu marea, ca şi cum ar fi anunţat coborîrea arhanghelilor. Bubuitul tunetului care urmă zgudui ferestrele şi făcu să vibreze pereţii vilei.

Pe ţărmul nostru calm, furtunile sînt rareori însoţite de efecte pirotehnice de felul ăsta. Se părea că fuseserăm planificaţi pentru o răpăială importantă.

Am pus pe masă o cutie cu boia iute de ardei, apoi farfurii de hîrtie şi platouri de ceramică, pe care Sasha a aşezat bucăţile de pizza.

– Mungojerrie, zise Bobby.

– E un nume luat dintr-un poem despre pisici.

– Mi se pare pompos.

– E drăguţ, îl contrazise Sasha.

– Fluffy, ăsta-i un nume potrivit pentru o pisică, insistă Bobby.

Se porni vîntul, învîrtind morişca de pe acoperiş şi şuierînd prin cornişe. Mi s-a părut că am auzit în depărtare strigătele grupului de maimuţe.

Bobby se aplecă şi aranjă puşca, aflată pe podea, lîngă scaunul său.

– Fluffy sau Boots. Asta-s nume adevărate de pisică.

Sasha tăie, ajutîndu-se de cuţit şi de furculiţă, o felie de pizza cu ardei în bucăţi potrivite pentru o înghiţitură şi le puse deoparte, ca să se răcească, pentru Orson.

Cîinele se întoarse din dormitor, ţinînd un mocasin în gură. Se duse şi i-l dădu lui Bobby. Era pentru piciorul stîng.

Bobby aruncă pantoful în coşul de gunoi şi-i explică lui Orson:

– Nu-l arunc din cauza urmelor de dinţi, nici pentru că-i pătat cu bale de cîine, ci pentru că nu mai intenţionez să port vreodată pantofi care se asortează la un costum.

Mi-am amintit de plicul de la Magazinul pentru Arme al lui Thor, care fusese pe patul meu atunci cînd găsisem Glock-ul, cu o noapte în urmă. Era uşor umed şi avea adîncituri ciudate. Salivă. Urme de dinţi. Orson fusese cel care aşezase pistolul tatălui meu într-un loc în care să fie sigur că aveam să-l găsesc.

Bobby se întoarse la masă şi se aşeză, uitîndu-se la cîine.

– Deci? l-am întrebat eu.

– Ce vrei?

– Ştii ce vreau.

– Trebuie să-ţi spun?

– Da.

Bobby oftă şi zise:

– Mă simt ca şi cum un talaz uriaş s-a spart în capul meu, iar cînd s-a retras mi-a luat creierul cu el.

– L-ai făcut praf, i-am spus eu lui Orson.

Sasha puse mîna pe bucata de pizza rezervată cîinelui, ca să se convingă că brînza nu era prea fierbinte încît să i se lipească de cerul gurii şi să-l ardă. Apoi aşeză farfuria pe podea.

Orson dădu din coadă, lovind masa şi picioarele scaunului, de parcă ar fi vrut să ne dovedească faptul că o inteligenţă superioară nu se corelează în mod obligatoriu cu bune maniere la masă.

– Silky, zise Bobby. Un nume simplu. Un nume de pisică. Silky.

Mîncam pizza şi beam bere. Cele trei lumînări pîlpîitoare ofereau suficientă lumină ca să privesc paginile de hîrtie îngălbenită, pe care tatăl meu scrisese o relatare concisă a activităţilor din Wyvern, în care relata evoluţia neprevăzută a evenimentelor, care luaseră dimensiunile unei catastrofe, precum şi nivelul de implicare al mamei mele. Tata nu fusese un savant şi putea doar să povestească – în termenii unui nespecialist – ceea ce-i dezvăluise mama mea, dar în documentul pe care mi-l lăsase existau foarte multe informaţii.

– Un băiețel care livrează pachete, am spus eu. Așa mi-a răspuns Lewis Stevenson, noaptea trecută, cînd l-am întrebat ce l-a schimbat din omul care fusese cîndva. Un băiețel care furnizează pachete și care nu a murit. Vorbea despre un retrovirus. Se pare că mama mea a emis o teorie, referitoare la un nou fel de retrovirus... care dispunea de posibilitatea de a selecta retrotranspunerea.

Cînd am ridicat privirea de pe paginile scrise de tatăl meu, am văzut că Sasha și Bobby se uitau la mine, nelămuriți.

Bobby îmi spuse:

– Probabil că Orson știe despre ce vorbești, fîrtate, dar eu n-am terminat colegiul.

– Eu sînt doar un DJ, zise Sasha.

– Unul foarte bun, spuse Bobby.

– Mulțumesc.

– Cu toate că difuzezi prea mult Chris Isaak, adăugă el.

De data asta, fulgerul n-a coborît pur și simplu din cer, ci s-a prăbușit direct și rapid, ca un ascensor de mare viteză, lucitor, care transporta o încărcătură de explozibil de mare putere detonat de îndată ce liftul a atins pămîntul. Toată peninsula păru că țopăie, casa se zgudui, iar ploaia începu să răpăie pe acoperiș, ca un duș din care curgea pietriș.

Sasha privi pe fereastră și zise:

– Poate că nu le place ploaia. Poate că nu se vor apropia.

Am vîrît mîna în buzunarul jachetei care atîrna de spătarul scaunului meu și am scos Glock-ul. L-am așezat pe masă, de unde puteam să-l iau mai repede, și am folosit trucul Sashei, cu șervețelul de hîrtie, ca să-l acopăr.

– În cadrul unor cazuri clinice, savanții au tratat un număr de boli – SIDA, cancer, boli ereditare – cu ajutorul unor terapii genetice. S-a pornit de la ideea că, dacă pacientul are unele gene defecte sau îi lipsesc anumite gene, puteai să-i înlocuiești genele rele cu niște copii corecte sau să-i adaugi genele lipsă, făcînd astfel celulele capabile să lupte cu boala. Rezultatele au fost încurajatoare. S-au obținut niște succese modeste, dar au fost și eșecuri și surprize neplăcute.

– Întotdeauna rezultă o Godzilla, zise Bobby. La un moment dat, Tokio e un oraș plin de viață, fericit și prosper, iar în clipa următoare, picioarele șopîrlei gigantice zdrobesc toate clădirile...

– Dificultatea constă în introducerea genelor sănătoase în pacient. De obicei, pentru purtarea genelor în celule se folosește un virus schilodit. Majoritatea acestora sînt retroviruși.

– Schilodit? întrebă Bobby.

– Adică nu se poate reproduce. În felul acesta, nu reprezintă o amenințare pentru organism. Dar, după ce duce genele umane în celulă, are abilitatea de a le plasa în cromozomii acesteia.

– Un băiat care face livrări. Un comisionar, zise Bobby.

– Ar trebui să moară, după ce-și face treaba? întrebă Sasha.

– Uneori virușii nu pier foarte ușor, i-am răspuns eu. Pot să producă inflamații sau riposte ale sistemului imunitar, care duc la distrugerea virușilor *și* a celulelor în care au livrat genele. De aceea, unii cercetători au căutat căi de a modifica retrovirușii astfel încît să semene mai mult cu retrotranspunătorii, care sînt bucăți din ADN-ul trupului respectiv și care pot să copieze și să se introducă în cromozomi.

– În momentul acesta apare Godzilla, îi spuse Bobby Sashei.

– Omule-de-Zăpadă, de unde știi toate porcăriile astea? Nu puteai să le afli din hîrtiile pe care le-ai adus, pentru că te-ai uitat pe ele doar două minute.

– Oamenii au tendința să considere interesante cele mai seci articole despre cercetările științifice, dacă știu că asta le poate salva viața. Dacă ar reuși cineva să găsească o cale ca să-mi înlocuiască genele lipsă cu niște copii corecte, trupul meu ar fi în stare să producă enzimele care repară pagubele pe care le fac razele ultraviolete ADN-ului meu.

– Atunci n-ai mai fi Tîrîtorul-Nopții, zise Bobby.

– Adio boală! am răspuns eu, ținîndu-i isonul.

Am auzit ceva alergînd pe veranda din spatele casei. Sunetul acesta fusese mai puternic decît răpăitul zgomotos al ploii pe acoperiș.

Ne-am uitat în direcția din care venea sunetul și am apucat să vedem o maimuță rhesus care sărea de pe podeaua verandei pe tocul ferestrei de lîngă chiuvetă. Avea blana udă și încîlcită, ceea ce o

făcea să pară mai slabă decît dacă ar fi fost uscată. Se legănă cu îndemînare pe stinghia îngustă şi se prinse cu mîna-i mică de rama verticală. Se uita la noi, curioasă ca o maimuţă obişnuită, şi părea o fiinţă blîndă – dacă nu ţineai seama de ochii ei plini de ură.

– Probabil că o să se plictisească mai repede, dacă o să le ignorăm, zise Bobby.

– Cu cît o să fie mai plictisite, cu atît mai neatente o să devină, adăugă Sasha.

Am muşcat o bucată din pizza cu cîrnaţi şi cu ceapă şi am bătut cu un deget în teancul de pagini îngălbenite de pe masă, apoi am spus:

– Am răsfoit hîrtiile astea şi am găsit un paragraf în care tatăl meu explica, atît cît înţelesese şi el, noua teorie a mamei. Ea elaborase, pentru proiectul de la Wyvern, un mod nou de abordare a felului de a produce retroviruşi, încît aceştia puteau fi folosiţi cu mai multă siguranţă pentru a transporta gene în celulele pacientului.

– Acum chiar aud picioarele şopîrlei gigantice, zise Bobby. Bum, bum, bum...

Maimuţa de la fereastră ţipă la noi.

Am aruncat o privire spre fereastra din apropiere, dar nu se uita nimeni la noi prin ea.

Orson stătea cu labele din faţă pe masă şi-şi exprima un interes teatral pentru pizza, folosindu-şi tot farmecul ca s-o convingă pe Sasha să-i mai dea o bucată.

– Ştii cum fac copiii, cînd încearcă să se folosească de un părinte împotriva celuilalt, am avertizat-o eu.

– Nu-i sînt părinte, cel mult cumnată, mi-a răspuns ea. Oricum, s-ar putea să fie ultima lui masă. A noastră, a tuturor.

– Bine, am oftat eu. Dar se va crea un precedent periculos, în cazul în care n-o să fim ucişi.

Pe rama ferestrei apăru o a doua maimuţă. Ţipau amîndouă şi ne arătau colţii.

Sasha alese cea mai subţire felie de pizza dintre cele rămase, o tăie în bucăţi şi o puse în farfuria cîinelui, de pe podea.

Orson privi îngrijorat monştrii de la fereastră, dar nici măcar primatele sfîrşitului lumii nu-i puteau înlătura pofta de mîncare. Îşi îndreptă atenţia spre cină.

Una dintre maimuţe începu să bată ritmic cu mîna în geam, ţipînd mai tare decît pînă atunci.

Avea dinţii mai lungi şi mai ascuţiţi decît ar fi trebuit să aibă un rhesus. Erau suficient de lungi şi de ascuţiţi ca s-o ajute să joace rolul unui animal de pradă. Poate că era o trăsătură fizică produsă de băieţii care făceau cercetări militare la Wyvern. Mi-am amintit de gîtul sfîşiat al Angelei.

– S-ar putea să facă asta ca să nu fim atenţi la altceva, sugeră Sasha.

– Nu pot să intre în casă fără să spargă un geam, zise Bobby. O să le auzim.

– Prin gălăgia asta, la care se adaugă şi zgomotul ploii? se miră Sasha.

– O să le auzim.

– Nu cred că trebuie să ne risipim în diferite încăperi, dacă nu-i neapărat nevoie, le-am spus eu. Sînt destul de deştepte ca să ştie chestia cu „împarte şi stăpîneşte“.

Am aruncat iarăşi o privire spre fereastra din apropierea mesei, dar nu se afla nici o maimuţă în partea aceea a verandei, iar printre dunele de dincolo de balustradă nu se mişcau decît ploaia şi vîntul.

Deasupra chiuvetei, una dintre maimuţe reuşise să ne întoarcă spatele, stînd încă atîrnată de fereastră. Chelălăia ca şi cum ar fi rîs, în timp ce ne arăta fundul, apăsîndu-şi de geam bucile goale, urîte, fără păr.

– Şi ce s-a întîmplat după ce ai intrat în casa parohială? mă întrebă Bobby.

Dîndu-mi seama că timpul trecea, i-am făcut un rezumat al evenimentelor petrecute în mansardă, în Wyvern şi în casa lui Ramirez.

– Manuel a ajuns de rahat! se miră cu tristeţe Bobby, clătinînd din cap.

– Of! făcu Sasha, dar fără să comenteze nimic pe socoteala lui Manuel.

Maimuţa mascul care stătea atîrnată de fereastră cu faţa spre noi urina pe geam.

– Asta-i ceva nou, remarcă Bobby.

Pe verandă, în spatele ferestrei de lîngă chiuvetă, mai multe maimuţe ţopăiau în aer, ca nişte boabe de porumb care sar dintr-o tigaie încinsă. Apăreau în raza noastră vizuală, apoi dispăreau. Toate chelălăiau şi ţipau. Păreau o mulţime, deşi eram convins că nu-s decît vreo şase, care săreau, se răsuceau, ţopăiau, astfel încît să fie văzute de mai multe ori.

Am terminat ce-mi mai rămăsese din bere. Devenea tot mai dificil să îţi păstrezi cumpătul. Poate că era nevoie de mai multă energie şi de mai multă concentrare decît aveam eu ca să fii calm.

– Orson, am zis eu, poate că n-ar fi o idee rea dacă ai cutreiera prin casă.

Mă înţelese şi se apucă imediat să cerceteze zona.

Înainte să iasă din bucătărie, i-am spus:

– Fără acte de eroism. Dacă vezi ceva rău, latră cît te ţine gura şi întoarce-te în goană aici.

Cîinele dispăru de îndată.

Mi-a părut rău imediat că-l trimisesem, chiar dacă ştiam că fusese cel mai bun lucru pe care îl puteam face.

Prima maimuţă îşi golise vezica. Cea de-a doua se întoarse cu faţa către bucătărie şi se uşură şi ea. Celelalte ţopăiau pe balustradă sau se legănau de grinzile acoperişului verandei.

Bobby stătea chiar în faţa ferestrei care se afla dincolo de masă. Privea zona aceea de-un calm relativ cu o suspiciune egală cu a mea.

Se părea că fulgerele încetaseră, dar deasupra mării bubuiau încă tunete. Canonada întărîta ceata de maimuţe.

– Am auzit că noul film cu Brad Pitt e grozav, zise Bobby.

– Nu l-am văzut, îi răspunse Sasha.

– Trebuie să aştept pînă apare caseta video, i-am reamintit eu.

Cineva încercă să deschidă uşa din spate. Clanţa se zgîlţîia şi scîrţîia, dar zăvorul fusese bine tras.

Cele două maimuţe de la fereastra de lîngă chiuvetă coborîră. Alte două săriră de pe verandă şi le luară locul. Amîndouă începură să urineze pe geam.

– N-am de gînd să spăl aşa ceva, zise Bobby.

– *Eu* n-am de gînd să spăl aşa ceva, afirmă Sasha.

– Poate că astfel vor ieşi din starea de furie şi de agresiune şi ne vor lăsa în pace, am zis eu.

Se pare că Bobby şi Sasha învăţaseră mimarea expresiilor sarcastice la aceeaşi şcoală.

– Sau poate că nu ne vor lăsa, m-am răzgîndit eu.

De undeva, din noapte, veni o piatră de mărimea unui sîmbure de cireaşă, care lovi una dintre ferestre. Maimuţele pişăcioase săriră jos, ca să iasă din linia tirului. Alte pietricele o urmară pe prima, răpăind ca grindina.

În fereastra de lîngă masă nu era aruncată nici o piatră.

Bobby luă puşca de pe podea şi şi-o puse în poală.

Cînd bombardamentul ajunse la apogeu, încetă brusc.

Maimuţele cuprinse de frenezie ţipau acum mai puternic. Strigătele erau stridente, nepămînteşti, părînd a avea un efect supranatural, răspîndind în noapte o asemenea energie demonică, încît ploaia potopi vila mai puternic decît înainte. Baroasele nemiloase ale tunetelor crăpară cochilia nopţii şi încă o dată colţii lucitori ai fulgerelor muşcară din carnea cerului.

O piatră – mai mare decît cele folosite în atacul precedent – izbi o fereastră de lîngă chiuvetă. Urmă o a doua, cam de aceeaşi dimensiune. Fusese aruncată cu mai multă putere decît prima.

Din fericire, maimuţele aveau mîini prea mici, care nu le permiteau să ţină şi să folosească pistoale sau revolvere. În plus, reculul le-ar fi dat peste cap, deoarece aveau masă corporală redusă. Făpturile astea erau suficient de deştepte ca să înţeleagă la ce foloseşte o puşcă şi cum se mînuieşte. Din fericire, hoarda de genii din Wyvern n-a decis să lucreze cu gorile. Dacă le-ar fi venit o asemenea idee, nu mă îndoiesc că le-ar fi căutat o utilizare în domeniul lor şi nu numai că le-ar fi înzestrat cu arme de foc şi le-ar fi învăţat să le folosească, dar le-ar fi instruit şi în utilizarea armelor nucleare.

Alte două pietre izbiră geamul ferestrei.

Am pus mîna pe telefonul celular pe care-l aveam la centură. Poate că puteam cere ajutorul cuiva. Nu al poliţiei, nici al FBI-ului. Dacă poliţia ar fi răspuns apelului meu, atunci prietenii noştri în uniformă din Moonlight Bay le-ar fi ajutat pe maimuţe. Chiar dacă aş fi reuşit să iau legătura cu biroul cel mai apropiat al FBI-ului şi

să fiu mai convingător decît mulţimea de indivizi care sunau ca să anunţe că fuseseră răpiţi de farfurii zburătoare, aş fi discutat cu duşmanii. Manuel Ramirez îmi spusese că decizia de a lăsa coşmarul să se deruleze pînă va înceta de la sine fusese luată „la nivel foarte înalt". Eu îl credeam.

Cedaserăm responsabilităţile, într-un fel cum nu făcuseră generaţiile anterioare. Ne încredinţaserăm vieţile şi viitorul unor profesionişti şi unor experţi care ne convinseseră că noi nu aveam cunoştinţe, nici putere de judecată ca să luăm decizii importante în privinţa conducerii societăţii. Iar consecinţa lenei şi a superficialităţii noastre este apocalipsa cu primate.

O piatră mult mai mare lovi fereastra. Geamul se crăpă, dar nu se sparse în bucăţi.

Am luat cele două încărcătoare de rezervă de pe masă şi le-am vîrît în buzunarele blugilor.

Sasha îşi strecură mîna sub şerveţelul mototolit care-i acoperea revolverul Chiefs Special.

I-am urmat exemplul şi am apucat patul Glock-ului ascuns.

Ne-am uitat unul la celălalt. În ochii ei curgea o maree de teamă. Am fost convins că şi ea a văzut acelaşi curent întunecat în ochii mei.

Am încercat să-i zîmbesc liniştitor, dar îmi simţeam faţa ca şi cum ar fi fost făcută din ghips gata să crape.

– O să fie bine. Un DJ, un rebel al surfingului şi Omul-Elefant – echipa perfectă pentru salvarea lumii.

– Dacă se poate, nu lichidaţi primele maimuţe care intră în casă, zise Bobby. Lăsaţi cîteva înăuntru. Întîrziaţi deschiderea focului cît se poate. Faceţi-le să aibă încredere în ele. Fraieriţi-le pe javrele alea mici. Apoi lăsaţi-mă pe mine să deschid focul, să le învăţ ce-i respectul. Cu puşca. Eu nu trebuie să ţintesc.

– Am înţeles, domnule general Bob! i-am răspuns eu.

Două, trei, patru pietre – cam cît sîmburele de piersică – loviră ferestrele. Un al doilea geam crăpă, iar din crăpătură se desprinse o fisură, ca o ramură a unui fulger.

Trăiam o rearanjare fiziologică surprinzătoare, care ar fi fascinat un medic. Stomacul îmi urcase în piept şi apăsa cu insistenţă la baza gîtului, în timp ce inima îmi căzuse în locul pe care-l ocupase anterior stomacul.

Vreo şase pietre mai mari decît cele dinainte, aruncate cu mai multă forţă decît celelalte, loviră cele două ferestre mai mari. Geamurile fură aruncate înăuntru. Cioburile căzuseră în chiuveta din oţel inoxidabil, pe placa de granit a dulapului, pe podea, scoţînd un zăngănit muzical. Cîteva aşchii zburară pînă pe masă, iar eu am închis repede ochii, atunci cînd un fragment ascuţit zăngăni pe tăblie şi se înfipse într-o bucată rece de pizza.

Cînd, după o clipă, am deschis ochii, în fereastră apăruseră două maimuţe care ţipau, mari ca aceea pe care o descrisese Angela. Fără să le pese de cioburi sau de noi, lighioanele săriră înăuntru, pe placa de granit. Vîntul le agita blana udată de ploaie.

Una dintre ele se uită către dulapul pentru mături, în care era încuiată de obicei puşca. De cînd sosiseră, maimuţele nu văzuseră pe vreunul dintre noi apropiindu-se de dulap. Nu aveau cum să zărească arma de calibrul 12 care stătea în echilibru pe genunchii lui Bobby, sub masă.

Acesta se uită la ele, dar părea mai interesat de fereastra din faţa sa, de dincolo de masă.

Cocoşate şi agile, cele două creaturi aflate deja în încăpere merseră de-a lungul dulapului, depărtîndu-se de chiuvetă. În bucătăria slab luminată, ochii lor răutăcioşi luceau la fel de puternic ca flăcările care dansau la capătul fitilului lumînărilor.

Intrusul din stînga dădu de un prăjitor de pîine şi-l aruncă furios pe podea. Din priza de perete săriră scîntei, atunci cînd ştecherul fu smuls din ea.

Mi-am amintit că Angela îmi povestise că maimuţa rhesus o bombardase cu mere, lovind-o suficient de tare ca să-i spargă buza. Bobby păstra ordine în bucătărie, dar dacă animalele alea deschideau uşile dulapurilor şi începeau să arunce în noi cu pahare şi cu farfurii, ar fi putut să ne provoace răni grave, în ciuda faptului că aveam avantajul armelor de foc. O tavă care se rotea prin aer şi te lovea la baza nasului putea să fie aproape la fel de eficientă ca un glonţ.

Alte două făpturi cu ochi cumpliţi săriră de pe podeaua verandei pe rama ferestrei distruse. Ne arătară colţii şi sîsîiră către noi.

Şervețelul de hîrtie de pe revolverul Sashei tremura vizibil. Nu din cauza curentului care venea prin fereastră.

Cu tot balamucul făcut de intruşi, în ciuda şuieratului vîntului de martie prin ferestrele sparte, a bubuitului tunetelor şi a răpăitului ploii, mi s-a părut că-l aud pe Bobby fredonînd. Prietenul meu ignora maimuțele din colțul îndepărtat al bucătăriei, concentrîndu-şi atenția asupra ferestrei din fața lui, de dincolo de masă, fereastră ce rămăsese intactă. Iar buzele i se mişcau.

Poate îmboldite de faptul că nu ripostaserăm în nici un fel, poate crezînd că fuseserăm imobilizați de teamă, cele două creaturi foarte agitate din fereastră săriră în încăpere şi se deplasară în direcții opuse de-a lungul plăcii dulapului, făcînd pereche cu fiecare dintre primii doi intruşi.

Fie că Bobby începuse să cînte mai tare, fie că groaza îmi ascuțise auzul, dar mi s-a părut că recunosc melodia pe care o cînta. *Daydream Believer*. Un vechi şi mare succes pop, înregistrat prima oară de formația The Monkees.

Probabil că-l auzise şi Sasha, pentru că iubita mea spuse:

– Un ecou din trecut.

Încă doi membri ai grupului se cățărară pe fereastra de deasupra chiuvetei, se atîrnară de rama acesteia, cu luciri diavolești în ochi şi țipară către noi, pline de ură.

Cele patru animale din încăpere răcneau mai tare ca înainte, țopăind pe placa dulapului, agitîndu-şi pumnii în aer, arătîndu-ne colții şi scuipînd către noi.

Erau deştepte, dar nu suficient de deştepte. Furia le întunecă iute judecata.

– Lichidați-le! zise Bobby.

Gata.

În loc să-şi tragă scaunul înapoi, ca să scoată arma de sub masă, Bobby alunecă într-o parte, îşi continuă mişcarea ridicîndu-se în picioare şi scoțînd puşca la iveală, de parcă ar fi urmat atît cursuri de pregătire militară, cît şi de balet. Din țeava puştii țîşniră flăcări, iar prima încărcătură lovi ultimele maimuțe sosite, cele din fereastră, aruncîndu-le pe verandă, de parcă ar fi fost nişte jucării stricate. Al doilea foc de armă făcu bucăți perechea de animale din stînga chiuvetei.

Mă dureau urechile, de parcă aş fi fost în interiorul unui clopot de catedrală. Cu toate că bubuitul armei de foc în spațiul acela închis fusese suficient de puternic ca să mă zăpăcească, am sărit în picioare înainte ca puşca să fi tras a doua oară. Acelaşi lucru l-a făcut şi Sasha, care s-a răsucit şi a tras un glonț în cei doi intruşi care rămăseseră, exact în clipa în care Bobby le venea de hac celorlalți doi.

În timp ce ei trăgeau, iar bucătăria se zguduia din cauza împuşcăturilor, fereastra din apropiere explodă, căzînd către mine. O maimuță rhesus năvăli înăuntru, plutind pe cascada de sticlă şi aterizînd pe masa din mijlocul nostru, lovind două dintre cele trei lumînări şi stingînd una dintre ele, stropind totul în jur cu apa de ploaie care se îmbibase în blana ei şi aruncînd pe podea o tigaie pentru pizza.

Am țintit cu Glock-ul, dar maimuța care abia venise sări în spatele Sashei. Dacă o împuşcam, glonțul ar fi trecut prin ea şi ar fi omorît-o şi pe iubita mea.

Am dat un şut unui scaun care-mi stătea în cale şi am ocolit masa. Sasha țipa, iar lighioana din spinarea ei încerca să-i smulgă o şuviță de păr. Cu un gest instinctiv, Sasha dădu drumul revolverului şi încercă să prindă maimuța. Aceasta vru s-o muşte, iar dinții îi clănțăniră în aer. Sasha se lăsase cu spatele spre masă, iar agresorul ei încerca să-i tragă capul spre spate, ca să o facă să-şi lase gîtul liber.

Am aruncat Glock-ul pe masă şi am înhățat creatura aia de gît, cu mîna dreaptă. Cu stînga am apucat-o de blana şi de pielea dintre omoplați, apoi am răsucit zdravăn. Animalul a țipat de durere, dar nu i-a dat drumul Sashei. Eu mă străduiam s-o iau de pe Sasha, iar maimuța încerca să-i smulgă acesteia părul din rădăcină.

Bobby vîrî alt cartuş în puşcă şi trase încă un foc, pereții vilei se zguduiră, de parcă ne lovise un cutremur. Mi-am închipuit că amicul meu le venise de hac ultimilor intruşi, dar l-am auzit pe Bobby înjurînd şi mi-am dat seama că ne aşteptau alte necazuri.

Am văzut – mai mult după lucirea ochilor galbeni, pentru că flăcările pîlpîitoare ale lumînărilor rămase nu dădeau prea multă lumină – că prin fereasatra de deasupra chiuvetei sărise altă pereche de maimuțe, ca nişte kamikaze.

Iar Bobby îşi reîncărca puşca...

Orson, aflat în altă parte a vilei, lătră puternic. Nu-mi dădeam seama dacă venea să participe la luptă sau dacă ne cerea ajutor.

M-am auzit înjurînd plin de năduf şi mîrîind cu o ferocitate animalică, în timp ce-mi schimbam modul de atac asupra maimuţei. L-am apucat de gît cu amîndouă mîinile şi l-am strîns pînă n-a mai avut de ales şi i-a dat drumul Sashei.

Maimuţa cîntărea doar vreo douăsprezece kilograme – mai puţin de o şesime din greutatea mea –, dar era numai oase, muşchi şi ură. Ţipa strident şi scuipa, cu toate că abia mai respira. Încerca să-şi răsucească spre mine capul, ca să mă muşte de mîinile cu care o strîngeam de gît. Se zbătea, dădea din picioare, se sucea şi se răsucea. Cred că doar un ţipar ar fi fost mai greu de ţinut în strînsoare. Însă mă cuprinsese o furie atît de mare din cauză că jigodia aia mică o atacase pe Sasha, încît mîinile mele deveniseră o menghină de oţel. În cele din urmă am simţit că i-am rupt gîtul. Animalul se potoli brusc, muri, iar eu l-am lăsat să cadă pe podea.

Gîfîind şi cuprins de greaţă, am luat Glock-ul, în timp ce Sasha, care îşi recuperase revolverul, se îndreptase către fereastra spartă de lîngă masă şi deschisese focul către noaptea din spatele ei.

În timp ce-şi încărca puşca, Bobby se duse către comutatorul de lîngă uşă. Părea că uitase de cele două maimuţe, în ciuda ochilor lucitori ai acestora. Răsuci reostatul atît de mult, încît lumina mă făcu să-mi mijesc ochii.

Unul dintre ticăloşii ăia mici stătea pe placa dulapului. Apucase cuţitul cel mai mic din rastelul de pe perete şi-l aruncă spre Bobby, înainte ca vreunul dintre noi să apuce să deschidă focul.

Nu ştiu dacă grupul de maimuţe învăţase elemente simple ale artei militare sau dacă maimuţa avusese noroc. Cuţitul se răsuci prin aer şi se înfipse în umărul drept al lui Bobby.

Acesta scăpă puşca.

Am tras două gloanţe în maimuţa care aruncase cuţitul. Lighioana se prăbuşi pe aragaz, moartă.

Maimuţa care rămăsese părea că auzise zicala veche, că fuga este ruşinoasă, dar e sănătoasă, pentru că-şi puse coada pe spinare şi sări peste chiuvetă, apoi dispăru afară, pe fereastră.

Sasha stătea lîngă cealaltă fereastră. Spre surpriza mea, dădea dovadă de nervi tari şi de îndemînare. Scoase un dispozitiv de încărcare rapidă din punga care atîrna de centura ei, îl vîrî în revolverul ei, de calibrul 38, îl răsuci, umplînd camerele butoiaşului, lăsă dispozitivul să cadă pe podea, apoi închise butoiaşul revolverului.

M-am întrebat ce şcoală de crainici radiofonici oferea viitorilor disc-jockey cursuri de mînuire a armelor şi de păstrare a calmului sub focul inamicului. Sasha fusese singura din Moonlight Bay care părea să fie cu adevărat ceea ce *dădea impresia* că este. Acum bănuiam că avea şi ea două-trei secrete...

Sasha începu să tragă din nou în beznă. Nu ştiu dacă vedea vreo ţintă sau trăgea doar ca să descurajeze ce mai rămăsese din grupul de maimuţe.

Am scos încărcătorul golit pe jumătate din Glock şi l-am înlocuit cu unul plin. Apoi m-am dus la Bobby. Îşi scosese cuţitul din umăr. Se părea că lama pătrunsese doar doi-trei centimetri, dar pe cămaşă avea o pată de sînge, care se tot mărea.

– Cît de grav e? l-am întrebat eu.

– *La naiba!*

– Poţi să rezişti?

– Era cămaşa mea cea mai bună!

Se părea că existau şanse să se vindece.

Orson, care se afla în faţa casei, continua să latre. Din cînd în cînd, chelălăia plin de groază.

Mi-am vîrît Glock-ul sub centură, lîngă şira spinării, am luat puşca lui Bobby – care era încărcată – şi am fugit către locul din care se auzea lătratul.

Lumina din camera de zi rămăsese redusă, aşa cum o lăsasem. Am mărit-o un pic.

Una dintre ferestre fusese spartă. Vîntul arunca stropi de ploaie în verandă şi în încăpere.

Patru maimuţe care ţipau stăteau cocoţate pe spetezele scaunelor şi pe braţele canapelelor. Cînd lumina a devenit mai puternică, animalele au întors capetele spre mine şi au sîsîit la unison.

Bobby estimase că grupul era alcătuit din opt sau zece indivizi. Se vedea că aveam de-a face cu mai multe maimuţe. Văzusem deja

douăsprezece sau paisprezece animale. Cu toate că păreau înnebunite de furie şi de ură, nu-mi imaginam că erau atît de nechibzuite sau de proaste ca să sacrifice cea mai mare parte a comunităţii lor într-un singur atac.

Se aflau în libertate de doi-trei ani. Avuseseră suficient timp să se înmulţească.

Orson stătea pe podea, înconjurat de cvartetul de lighioane, care începuseră să ţipe la el. Cîinele se învîrtea în cerc, speriat, încercînd să le supravegheze pe toate.

Una dintre maimuţe se afla la o asemenea distanţă şi într-o asemenea poziţie, încît nu aveam de ce să mă tem că aş fi putut să-l nimeresc pe Orson. Fără să ezit, am lichidat imediat lighioana. Jetul de alice şi de măruntaie de maimuţă provocă asemenea pagube în încăpere, încît am apreciat că pe Bobby avea să-l coste vreo cinci mii de dolari ca să repare totul.

Cei trei intruşi rămaşi începură să sară de pe o mobilă pe alta, îndreptîndu-se spre fereastră. Am mai doborît unul dintre ei, dar al treilea foc a ciuruit peretele cu lambriuri din lemn de tek. Reparaţiile aveau să-l coste pe Bobby încă vreo cinci sau chiar zece mii de dolari.

Am pus puşca deoparte, am scos Glock-ul de sub centură şi m-am luat după cele două maimuţe care fugiseră pe verandă prin fereastra spartă şi am fost gata să mă prăbuşesc cînd cineva mă înhăţă pe la spate. Un braţ puternic mă apăsă pe gît, sufocîndu-mă, iar o mînă îmi smulse Glock-ul şi-l aruncă.

Apoi am fost ridicat în aer şi zvîrlit, de parcă aş fi fost un copil. Am căzut peste o măsuţă, care s-a rupt sub mine.

În timp ce zăceam întins pe spate pe rămăşiţele mobilei, m-am uitat în sus şi l-am văzut pe Carl Scorso. Din locul din care îl priveam părea mult mai mare decît era în realitate. Avea capul chel şi cercel în ureche. Cu toate că mărisem intensitatea luminii, în încăpere era suficient de întuneric ca să pot vedea lucirea animalică din ochii individului.

El era conducătorul grupului de maimuţe. Nu aveam nici o îndoială. Scorso purta blugi, tenişi şi o cămaşă de flanelă, avea un ceas la încheietura mîinii, iar dacă ar fi fost aşezat într-un şir, alături de patru gorile, oricine l-ar fi identificat ca fiind singurul om.

Dar, în ciuda hainelor şi a înfăţişării omeneşti, individul radia o aură sălbatică, tipică unei făpturi inferioare omului, nu numai din cauza lucirii ochilor, ci şi pentru că trăsăturile feţei îi erau schimonosite într-o expresie care nu oglindea nici una dintre emoţiile omeneşti pe care le ştiam eu. Cu toate că era îmbrăcat, arăta de parcă ar fi fost gol. Era ras de la ceafă pînă în creştetul capului, dar arăta de parcă ar fi fost păros ca o maimuţă. Dacă ducea două existenţe diferite, atunci se vedea că-i plăcea mai mult cea de noapte, printre maimuţe, decît cea de zi, printre oamenii care nu fuseseră modificaţi genetic.

Scorso ţinea Glock-ul în mîna întinsă, ca un călău, îndreptîndu-l spre faţa mea.

Orson s-a repezit la el, mîrîind, dar Scorso a fost mai rapid şi i-a tras cîinelui un şut în cap. Orson s-a prăbuşit şi a rămas întins, fără să scoată vreun geamăt sau să zvîcnească din picioare.

Am simţit că-mi îngheaţă inima.

Scorso îndreptă din nou pistolul către mine şi-mi trase un glonţ în cap. Sau aşa mi s-a părut, preţ de o clipă. Cu o frîntură de secundă înainte ca individul să apese pe trăgaci, Sasha îl împuşcase în spate, iar bubuitul pe care-l auzisem fusese scos de revolverul ei.

Scorso fu împins de izbitura gloţului, modificînd direcţia de tragere a Glock-ului. Proiectilul izbi podeaua lîngă capul meu, umplîndu-mă de aşchii.

Deşi era rănit, dar fără să pară deranjat de acest lucru – aşa cum s-ar fi întîmplat cu orice om normal împuşcat în spate –, Scorso se întoarse şi începu să tragă cu pistolul, în timp ce se mişca.

Sasha se aruncă la podea şi se rostogoli afară din încăpere, în vreme ce individul goli încărcătorul, trăgînd în locul în care se aflase ea. Scorso continuă să apese pe trăgaci şi după ce se terminaseră toate gloanţele din încărcător.

Vedeam cum îi curgea sîngele negru pe spatele cămăşii de flanelă.

În cele din urmă, individul aruncă Glock-ul, se întoarse către mine şi păru că se gîndeşte dacă să-mi strivească faţa cu talpa sau să-mi scoată ochii din orbite, lăsîndu-mă orb şi în pragul morţii. Hotărî totuşi să renunţe la plăcere şi se îndreptă către fereastra distrusă, prin care fugiseră ultimele două maimuţe.

Abia reuşise să ajungă pe verandă, cînd Sasha apăru din nou şi, incredibil, se luă după el.

Am strigat după ea să se oprească, dar Sasha arăta atît de sălbatică, încît nu m-ar fi surprins să văd şi în ochii ei lucirea aceea îngrozitoare. Apucă să străbată camera de zi şi să ajungă pe verandă înainte să mă ridic dintre sfărîmăturile măsuţei.

Afară s-a auzit bubuitul revolverului. Apoi încă o dată şi încă o dată.

Cu toate că-mi era clar că Sasha putea să aibă grijă de ea însăşi, voiam să mă duc după ea şi să o ajut. Chiar dacă îi venise de hac lui Scorso, în bezna nopţii se găseau mai multe maimuţe decît ar fi putut să omoare un disc-jokey, chiar unul foarte bun. Noaptea era domeniul lor, nu al ei.

Se auzi a patra bubuitură. Apoi a cincea.

Am ezitat, pentru că Orson zăcea nemişcat. Nu-i vedeam coastele ridicîndu-se şi coborînd, în ritmul respiraţiei. Era mort sau inconştient. Dacă era inconştient, atunci avea nevoie urgentă de ajutor. Fusese lovit în cap. Chiar dacă rămăsese în viaţă, exista pericolul unei leziuni a creierului.

Mi-am dat seama că plîngeam. Mi-am înăbuşit mîhnirea şi mi-am înghiţit lacrimile. Aşa cum fac întotdeauna.

Bobby traversa camera de zi, venind spre mine. Ţinea o mînă pe rana din umăr.

– Ajută-l pe Orson, i-am spus eu.

Refuzam să cred că nu-l putea ajuta nimeni, pentru că, dacă aş fi gîndit aşa ceva, atunci aş fi făcut ca lucrul acela groaznic să devină adevărat.

Pia Klick ar fi înţeles o asemenea idee.

Poate că acum ar fi înţeles-o şi Bobby.

Am ocolit mobila şi maimuţele moarte şi am fugit către fereastră, strivind cioburi sub tălpi. Şuviţe argintii de ploaie rece, mînate de vînt, biciuiau fragmentele zimţate de geam ce rămăseseră încă în ramă. Am traversat veranda, am sărit pe trepte şi am alergat în mijlocul ploii torenţiale, către Sasha, care se afla la vreo zece metri de mine, printre dune.

Carl Scorso zăcea pe nisip, cu faţa în jos.

Iubita mea stătea udă şi tremurînd lîngă el, introducînd în revolver al treilea – şi ultimul – dispozitiv de încărcare rapidă. Am bănuit că trăsese în individ majoritatea împuşcăturilor pe care le auzisem – poate chiar toate –, dar se părea că Sasha credea că mai erau necesare cîteva.

Iar Scorso se răsuci şi îşi înfipse mîinile în nisip, de parcă ar fi vrut să se ascundă în el, ca un crab.

Cutremurîndu-se de oroare, Sasha se aplecă şi trase un ultim glonţ, de data asta în ceafa individului.

Apoi se întoarse spre mine. Am văzut că plîngea. Şi nu încerca să-şi ascundă lacrimile.

Mie îmi secaseră ochii. Îmi spusesem că unul din noi trebuia să se stăpînească.

– Salut, i-am spus eu, cu blîndeţe.

Ea s-a cuibărit în braţele mele şi mi-a şoptit:

– Salut.

Am strîns-o la piept.

Ploaia curgea torenţial, nu mai puteam să văd luminile oraşului, aflat la un kilometru spre est. Moonlight Bay părea dizolvat de un potop venit din ceruri, părea spălat de pe faţa pămîntului, de parcă ar fi fost doar o sculptură în nisip ce înfăţişa un oraş.

Dar se afla acolo, aşteptînd să treacă furtuna, şi cea care va veni după ea, şi cele care vor veni pînă la sfîrşitul lumii. Nu aveam cum să scăpăm de Moonlight Bay. Se afla – aproape literalmente – în sîngele nostru.

– Ce-o să se întîmple acum cu noi? mă întrebă Sasha, încă ţinîndu-mă strîns în braţe.

– O să trăim.

– S-a dus naibii totul.

– Aşa a fost întotdeauna.

– Maimuţele sînt încă aici.

– Poate că ne vor lăsa în pace – pentru un timp.

– Unde o să ne ducem, Omule-de-Zăpadă?

– Înapoi în casă. Să bem o bere.

Sasha tremura, dar nu din cauza ploii.

– Şi după aceea? Nu putem să bem bere o veşnicie.

Ne-am dus spre vilă. I-am găsit pe Bobby şi pe Orson stînd pe treptele late ale verandei. Era loc suficient şi pentru noi, ca să ne aşezăm alături de ei.

Nici unul dintre fraţii mei nu părea bine dispus.

Bobby ne spuse că avea nevoie doar de dezinfectant şi de pansament.

– E o rană superficială, îngustă, adîncă de un centimetru.

– Îmi pare rău pentru cămaşă, îi zise Sasha.

– Mulţumesc.

Orson se ridică şi coborî treptele, împleticindu-se. Se duse în ploaie şi vomită în nisip. Era o noapte potrivită pentru regurgitare.

Nu puteam să-mi iau ochii de la el. Tremuram de îngrijorare.

– Poate că ar trebui să-l ducem la un veterinar, propuse Sasha.

Am clătinat din cap. Încă nu.

Nu trebuia să plîng. Nu plîngeam. Cît de acru rişti să devii, dacă înghiţi prea multe lacrimi?

Cînd am putut să vorbesc, am spus:

– Nu am încredere în nici unul dintre veterinarii din oraş. Probabil că fac parte din gaşcă. Dacă îşi vor da seama că-i unul dintre animalele din Wyvern, s-ar putea să mi-l ia şi să-l ducă înapoi în laborator.

Orson rămăsese cu capul în sus, spre ploaie, de parcă s-ar fi răcorit.

– Se vor întoarce, zise Bobby, referindu-se la maimuţe.

– Nu în noaptea asta. Şi poate că nu mult timp de aici încolo.

– Dar se vor întoarce, mai devreme sau mai tîrziu.

– Da.

– Şi ce altceva se va mai întîmpla? se întrebă Sasha.

– Aici e haos, am răspuns eu, amintindu-mi ce-mi spusese Manuel. O lume complet nouă. Cine ştie ce-i în ea sau ce se naşte chiar acum?

În ciuda a tot ce văzuserăm şi a tot ce aflaserăm despre proiectul din Wyvern, nu crezuse nici unul dintre noi pînă în clipa aceea, cînd stăteam cu toţii pe treptele verandei, că ne aflam aproape de sfîrşitul civilizaţiei, că eram în pragul izbucnirii Armagedonului. Ploaia puternică şi neîncetată răpăia, izbind planeta, precum tobele Judecăţii de Apoi. Noaptea aceea nu semăna cu alte nopţi şi nu mi s-ar fi părut mai străină dacă norii s-ar fi dat la o parte şi ar fi lăsat să se vadă trei luni – nu una – şi cerul acoperit de constelaţii necunoscute.

Orson linse apa strînsă pe treapta cea mai de jos a verandei. Apoi urcă lîngă mine, cu mai multă coordonare a mişcărilor decît atunci cînd coborîse.

Am ezitat, apoi, folosid codul dă-din-cap-pentru-*da*-clatină-din-cap-pentru-*nu*, l-am supus unor teste. Era în regulă.

– Iisuse! exclamă Bobby, respirînd uşurat.

Nu-l văzusem niciodată atît de emoţionat.

M-am dus în casă şi m-am întors cu patru beri şi cu castronul pe care Bobby pictase cuvîntul „Rosebud".

– Două dintre picturile Piei s-au ales cu cîteva alice, am anunţat eu.

– O să dăm vina pe Orson, a propus Bobby.

– Nu există nimic mai periculos decît un cîine înarmat cu o puşcă, a zis Sasha.

Am stat acolo tăcuţi, ascultînd ploaia şi respirînd aerul proaspăt şi delicios.

Puteam să văd trupul lui Scorso, zăcînd pe nisip. Acum Sasha era o ucigaşă, la fel ca mine.

– Asta da viaţă! zise Bobby.

– Exact! am zis eu.

– Grozavă!

– Nebunească! spuse Sasha.

Orson pufni.

34

În noaptea aceea am înfăşurat maimuţele moarte în cearşafuri. Şi trupul lui Scorso. Mă aşteptam încă să se ridice şi să încerce să mă prindă, tîrînd după el învelitoarea din bumbac, de parcă ar fi fost o mumie din filmele făcute cîndva demult, cînd oamenii se speriau mai mult de lucrurile supranaturale decît de cele ale lumii reale din vremea lor. Apoi am încărcat cadavrele în portbagajul Explorer-ului.

Bobby avea un teanc de folii de plastic în garaj, rămase de cînd fuseseră ultima oară zugravii prin vilă. Aceştia acopereau periodic cu ulei lambriurile din lemn de tek. Am fixat foliile cît de bine am putut, cu ajutorul unui pistol de capsat, ca să astupăm ferestrele sparte.

La ora două dimineaţa, Sasha ne duse pe toţi patru în capătul de nord-est al oraşului, apoi o luă în sus, pe aleea lungă, trecu pe lîngă arbuştii de piper de California, care stăteau ca un şir de bocitoare care jeleau în ploaie, trecu şi pe lîngă versiunea din ciment a statuii Pieta. Ne-am oprit sub verandă, în faţa casei masive, în stil georgian.

Luminile erau stinse. Nu ştiu dacă Sandy Kirk dormea sau nu era în casă.

Am descărcat cadavrele înfăşurate în cearşafuri şi le-am îngrămădit în faţa uşii.

În timp ce plecam, Bobby spuse:

– Îţi aminteşti cînd am venit aici, pe cînd eram copii, să-l vedem pe tatăl lui Sandy cum lucrează?

– Da.

– Imaginează-ţi cum ar fi fost dacă într-o noapte am fi găsit aşa ceva la uşa lui...

– Ar fi fost grozav...

Ar fi trebuit să urmeze zile de curăţenie şi de reparaţii în locuinţa lui Bobby, dar nu eram pregătiţi pentru o asemenea muncă. Ne-am dus în locuinţa Sashei şi am petrecut restul nopţii în bucătărie, bînd bere ca să ne limpezim mintea şi citind relatarea tatălui meu despre originea noii noastre lumi, a noii noastre vieţi.

Mama mea îşi imaginase un mod complet nou de abordare a producerii retrovirusilor în scopul transportării de gene în celulele pacienţilor – sau ale subiecţilor unor experienţe. O echipă de specialişti la nivel mondial pusese în practică viziunea ei, în laboratorul secret din Wyvern. Noii microbi comisionari avuseseră un succes mai spectaculos şi mai selectiv decît speraseră specialiştii.

Iar apoi a apărut Godzilla, ca să folosim expresia lui Bobby.

Noii retrovirusi, cu toate că fuseseră schilodiţi, s-au dovedit a fi atît de deştepţi, încît erau în stare nu numai să livreze pachetul cu material genetic, dar şi să selecteze un pachet din ADN-ul pacientului – sau al unui animal de laborator – cu care să înlocuiască materialul livrat. Au devenit mesageri în dublu sens, care transportau material genetic în *şi* din trup.

S-au dovedit a fi în stare să captureze alţi virusi, prezenţi în mod natural în trupul subiectului, să selecteze din aceştia caracteristicile organismului lor şi apoi să se remodeleze. Au suferit mutaţii mai radicale şi mai rapide decît orice alt microb. Sufereau mutaţii atît de rapid, încît se transformau în ceva cu totul nou, în doar cîteva ore. Şi au ajuns în stare să se reproducă, în ciuda faptului că fuseseră schilodiţi.

Înainte ca vreunul dintre savanţii din Wyvern să-şi dea seama de ceea ce se întîmplă, noile creaţii ale mamei scoseseră şi introduseseră o grămadă de material genetic din şi în animalele folosite la experimente – şi transferaseră materialul respectiv nu numai în diferite animale, ci şi în savanţii şi lucrătorii din laboratoare. Contaminarea se producea nu numai prin contact cu fluidele corpului. Contactul pielii era suficient pentru a transfera virusii, dacă aveai cea mai mică rană sau julitură, de tipul unei tăieturi produse de hîrtie sau din timpul bărbieritului.

În anii care vor urma, cînd vom fi contaminaţi cu toţii, fiecare va căpăta o cantitate de ADN nou, diferit de cel primit de alţii. Efectele vor fi unice. Unii dintre noi nu se vor schimba în mod sesizabil, pentru că vor căpăta atît de multe bucăţele din atît de multe surse, încît acestea nu vor avea un efect cumulativ. Se poate ca materialul inserat să apară sau să nu apară în celulele noi, după ce toate celulele vechi vor muri. Însă unii dintre noi vor deveni monştri, psihic sau chiar fizic.

Ca să-l parafrazăm pe James Joyce, lumea noastră amuzant animală se va întuneca. Va fi plină cu varietăţi bizare.

Nu ştim dacă schimbarea se va accelera, dacă efectele vor deveni mai vizibile, dacă secretul va fi dezvăluit ca urmare a activităţii retrovirusului sau dacă vom avea de-a face cu un proces care va rămîne insesizabil decenii sau secole de acum încolo. Trebuie să aşteptăm. Şi să vedem.

Tata părea să creadă că problemele nu apăruseră doar din cauza unei greşeli teoretice. El credea că oamenii din Wyvern – cei care testaseră teoriile mamei mele şi le dezvoltaseră pînă cînd se ajunsese la crearea unui organism – erau mai vinovaţi decît ea, pentru că se abătuseră de la concepţia ei într-un mod ce păruse la început lipsit de importanţă, dar care se dovedise catastrofal, în cele din urmă.

Oricum am privi lucrurile, mama mea distrusese lumea pe care o cunoşteam noi. Însă rămîne mama mea. Făcuse ceea ce făcuse din dragoste, din speranţa că putea să mă salveze. O iubesc la fel de mult ca înainte şi mă mir că a putut să-şi ascundă faţă de mine groaza şi mîhnirea din ultimii ani ai vieţii sale, după ce-şi dăduse seama cum era lumea cea nouă, care urma să vină.

Tatăl meu nu credea că mama se sinucisese, dar admitea această posibilitate. I se părea mai probabil că fusese ucisă. Cînd molima se întinsese prea mult – şi prea repede – ca să mai poată fi controlată, mama dorise să facă lucrurile publice. Poate că fusese redusă la tăcere. Nu contează dacă se sinucisese sau încercase să se opună militarilor şi guvernului. Murise.

Acum o înţelegeam mai bine pe mama. Ştiam de unde căpătasem puterea – sau voinţa obsesivă – de a-mi reprima emoţiile, atunci cînd mi se părea prea dificil să le fac faţă. O să încerc să mă schimb în această privinţă. Nu văd de ce n-aş reuşi. La urma urmei, întreaga lume se schimbă. Se schimbă fără încetare.

Deşi unii mă urăsc pentru că sînt fiul mamei mele, am fost lăsat să trăiesc. Tatăl meu nu ştia de ce fusesem lăsat în pace, avînd în vedere firea sălbatică a unora dintre duşmanii mei. Bănuia că mama folosise fragmente din materialul meu genetic pentru a obţine retrovirusul apocaliptic. Poate că posibilitatea de a desface ceea ce fusese făcut – sau măcar pentru a limita dimensiunile calamităţii – putea fi găsită tot în genele mele. Mi se luau probe de sînge în fiecare lună nu din cauza bolii mele, aşa cum mi se spusese, ci pentru a fi studiate în Wyvern. Poate că sînt un laborator ambulant care conţine posibilitatea imunităţii la molimă sau vreun indiciu referitor la distrugerile pe care le va provoca. Atîta timp cît voi păstra secretul din Moonlight Bay şi voi trăi conform regulilor celor infectaţi, am mari şanse să rămîn în viaţă şi liber. Dar dacă aş încerca să spun ceva restului lumii, nu mă îndoiesc că mi-aş petrece zilele într-o cameră întunecoasă de sub colinele din Wyvern.

Tatăl meu se temea că, mai devreme sau mai tîrziu, indivizii mă vor închide undeva, pentru a-şi asigura o sursă continuă de probe de sînge. Trebuia să cunosc acest pericol, ca să mă apăr, dacă va fi cazul.

Am dormit toată dimineaţa zilei de duminică, în timp ce furtuna se dezlănţuise peste Moonlight Bay. Dintre noi patru, doar Sasha nu s-a trezit din cauza coşmarurilor.

După ce am dormit patru ore, am coborît în bucătăria Sashei şi am stat acolo, cu jaluzelele trase. O vreme, m-am uitat în lumina aceea slabă la cuvintele „Trenul misterului“ de pe şapca mea, întrebîndu-mă ce legătură aveau cu activitatea mamei mele. Nu le ghiceam înţelesul, dar simţeam că Moonlight Bay nu-i doar în drum spre iad, aşa cum afirmase Stevenson. Călătoream către o destinaţie misterioasă, despre care nu ştiam prea multe. Puteam să ajungem într-un loc minunat sau ne aştepta ceva mai rău decît chinurile iadului.

După aceea am scris la lumina unei lumînări, folosind stiloul şi un caiet. Intenţionam să notez tot ce avea să se întîmple în zilele care-mi rămăseseră de trăit.

Nu mă aştept să-mi văd opera publicată. Cei care doresc să nu se afle adevărul despre Wyvern nu-mi vor permite. Stevenson avea dreptate: e prea tîrziu pentru a salva lumea. De fapt, acelaşi mesaj îmi fusese transmis de către Bobby, în cea mai mare parte a timpului petrecut împreună.

Deşi nu scriu ca să fiu publicat, mi se pare important să notez ce se întîmplă. Lumea, aşa cum o cunoaştem, nu trebuie să dispară fără să păstrăm pentru posteritate explicaţia dispariţiei ei. Sîntem o specie arogantă, cu un potenţial teribil, dar avem o mare disponibilitate pentru dragoste, prietenie, generozitate, amabilitate, credinţă, speranţă şi bucurie. S-ar putea ca modul în care am pierit de propria mînă să fie mai important decît felul în care am apărut, ceea ce oricum reprezintă un mister pe care nu-l vom rezolva niciodată.

Trebuie să notez cu grijă tot ce se întîmplă în Moonlight Bay şi în restul lumii în timp ce molima se întinde – însă scrisul nu foloseşte la nimic, dacă într-o zi nu va mai exista nimeni care să citească notiţele mele sau nu va mai exista nimeni în stare să le citească. O să-mi încerc norocul. Dacă mi-ar plăcea să pariez, aş pune pariu că din haos va răsări o specie care să ne înlocuiască, să devină stăpîna pămîntului, aşa cum am fost noi. Dacă mi-ar plăcea să pariez, aş miza pe cîine.

Duminică noaptea cerul era profund ca faţa lui Dumnezeu, iar stelele, curate, ca nişte lacrimi. Ne-am dus toţi patru pe plajă. Valuri sticloase, înalte de cinci metri, năvăleau fără încetare dinspre Tahiti. Grozav! Asta da viaţă!

Nota autorului

Postul de radio din Moonlight Bay, KBAY, este o invenţie. Adevăratul KBAY este amplasat în Santa Cruz, California, şi profilul nici unuia dintre angajaţii de la postul din Moonlight Bay nu se bazează pe cel al vreunui angajat, din trecut sau din prezent, al staţiei din Santa Cruz. Denumirea a fost folosită în carte dintr-un singur motiv: sună grozav.

În capitolul 17, Christopher Snow citează un vers dintr-un poem de Louise Glück. Poezia se numeşte Lullaby şi apare în minunatul volum al domnişoarei Glück, Ararat.

Christopher Snow, Bobby Halloway, Sasha Goodall şi Orson există în realitate. Mi-am petrecut luni întregi alături de ei. Îmi place compania lor şi am de gînd să-mi petrec foarte multă vreme cu ei în anii care vor veni.

D.K.